

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

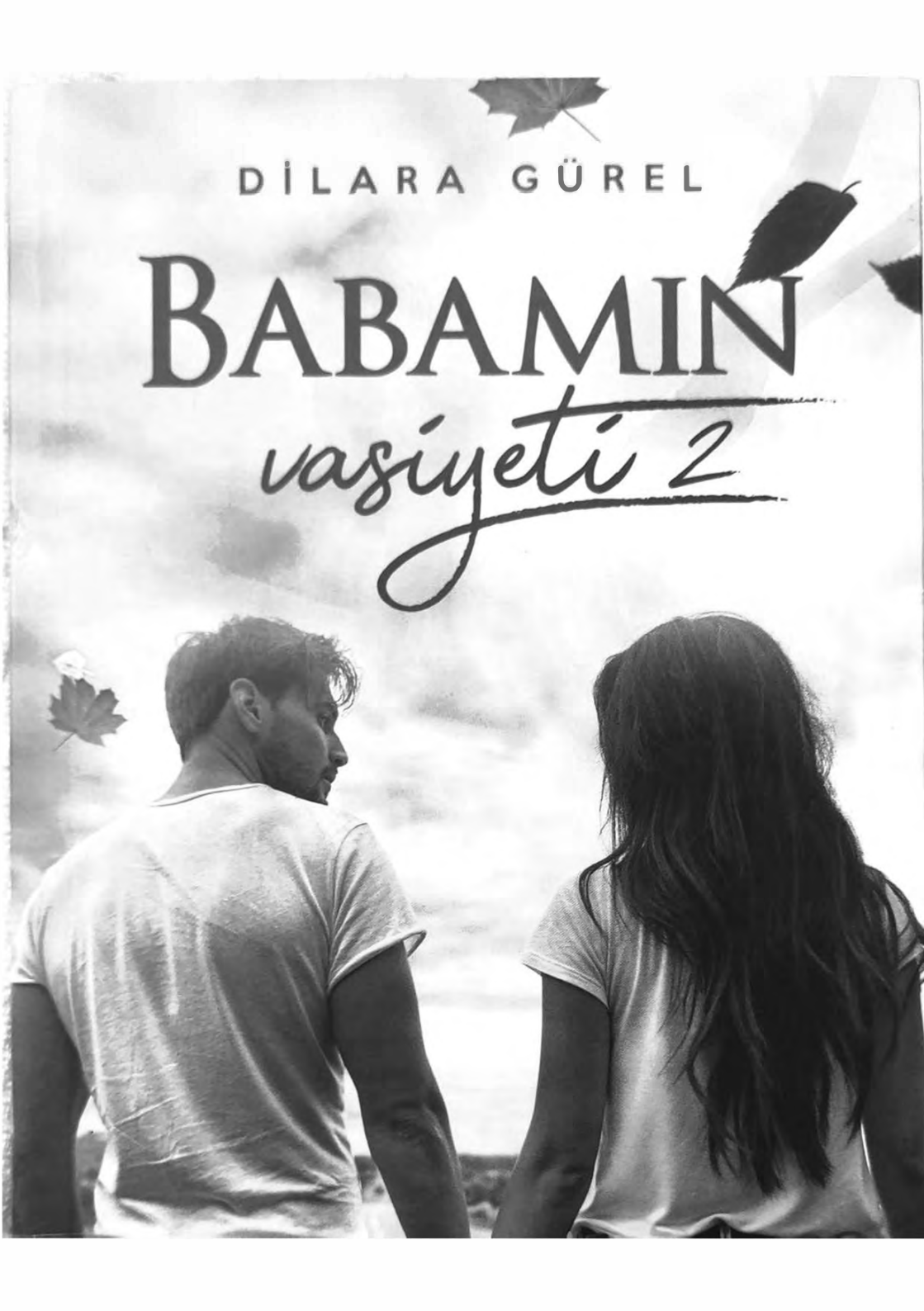
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DİLARA GÜREL

BABAMIN

vasiyeti 2

BABAMIN

vasiyeti 2

Her şey yaklaşık bir buçuk sene önce,
Ahmet Karabulut'un vasiyetiyle başladı.

Yağmur, babasının son isteği üzerine Buğra ile evlenip mutlu bir hayata adım atar. Yaşananlardan sonra, çift ortak bir kararla İzmir'e yerleşmeye karar verir. Genç kadın, kendisini koca şehirde yapayalnız hissederken, en yakın dostu Didem'in İzmir'e gelmesiyle her şey değişir.

Didem'in bebek beklediğini öğrenen Yağmur çok sevinir ama yeni evli arkadaşı mutlu değildir ve bu durum en çok bebeğin babası Emir'i çok üzer.

Annesiyle babasının iş nedeniyle yurtdışına çıkmasını fırsat bilen Melisa, zamanını sözlüsü Savaş ile geçirmeye karar verir. Evlilik teklifi aldığını babasından sır gibi saklayan genç kızı, kötü bir sürpriz beklemektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM

6 ay sonra
İSTANBUL

Sokaklar sanki terk edilmişçesine bomboştu. Çatılarda oluşan buz saçakları ve bacalardan tüten duman kış mevsiminin geldiğini simgeliyordu.

Aralık ayının son günlerinden biri akşama yaklaşıyordu. Melisa geniş pencere eşiğine oturmuş, sokak lambasının ışığına yansıyan kar tanelerini izliyordu. Aklı sürekli ablasındaydı. Orada mutsuzdu ve bunu eniştesi hariç herkes görüyordu.

Şen kahkahalarıyla herkesin içini ısıtan Yağmur gitmiş, yerine kasvetli bir kadın gelmişti. Genç kız bu duruma her ne kadar üzülse de elinden bir şey gelmiyordu.

Savaş, elinde iki kahve kupasıyla genç kızın karşısına oturdu ve birini Melisa'ya uzatıp cıvıltılı bir ses tonuyla, "Fındık aromalı kahveniz hazır hanımefendi," dedi.

Melisa buruk bir şekilde gülümseyip, "Teşekkür ederim hayatım," diye yanıt verdi ve kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bakışlarını tekrar dışarıya doğru yönlendirdi.

Savaş, bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. "Sinsirella..." dedi iç çekerek ve genç kızın boşta duran elini kavrayıp dudaklarına doğru götürdü. Narin bir öpücük kondurduktan sonra, "Ablanla görüntülü konuştuğundan beri çok durgunsun. Bir sorun mu var?" diye sordu.

Melisa bakışlarını Savaş'a yönlendirip, "Ablam orada çok mutsuz, üstelik çok da yalnız," diye iç geçirdi.

“Sevgilim, bu ikisinin de ortak kararıydı ve bize ancak buna saygı duymak düşer. Zamanla alışacak oraya, sen hiç merak etme.”

“Umarım dediğin gibi olur, Savaş. En çok da ikizleri özlüyorum. Görsen o kadar tatlı olmuşlar ki. O şişko bacaklar, yumuk yumuk eller... En kısa zamanda uçak biletimi alıp, birkaç günlüğüne ablama gideceğim. Sen de gelmek ister misin?”

Genç adam omuzlarını silkip, “Olabilir aslında. Çok istiyorsan gidebiliriz. Ben de Buğra’yı görmüş olurum,” dedikten sonra, kahvesini kenara koyup ayağa kalktı ve televizyonun yanındaki rafın önüne geçip bir CD çıkardı.

“Film izleyelim mi güzelim? Hem kafan birazcık dağılmış olur.”

“Yanlış anlama ama sanırım yatağa girip uyusam çok daha iyi olacak. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Hayatım, zaten solgun görünüyorsun. Yoksa hasta mı olacaksın?” diye sordu ve dudaklarını genç kızın alev alev yanan alnına bastırdı.

“Biraz ateşin var güzelim. Hadi gel, seni banyoya götüreyim. Soğuk bir duş sana çok iyi gelecek.”

“İstemiyorum Savaş. Sadece başımı dizlerinin üstüne koyup uyumak istiyorum. Yarına kadar bir şeyim kalmaz benim.”

“Sinsirella, yine uyursun. Ama başta soğuk bir duş al, sonra artık yatakta mı yoksa dizimde mi uyursun, hiç fark etmez. Ama başta ateşini düşürmemiz lazım.”

Savaş genç kızın elindeki kupayı alıp masaya bıraktıktan sonra, sevgilisini kucağına aldı ve banyoya taşıyıp jakuzide soğuk suyu ayarladı.

Melisa her ne kadar inat etse de genç adam gülümseyip, “Havlunun yerini biliyorsun, seni aşağıda bekliyor olacağım,” dedi ve banyodan çıkıp kapıyı kapattı.

Genç kız banyodan çıktığında Savaş’ın yatak odasına girip kendisine pijama aradı.

Birkaç beden büyük gelen kıyafetleri üstüne geçirip gözlerini komodinin üzerinde duran fotoğrafa dikti. Melisa kendisini yatağa atıp, çerçeveli fotoğrafı eline aldı ve gülümsedi. Didem ve

Emir'in düğününden kalma, ikisine özel bir fotoğrafı bu. Gözlerini kapatıp fotoğrafın çekildiği anı hatırladı ve parmağındaki tek taş yüzüğe dokunup gülümsedi.

Burnuna dolan parfüm kokusuyla, kendini adeta huzurun kollarında gibi hissediyordu. Üstündeki tişörtü burnuna doğru götürüp sevdiğinin kokusunu ciğerlerine kadar içine çekerken, Savaş elinde bir tepsi ile içeri girip, "Onu koklamana hiç gerek yok Sinsirellacığım, gerçeği tam karşında duruyor ona sokulabilirsin," dedi ve yatağın kenarına oturup tepsiyi dizlerinin üzerine koydu.

Genç kız hayretle Savaş'a bakıp, "Bana kendi ellerinle çorba mı hazırladın?" diye sordu ve elindeki fotoğrafı kenara bırakıp gülümsedi.

"Hazır çorba yaptım. Şimdilik bununla idare et, ileride bana öğretirsin."

Melisa dudaklarını dişleyip, "Ben de hazır çorbadan başka bir şey bilmiyorum ki... Yemekleri genelde annem veya evde çalışanlar yaptı şimdiye kadar," dediğinde, Savaş parmaklarını genç kızın yüzünde gezdirip, "Birlikte öğreniriz o zaman. Hadi çorbanı soğutmayalım," dedi ve kaşığı çorbaya daldırdıktan sonra üflemeğe başladı.

"Savaş, kendim yiyebilirim. Abartma istersen."

Genç adam dikkatle kaşığı Melisa'nın ağzına doğru uzatıp, "Çok konuşma, Sinsirella. Aç bakalım ağzını, bugün inatçı keçimi ben yedireceğim," dedi.

Çorba bittiğinde, Savaş tepsiyi komodinin üstüne bıraktı ve Melisa'nın yanına uzanıp, dudaklarını tekrar genç kızın alnına bastırdı. "Ateşin biraz düşmüş," dedi ve dudaklarını genç kızın kulağına ve boynuna doğru sürüp ufak ufak öpücükler kondurdu.

"Huylanıyorum eşek, yapma şunu."

Genç adam gözlerini Melisa'nın gözlerine kenetleyerek, "Öküzden birden eşeğe mi terfi ettirdin beni?" diye sordu ciddi bir tonda.

Melisa gülümseyip, "Sen benim aşkım, öküzüm, eşeğim, sözlüm kısaca her şeyimsin Savaş," dedi ve başını sevdiği adamın koynuna yerleştirdi.

"Peki ne zaman senin sevdiğin kocan olacağım?" diye

sorduğunda, Melisa seslice yutkunup, “Biz bu konuyu daha önceden konuşmadık mı Savaş? Henüz daha çok erken ve senden evlilik teklifi aldığımı babama hâlâ söyleyemedim. Biliyorsun ki senden pek hoşlanmıyor,” dedi.

“Hangi baba kızının sevgilisinden hoşlanır ki Melisa? Ben seni artık her gün yanı başımda istiyorum.”

“Ben istemiyor muyum sanıyorsun?” diye sorduğunda, Savaş başını iki yana salladı.

“Nedense bundan pek emin değilim Melisa. Sürekli gizli kapaklı buluşmaktan yoruldum. Baban yurtdışından döner dönmez adam gibi karşısına geçip, seninle evlenmek istediğimi söyleyeceğim.”

Melisa gözlerini devirip, “Tamam Savaş, babamla annem döndüğünde bu konuyu yeniden konuşuruz,” dedi ve kalın yorganı titreyen bedenine sarıp gözlerini yumdu. Kar beyazı çarşafın arasında simsiyah saçları ipek gibi parlıyordu. Savaş, genç kızın yanına uzanıp üstünü örttü ve, “Artık bir ailem olsun istiyorum,” diye fısıldadı.

Melisa

Dışarıdan gelen gök gürültüsünün sesi, korkuyla yataktan sıçramama sebep olmuştu. Elimi yatakta gezdirdiğimde Savaş’ın sıcak bedenini bulamamıştım. “Savaş?” dedim uyku mahmuru sesimle, fakat bir yanıt alamadım. Komodinin üzerindeki telefonumu alıp saate baktığımda, çoktan 08.47’yi gösteriyordu. Odadan çıkar çıkmaz, “Hayatım, neredesin?” diye seslendim ve tek tek odalara bakındım.

Mutfağa girer girmez buzdolabının üzerindeki not gözüme çarptı.

Ufacık bir işim var. Halledip hemen geleceğim.

Seni Seviyorum

Savaş

Pijamamın cebinden telefonumu çıkarıp Savaş’ı aradım fakat telefonunu açmadı.

Acaba bana dünkü konuşma nedeniyle kızgın mıydı?

Telefonumun titremesiyle, bakışımı hemen ekrana yönlendirdim. Tahmin ettiğim gibi ondan mesaj gelmişti.

Merak etmeden duramadın değil mi? Yarım saate evde olurum güzelim.

Yerden ısıtmalı kaloriferi yaktıktan sonra ikimize kahvaltı hazırlamaya koyuldum.

Buzdolabında kahvaltılık bir şey bulamadığımda yüzüm beş karış asıldı. “Sen kahvaltı yapmaz mısın adam?” diye sorduğum anda, gözüme marketin numarası takıldı. Siparişimi verdikten sonra yatak odasına çıkıp üzerimi değiştirdim. Zilin çalmasıyla dış kapıya doğru koştum ve siparişleri getiren çocuğa parayı takdim ettim. Keyifle sofrayı kurarken, kapı açıldı ve Savaş gür sesiyle, “Ben geldim,” diye seslendi.

“Mutfaktayım hayatım,” dedim ve kahve makinesini çalıştırdım. Savaş elinde bir çiçek buketiyle içeri girdiğinde, şaşkınca masaya baktı.

“Hatırladığım kadarıyla evde bu kadar malzeme yoktu,” dedi ve ensesini kaşıdı.

“Sen hiç evde kahvaltı yapmıyor musun?” diye sorduğumda, başını iki yana sallayarak, “Nadiren,” diye yanıt verdi ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. “Bu senin, Sinsirella.”

Çiçek buketini elime tutuşturup burnuma bir öpücük kondurdu. Birlikte kahvaltı yaparken, masanın üstünde parmaklarımı tıkırtatmaya başladım.

“Bu sabah nereye gittin?”

Savaş gülümseyip keyifle ağzına bir siyah zeytin attı ve geriye yaslanarak, “Meraklı Melahat,” dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirip, ona ters bir bakış attım. “İyi söyleme,” dedim ve bakışlarımı pencereye doğru yönlendiririm.

“Kızınca çok güzel oluyorsun hatunum, ama nereye gittiğimi söylersem işin büyüü kaçır. Sadece birkaç gün beklesen olmaz mı?”

Gözümün ucuyla Savaş’a bakıp, “Bana sürpriz mi hazırladın sen?” diye sorduğumda, başını salladı.

“Ya, meraktan çatlarım ama ben! Lütfen bana ne olduğunu söyle!”

“İnatlaşma, şimdi söyleyemem.”

“Peki Savaş.”

Sesimdeki burukluğu fark edince yüzündeki gülümsemesi soldu. Çikolata rengindeki gözleriyle beni süzdükten sonra derin bir nefes verdi. Cebindeki zarfı masanın üzerine koyup, “Aç bakalım, içinde ne var,” dediğinde, kaşlarımı çatıp, “Bu ne?” diye sordum.

“Aç işte, elime yüzüme bulaştırdığım sürprizim,” dediğinde, içimde bir pişmanlık duygusu oluştu.

“Açmayacağım Savaş,” dedim ve masadan kalkıp yanına gittim. Kollarımı onun boynuna doladıktan sonra saçlarına tüy gibi bir öpücük kondurdum.

“Üzülmeni istemiyorum, Melisa. Dün seni kanadı kırık bir kuş gibi görünce kalbim bin parçaya bölündü. Yüzün artık gülsün istiyorum.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım ve yüzüne öpücükler kondurdum. Üç günlük sakalları dudaklarıma batarken, yüzümde bir gülümseme oluştu. Kulağına, “Seni çok seviyorum,” diye fısıldayıp odunsu kokusunu ciğerlerime kadar çektim.

İKİNCİ BÖLÜM

Yağmur gözlerini aralayıp yatağın sol tarafına baktı ve sıkıntılı halde uyumakta olan kocasını izledi. Rüyasında ne gördüğünü merak ediyordu genç kadın, çünkü Buğra'nın alnından boncuk boncuk terler akıyor ve inliyordu.

"Hayatım?" diye fısıldadı ve narin parmaklarını genç adamın kirli sakallarında gezdirdi, lakin Buğra o kadar derin uyuyordu ki uyanmamıştı.

Yağmur, başını eşinin boyun girintisine yerleştirip genç adamın bedenini sımsıkı sardı. İstanbul'dan ayrılalı hemen hemen birlikte hiç vakit geçirmemişlerdi ve bu durum canını oldukça sıkıyordu.

Sabah'ın erken saatlerinde uyandığında, Buğra yine yataкта yoktu.

"Yine bana bir günaydın demeden gittin," diye homurdandı ve yatağın etrafında sinirli bir şekilde volta attı ama sonra pencerenin önündeki tekli koltuğa oturup dışarıda yağın karı izledi. Genç kadının canı acıyordu. Buğra, eşine ve çocuklarına karşı oldukça ilgisiz olmuş, kendisini sadece işine adayan bir adama dönüşmüştü.

İzmir'e taşındıkları zamanı hatırlayınca o günlere lanetler etti.

6 ay önce

İZMİR

Arabadan inince boş gözlerle çevreye bakındım. Her şey o kadar yabancıydı ki tanıdık gelen tek şey çekirdek ailem ve gökyüzüydü.

Bavulumun tekerlek sesi boş caddede yankı yaparken, burnumu çektim ve derin bir nefes aldım.

Yeni evimizin bahçe kapısından içeriye girince karşımdaki devasa yalıya baktım ve yüzüme buruk bir gülümseme yerleştirdim. Buğra omzuma bir öpücük kondurduktan sonra, “Burada çok mutlu olacağız,” dedi ve cebindeki anahtarını çıkarıp bana uzattı. “Kapıyı senin açmanı istiyorum, okyanus gözlüm.”

Başımı sallayıp, elindeki anahtarı aldım ve dış kapıya doğru yürüyüp, “Umarım her şey dediğin gibi olur Buğra,” diyerek anahtarı kapının deliğine sokup, birkaç kez sağa doğru çevirdim. Kapıyı açar açmaz ağzım bir karış açıldı. Burası güzeldi hem de tahmin edemeyeceğim kadar.

Buğra çocukları yataklarına yatırdıktan sonra yanıma oturdu ve başını omzuma koyup, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Sustum.

Buğra, aklımdan geçenleri okurmuşçasına yeşillerini benim mavilerime kenetledi ve, “Neyden korkuyorsun?” diye sordu.

“Yol boyunca düşündüm Buğra...” dedim ve derin bir iç çektim. “Sen isteyken ben burada ne yapacağım? Başım sıkışsa kimi arayacağım?”

Bu sefer susma sırası ondaydı. Bakışlarını benden kaçırıp, bahçedeki havuza doğru yönlendirdi. “45 dakika...” diye mırıldandı. “Gelmek istediklerinde uçağa atlarlar ve 45 dakika içinde burada olurlar Yağmur.”

Onunla bu konu hakkında konuşamayacağımı anlayınca, oturduğum yerden kalktım ve bahçede gezinmeye başladım. Minik çocuk parkını görünce gülümsedim.

“Bu muhteşem,” dedim ve küçük bir çocuk gibi salıncağa oturup sallanmaya başladım. Hafif esen serin rüzgâr mütebessim çehremi okşarken, telefonumun çaldığını duydum.

Sallanmayı sonlandırıp cebimden telefonu çıkardım. Arayanın annem olduğunu görünce, dudaklarımı dişleyerek, “Eyvah, eve geldiğimizi söylemedim,” dedim. Telefonu kulağıma götürerek, “Anneciğim,” dedim. Tahmin ettiğim gibi bana fırça çekmeye başladı. “Özür dilerim anne, stresten aramayı unuttum,” dedikten sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Tam ona kavuşmuşken

aramıza tekrar mesafe girmesi canımı bir hayli sıkıyordu.

Telefon görüşmemizi sonlandırdıktan sonra Buğra'yla içeri girdik.

“Hazır çocuklar uyuyorken, biz de mi uyusak? Sonra hep beraber yemeğe çıkarız,” dedi Buğra ve başımı olumlu anlamda salladım. Yeni yatak odamıza girince kendimi yatağa atıp tavana baktım.

“Bu odadan iyi enerji alamadım, eşyaları en kısa zamanda değiştirelim,” dediğimde Buğra üstündeki gömleği bir kenara atıp yanıma uzandı.

“Her şeyi istediğin gibi değiştirebilirsin, mavi gözlüm,” dedi ve kolunu başımın altına yerleştirip, ona yaslanmamı sağladı. Başımı Buğra'nın çıplak göğsünün üzerine koyup gözlerimi kapattım. Kalbi oldukça hızlı atıyordu.

İri parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken, öylece uykuya daldım. Birkaç saat sonra, ikimizin tatlı uykusunu bölen Deniz olmuştu. Yataktan kalktığı gibi, onun odasına ilerledim. Onu kucağıma alır almaz boynumu emmeye başladı bebeğim; oldukça acıkmıştı.

Deniz'i emzirirken, Buğra kapı pervazına dayanmış bizi izliyordu. “Ben de acıktım,” dedi ve kolundaki saate baktıktan sonra, “Yemeğe çıkalım,” diye ekledi.

“Ada hâlâ uyuyor mu?” diye sorduğumda başını salladı. “Uykucu şirine, kime çekmiş bilmiyorum ki,” dediği anda, Ada'nın bağırdığını duyduk.

Gülümseyerek, “Al iste, uyandırdın kızı,” dediğimde, Buğra jet hızıyla yan odaya geçti.

Çocukların karınlarını doyurduktan sonra yatak odasına geçip büyük bavulumu açtım. Sevdiğim sarı elbisemi görünce gülümsedim ve çabucak üzerimi değiştirdim. Solgun yüzüme biraz makyaj yaptıktan sonra aşağıya indim.

Buğra beni görür görmez ısıklık çaldı ve, “İşte benim hatunum,” dedi.

Arabaya biner binmez dikiz aynasından tekrar bana baktı ve, “Bu güzel hanımefendi yemeğe nereye gitmek ister?” diye sordu.

Omuzlarımı silkerek, “Burayı tanımiyorum bile, sen karar

ver,” dediğimde, başını salladı. Yaklaşık on beş dakikalık bir yolculuğun ardından, Buğra arabayı park etti. “Birazcık yürümemiz gerekecek, hoşuna gidecek iyi bir restoran biliyorum,” dediğinde, gökyüzüne bakıp, “Hava güzel, yürümemizin bir sakıncası yok,” dedim.

Buğra arabanın bagajından çocuk arabasını çıkardıktan sonra ikizleri içine yatırdı. Kordon’da yürüyüş yapmak iyi gelmişti. Burası İstanbul’dan o kadar çok farklıydı ki. Etrafıma bakınırken, Buğra elimi sıkıca tuttu. Elim onun avuçlarının içinde kaybolurken, telefonumu çıkarıp birlikte fotoğraf çekindim ve balayında bulunan Didem ve Emir hariç ailedeki herkese yolladım.

Restorana varır varmaz Buğra deniz kenarındaki masayı kaptı. Garson bize menüyü verince Buğra gözlerimin içine bakıp, “Bir duble rakı içmeme müsaade var mı?” diye sordu.

Manzaraya bakarak iç çektim. Hava ve manzara rakı içmeye oldukça müsaitti.

“Sadece bir küçük bardak ama,” dediğimde yüzünde güller açtı.

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra Buğra’ya bakıp, “Hemen çalışmaya başlamayacaksın, değil mi?” diye sordum.

“Pazartesi günü başlamayı düşünüyorum güzelim. Hayırdır, bir sorun mu var?”

“Yok,” dedim, fakat ilk haftadan bizi yalnız bırakmasını hiç istemiyordum. Acaba annemi arasam birkaç haftalığına yanıma gelir miydi? Aklımdaki bu düşünceyi hemen kovaladım, sonuçta o da evliydi ve ilgilenmesi gereken bir kocası vardı.

Peki ya Melisa?

Olmaz, o da Savaş’ı bırakıp kesin yanıma gelmezdi.

“Yine kara kara düşüncelere daldın, Yağmur.”

“Buğra, bizi ilk günden yalnız mı bırakacaksın?” dediğim anda elimi tuttu ve kararan yeşil gözleriyle, “Mecburum,” diye yanıt verdi.

“Bak hayatım, çalışma isteğine karşı gelemem lakin bunu ilk günden bize yapamazsın. Senden sadece 1 hafta daha istiyorum. Evimizi, düzenimizi kuralım, sonra istediğin kadar çalış çabala. Gerekirse ileride ben de çalışırım.”

Garson sipariş ettiğimiz balıkları getirdiğinde, yol yorgunluğundan midemin aşırı bulandığını hissettim.

“Pardon, lavabo nerede?” diye sorduğumda, garson, “İçeriye girin hemen karşınızda göreceksiniz,” diye yanıt verdi. Başımı teşekkür amaçlı salladım ve içimdekileri çıkarmamak için ağzımı elimle sıkıca kapatıp içeriye koştum. Midemdekileri boşaltırken, vücudumu bir titreme sardı. Yüzümü yıkarken aynaya baktım. Yüzüm bembeyaz kesilmişti, dudaklarım ise titriyordu.

Masaya geri döndüğümde, Buğra bana endişeli bir bakış attı.

“İyi misin?” diye sorduğunda başımı usulca salladım ve önümdeki su bardağını alıp yavaşça yudumlamaya başladım.

Yemek boyunca konuşmamız gereken onca şey varken sadece sustuk. Buğra sürekli bir şeyin konusunu açmaya çalışıyordu fakat halimi görünce pişman olup hemen kapatıyordu.

Cebinden telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdikten sonra gülümseyerek bana baktı. “Kimi arıyorsun?” diye sorduğumda, eliyle susmamı işaret etti ve, “Alo babacığım,” dedi. Ne yapmaya çalışıyordu ki şu an? Deniz mızızlanmaya baslar başlamaz onu kucağıma aldım ve başına öpücükler kondurdum.

“İyiyiz babacığım, çok rahat geldik.”

...

“Evet, su anda Kordon’da yemek yiyoruz.”

...

“Yağmur biraz keyifsiz,” dediği anda gözlerimi büyütüp, “Ne diyorsun sen?” diye fısıldadım.

“Hemen çalışmaya başlamamı istemiyormuş, bir yönden haklı da. Bir hafta şirkete uğramasam olur mu? En azından o vakte kadar rahatça evdeki düzenimizi kurmuş oluruz.”

...

“Tamam baba, kendisine iletirim. Anneme çok selam söyle,” dedi ve telefonu kapatıp cebine koydu.

“Ne yaptın sen? Babana karşı mahcup oldum,” dediğimde, Buğra elindeki kadehi bana uzatarak, “Sayende bir hafta izinliyim güzelim,” dedi ve içkisinden keyifle bir yudum aldı.

Eve gitmeden önce, İzmir sokaklarında gezdik. Ev için ufak alışverişler yaptıktan sonra arabamıza geri döndük. Buğra sürücü

koltuğunda oturacakken seslice öksürüp elimi ona doğru uzattım ve, “Anahtarı bana veriyorsun,” dediğimde, kaşlarını çattı ve, “Neden, sen mi kullanmak istiyorsun?” diye sordu.

“Bir duble olsa da alkol aldın, araba kullanmana izin veremem.”

“Güzelim, kullanabilirim hiçbir sorun yok,” dediğinde, derin bir nefes verip, “Anahtarı alayım Buğra,” dedim.

Sürücü koltuğuna oturunca navigasyon cihazına yeni evimizin adresini girdim.

Yabancı yollarda araba kullanırken oldukça temkinliydim. Dikiz aynasından Buğra ve çocukları kontrol ederken gülümsedim.

Eve varınca yaptığımız alışverişte aldıklarımızı dolaba dizdim. Salondan gelen maç sesini duyar duymaz gözlerimi devirdim ve, “Yine mi Galatasaray’ın maçı var?” diye sordum kendi kendime. Son birkaç şeyi topladıktan sonra salona geçip Buğra’nın karşısına dikildim ve kollarımı birbirine kenetledim.

“Hani bana yardım edecektin?” diye sorduğumda, bana cevap vermeyip bakışlarını tekrar televizyona çevirdi. “Bu pozisyona ofsait veren hakemin...” dediği anda, sesimi yükselterek “Buğra, beni dinlemiyor musun?” diye sordum ve kumandayı elime alıp televizyonu kapattım.

Buğra transtan çıkmış bana sert bakışlarını sunarken, somurtup karşısındaki koltuğa oturdum.

“Gol pozisyonuydu,” dediği anda umursamaz derecede omuzlarımı silktim ve, “Umurumda mı?” diye sordum.

“Senin olmayabilir, ama benim umurumda.”

Bu kadar rahat olması, sinirlerimi zıpllatıyordu. “Bu kartonlar seni de rahatsız etmiyor mu?” diye sorduğumda, başını iki yana salladı.

“Ben neden babamdan bir hafta izin istedim Yağmur? Yarın kahvaltımızı yaptıktan sonra rahat rahat ortalığı toplarız. Şimdi müsaade verirsen maç izlemek istiyorum.” Sesimi çıkarmadan kumandayı koltuğun üzerine fırlattım ve yatak odama çıktım. Soğuk bir duş aldıktan sonra kendimi yatağın içine attım. Boğuluyor gibiydim. Nedeni ise ya dışarıdaki cehennem sıcaklığı ya da bu odanın boğuk havasıydı.

Ertesi sabah uyandığımda başıma şiddetli bir ağrı girmişti. Buğra'yı yatakta göremeyince, sabahlığımı giydim ve çocukları kontrol ettim. İkisini de odalarında görmeyince hızlıca aşağıya indim ve etrafa bakındım. Bahçeden gelen sesleri duyunca pencereden dışarıya baktım. Buğra ikisini pusete koymuş, bahçede bize kahvaltı hazırlıyordu.

Dışarıya çıkarak, "Günaydın," dedim neşeyle ve şaşkınca Buğra'nın hazırladığı masaya baktım.

"Günaydın," diyerek kollarını bana doladı ve boyun girintime sulu bir öpücük kondurdu. Gözlerimi onun yorgun yüzünde gezdirdiğimde, dün söylediklerime pişman olmuştum.

Parmaklarımla onun göz halkalarına dokundum ve ufak bir huse kondurdum. "Yorgun görünüyorsun," dediğimde başını onaylayarak salladı. "Yorgunum, çünkü sen uyurken sabaha kadar sinirden evi toparladım."

Bahçe kapısından salona göz attığımda ağızım hafifçe açıldı. Gerçekten ortalık oldukça derli toplu görünüyordu.

Kahvaltımızı yerken Buğra havuza göz atıp, "Hava çok sıcak, bugün çocukları birazcık suya sokacağım," dedi.

"Sonra hasta olmasınlar?" diye sorduğumda, başını iki yana salladı. "İzmir sıcaklığı dayanılmaz, çocuklar bu gidişte evin içinde pişecekler," dediğinde sesimi çıkarmadım.

Masayı toplamaya kalkışırken, Buğra elimi tutarak, "Otur, sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Ne soracaksın?" diye sorduğum anda, tişörtünü çıkarıp koltuğun kenarına koydu.

"Hazır evdeyken birkaç günlüğüne Çeşme'ye mi kaçsak? İşe başlamadan önce birazcık enerji toplamış olurum, hem çocuklar da denize girmiş olurlar."

"Bilmiyorum ki babana karşı ayıp olmaz mı? Sonuçta ev..."

"Yağmur," dedi derin bir iç çekerek. "Bir gün de başkaları ne der diye düşünmesen olmaz mı?"

Buğra her zamanki gibi haklıydı. Başkalarının düşüncelerini çok kafama takıyordum, ama isteyerek yaptığım bir şey değildi bu.

Hiçbir şey demeden, "Gidelim," dedim. Ailece güzel bir izin yapmak hakkımız diye düşünüyorum.

“Güzel, o zaman hemen bize en güzelinden bir otel ayarlayayım. Bana tabletimi getirir misin?”

Başımı usulca sallayıp dediğini yaptım. Bir sürü otele bakmıştık ve hepsi birbirinden güzeldi. Birini seçmekte ikimiz de oldukça zorlandık.

“Güzelim, seç hadi bir tane. Bu gidişle evde kalacağız,” dediği anda gözlerimi kapattım ve elimi tabletin üzerinde gezdirdim. “Bu,” deyip gözlerimi açtım. Ilıca’da denize sıfır bir otel çıkınca, Buğra başını sallayıp, “Güzel, o zaman sabah erkenden kalkıp buraya gidiyoruz,” dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Limanda “*En güzel hayaller Çeşme’de gerçekleşir*” yazısını gördüğümde yüzüme bir gülücük kondurdum Hafif esen rüzgâr, elbiseden dolayı açıkta kalan tenimi ürpertmişti.

Sahilde biraz deniz havası aldıktan sonra Ilıca’daki otelimize geçtik. Giriş yaparken gözüm yanımda duran turistlere takıldı. Kadınlar adeta mankenlere taş çıkaracak derecede güzellerdi.

“Yağmur, hadi yukarı çıkalım.”

Buğra’nın sesini duyar duymaz gözlerimi kadınlardan ayırdım ve Buğra’nın arkasından asansöre doğru ilerledim.

Asansörün dolu olduğunu görünce diğer asansöre geçtik. Bebek arabasıyla içeri geçince aynadaki görüntüme baktım. Ben aldığım bu kilolarla nasıl bikini giyecektim? Odamıza girer girmez çocukları yatağa yatırdım ve üstlerini değiştirdim.

Buğra deniz manzaralı balkonumuza çıkıp derin bir nefes aldı ve, “İşte hayat bu,” diyerek bedenini esnetti.

Akşam yemeğinden sonra deniz kenarına yürüyüşe çıktık. Sıcak kum tanelerinin üzerinde yürürken, soğuk dalgaların ayağıma çarpması gülümsememe neden oldu.

Buğra kolunu omzuma atıp, “Deniz uyudu,” deyince, bakışlarımı bebek arabasına doğru kaydırdım. “Ada da uyudu uyuyacak,” diye yanıtladığımda gülümsedi.

“Uyusunlar da seninle sarmaş dolaş gün batımını izleyelim.”

Birkaç saniyeliğine olsa da içimden, iyi ki buraya gelmişiz, dedim.

“Yine kara kara düşünüyorsun, Yağmur,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Hayır, şu an sadece çok mutluyum. Sen yanımdasın, çocuklar yanımda... Daha ne isteyebilirim ki?”

Buğra iki şezlongu birleştirip, “Gel,” dedi ve oturmamı işaret etti.

Bebek arabasını yanıma sürdükten sonra Buğra’nın yanına uzandım.

Kolumu omzuma atıp beni kendine çekti, dudaklarını saçlarımın arasında gezdirirken, “Senin ve çocuklarımla mutluluğu benim için çok önemli, Yağmur,” dedi. “Ben onca şeyi sizin iyiliğinizi düşünerekten yaptım. Biliyorum zor günler geçireceğiz, hatta gün gelecek bu koca şehirde kendimizi yapayalnız hissedeceğiz. Ama ne olursa olsun vazgeçmeyelim güzelim.”

Sesimi çıkarmayıp başımı onun göğsünün üstüne koydum ve burnuma dolan o mis gibi deniz kokusunu ciğerlerime çektim.

Gökyüzü batan güneş tarafından kızıla boyanmış kuşlar sanki en sevdiğimiz şarkıyı mırıldanıyor ve ahenkle dans ediyorlardı. Denizin maviliğiyle güneşin kızılığının birbirilerine kavuşmasını izlerken, bu huzur dolu ânı Buğra’nın inatla çalan telefonu bozdu.

“Kim?” diye sorduğumda, telefonunu sessize alıp, “Kim olacak, Savaş işte,” dedi

“Neden açmadın?” diye sorduğumda beni sıkıca kucaklayıp, “Karımla beş dakika kafa dinleyemeyecek miyim ben ya?” dedi şikâyetçi bir şekilde.

“Eşek, ya önemli bir şeyse? Bence aç telefonu, yoksa gün boyunca rahat vermez.”

“Yalnız görüntülü arıyor,” dediğinde, “Aç hadi,” dedim.

Ben Buğra’ya ters ter bakarken o telefonunu alıp Savaş’ın görüntülü arama isteğini kabul etti ve, “Efendim Savaş,” dedi. Yanında Melisa’yı görünce, kameraya yapışp kız kardeşime el salladım.

“Ooo biz yanlış zamanda aradık sanırım,” dediğinde, Buğra olumlu anlamda başını salladı.

“Yapma,” diye fısıldayıp Buğra’nın koluna çimdikledim.

“Biz kapatalım o zaman, siz keyfinize bakın.”

“Gerek yok, nasılsınız?” diye sorduğumda, Melisa sevgilisine aşkla bakıp, “Çok iyiyiz, sizi sormalı. Keyfiniz oldukça yerinde görünüyor,” dediği anda kamerayı denize doğru çevirdim.

Savaş şaşkınca, “Abi neredesiniz?” diye sorduğunda, “Sana ne oğlum,” diye yanıt verdi.

“Buğra,” dedim kaşımı gözümü oynatarak ve ekrandan Savaş’a bakıp, “Birkaç günlüğüne Çeşme’ye kaçamak yaptık,” dedim.

“Savaş, baksana ne kadar güzel. Biz de mi gitsek?”

“Baban bizi öldürmeyecekse gidelim,” dedi Savaş ve Buğra seslice öksürmeye başladı.

“Oğlum, siz neden aradınız? Önemli bir şey varsa çabuk söyle de karıma sarılmaya devam edeyim,” dediğinde Buğra, yanaklarımın utançtan kızardığını hissettim. Melisa o sırada Savaş’ın başına hafifçe vurup, “Ben sana aramayalım dedim Savaş,” dedi kızgın bir şekilde ve bizden özür dileyip hızlıca görüntüyü kapattı.

“Ne yaptın Buğra? Utandılar bak.”

“Bir şey olmaz, Savaş bunlara alışık. Nerede kalmıştık biz?” diye sorduğu sırada kolunu belime sarmak için hamle yaptı. Sonra ne mi oldu? Ada’nın ağlamasıyla Buğra’nın eli havada kaldı.

“Ben bu güzel atmosferde karıma sarılamayacak mıyım ya?” dediğinde yerimden kalkıp Ada’yı kucağıma aldım. “Şimdi sarılabilirsin,” dediğim anda, Buğra gözlerini devirip, “En iyisi bizimkiler gelip çocuklara baksın,” diye homurdandı.

“Buğra şikâyet edip durmasana lütfen?” O sırada, mızımızlanan Ada’yı kucağına alıp, “Niye mızımızlanıyorsun prensesim?” diye sordu ve sıcaktan terlemiş olan başına ufacık öpücükler kondurdu.

Çocuklar rahat durmayınca kalkmaya karar verdik. Otele dönerken, kulağıma hoş bir gitar sesi nüfuz etti.

Buğra’ya bakıp, “Sen de gitar sesini duyuyor musun?” diye sorduğumda, başını sallayıp etrafa bakındı ve eliyle dört kişilik bir grubu gösterip, “Onlardan geliyor,” dedi.

“Onları birazcık dinlesek mi?” diye sorduğumda, gülümseyerek “Ada da onlara çok güzel konser verir,” diye yanıtladı.

Yanlarından geçtiğimizde derin bir iç çektim. Yanlarına oturup

şarkı söylemeyi o kadar çok isterdim ki fakat iki çocuklu bir anne olunca her şey insanın istediği gibi gitmiyordu.

Otel odamıza döndüğümüzde, üzerimi değiştirip kendimi hızlıca yatağa attım. Buğra elinde bir broşür ile yatağa girdiğinde, meraklı bakışlar atarak “Bu ne?” diye sordum.

“Tekne broşürü güzelim. Yunanistan’a gitmek ister misin?”

Gözlerim parlamıştı. Elindeki broşürü alıp iyice incelerken, yüzüme bir gülücük kondurup, “Yunanistan’a gitmeye gerek yok, Türkiye’de kalalım,” deyip parmağımı broşürün üzerinde gezdirdim.

“İyi, koyuları gezelim o zaman. Yarın gider bu işi hallederiz.”

Buğra’nın tıraş olduğunu fark eder etmez, mis gibi losyon kokusunu içime çekip yanaklarına yüzlerce öpücük kondurdum. Bu hoşuna gitmiş olacak ki, “Sanırım her gün tıraş olmalıyım,” dedi.

Sabahın erken saatinde gözlerimi, banyodan gelen su ve müzik sesi nedeniyle araladım.

“Of Buğra,” diye mırıldanıp, başımı yastığın altına gömdüm. Şu sesinin kesildiği an, Buğra ılık çala çala yanıma geldi ve, “Hadi uyan uykucu, Çeşme’nin serin suları bizi bekliyor,” dedi.

“Uykum var, bırak birazcık uyuyayım. Vazgeçtim, istemiyorum tekne turu falan.”

“Yağmur,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Birazdan bebek bakıcısı gelecek,” dediğinde, gözlerimi büyütüp şaşkınca, “Ne, bebek bakıcısı mı?” diye sordum.

“Evet, bebek bakıcısı. Madem otelde böyle bir servis var, kullanmak lazım değil mi?”

“Ben çocuğumu tanımadığım birine emanet etmem, Buğra.”

“Merak etme güzelim, ben her şeyi araştırdım. Gönül rahatlığıyla bugün felekten bir gün çalabiliriz.”

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?” diye sorduğumda, kendini yatağa atıp gözlerimin içine baktı ve, “Sadece bir gün Yağmur,” dedi yüzümü avuçlarının arasına alıp, “sadece bir gün dinleneceğiz, çok mu?”

İkizlere bakıp, “Korkuyorum,” dedim. “Ya başlarına bir şeyler gelirse?”

“Gelmeyecek, söz veriyorum. Hadi üzerini değiştir, kadın birazdan gelir,” dediğinde enseme kaşıdım ve, “Tamam,” diye mırıldandım.

Deniz çantamı hazırlarken, aklıma muazzam bir fikir geldi. Kapının çalmasıyla, bakıcının geldiğini anlamıştım.

Kapıyı açar açmaz annem yaşlarında bir kadın gülümseyerek, “Merhaba, ben Yeter. Çocuklarına bugün ben göz kulak olacağım,” dedi.

Kadını içeri davet ettikten sonra, “Memnum oldum Yeter Hanım. Size bir şey sorabilir miyim?” dedim.

Kadın gülümseyip, “Elbette,” dediğinde, çocuklara bakıp “Şey, biz eşimle tekne turu yapacaktık da. Bizimle siz de gelebilir misiniz?” diye sordum.

“Bilmiyorum ki, ilk defa biri bana böyle bir teklifle geliyor. Ben en iyisi patronuma bir sorayım. Bir dakika bekleyin, hemen geliyorum,” dediğinde, gülümseyerek arkasından kapıyı kapatıp, “Umarım bir sorun çıkmaz,” diye umut ettim.

Buğra üzerine bir tişört geçirip, “Bakıcı hâlâ gelmedi mi?” diye sorduğunda, “Buradaydı, patronuna bir şey sorup hemen gelecek,” diye yanıtladım.

“Ne soracaktı?”

“Yeter Hanım bizimle tekneye gelecek. Orada gözümün önünde çocuklara bakarsa sorun yok,” dediğimde, Buğra’nın ağzı açıldı fakat bir şey demedi.

Aradan on beş dakika geçince, odanın kapısı tekrar çalındı. Buğra kapıyı açtığı anda, Yeter Hanım gülümseyip, “Sorun değilmiş. Yani teklifiniz hâlâ geçerliyse sizinle gelebilirim,” dedi.

Buğra arabayı Liman’a doğru sürdüğünde, dikiz aynasından Yeter Hanım’ı izledim. Gözünün sürekli çocuklarımda olması hoşuma gitmişti.

Arabayı park ettikten sonra güneş gözlüğünü takıp, “Geldik,” dedi ve bagajdan eşyaları çıkardı.

Eliyle tekneyi gösterip, “İşte bu tekne,” dedi ve önden bizi bekleyen kaptana doğru yürüdü.

“Musa Kaptan,” dedi Buğra gülümseyerek ve adamla tokalaştıktan sonra güneş gözlüğünü çıkarıp tekneye alıcı gözüyle baktı.

“Güzel,” dedi ve elimden tutarak, “Hadi binelim,” dedi ve göz kırptı.

Güverteye çıktığımızda, bizi mükemmel bir kahvaltı masası karşıladı. Etrafa bakındıktan sonra, “Buğra, harikasın aşkım!” diyerek boynuna sıkıca sarıldım.

Kulağıma, “Beğendin mi güzelim?” diye sorduğunda, parmaklarımı yüzünde gezdirip, “Beğenmek ne demek, bayıldım!” diye yanıtladım.

Tekne ilk olarak Mavi Koy’a doğru açılırken, Buğra ile birlikte kahvaltı yapıp uzun uzun daha önceden hiç konuşmadığımız konular hakkında muhabbet ettik.

Tekne Mavi Koy’da durduğunda, Buğra elimden tutup, “Hadi suya atlayalım,” dedi heyecanlı bir ses tonuyla. Üstündeki tişörtü çıkarıp kenara attı, ben de mavi plaj elbisemi çıkardım. Buğra ile birlikte Yeter Hanım’ı yokladıktan sonra aşağıya indik.

Rahatlamış bir şekilde nefes verdikten sonra Buğra’nın elinden tuttum.

“İyi ki çocukları da yanımıza almışız. Yeter Hanım gerçekten de çok tatlı bir kadın.”

“Ben sana dedim güzelim,” dediği anda, parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

“3 deyince atlıyoruz güzelim,” dedi ve saymaya başladı.

“1...2...3...”

Bedenim soğuk suyla buluşunca, içimde bir ürperti hissettim. Birlikte denizin altında yüzdükten sonra yüzeye çıktık. İkimiz de nefes nefeseydik. Birbirimize şu sıçratıyor, baş başa kalmanın tadını çıkarıyorduk.

Gözlerimi yakan tuzlu su nedeniyle her yeri bulanık görüyordum.

“Hayatım, ben tekneye çıkıyorum. Sanırım yüzümü temiz suyla yıkasam çok iyi olacak,” dediğim anda, gözlerimi sertçe ovuşturdum.

Birlikte tekneye dönünce duş başlığını alıp yüzüme temiz su çarptım.

Kaptan motoru çalıştırırken, güverteye yüzümde bir gülümsemeyle çıktım. Vücudumu kremleyip güneşin tadını çıkarırken, tenimi okşayan rüzgâr saçlarımla ahenk bir biçimde dans ediyor gibiydi.

Buğra müziğin sesini açınca, keyifle çalan şarkılara eşlik ettim.

Çeşitli koylarda vakit geçirdikten sonra yemeğimizi yemek için tekneye döndük.

Üzerimi değiştirtince çocukların yanına gidip, Yeter Hanım'la ayaküstü sohbet ettik. Miniklerim mışıl mışıl uyurken, Buğra elinde yemek tabağıyla yanımıza gelip, "Bu da sizin için. Afiyet olsun Yeter Hanım," dedi.

Kadın bize mahcup bir şekilde bakıp, "Buna hiç gerek yoktu, çok teşekkür ederim Buğra Bey," dediği sırada başını eğip, "Kaç senedir çalışıyorum, kimse bana bu ilgiyi göstermedi," deyince, birden kadına üzüldüm.

"Afiyet olsun," dedim ben de ve Buğra ile yukarı çıktık.

Yemek masasına oturunca gözlerim batan güneşe doğru kaydı. Buğra hınzır bir gülücük atarak, "Bu defa nihayet baş başayız," dedi ve elimi tutup dudaklarına götürdü.

"Bugün çok eğlendim," dedi göz kırparak ve elime öpücükler kondurdu.

"Aşkım, ben çok mutluyum. Şu an içim o kadar kıpır kıpır ki anlatamam. Seni çok seviyorum."

O sırada Buğra cebinden bir kutu çıkarıp masanın ortasına koydu ve, "Aç bakalım, okyanus gözlüm. Umarım beğenirsin," dedi.

Kutuyu açmamla gözlerimi firuze taşlı elips kolyeye diktim. Yanları altın kaplamalıydı ve oldukça hoş görünüyordu.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda, gülümseyerek başımı salladım. "Çok güzel hayatım, boynuma takar mısın?"

Buğra kolyeyi çıkarıp boynuma taktığında yanağımı öpüp, "Göz renklerinizi anımsatan bu kolyeyi boynundan asla çıkarma, Yağmur. Bu kolye sana olan aşkımın simgesi olsun," dedi.

"Bu kolyeyi asla çıkarmayacağıma emin olabilirsin," diye yanıtlayıp parmaklarımı taşın üzerinde gezdirdim.

Romantik bir akşam yemeğinin ardından tekrar limana döndük. Otele giderken sessizce kolyemle oynayıp durdum.

Otele döner dönmez Yeter Hanım'la vedalaştık ve çocuklarla odamıza çıktık.

Biraz dinlendikten sonra Buğra ayağa kalkıp, “Hadi üzerini değiştir de çıkalım,” dediğinde, kaşlarını çatıp, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Alaçatı sokaklarında kaybolmaya,” dediğinde, yüzüme bir gülümseme kondurdum. Makyaj yaparken, Buğra'nın telefonda konuştuğunu duydum.

“Yarın mı?” dediğini duyduğumda, banyo kapısını açıp odada volta atan eşimi gözetledim.

Buğra parmaklarını saçlarının arasından sertçe geçirerek arkasını döndü ve odanın birkaç tur attıktan sonra ellerini saçlarından çekip bana mahcup bir bakış attı.

Derin bir nefes verip, “Tamam baba, görüşürüz,” dedi ve telefonu yatağın üzerine fırlattı.

Elimdeki makyaj fırçasını bir kenara bırakıp Buğra'nın yanına yürüdüm ve elimi omzuna atıp, “Bir sorun mu var?” diye sordum.

Buğra memnuniyetsizce basını sallayıp, “İzmir’e dönmemiz gerekiyor Yağmur. Birlikte çalıştığımız Alman şirketi acil bir toplantı yapmamızı istemiş. Yarın İzmir’e gelecekler,” dediğinde anlayışla başımı salladım ve “O zaman şimdi dönme vakti,” diye mırıldanıp bakışlarını ondan kaçırdım.

“Yağmur,” dedi ve yüzümü avuçlarının arasına alıp çimen rengindeki gözleriyle yüzümü inceledi. “Özür dilerim.”

“Senin bir suçun yok Buğra, gitmemiz gerekiyorsa gidelim.”

“Bir saat sonra çıkarız,” dediğinde, yeniden banyoya dönüp başlamış olduğum makyajımı sildim.

Eşyalarımızı toplarken, Buğra çıkış işlemimizi yapmak için aşıya indi.

“Alaçatı yerine eve dönmek varmış,” dedim üzgün bir ses tonuyla ve bavulu kapattıktan sonra balkona çıkıp deniz havasını içime çektim.

Arabaya bindiğimde içimde bir burukluk vardı. İçten içe de toplantı yapmak isteyen Almanlara sövüyordum. Yol boyunca başımı cama yaslayıp sesimi çıkarmadım, ta ki Buğra sessizliği bozmak için radyoyu açana kadar.

Radyoda Edis'in sesini duyunca, Buğra memnuniyetsizce bana bakıp, "Seninki çıktı," dedi ve bakışlarını tekrar yola yönlendirdi.

"Sesi çok hoş, çok seviyorum," dediğim sırada, Buğra'nın direksiyonu daha da sert kavradığını gözlemleyip, "Sev bakalım," diye tısladığını duydum.

Beni bir şarkıcıdan bile kıskanması oldukça hoşuma gitmişti. Şarkının ortasında radyo kanalını değiştirmemle, şaşkınca bana baktı ve, "Hayırdır?" diye sordu.

"Âşık olduğum adam sevdiğim sanatçıyı kıskanınca bunu yapmak zorunda kaldım."

"Kim kimi kıskanıyor Yağmur? Ben mi?"

"Evet, kıskanıyorsun Buğra."

"Kıskanmıyorum!"

"Bal gibi de kıskanıyorsun işte," dediğimde, Buğra bana öldürücü bir bakış atıp, "Telefonun onun şarkılarıyla dolu, her yaptığın işte onun sesini dinliyorsun ve..." dedi.

"Ve ne? Sevdiğim sanatçılara ne zaman karışır oldun?"

"Karışmıyorum Yağmur, sadece..."

"Kıskanıyorsun," diye ekledim.

Buğra pes dercesine bir nefes verip, "Evet kıskanıyorum, tamam mı?" dedi ve radyoyu kapattı.

Bıyık altından gülümseyip Buğra'nın sinirden sertleşen yüz hatlarına baktım.

"Seni seviyorum efulum," dediğim anda, göz ucuyla bana ardından da yola baktı.

Yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından evimize vardık. İçeri girer girmez Buğra üzerini değiştirip, "Ben çalışma odasında olacağım, sen uyu Yağmur," dedi ve kapıyı kapatıp odadan ayrıldı. Yatağa girdiğimde, sessizce tavana bakıp durdum. Uykumun gelmeyeceğini anladığımda, şarjda bulunan telefonumu alıp ev dekorasyon sitelerine baktım. Hoşuma giden mobilyaları kaydederken, odanın dışından tuhaf sesler geldiğini duydum. Telefonu

komodinin üzerine bırakıp yataktan çıktım ve kapıyı açarak, “Buğra?” diye seslendim. Çalışma odasına baktığımda Buğra dosyalara gömülmüş, sıkıntıyla iç çekiyordu.

“Hayatım, az önce çıkan sesi sen de duydun mu?” dediğimde, başını onaylarcasına sallayıp, “O ses benden geldi merak etme. Dosyaları çıkarmak isterken birkaçı yere düştü,” diye yanıtlayıp dosyaları incelemeye geri döndü.

“Sana kahve hazırlamamı ister misin?” diye sorduğumda, gözlerinin içi güldü.

Kahveyi pişirdikten sonra tekrar yukarı çıktım ve Buğra’nın yanına oturup evraklara göz attım.

“Michael ve Marco Meyer de kim?” diye sorduğumda, Buğra kahvesinden bir yudum alarak, “3M Group şirketinin sahipleri. Münih’teki otel projesinde birlikte çalışıyoruz,” dedi. “Her şey yolundayken neden toplantı yapmak istediklerini hâlâ anlamış değilim, yarın çıkar bunun kokusu.”

“Stres yapma lütfen, sana güveniyorum,” deyip Buğra’nın başına bir öpücük kondurdum ve rahatça çalışması için odadan ayrıldım. Çocuklara göz attıktan sonra, sıkıntılı bir şekilde yatağa girip her şeyin yoluna girmesi için dua ettim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Buğra

Terleyen avuç içlerimi kumaş pantolonuma sürtüp derin bir nefes verdim. Arabanın dikiz aynasından son kez kendimi kontrol ettikten sonra, arabadan indim ve şirketin girişine doğru yürüdüm.

İçeri girmemle, resepsiyonist kızlar ayağa kalkıp aynı anda, “Hoş geldiniz Buğra Bey,” deyip yüzüme gülümsediklerinde, başımla her ikisine selam verip, “Toplantı odası hazır mı?” diye sordum. Esmer kızın yüzündeki gülümseme anında solup, “Hazır Buğra Bey, misafirleriniz yaklaşık yirmi dakika sonra burada olacaklar efendim,” dedi.

“Babam geldi mi?” diye sorduğumda, “Evet, odanızda sizi bekliyor,” diye yanıtladı sarışın olanı.

Asansörle sekizinci kata çıkıp soluğu yeni odamda aldım. Babam elinde kahve fincanıyla deri koltuğa oturmuş evrakları incelerken, “Hoş geldin baba,” dedim.

“Hoş buldum oğlum, nasılsın bakalım?” dedi ve gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koydu.

“Nedenini bilmiyorum ama heyecanlıyım. Adamlar neden acilen toplantı istediler ki?”

“Bilmiyorum Buğra, ben de merak ettiğim için geldim zaten. Yoksa emekli hayatı çok güzel.”

“Evde sıkılmadığına emin misin?” diye sorduğumda gülümsedi ve, “Şirketi biraz özlüyor gibiyim,” diye itiraf etti.

Babam kahvesini yudumlarken, son faturalara bir göz attım.

“Bunda da her şey yolunda. Kafayı yiyeceğim, bu adamlar ne istiyor bizden?”

Babam gözlerini devirip, “Oğlum biraz sakın olsana. Birazdan gelirler işte. Karşılarında dimdik dur ve heyecanlı olduğunu onlara sakın belli etme. Sonra kaybeden sen olursun,” dedi.

Babam haklıydı. Derin bir nefes alıp verip gömleğimin birkaç düğmesini açtım. Babam beni alıcı gözlerle süzüp, “Vücuduna renk gelmiş,” dediğinde, gülümseyip, “Dün Çeşme’deydik. Birkaç gün dinlenecektik, ama kısmet değilmiş,” dedim.

“Sahi, Yağmur kızım ve torunlarım nasıl? Alışabildiniz mi yeni eve?”

“Ben alıştım alışmasına da Yağmur zor alışacak gibi görünüyor.”

“Açıkçası ben de hata yaptığımı düşünüyorum. İki çocukla kız yapayalnız nasıl baş edecek? Bakıcı istemediğinizden emin misiniz?”

“Baba, bu şimdilik söz konusu bile olamaz. Ayşe olayını hazmetmek ikimiz için de oldukça zor olacak. Ben elimden geldiği kadarıyla hep onların yanında olacağım.”

Kapının çalmasıyla, sertçe, “Gir!” dedim.

Yirmili yaşların ortasında bir kız içeriye girip, “Efendim misafirleriniz geldi, toplantı odasında sizleri bekliyorlar,” dedi.

Oturduğum yerden hızlıca kalktığımda, babam eliyle durmamı işaret edip, “Birkaç dakika bekle, hemen toplantı odasına damlama. Sen bir iş Adamısın ve onlara boş olduğun izlenimini vermeni istemem. Bu senin ve şirket için de iyi olmaz,” dedi ve kendisine fazlasıyla hak verdim. Deddiği gibi birkaç dakika bekledikten sonra, göğsümü gere gere toplantı odasına girdim. Michael ve Marco ikizlerinin yanında sarışın bir kadın vardı. Elimi kadına uzattığımda sertçe sıkıp, “Vanessa Cruz, Marco ve Michael Beylerin asistanıyım,” dedi akıcı bir İngilizceyle.

İkizlerle de görüştükten sonra toplantı masasında yerimizi aldık.

Marco, “Tahminimce buraya neden geldiğimizi merak ediyorsunuz,” dediğinde, başımla onaylayıp, “Evet, bu ziyaretinizi neye borçluyuz?” diye sordum ve ikizi gülümseyip, “Size bir iş teklifimiz var,” dedi.

Babama kaçamak bir bakış attığımda, kaşlarını çatıldığını gör-

düm. “Ne işi?” diye sorduğunda, asistanları Vanessa çantasından bir dosya çıkarıp önüme koydu ve, “Bakınız,” dedi.

Babamla birlikte dosyayı açıp Berlin 2020 projesini inceledik.

“Oğlum, ne diyorsun bu işe?”

“Aslında güzel bir otel projesi baba, değerlendirelim derim.”

“Sence de maliyeti çok değil mi? Altından kalkabileceğimizi düşünüyor musun?”

“Bu projede tek olmayacağız ki, ama finans müdürüyle bu durumu konuşmakta fayda var diye düşünüyorum.”

İkizler bizlere meraklı gözlerle bakıp, “Ne diyorsunuz bu işe?” diye sorduklarında, kravatımı gevşetip, “Proje güzel lakin bu kadar çabuk karar veremeyiz,” dedim.

Vanessa elini masanın üzerine koyarak, “Bu projede yer almak isteyen birçok şirket var beyefendi, fakat patronlarım bu projede sizin görev almanızı istedi,” dedi. “Kararınızı ona göre vermenizi rica ediyorum.”

“Projenizi değerlendireceğiz,” dediğimde dosyaya son bir bakış attım.

Toplantıdan çıkar çıkmaz babamla soluğu odamda aldık.

“İçim nedense rahat değil oğlum, bu işin içinde bir terslik olduğunu seziyorum,” dediğinde başımı iki yana sallayıp, “Teklif bence gayet iyi,” dedim.

“Bundan bu kadar emin olma oğlum. İkizler değil de kadın çok fena gibime geldi. Önceki toplantılarda onu görmemiştik.”

“Aynen, Münih’teki projede bu kadın yoktu. O zaman ben dosyayı Fatih Bey’e atayım. Onun da fikrini almak isterim doğrusu,” dediğimde babam ayaklanıp, “Toplantı bittiğine göre to-runlarımı görmeye gidebilirim,” dedi.

“Beni bekle, şu dosyayı atayım öyle çıkarız,” dediğimde, babam gülümseyip, “Hayırdır, ilk günden hemen eve mi kaçacaksın?” diye sordu.

“Esağfurullah baba, ne kaçması? Seni artık sık göremeyeceğim için beraber vakit geçirelim istedim.”

“İşinin başında dur Buğra. Annen Kordon’da alışverişte şu an. Onu alıp size geçeceğim. Merak etme, birkaç gün yanınızda kalıp ev işlerinde kızımıza yardım edeceğiz.”

Babam şirketten ayrılınca dosyayı Fatih Bey’e yolladım ve projeyi yeniden inceledim. Otel çok güzel ve büyüktü. Münih’teki proje bunun eline su dökemezdi, o derecede hoşuma gitti.

Bu projede adımın yer almasını içten içe çok istiyordum. Çok çalışıp babama kendimi ispatlamak için her şeyi yapabiliyordum.

İşim bitince odamdan çıkıp şirketi gezmeye başladım. Çalışmayıp dedikodu yapan çalışanlara bakışlarıyla, “Çalışın,” mesajı verdikten sonra hepsi anında dut yemiş bülbüle döndüler.

Odama döndüğümde, Fatih Bey’den bir cevap geldiğini gördüm.

Buğra Bey, bu projeyi hayata geçirmek birazcık riskli görünüyor. En kısa zamanda gerekli hesapları yapar size iletirim.

*Sevgilerimle,
Fatih Uzun*

Gelen e-posta canımı birazcık sıkıyordu. Masamdan kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve cebimden bir sigara çıkardıktan sonra camı açıp, sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip yaktım.

“Sakin ol Buğra. Çok çalışıp her şeyin üstesinden gelirsin sen,” diyerek, kendimi motive etmeye çalıştım. Boynumdaki kravatı çıkarıp koltuğun üzerine attım ve dışarıdan gelen temiz havayı içime çekip, “Bu işi kabul edeceğim,” diye mırıldandım.

Akşamüstü arabayı garaja park ettikten sonra burnuma bahçeden gelen güzel kokular ulaştı. Bahçe kapısından içeri girip babamın mangal yaktığını görünce keyfim yerine geldi.

Annemin beni görüp yanıma koşmasıyla, yüzümde oluşan o gülümsemeye engel olamadım. Bana sıkıca sarılıp, “Oğlum,” dedi ve gözüne kadar yüzümdeki her yeri öpmeye başladı.

“Anne, yavaş boğulacağım,” dediğim sırada, Yağmur elinde bir tepsi köfteyle mutfaktan bahçeye çıkıp, “Hoş geldin aşkım,” deyip gülümsedi.

Üzerimi değiştirip bahçeye çıktım ve ikizleri kucağıma aldım.

Yağmur yanıma oturup, “İlk iş günün nasıldı?” diye sorduğunda, göz ucuyla babama bakıp, “Fena değildi,” dedim.

“Baban yeni bir otel projesinden bahsetti, nedir durum? Kabul edecek misin bu işi?”

Omuzlarını silkip, “Henüz bilmiyorum güzelim,” diye yanıt verdim.

Hep beraber keyifle yemek yerken, Yağmur’un gözleri mutluluktan parlıyordu. “İyi ki geldiniz,” dediğinde, annem keyifle gülümseyip, “Yarın ev alışverişine çıkalım kızım, Tarık baban ikizlere bakar. Öyle değil mi Tarık?” diye sordu heyecanla.

Babam ağzındaki lokmayı hızlıca yutup, “Büyük bir zevkle hem de,” diye yanıt verdi.

Gece başımı yastığa koyar koymaz sıkıntılı bir şekilde iç çektim. Yağmur başını göğsümün üzerine yerleştirip, “Senin canın bir şeye sıkılmış,” dedi.

Onun başını öpüp, “İş teklifini düşünüyorum Yağmur. Aslında çok güzel bir proje, ama maliye konusunda birazcık sıkıntılı. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Bir yanım vazgeç diyor öteki yanım ise işi kabullenmem için bana çılgılık atıyor,” dedim. “Sence ne yapmalıyım sevgilim?”

“Bana sorarsan kalbini dinle Buğra. Eğer bu işin altından gerçekten kalkabileceğini düşünüyorsan, hiç beklemeden kabul et derim. Aksi takdirde vazgeç.”

“Babama kendimi kanıtlamak istiyorum. Beni gördüğünde millete hava atıp, ‘İşte benim oğlum,’ demesini her şeyden çok istiyorum Yağmur.”

Yağmur bir müddet sesini çıkarmayıp sadece parmaklarını göğsümün üstünde gezdirdi. “Buğra,” dedi sıkıntılı bir şekilde. “Sen bu işi kabul etmek istediğine gerçekten emin misin? Görünen o ki, sadece babana kendini göstermek için bu işi kabul etmek istiyorsun,” dediğinde, sert bir ses tonuyla, “Gerçekten istiyorum, Yağmur. Gece gündüz çalışır, sorunların üstesinden gelirim ben,” diye çıktım.

Üzerimdeki pikeyi bir kenara attıktan sonra, “Uyuyacağım,” dedim ve gözlerimi huzursuzca kapattım.

Yağmur

Buğra’nın projeyi kabullenmesinin ardından bugün tam tamına üç hafta geçti. Tarık baba bu durumu öğrendiğinde, oğluna fazlasıyla sert çıktı.

Çocuklarla kordona gittiğimizde, şirkete uğrayıp Buğra’ya sürpriz bir ziyaret yapmaya karar verdim. İçeri girdiğimizde esmer bir kız beni süzüp, “Pardon kime bakmıştınız?” diye sorduğunda, sinsice, “Kocama,” diye yanıt verdim.

“Kocanız kim?” diye sorduğunda, alaycı bir gülücük atıp, “Patronun,” dedim ve göz kırparak çocuk arabasını asansöre doğru sürdüm.

Kız arkamdan koşup, “Hanımefendi, Buğra Bey şirkette değil,” dediğinde, tek kaşımı havaya kaldırıp, “Ne demek şirkette değil?” diye sordum.

“Şantiyeye gitti, ne zaman döner bilmiyorum.”

Gözlerimi devirip, “Tamam,” dedim ve asansörün düğmesine basarak, “Buğra’nın odasına şekerli Türk kahvesi getirin,” dedim ve çocuklarla asansöre binip yukarı çıktım.

Üst kata vardığımda, çalışanların gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissettim. Cebimde bulunan anahtarı çıkarıp Buğra’nın odasına girdim ve bebek arabasını oturduğum deri sandalyenin yanına çektim.

Odasını incelerken çekirdek ailemizin fotoğrafını görmemle gülümsedim. Çerçeveyi elime alıp parmaklarımı üzerimizde gezdirdim.

“Ah Buğra...” dedim kısık bir sesle. “Umarım babanı sana kızdığı için pişman edersin,” dediğim sırada kapı tıklandı.

“Giri!” dememle, girişteki kız kahvemı getirdi ve masanın üzerine koydu. Gözleri ikizlere kayınca gülümseyerek, “Maşallah çok tatlılar. Allah çocuklarınızı size bağışlasın,” dediğinde, ikizlere bir bakış atıp, “Âmin,” dedim.

“Başka bir isteğiniz var mı hanımefendi?” diye sorduğunda, başımı iki yana sallayıp, “Hayır yok,” diye yanıtladım.

Esmer kız kapıdan çıkacakken, “Buğra ne zaman çıktı?” diye sordum.

Kız saatine bakıp, “Yaklaşık kırk beş dakika önce,” dediğinde başımı sallayıp gidebileceğini işaret ettim.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra geriye yaslandım ve cebimden telefonumu çıkarıp çocuklarla birlikte bir fotoğraf çekip Buğra’ya attım.

Aradan birkaç dakika geçince ondan beklediğim yanıt geldi.

Şirkete mi geldiniz siz? Bekle, yarım saate oradayım.

Deniz mızımızlanmaya başlayınca, onu arabadan çıkarıp kucağıma aldım ve odanın içinde volta attım.

Yaklaşık bir saat sonra, Buğra saçları başı dağılmış halde içeri girdi ve yorgun bir sesle, “Burada olmana şaşırdım,” dedi. Alnıma bir öpücük kondurduğunda, gülümseyip gözlerimi kapattım.

Yemeğe çıktığımızda, Buğra’nın huzursuz olduğunu fark ettim. Sürekli parmaklarıyla oynayarak bakışlarını benden kaçıırıyordu.

“Söyle artık,” dediğimde yutkunup, “Neyi?” diye sordu. Gözlerimi devirip, “Ağzındaki baklayı diyorum Buğra, ne zaman çıkaracaksın?” dedim.

İç çekip, “Bu kadar belli mi oluyor?” diye sordu Buğra. Başımı olumlu anlamda salladığımda, ensesini kaşıyıp, “Bana birazdan kızacaksın,” dedi.

“Söyle artık Buğra,” dediğimde, cesaretini toplayıp, “Benim birkaç günlüğüne Berlin’e uçmam gerekiyor,” diye açıkladı.

Dudaklarımı sinirle ısıırıp önümdeki su bardağına uzandım ve başıma diktim.

Sesimi çıkarmayıp sadece sinirle gözlerinin içine baktım. Yüzümdeki öfke ve şaşkınlık karışımı ifadeyi Buğra da anlamış olacak ki bana, “Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Ne dememi bekliyorsun Buğra? Aferin, git eğlen dememi mi?”

“Eğlenmeye gitmediğimi iyi biliyorsun Yağmur.”

“Bu projeyi kabul ederken, bizi hiç düşünmedin mi?”

“Yağmur, güzelim... Bu işi zaten sizi mutlu edebilmek için kabul ettim. Senden ricam, dişini biraz sıkman olacak. Biliyorum, hoş bir durum değil lakin bunların üstesinden gelmeliyiz.”

“Ne zaman gideceksin?”

“Üç gün sonra güzelim. İşleri çabucak halledip hemen İzmir’e döneceğim.”

Buğra’ya güvenmek istiyordum, hem de çok. Fakat Almanya seyahatinin bir haftadan uzun sürmesi sinirlerimi oldukça germiş, ona olan inancımı fazlasıyla sarımsı.

Evde oluşan huzursuzluk çocukları da etkilemişti. Buna bir son vermek için, eşyalarımı toplayıp çocuklarla birlikte birkaç günlüğüne İstanbul’a uçup kafa dağıtma kararı aldım.

Ailem ve can dostumla vakit geçirirken oldukça mutluydum. İçimdeki mutsuzluğu belli etmemek için bin takla atıyor, yüzüme sahte gülücükler konduruyordum.

Günümüz İZMİR

Ağlama sesini duyar duymaz, Yağmur oturduğu yerden hızlıca kalkıp küçük kızının odasına doğru hızlı adımlarla yürüdü.

“Prencesim benim, neden ağlıyorsun sen bakalım?” dedi ve kızını kucağına aldı.

Ada, “Dada!” diye bağırdığında, Yağmur kızının başına minik öpücükler kondurup, “Baba işe gitti bir tanem,” diye yanıt verdi ve küçük kızı yatıştırmaya çalıştı. Allah’tan, Deniz uyuyordu ve Ada’nın sesi onu uyandırmamıştı.

Yaklaşık 15 dakika sonra küçük kız nihayet yatışmıştı.

Yağmur şefkatle kızına gülümseyip, “Anneciğim, hadi birlikte aşıya inip mutfakta mama hazırlayalım,” dedi ve Ada ile birlikte mutfığa indi. Küçük kızı bebek masasına oturtuktan sonra eline bir çingirdak verdi ve ardından kendisi banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Aynadaki görüntüsünden memnun değildi genç kadın. Bugün ilk iş, kahvaltıdan sonra çocuklarla birlikte kuaföre ve alışverişe gitmek olacaktı.

“Emir, biraz daha hızlı ol aşkım!”

Genç adam nefes nefese kalmış halde, “Didem, hızına yetişemiyorum!” diye homurdanıp, iki bavulla genç kadının arkasından koşturmaya çalışıyordu.

“Daha uçağın kalkmasına 1 saat var hatun, neden bu kadar acele ediyorsun ki?” diye sorduğunda, Didem birden durup arkasını döndü ve, “Kardeşimi özledim kardeşimi!” diye yanıt verdi ve adımlarını tekrar hızlandırdı.

Genç çift bavullarını verdikten sonra, gerekli kontrollerden geçip el ele çıkış kapısına doğru yöneldiler. Didem gülümseyerek, “Bizi gördüklerine çok sevinecekler aşkım,” dediğinde, Emir saatine bakıp, “Keşke önceden haber verseydik. Saat henüz çok erken,” diye yanıt verdi.

“Yağmur en son 15 dakika önce çevrimiçi olmuş hayatım, yani uyanık merak etme sen.”

Uçağa bindiklerinde, genç kadının içinde kelebekler uçuyordu. Yağmur gittiğinden beri kendisini yarım hissediyordu. Uçak kalkışa geçmeden önce telefonunu kapatıp çantasına koydu. Kış mevsimi yüzünden uçak neredeyse bomboştu. Didem ile Emir kemerlerini taktıktan sonra, on beş dakika içinde uçak kalkışa geçmişti.

Didem, başını genç adamın omzuna yerleştirip pencereden baktı. Bulutlar gri rengine bürünmüş ve mavi gökyüzü adeta kızgınmışçasına yüzünü saklamayı tercih etmişti. Uçuşun ortasında, uçak aniden sallanmaya başlayınca, Emir’in elini sımsıkı tutup, “Ne oluyor?” diye sordu korkuyla. Emir tam cevap verecekken, türbülans anonsu devreye girdi.

“Sayın yolcularımız, hava şartları nedeniyle uçağımız türbülansa girmiştir. Lütfen kemerlerinizin bağlı, koltuğunuzun dik olmasına dikkat ediniz. Teşekkür ederiz.”

Uçağın içinde çığlıklar yükselirken, Didem genç adama sımsıkı sarılmış ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. “Korkuyorum Emir,” diye fısıldarken Didem, Emir onu başından öpüp, “Korkma hayatım. Kışın normal böyle şeyler,” deyip içini rahatlatmaya çalıştı.

“Midem çok bulanıyor, dayanamıyorum.”

“Hayatım, biraz daha dayan geçecek.”

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra uçak nihayet türbülans-
tan çıkmış, kemer ikaz ışıkları sönmüştü. Didem aniden kemerini
çözüp lavaboya doğru koştu ve midesindekileri boşalttı. Elini
yüzünü yıkadıktan sonra yerine geçmek için lavabodan çıktı.

Uçaktaki yolcular korkudan birbirlerine kenetlenmiş, içlerin-
den biri ise koridorun ortasına kusmuştu.

Didem yüzünü buruşturup yerine oturduğunda eşine dönüp,
“Bir an önce bu uçaktan inmek istiyorum,” dedi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra uçak nihayet inişe geçmişti. Di-
dem’in başı şiddetle ağrıyor, midesi ise hâlâ bulanıyordu.

Emir kolunu onun omzuna atıp, “Hastaneye götüreyim mi
seni?” diye sorduğunda, Didem başını iki yana sallayıp, “Hayır,
hastanelik bir durum yok,” diye yanıt verdi.

Bavullarını aldıktan sonra Emir bir taksi çevirip genç kadınla
arka tarafa oturdu. “Allah aşkına, bavulların içinde ne var öyle?
İçine taş mı koydun?”

“Ada ile Deniz’e oyuncaklar ve bir sürü kıyafet aldım geçen
gün. Görsen o kadar tatlılar ki.”

Emir şaşkınca bakıp, “2 bavul oyuncakla mı dolu şimdi?” diye
sorduğunda, Didem gülümseyip, “Evet hayatım,” dedi.

Aradan yaklaşık yirmi dakika geçtikten sonra, nihayet Buğ-
ruların evine vardılar. Emir taksiciye ücreti ödedikten sonra,
arabadan bavulları çıkardı ve Didem ile birlikte devasa bahçe
kapısından içeri girdiler.

Genç kadın gözlerini büyütüp, “Bu bahçeye her seferinde bir
kez daha âşık olabilirim,” dedi ve hızlı adımlarla evin dış kapısına
ilerleyip heyecanlı bir şekilde kapıyı çaldı.

Aradan saniyeler geçmeden can arkadaşı kapıyı açtı.

İkisi birkaç saniye boyunca gözleri dolu vaziyette birbirlerine
baktılar. Yağmur ağzından birdenbire bir hıçkırık kaçırıp, “Di-
dem!” dedi ve genç kadına sımsıkı sarıldı. İki arkadaş hıçkırıklara
boğulmuş ağlıyorlardı.

Didem, Yağmur’u yanaklarından öpüp, “Kardeşim benim...”
dedi özlem dolu bir sesle.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmur

Karşımda Didem ve Emir'i gördüğüm an büyük bir şaşkınlığa uğradım. Buğulu gözlerle baktık birbirimize. Son bir kez daha çektim burnumu.

Ağızımdan birdenbire kaçan bir hıçkırıkla, "Didem!" dedim titrekçe ve ona sımsıkı sarıldım. İkimiz hıçkırıklara boğulmuş halde ağlıyorduk.

Didem yanaklarımdan öpüp, "Kardeşim benim..." dedi özlemle. Ardından bakışlarımı Emir'e çevirdim. Onu gözyaşlarını silerken yakalamıştım. "Gel sana da sarılayım duygusal erkek kardeşim benim!" dedim ve ona da kollarımı açtım. Sarılma faslımızı tamamladıktan sonra, ikisini içeri davet ettim. Bavulları bir kenara bıraktıktan sonra, "Kaynananız seviyormuş, ben de kahvaltı hazırladım, fakat henüz ağızımda bir lokma bile atamadım," dedim.

Didem, arkadaşının yanağına bir öpücük daha kondurup, "Bebişlerim nerede bebişlerim?" diye sordu.

"Gelin, ikisi de mutfakta."

Didem ile Emir çocukları görür görmez havada bir takım sevinç nidaları uçuştı. Hemen Emir oğlumu, Didem ise kızımı kucağıma aldı.

"Siz ne kadar büyümüşsünüz böyle! Maşallah size maşallah!"

Didem, Ada'nın minik parmaklarını öpüp kokusunu derin bir şekilde içine çekti. "Mis gibi bebek kokusu," dedi imrenerek,

ardından Emir'e baktı. Emir ise Deniz'i kucağına almış, burnuyla oynuyordu. "Emir amcanız ikinize de Galatasaray forması aldı yavru aslanlarım," dedi ve Deniz'in elini öptü.

İkisinin gelmesine o kadar sevinmişim ki. İki kişilik servis hazırladıktan sonra, çayları doldurdum ve Didem'in yanına oturdum. "İsterseniz önce güzel bir kahvaltı yapalım, çocuklarla sonra oynarsınız."

"Yenge, benim için hava hoş. Ben hem kahvaltı hem de Deniz'i idare ederim. Değil mi aslan parçam?"

Deniz'in cevabı ise Emir'in burnunu sıkmak oldu.

Didem gülümseyip, "Ben de bırakmam güzeller güzeli prensesimi," dedi ve Ada'yı kucağına oturtup başına minicik bir buse kondurdu.

Bir yandan kahvaltımızı yapıyor, diğer yandan ise sohbet ediyorduk. Birbirimizi ne kadar çok özlediğimizi şimdi daha da net anlamıştım.

"Yağmur, senin sevgili kocacığın ne zaman eve teşrif eder?"

Omuzlarımı silkip, "Bilmiyorum..." diye yanıt verdim.

"Yağmur, bir sorun mu var? Yüzünü neden astın? Yoksa seni üzecek bir şeyler mi yaptı?"

"Gece gündüz şirkette çalışıyor, aylardır yüzünü bile doğru dürüst göremiyorum. Sabah erken saatte evden çıkıyor, geceleri ise eve çok geç geliyor."

Didem ile Emir birbirlerine baktıktan sonra, Emir sandalyesini biraz daha yanıma doğru çekip, "Sen gerçekten benim tanıdığım Buğra hakkında mı konuşuyorsun şu an?" diye sordu.

"Evet, buraya taşındıktan sonra öyle bir değişti ki sormayın. Beni sevdiğini biliyorum. Geceleri bazen uyuyor numarası yapıyorum, yine saçlarımı okşuyor ve benden özür diliyor. Ama ertesi gün uyandığımda, yine yanımda yok işte... Çocuklar desen, babalarını özlüyorlar, özellikle Ada."

Birden Ada etrafına bakıp, "Dada?" dedi.

"Gör işte, yine başladı."

Emir sinirlenip, "Buğra'ya inanamıyorum yenge. Sanırım kendisine çeki düzen verme zamanımız gelmiş hatta geçiyor bile. Sen merak etme, bu işi halletmeden İstanbul'a dönme niyetim yok."

Buğra

Mesai bitimine doğru, başımı dosyaların üstüne koyup gözlerimi sımsıkı kapattım. Yorulmuştum, hem de çok. İçime derin bir nefes çektikten sonra, başımı kaldırıp masamın üzerindeki fotoğraf çerçevesini elime alıp tebessüm ettim. Parmaklarımı çekirdek ailemin üstünde gezdirip, “Çok özür dilerim,” diye fısıldamaya başladım.

Neredeyse iki aydır ne eşim ne de çocuklarımla doğru dürüst ilgilenabiliyordum. Canım fazlasıyla acıyordu, lakin işler kötüye gidiyordu.

Kapımın tıklanmasıyla çerçeveyi tekrar yerine koyup, “Gir!” diye seslendim.

Asistanım Pınar içeri girip, “Buğra Bey, bir ziyaretçiniz var, fakat bana adını söylemek istemedi,” dediğinde, “Tamam, gelsin bakalım,” diye yanıt verdim

Karşımda Emir’i görür görmez ayaklandım ve, “Kardeşim!” diye seslenirken yanına gidip ona sımsıkı sarıldım. “Nereden çıktın lan sen?”

Emir bana bozulmuş bir ses tonuyla, “Ebemden, kardeşim ebemden,” diye yanıt verdi.

Bana neden bozuk attığını anlamıştım. “Geç otur konuşalım. Ne içersin?” diye sorduğumda, Emir başını iki yana sallayıp, “Bir şey içmeyeceğim Buğra, buraya seni kaçırmaya geldim. Sanırım seninle konuşmamız gereken bazı şeyler var,” dedi.

“Bir yere gidemem, çalışmam lazım.”

Emir bir anda sinirlenip, “Şimdi şu bilgisayarını kapatıyorsun ve benimle geliyorsun Buğra!” dedi. “Lan yanına gelmişim hâlâ çalışmam lazım diyorsun, ben senin için bu kadar mı değersizim? Ha doğru, karşımda iş yüzünden karısını ve çocuklarını ihmal eden bir adam duruyor, ben kendimi ne sanıyorum ki?”

“Emir yeter, ben keyfimden mi burada kalıyorum? Her şey arapsaçına döndü ve bu işin içinden bir türlü çıkamıyorum!”

“O zaman kapa şu bilgisayarını konuşalım, belki karışan o saçları birlikte çözeriz.”

Buğulu gözlerle Emir’e baktım ve, “Kardeşim benim...” diyerek masama döndüm ve bilgisayarımı kapattım. Masadaki dosyaları toplayıp kaldırdıktan sonra, “Gidelim,” dedim.

Arabaya bindikten sonra Emir yanıma oturup, “En yakındaki meyhane neredeyse, oraya gidelim. Orada başına ördüğün çorapları rahatça anlatırsın bana,” dedi.

Aracı kullanırken içimde tarif edemediğim bir mutluluk vardı. Emir olsun Savaş olsun herkesi özlemiştim, lakin artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiştim.

Arabayı park edip meyhaneye girdik. Boş bir masaya oturduktan sonra, üstümdeki montu çıkarıp sandalyeye astım.

Emir garsonu çağırıp büyük bir rakı ve bol meze sipariş verdi.

Garson gittikten sonra, Emir gözlerimin içine bakıp, “Şimdi mi anlatmak istersin, yoksa büyüğü bitirdikten sonra mı?” diye sordu.

Derin bir nefes çekip, “Nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum Emir. Her şey o kadar güzelken bir hata yapıp bir çuval inciri berbat ettim,” dedim. “Kendimden nefret ediyorum.”

Emir yüzündeki kirli sakallarını sinirle kaşıyıp, “Hayatına başkası mı girdi lan yoksa?” dedi.

“Oğlum ne saçmalıyorsun, ne başkası?! Yağmur’un üzerine gül koklar mıyım ben? O kadar şerefsiz de değilim!”

“Ne hatası o zaman? Şunu baştan sona anlat bana!”

“Yanlış bir projeyi kabul ettim ve bu şirketi büyük bir zarara soktu Emir.”

“Abi, sen böyle bir hatayı nasıl yaptın?”

“Kendime güvenerek işi aldım ve altından kalkamıyorum şu an.”

“Buğra saçma sapan konuşma oğlum, sen ne yapar ne eder bunun üstesinden gelirsin. Sen koskoca Tarık Alsancak’ın oğlusun, bunu asla unutma!”

“Babam o kadar kabul etmememi söyledi Emir. Onu dinlemedim... Rus bir iş adamı var. Eğer onunla anlaşsam paçayı kurtarırım. Ama anlaşamazsak...”

“Abi bunu hiç kafana takma. Sen bu yaşa kadar ne istedin de olmadı?”

“Bu yüzden çok çalışıyorum Emir. Sırf karım ve çocuklarım rahat yaşasınlar diye, gece gündüz dinlemeden çalışıyorum.”

“Bak, seni çok ama çok iyi anlıyorum. Çocuklarına ileride

iyi bir hayat sunmak istiyorsun, fakat onların şu an sana çok ihtiyaçları var. Tam 6 aydır buradasınız ve Yağmur çocuklarla yapayalnız. Sana hiç olmadıkları kadar çok ihtiyaçları var. Kadın ne halde görmüyor musun? Kızın seni sayıklayıp duruyor, fakat sen işi düşünüp onları ihmal ediyorsun! Çok parayı her zaman kazanabilirsin Buğra, lakin çocuklarının bebekliğini bir daha geride getiremezsin. İleride fotoğraflara veya videolarına bakıp, ‘Bu hallerini doya doya yaşayamadım,’ dersin.”

Haklıydı, hem de çok haklı. Garsonun masaya bıraktığı büyük rakıyı açtım ve sesimi çıkarmadan bardaklarımıza doldurdum ve tek yudumda bardağı boşalttım.

“Bu gece ağır içme günü diyorsun ha? İç iç, belki aklın başına gelir.”

“Emir, ben çok kötü bir baba ve eşim değil mi?” diye sordum dolmuş gözlerimle ve bir bardağı daha diktim kafama.

“Abi yavaş ol. Tam tersine, iyisin fakat sadece bu aralar onları çok ihmal ediyorsun. Bak, sen bir hata yaptın ve ben sonuna kadar yanında olacağım. Bu hatayı birlikte düzelterceğiz kardeşim. Yalnız babanın da yardımı lazım, Buğra”

“Olmaz, bunu benden isteme Emir.”

“Abi sen şu an ağır saçmalıyorsun, farkındasın değil mi? Tarık Amca ne zamandır bu işin içinde ve durumu kurtarmak için elbette bir çıkış yolu bulacaktır.”

“Şimdiye kadar babamı utandıracak bir şey yapmadım, eğer onu tekrar şirkete çağırırsam bana olan güvenini iyice yitirir.”

Emir bardağından bir yudum alarak, başını iki yana salladı. “Farz et, çocuklarından biri yere düştü ve bacağı kanıyor. Onu kucağına alıp yerden kaldırırmıydın, yoksa kendi kendine kalkmasını mı beklerdin?”

“Ne saçmalıyorsun Emir? Tabii ki yerden kaldırırdım!” diye yanıt verdiğim an, Emir gülümsedi ve beyaz peyniri ağzına atıp, “İşte o yere düşüp ağlayan küçük çocuk sen oluyorsun Buğra,” dedi. “Baban tereddüt etmeden, seni ayağa kaldıracaktır. Bunu sakın ama sakın unutma kardeşim. Yalnız değilsin, biz her zaman yanındayız.”

Yerimden kalkıp Emir’in yanına oturdum ve ona sımsıkı sarıl-

dım. “Her şey için teşekkür ederim kardeşim benim. Buna o kadar ihtiyacım vardı ki, anlatamam. Yağmur’a da bir şey anlatamıyordum, bildiğin kafayı yıyorum. Antidepresana başlayacaktım, sonra Yağmur’un bana ilacı bıraktırma dönemleri aklıma geldi ve bu fikrimden hemen caydım.”

“Beni neden aramadın? Şimdiye kadar her sorunu birlikte çözemedik mi biz? Birbirimizden uzak yaşıyoruz diye kardeşliğimize de mi mesafe koydun Buğra?”

Kafamı hızlıca sallayıp, “Saçmalama Emir, sadece yeni evlisin ve başını şişirmek istemedim,” dedim.

“Evli olmam ne alaka? Her şey yine aynı, sadece evliyiz işte.”

“Sıra sende, nasıl gidiyor evlilik? Mutlu musun?”

Emir o sırada rakı bardağını eline alıp tek seferde içti. “Mutluyuz, ama ufak bir konuda anlaşamıyoruz bir türlü.”

“Neymiş o konu?”

“Ben çocuk istiyorum, fakat Didem karşı. Yani çok erken, biraz evliliğimizin tadını çıkartalım diyor.”

Gülümseyip Emir’in omzuna vurdum. “Vay be, kardeşim evlenmiş de çocuk istiyor ha?” dedim hıçkırıklarımın arasından.

“Sizin afacanları gördükten sonra bu isteğim daha da kabardı.”

“Didem haklı oğlum. Daha evleneli şurada ne kadar oldu ki?”

“Sen de Didem’in tarafını tutma be abi. Hem o zaman sen neden erken çocuk yaptın?”

“Bizim durum farklıydı, bunu unutma. Ahmet Baba’yı iyileştirmek içindi, fakat olmadı...”

“Boş boş konuştum yine, affedersin. Ama dediğim gibi ben de bir çocuğun olsun istiyorum işte, ama Didem maşallah kutu kutu doğum kontrol hapı kullanıyor.”

“Buna saygı duymalısın Emir, sonuçta Didem’in bedeni bu. Kilo alacak, hormonlar yüzünden huyu değişecek ve en önemlisi doğum sancıları çekecek. Demek ki, henüz bunlara hazır değil. Birlikte gezin, tozun çocuk olmadan aklınıza gelen tüm deliliği yapın. Sonradan istesenez de yapamayacaksınız zaten. Hem çocuk sevmek istiyorsan, buyur bizim afacanlar var işte. Sen de onların amcası sayılırsın.”

“O zaman her gün uçağa atlayıp buraya gelmem gerekecek desene,” dediğinde ikimiz de gülmeye başladık.

İlerleyen saatlerde, Emir hesabı ödeyip garsona taksi çağırmasını rica etti.

Taksi geldikten sonra, Buğra evin adresini verdi ve başını cama dayayıp sessizce dışarıda yağan karı izledi. Emir’le eve ulaştığımızda kapının önünde derin bir nefes aldım ve anahtarını kapının deliğine sokup çevirdim.

Sessizce içeri girdiğimizde Didem ve Yağmur’un seslerini duyduk. Demek ki uyumamışlardı.

“Didem o çok değişti. Eski Buğra gitti, sanki yerine bambaşka biri geldi. Onunla vakit geçirmeyi, sarılıp uyumayı, her şeyi özledim. Canım çok yanıyor.”

“Belki seninle konuşmadığı bir sorunu vardır Yağmur? Bak Emir yanında, sonuçta kardeş sayılırlar. Sorun neyse, birlikte çözerler sen hiç merak etme.”

Canım yanıyordu, Yağmur benim yüzümden mutsuzdu. Benim onu özlediğim kadar, o da beni özlüyordu. Emir kolunu omzuma atıp, “Hadi abi, karına onu ne kadar çok sevdiğini göster ve dediklerimi sakın unutma,” dedi. “Yarın sabah da ilk iş olarak Tarık Amca’yı arıyoruz.”

Başımı onaylarca sallayıp, “Dediğin gibi olsun...” diye yanıt verdim.

Birlikte yavaş adımlarla salona yaklaşırken, Yağmur’un ağlamaklı olan sesini daha net duyabiliyordum.

“Sanırım beni eskisi kadar sevmiyor...” diye mırıldandı ve başını Didem’in omzuna koydu.

İkimiz salona girdiğimizde Didem bize ölümcül bakışlar attı.

“Yağmur...” diye mırıldandım boğuk bir sesle.

Yağmur sesimi duyar duymaz başını kaldırdı ve kızarmış gözlerle bana baktı, sonra oturduğu yerden kalkıp yanıma doğru geldi, gözlerimin içine bakarak ve, “Buğra...” diye hıçkırdı.

Yağmur

Canım fazlasıyla acıyordu. Belki bugün Didem ve Emir gelmeseydi eve yine geç gelecekti.

“Aşkım, hadi mutfağa su içmeye gidelim.” Bu ses Didem’den geliyordu. İkiisi mutfağa gider gitmez Buğra bana sarılmak istedi, lakin onun bu isteğine karşı gelip bir adım geriye attım. Kesik kesik soluk alarak gözlerimi kaçırdım. Nefesimi toparlamakta güçlük çekiyordum. Yanaklarımı kavrayan parmaklarıyla göz-yaşlarımı yavaşça silmeye başladı. “Ben çok üzgünüm hayatım, bilmediğin şeyler var...”

“Bana hayatım deme! Benimle konuşmayıp yeterince eşek yerine koydun. Yağmur kim ki zaten?”

“Yağmurum, biliyorum kızgınsın, ama inan ki seni üzmemek için susmayı tercih ettim.”

Buğra’ya alaycı bir şekilde güldüm. “Bu üzmemiş halinse, kim bilir üzsen ne hale geleceğim.”

“Hayatım, otur şuraya konuşalım. Sana baştan sona kadar her şeyi anlatacağım.”

Bir adım daha geriye atıp, “Duymak istemiyorum anladın mı?” dedim. “Bugün Emir yanına gelmeseydi benimle yine konuşmayacaktın.”

O sırada Buğra bana sımsıkı sarılıp küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Onun gözyaşları benim omzumu ıslatırken, canım daha da yandı. Hıçkırıkları onun omzunda kaybolurken, “Sana çok ihtiyacım var Yağmur,” dediğini duydum. Boğazımda oluşan düğüm, konuşmamı engellediği için başımı onun boyun girintisine gömdüm ve kokusunu içime çektim. “Canım yanıyor...” diye mırıldandım ve boynuna bir öpücük kondurdum.

“Benim de bebeğim, benim de...” diye yanıt verip kollarını bana sardı.

Ertesi gün, burnuma gelen kokuyla uyandım. Saate baktığımda ise henüz sekizdi. Sağıma baktığımda ise Buğra yine yoktu. Büyük ihtimalle şirkete dönmüştü.

Dünden kalma giysilerimle uyuduğum için üstümü değiştirmeye gerek kalmamıştı. Banyoda yüzümü yıkadıktan sonra burnuma dolan kokuyu takip ettim ve gördüğüm manzaraya kahkaha

attım. Emir bir yandan kızımı kucağına almış, diğer yandan ise omlet yapıyordu.

“Prenses, bak Emir amcan omleti şimdi nasıl çevirecek,” dedi ve omleti havaya atarak tekrar tavada yakaladı. Ada ise gördüklerine kakhaha atıyor, minicik parmaklarıyla Emir’in yanaklarını çekiyordu.

“Günaydın Emirciğim,” dedim yanlarına giderek.

“Ooo yenge sultanımız gelmiş, hoş gelmiş! Ada, kız bak kraliçe annen gelmiş,” dediğinde Emir, Ada bakışlarını bana doğru yöneltip, “Aya!” dedi ve onu kucaklamam için kollarını bana doğru uzattı.

“Annen sana kurban olsun,” diyerek prensesimi kucağıma aldım ve kızarmış yanaklarından öptüm.

“Buğra ile konuştunuz mu dün gece? Sana her şeyi anlattı mı?” diye sorduğunda, kaşlarımı çattım. “Hayır, konuşmadık. Sözde bugün vaktini bana ayıracaktı ama görünüşe göre soluğu tekrar şirkette almış.”

“Bundan pek emin olma yenge,” dediğinde, sahte bir gülüş atıp, “Yok işte, gitmiş,” dedim. Tam o sırada dış kapı açıldı, Buğra kucağında Deniz ve koca bir buket kırmızı gülle içeri girdi. Bu manzarayı gören Emir bana bakıp güldü ve, “Sana bundan emin olma demiştim yenge,” dedi. “Şimdi prensesi bana ver ve kralımızın yanına git.”

Başımı iki yana sallayıp Ada ile Buğra’nın yanına gittim. “Günaydın aşkım,” dedi ve alnımdan öptü. Sonra buketi uzatıp, “Bu sana, gerçi senin kadar güzel değiller ama olsun,” dediğinde gülümsedim ve, “Teşekkür ederim,” deyip elinden buketi aldım.

Buğra kızımıza bakıp, “Aşkım, gel babaya,” dediğinde, Ada başını boyun girintime yerleştirdi ve babasına gitmedi.

Gördüğüm kadarıyla bu Buğra için kocaman bir şok olmuştu. Kızı yanına gitmemişti ve bu durum canını çok yakmıştı.

“Kızım, hadi git babaya,” dediğimde, bana daha çok kenetlendi.

“Bebek deyip geçme, anlıyor işte,” dedim hüzünlü bir sesle.

Buğra, küçük kızın parmaklarına dokunup minik minik öpücükler bıraktı. “Baba çok üzgün prensesim. Senden, Deniz’den

ve annenden çok özür dilerim,” dedi titreyerek ve öpücüklerini daha da yoğunlaştırdı.

“Sen bana Deniz’i ver ve Ada’yı kucağına al,” dediğimde, Buğra başını iki sana sallayıp, “Sadece kızımı ver bana,” diye yanıt verdi. Buğra zorla olsa da Ada’yı almayı başardı. “Biz odamıza çıkıyoruz,” dediğinde, gülümseyip, “Tamam, kahvaltı hazır olunca haber veririm,” dedim.

Emir’le kahvaltı hazırlarken, Didem içeri girip, “Günaydın!” diye cıvıladı mutlu bir şekilde.

“Günaydın bir tanem,” dedim ve sarılıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Emir ise gülümseyip, “Günaydın hayatımın anlamı,” dediğinde, gülümsedim ve, “Sizi gidi çiçeği burnunda çiftler sizi. Hep böyle kalın olur mu?” dedim.

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra çocukların odasına gittim ve aralanmış kapıdan Buğra’nın sesini duydum.

“Baba hayatında ilk defa bir hata yaptı çocuklar. Hem de çok büyük bir hata. Lütfen bu yüzden bana kızmayın, olur mu? Her ne olursa olsun, sizi ve annenizi her şeyden çok seviyorum.”

İçeri girdiğimde Buğra yere uzanmış, çocuklar ise göğsünün üstündeydi. Gözleri ise kapalıydı. Sesinden canının çok yandığını fark edebiliyordum. Yanlarına yaklaşıp yere oturdum ve, “Biz de seni çok seviyoruz,” diye yanıt verdim. Buğra kızarmış gözlerini açıp, “Yapmamam gereken bir hata yapsam da mı?” diye sordu.

“Ne hatası olduğundan bahsedecek misin artık?” dediğimde, Buğra’nın gözünden yaşlar süzüldü ve yavaş yavaş başına gelen her şeyi anlatmaya başladı. Buğra bana yaptığı hatayı anlatırken, yanına uzandım ve kendisini pür dikkat dinledim.

“Sırf bunun için mi?” dedim titreyerek ve Buğra’ya sokulup ıslanmış yanağına bir öpücük kondurdum. “Hayatım, herkes hata yapar. Bunu bana önceden neden söylemedin? Hani karşımıza çıkan tüm zorlukları birlikte atlatacaktık?”

“Ben çok üzgünüm Yağmur, bu sabah babamı aradım ve yanıma gelmesini söyledim. Annem ile Hong Kong gezisini sonlandırıp ilk uçakla buraya gelecekler. Utanıyorum, ama altından da bir türlü kalkamıyorum. Babama çok ihtiyacım var Yağmur, hem de çok.”

“Her ne olursa olsun, yanında olacağım Buğra. Ama söz ver, sinek ısırtığı olsa bile haberim olacak bundan sonra.”

“Sana söz veriyorum meleğim. Keşke önceden söyleseydim, baksana sırf bu yüzden çocuklarım bile bana değişik davranıyorlar.”

“Seni çok özledikleri için babası. Tıpkı benim seni özlediğim gibi,” dedim ve parmaklarımı Buğra’nın yanaklarında gezdirdim. “Kahvaltı hazır, hadi inelim,” dedim ve ayağa kalkıp Deniz’i kucağıma aldım.

Birlikte aşağıya indikten sonra hep beraber kahvaltımızı yaptık ve konuşup gülmeye başladık.

“Keşke Savaş ve Melisa da burada olsalardı,” dediğimde, Emir cebinden telefonunu çıkarıp, “Hafta sonu değil mi? Gelsinler işte eskisi gibi felekten bir gün çalalım,” dedi.

“Gelirler mi ki?” diye sorduğumda, Emir gülümseyip, “Yenge, onlar seni kıracaklarına dişlerini kırarlar ya,” dedi ve numarayı tuşlamaya başladı.

Birkaç ay boyunca bugünün özlemini çekmiştim. Melisa ve Savaş da geldiğinde daha da mutlu olacaktım.

ALTINCI BÖLÜM

Yağmur

Didem, hazırladığımız böreği fırına atarken, “Kocanla yine baş başa kalamadın,” dedi üzgün bir şekilde. Gülümseyerek, “Kalamadık, ama şu an gerçekten çok mutluyum. Uzun zaman sonra, bu akşam hepimiz bir araya geleceğiz. Var mı bundan ötesi?” diye yanıt verdim.

“Tarık Amca ve Nesrin Teyze saat kaçta gelecekler buraya?”

“Yaklaşık iki saat sonra uçağa binecekler. Yarın sabaha doğru burada olurlar.”

“Anladım... Yağmur, benim sana bir şey söylemem lazım. Ama lütfen çığlık atma olur mu? Hatta ağzını şimdiden kapatmanı istiyorum.”

“Çatlatmasana insanı? Haydi söyle!”

Didem kulağıma, “Ben hamileyim,” diye fısıldadıktan sonra donup kaldım. “Ne, hamile misin?” diyerek güldüm ve arkadaşım sınıksı sarıldım. Didem, bu durumdan memnun değilmiş gibi üzgünce bakıp, “Ama bu bebeği istemiyorum. Kararımı verdim, kesinlikle aldıracağım,” dedi.

Didem’in dediklerini duyar duymaz kaşlarını çatıttım. “Ne saçmalıyorsun tatlım sen? Otur bakayım şuraya da konuşalım.”

“Yağmur, daha biz evleneli bir sene bile dolmadı ve ne bileyim, kendimi henüz hiç hazır hissetmiyorum. Ben bu çocuğa annelik yapamam,” dedi gözlerinden yaşlar süzülerek.

“Madem çocuk istemiyorsun, neden dikkat etmedin ki?”

“Ediyorum, yemin ederim ediyorum. Hap kullanmama rağmen oldu işte.”

“Kuzum, bak benden sana tavsiye. Ne olur bunu çok ama çok iyi düşün. Ne kadar riskli olduğunu bilmiyorsun herhalde? Hele ilk hamilelik için çok daha riskli! İleride çocuğun bile olmayabilir!”

“Yağmur içim fazlasıyla huzursuz. Emir’in haberi olmadan bu işi halletmek istiyorum.”

“Didem, sen beni deli mi etmek istiyorsun? Bu çocuk Emir’in de çocuğu! Yalnız başına buna asla karar veremezsin! Ha verdin ve bir şekil aldırдын diyelim, işte o zaman Emir gibi pırlanta bir adamı kaybedersin benden söylemesi.”

“Yağmur, ama kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Gelecekte çok korkuyorum. Bebeğime iyi annelik yapamayacağım diye ödüm kopuyor.”

“Farkındaysan içindeki bir canı öldürmeye kalkışıyorsun Didem ve en yakın arkadaşın olarak buna asla izin veremem, anlıyor musun?”

“Yağmur, anlamıyorsun,” dedi ağlayarak. “Ben bu bebeği seviyorum ama...”

“Ama ne Didem? Neden ona kıymak istiyorsun?”

“Korkuyorum... Kendimi hazır hissetmiyorum.”

“Gel buraya,” dedim ve Didem’e sımsıkı sarılarak saçlarını öptüm.

“Korkunun ecele faydası yok güzelim. Bu bebeği Allah’ın sana bir hediyesi olarak düşün. O kadar doğum kontrol hapı kullanmana rağmen, onu sana vermiş ve sen ondan gelen bu güzel şeyi gerçekten öldürmek mi istiyorsun?”

Hıçkırıldı.

“Çok haklısın,” diye ekledi ardından ve sessizce ağladı. Elimi Didem’in karnına koyarak, “O burada ve seni bırakmak istemiyor. Sen de onu bırakma,” dedim.

“Benden iyi bir anne olur mu Yağmur?”

“Hem de çok iyi bir anne olursun bir tanem. Şu an sadece şoktasın o kadar. Emir bunu duysa mutluluktan havalara uçar.”

“O her şeyden çok istiyor zaten. Geçenlerde bu konuyu konuşmuştuk ve ona istemediğimi açık bir dilde söylemiştim. Şimdi karşısına geçip nasıl ‘Emir, bir çocuğumuz olacak’ diyebilirim ki?”

“Kuzum, bak benden sana tavsiye. Ne olur bunu çok ama çok iyi düşün. Ne kadar riskli olduğunu bilmiyorsun herhalde? Hele ilk hamilelik için çok daha riskli! İleride çocuğun bile olmayabilir!”

“Yağmur içim fazlasıyla huzursuz. Emir’in haberi olmadan bu işi halletmek istiyorum.”

“Didem, sen beni deli mi etmek istiyorsun? Bu çocuk Emir’in de çocuğu! Yalnız başına buna asla karar veremezsin! Ha verdin ve bir şekil aldırдын diyelim, işte o zaman Emir gibi pırlanta bir adamı kaybedersin benden söylemesi.”

“Yağmur, ama kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Gelecekte çok korkuyorum. Bebeğime iyi annelik yapamayacağım diye ödüm kopuyor.”

“Farkındaysan içindeki bir canı öldürmeye kalkışıyorsun Didem ve en yakın arkadaşın olarak buna asla izin veremem, anlıyor musun?”

“Yağmur, anlamıyorsun,” dedi ağlayarak. “Ben bu bebeği seviyorum ama...”

“Ama ne Didem? Neden ona kıymak istiyorsun?”

“Korkuyorum... Kendimi hazır hissetmiyorum.”

“Gel buraya,” dedim ve Didem’e sımsıkı sarılarak saçlarını öptüm.

“Korkunun ecele faydası yok güzelim. Bu bebeği Allah’ın sana bir hediyesi olarak düşün. O kadar doğum kontrol hapı kullanmana rağmen, onu sana vermiş ve sen ondan gelen bu güzel şeyi gerçekten öldürmek mi istiyorsun?”

Hıçkırıldı.

“Çok haklısın,” diye ekledi ardından ve sessizce ağladı. Elimi Didem’in karnına koyarak, “O burada ve seni bırakmak istemiyor. Sen de onu bırakma,” dedim.

“Benden iyi bir anne olur mu Yağmur?”

“Hem de çok iyi bir anne olursun bir tanem. Şu an sadece şoktasın o kadar. Emir bunu duysa mutluluktan havalara uçar.”

“O her şeyden çok istiyor zaten. Geçenlerde bu konuyu konuşmuştuk ve ona istemediğimi açık bir dilde söylemiştim. Şimdi karşısına geçip nasıl ‘Emir, bir çocuğumuz olacak’ diyebilirim ki?”

“Benim aklımda parlak bir fikir var ama...”

“Çabuk söyle!”

“Birazdan Sinsirellalar gelecek, istersen yemekte mutlu haberi ver. Emir’in sevinç dansına hep beraber şahit oluruz.”

“Yağmur, şu an içimden deli gibi ağlamak geliyor,” dedi ve gözünden akan yaşları sildi.

“Hadi sil gözünü yaşını da salona geçelim,” dedim ve Didem’in elini sımsıkı tutup ona güç vermeye çalıştım.

Salona geçtiğimizde, Emir ile Buğra çocukları uyuturken uyu-yakalmışlardı. Didem, bu sevgi dolu manzarayı görür görmez cebinden telefonunu çıkardı ve kocasının fotoğrafını çekti. Ardından ekranı bana gösterip, “Çok tatlı çıkmamışlar mı?” diye sordu.

“Emir çok iyi bir baba olacak,” dedim kendimden emin bir şekilde. Didem başıyla onaylayarak, “Haklısın, şunlara baksana,” dediler ve elini karnına doğru götürdü.

Kapının çalmasıyla, koşar adımlarla koridora doğru yöneldim. Nihayet beklediğimiz misafirler gelmişti. Kapıyı açar açmaz karşımda Savaş ve Melisa’yı görünce kocaman gülümsedim. “Hoş geldiniz!” diyerek ikisine sımsıkı sarıldım. Selamlaşma faslı bittikten sonra, hep birlikte sofrayı kurduk ve uzun bir aradan sonra tekrar aynı masada oturduk.

Buğra elimi tutarak, “Uzun zamandır seni bu kadar mutlu görmüyordum,” diye fısıldadı kulağıma.

“Çünkü öyleyim. Sen değil misin?”

“Mutluyum, fakat aklım hâlâ şirkette. Sorunu hallettikten sonra, tam anlamıyla mutlu olacağım.”

“Bunu da atlatacağız hayatım. Biz birlikte hangi zorlukların üstesinden gelmedik ki?”

Buğra gülümseyip elimi dudaklarına götürdü ve yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Abla, senin böreğinin üstüne börek yok yemin ederim. Bana da öğretsene.”

“Öğretirim kuzum, sen yeter ki iste.”

Savaş araya girip, “Bence de öğret yengeciğim,” dedi ve göz kırptı.

“Ne yani, ben güzel yemek yapmıyor muyum?”

“Hayda, öyle bir şey demedim ki Sinsirellam benim.”

İkisi tekrar didişirken bakışlarını Didem’e yönelttim. Çatalını sarmaya batırmış kara kara düşünüyor gibiydi.

Herkes keyifli sohbet ederken, Didem birden ayağa kalkıp, “Size, daha doğrusu Emir’e önemli bir şey söylemem gerek,” dedi ve şefkatle eşine baktı. Emir şaşkınca eşine bakıp, “Ne söyleyeceksin?” diye sordu.

Didem, Emir’i ayağa kaldırdı ve elini sımsıkı tutup gözlerinin içine baktı. “Emir ben...” dedi gözleri dolu dolu bir şekilde. “Ben şeyim...” diye ekledi titreyen sesiyle ve masadaki bardağını alıp bir yudum su içti. Sonra derin bir nefes alarak, kocasının elini tutup karnına doğru götürdü. Emir şaşkınca elinin olduğunu bölgeye bakıp, “Sen yoksa şey...” dedi gözünden bir damla yaş akarak. Didem başını hızlıca yukarı aşağı salladığında, Buğra bana şaşkın şaşkın bakarak, “Didem çocuk mu bekliyor?” diye sordu. “Evet hayatım,” diye yanıt verdim sessizce.

“Allah! Ben şey, yani baba mı oluyorum?” diye bağırdı Emir ve Didem’i kucağına alarak, saat yönünde döndürmeye başladı. Herkes sevinç çığlıkları atarken, Emir de Didem’i kucağına almış evin içinde koşarak tur atıyordu.

“Emir, dur düşüneceksin beni!”

“Allaaahhh babayım ben baba! Seni de çocuğumu da korurum!” diye bağırdı mutlu bir şekilde ve eşini indirdikten sonra, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ağlayan eşinin dudaklarına gömüldü. Buğra çocukların gözlerini kapatarak, “Hop! Aile var burada oğlum!” dediğinde, dirseğimle onu dürttüm. Bunun üzerine Emir arkasını dönüp Buğra’nın yanaklarını öptü ve, “Sen de duydun değil mi? Rüya görmüyorum ben! Abi bana bir çimdik at ne olur!” dediğinde, Buğra sesli bir şekilde gülümseyip, “Seve seve kardeşim,” diye yanıt verip Emir’in kolunu güzelce sıktı. “Allaaahhhh!” diye bağırip tekrar Didem’in yanına döndü ve kızarmış gözlerle eşine sımsıkı sarıldı. “Çok teşekkür ederim balım.

Bana bu güzel hediyesi verdiğin için sana o kadar minnettarım ki. Bugün beni dünyanın en mutlu adamı yaptın,” dedi ve Didem’in alnından öptü.

“Emir, ya benden iyi bir anne olmazsa? Çok korkuyorum...” dediğinde, Melisa araya girip, “Pardon da senden mi iyi anne olmayacak? Güldürme beni Didoş! Sen deli dolu, mükemmel bir anne, Emir işte süper ötesi çılgın bir baba olacak. Lütfen böyle şeyleri kafana takma olur mu?” dedi.

Emir üzgün bir şekilde eşine bakıp, “Ne düşündüğünü biliyorum. Sakın bunu aklından bile geçirme olur mu? Biz mükemmeliz ve çok güzel bir aile olacağız. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz veriyorum güzelim,” dedi.

Sabahın erken saatlerinde, Buğra’nın sesini duymam ile gözlerimi araladım. Sesi oldukça sinirli geliyordu.

“Ne demek İstanbul’a gelin! Katiyen olmaz baba!”

Kaşlarımı çatıp Buğra’nın yanına yaklaştım ve elimi omzuna atıp kulağımı telefona dayadım.

“Yaptığın bu büyük hatayı birlikte temizlememiz için, dönmen icap eder evlat, yoksa daha kötü duruma gireriz.”

Buğra, gözlerini üstümde dolandığım beyaz çarşafa dikip kısılmış sesiyle, “Dönemem oraya. Tükürdüğümü yalamam ben. Gerekirse burada daha çok çalışır, şirketi kurtarırım,” dedi. Parmaklarımı Buğra’nın yüzünde gezdirip, “Lütfen babanı dinle Buğra,” diye fısıldadım. Buğra ise başını iki yana sallayıp, “Yapamam baba, burada bir düzen kurduk onu bozamam,” dedi yalvarırcasına.

“Buğra, ne düzeninden bahsediyorsun?” dedim bu sefer sesli bir şekilde. Tarık Baba sesimi duymuş olacak ki, telefonun diğer tarafından, “Eşini dinle eşini!” dediğini duydum.

Buğra derin bir nefes verip, “Ben seni tekrar arayacağım baba,” dedi canı sıkkın bir şekilde ve konuşmayı sonlandırıp telefonu cebine koydu.

“Yağmur, yine başa döndük farkında mısın? Hani İstanbul’a

dönmek yoktu? Beraber almadık mı bu kararı?” dedi ve parmaklarını dağılmış saçlarının arasında gezdirdi.

“Kendimi burada mutsuz hissediyorum Buğra. Annemi, kardeşimi ve özellikle Didem’i çok özlüyorum. Burada yapayalnızım, boğuluyorum anlıyor musun beni? Biz İstanbul olmadan yapamayız Buğra. Bence en mantıklı karar ait olduğumuz yere geri dönmek.”

“Boğuluyorum Yağmur, her şeyi elime yüzüme bulaştırdım,” dedi ve yüzünü boyun girintime gömdü. Parmaklarıyla onun yumuşak saçlarına masaj yapıp öpücükler kondurdum. “Sadece zor bir dönemden geçiyoruz, İstanbul’a gidip babanla konuşalım önce. Gerisi çorap söküğü gibi çözülür.”

Aradan bir saat geçtikten sonra, Yağmur komodinin üstündeki telefonunu şarjdan çıkarıp tereddüt bile etmeden Tarık Bey’e mesaj attı.

Merhaba babacığım.

Sanırım az önce Buğra’yı İstanbul konusunda ikna etmeyi başardım. Senden ricam, kendisini tekrar arayıp işin gerçek boyutunu anlatman.

Yaklaşık iki saat sonra, Buğra genç kadının yanına oturup, “Babam beni az önce yeniden aradı ikna etmeye çalıştı. Sonuç olarak bu gece hep beraber İstanbul’a döneceğiz. Birkaç hafta orada kalırız. Baktım olmuyor, işte o zaman hemen İzmir’e döneriz,” dedi.

Yağmur kocaman gülümseyip kocasına sımsıkı sarıldı ve teşekkür etti.

“Demek bu kadar istiyorsun ha?” dedi Buğra üzgün bir şekilde.

Yağmur, alçak sesle, “Evet, çok istiyorum,” diye yanıt verdi.

Yağmur

Hep birlikte kahvaltı yaparken müjdeli haberi bizimkilere verdim. Herkes bu duruma sevinirken, Buğra’nın suratı sirke satıyordu.

“Abi suratının hali ne böyle? Gören babandan dayak yedin sanacak.”

“Yemiş kadar oldum Emir,” diye yanıt verdi ve çayından büyük bir yudum aldı.

Savaş, Buğra’nın omzuna vurarak, “Oğlum ucunda ölüm yok ya? Bak ne güzel, gene hep beraber birlikte olacağız bir süreliğine,” dedi.

Kahvaltıdan sonra, bizimkiler ikizleri alıp hava almaya çıktılar. O sırada Buğra ile odamıza çıkıp bavullarımızı hazırladık. Buğra, buruk bir şekilde gülümseyip, “Seni uzun zamandır böyle mutlu görmüyordum,” dediğinde elini tutup, “Her şey çok güzel olacak inan bana,” dedim ve avcunun içini öptüm.

“İyi ki benimsin,” diye mırıldandı ve tekrar dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Savaş, madem buraları iyi biliyorsun gezdir o zaman beni,” dediğimde, Savaş, “Nereye götüreyim seni?” diye sordu.

“Mmm, mesela en sevdiğin kafeye,” diye yanıt verdiğimde, Savaş elimi tutup, “Sizin emrinizdeyim Bayan Sinsirella,” dedi ve yoldan boş bir taksi çevirdi.

“Hani karda yürüyecektik Savaş?” diye sorduğumda, “Orası biraz ters düşüyor. Üstelik bir yerim aşırı derecede donuyor,” deyip poposunu işaret etti.

Taksiye binince ceketimin fermuarını iyice yukarı çekip ısınmaya çalıştım. “Öküzüm, acaba çocukları Didem ve Emir’e bırakmakla hata mı yaptık acaba?”

Savaş kaşlarını çatıp, “Saçmalama aşkı, hem yakında onlar da anne ve baba olacaklar. Bırak alışsınlar, biz de bu vesileyle başa ne güzel vakit geçirmiş oluruz,” dedi.

Önüme düşen saç tellerimi kulağımın arkasına atıp, “İçim rahat değil işte,” dedi, “sonuçta dördümüz birlikte evden çıktık ve...”

“Hayatım, sen hiç merak etme. Evden çıkmadan önce Emir’le konuştum bu durumu. Utanmana gerek kalmadı anladın mı?”

“Ya en azından eve veya sıcak bir yere götürsünler çocukları. Sonra hasta olurlar, kıyamam ben onlara.”

Derin bir nefes çekerek, “Ya sabır,” dedi ve bakışlarını dışarıya yöneltti.

“Sinsi, madem ablan İstanbul’a dönüyor gelip seni babandan isteyeyim.”

“Ne? Bir daha söyle lütfen!” dedim.

“Seni istemeye gelmek istiyorum Sinsirella,” dediğinde, Savaş’a dudaklarımı dişledim.

“Babamdan çekeceğin var gibi görünüyor hayatım,” dediğimde, Savaş derin bir nefes alıp, “Babanın beni sevmediğini biliyorum, hemen evlenmesek de en azından bir yüzük takılı olsun istiyorum,” dedi.

“Şey, peki beni kim babamdan isteyecek?” diye sorduğumda, Savaş gözlerini benden kaçırıp, “Buğra halleder bu işi,” dedi buruk bir ses tonuyla.

Taksiden indikten sonra, Savaş’ın eskiden bol bol gittiği kafeye girdik. Şömine kenarında boş bir masa bulunca vakit kaybetmeden oraya oturduk ve ceketlerimizi çıkardık.

İkimiz sade Türk kahvelerimizi sipariş ettikten sonra etrafıma bakındım. Burası o kadar güzel döşenmişti ki...

Kahvelerimizi yudumlarken, Savaş ile söz ve nişan işini konuşmaya başladık.

“Babam beni sana vermezse kaçırırsın beni değil mi?”

Savaş parmaklarını kirli sakalında gezdirip, “Bilmem ki, sanmıyorum,” dedim alaycı bir şekilde.

“Demek kaçırmazsın ha?” dedim sinirlenerek ve kafamı iki yana sallayıp dışarıda yağan karı izledim. O sırada, Savaş elimi tutup minik minik öpücükler kondurdu.

“Gerekirse, seni dünyanın öbürü ucuna kaçıırım. Sen yeter ki beni bırakma,” dediğinde, arkadan

“Savaş!” diye seslenen bir bayan sesi duydum. Arkamı döner dönmez vücudum kaskatı kesildi.

“Sen...” diye mırıldandım ve sinirli bakışlarımı Savaş’a yönlendirdim.

Savaş gözlerini kısıp, “Hande...” diye mırıldandı buruk bir ses tonuyla.

“Ne güzel bir sürpriz oldu değil mi Savaşçığım?” dedi ve yan yan Melisa’ya baktı.

Genç kız heybetli bir şekilde oturduğu yerden kalkıp, “Senin burada ne işin var?” diye sordu sesini yükselterek.

Hande gözlerini devirip, “Birileri beni gördüğüne sevinmedi sanırım. Değil mi Savaş?” dedi ve uzun kahverengi saçlarını savurdu.

“Sadece Melisa değil, ben de seni görmek istemiyorum. Şimdi git ve beni sözlümle rahat bırak.”

Hande suratını asarak, “Sözlün mü?” diye sorduğunda, suratı bembeyaz kesildi.

Melisa yüzüne bir zafer gülümsemesi yerleştirip parmağındaki yüzüğü Hande’nin gözüne gözüne soktu. “Yüzüğüm çok güzel değil mi tatlım?” dediğinde, Hande gözlerini Savaş’ın gözlerine kenetleyip, “Sana inanamıyorum Savaş. Bunu nasıl yaparsın?” dedi ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

“Ne yaptım Allah aşkına? Senin gibi aldattım mı? İhanet mi ettim?”

“Savaş sus, istemeyerek...”

“Güle Güle Hande, şimdi lütfen bir daha karşımıza çıkmamak üzere git buradan!”

“Peki, bunu sen istedin Savaş. Olacaklardan ben sorumlu değilim” dedi ve akan gözyaşını silip arkasına bile bakmadan yanlarından ayrıldı.

Melisa sinirden titreyen ellerini Savaş’tan her ne kadar saklamak istese de başarılı olmadı.

“Keşke buraya hiç gelmeseydik,” dedi Savaş çatılmış kaşlarla ve Melisa’nın ellerini sımsıkı tuttu. “Özür dilerim hayatım,” diyerek, genç kızın avuçlarına minik minik öpücükler bıraktı.

“Onunla gelir miydin buraya?” diye sorduğunda Melisa, Savaş gözlerini kaçırıp, “Arkadaş ortamıyla geldik buraya,” diye yanıt verdi.

Garson, kahveleri servis ettikten sonra, Melisa yanına servis yapılan bir bardak suyu içi yanmışçasına tek seferde içti.

Savaş derin bir nefes vererek, “Hayatım, dilersen başka bir yere gidelim,” dediğinde, Melisa başını iki yana sallayarak, “Bir yere gitmiyoruz,” dedi sinirle ve telefonun ekranını açarak saate baktı.

Savaş kahvesini yudumlarken, “Buraya gelmekle büyük bir hata yaptık. Bir gün için değmedi,” dedi.

“Gayet değdi, hatta Hançe’nin mor suratını görmek, beni oldukça keyiflendirdi. Acaba Emre’yle ayrıldılar mı, gerçekten merak ettim.”

“Bundan bize ne Melisa? Biz kendi işimize bakalım. Fazla uzamasın bu iş. İstanbul’a döner dönmez seni babandan isteyeceğim. İsterse vermesin seni. Benim gözüm karadır, kaçırırım seni!”

Melisa bu defa keyifle gülümseyip, “Seni Seviyorum,” dedi ve mutlulukla kahvesini yudumladı.

Yağmur

Akşama doğru, hep birlikte bavulları taksiye yükledikten sonra arkama dönüp evimize baktım. “Nihayet, kurtuluyorum buradan,” dedim kimselerin duyamayacağı bir şekilde ve kucağında çocuklarla birlikte taksiye bindim. Savaş ve Melisa bizimle aynı taksiye binerken, Didem ve Emir başka bir taksiye bindiler.

Melisa omzuma dokunup, “Abla, Ada’yı kucağıma verir misin?” diye sorduğunda, “Al bakalım.” dedim ve Ada’yı ona uzattım

Yol boyunca sesimi çıkarmadım. İçimde tarif edemediğim bir mutluluk vardı. Her ne kadar İstanbul’da mide bulandırıcı günler yaşasam da seviyordum o şehri.

“Abla, annelere bir şey söylemedin değil mi? Şimdi dönmeye kalkışırılar. Geldiklerinde sürpriz olur.”

“Yok tatlım. Bir şey söylemedim, merak etme.”

Havalimanına ulaşınca telefonumu uçuş moduna aldım. Uçuş boyunca, başımı Buğra’nın omzuna yasladım ve çocuklarımı gibi uyumaya çalıştım.

Birden başımda Buğra’nın dudaklarını hissettim ve gülüm-

sedim. “Mutlusun, biliyorum. Ama İstanbul beni korkutuyor,” dedi endişeli bir şekilde.

“Son seferde seni bulmasaydım, belki de ölmüştün Yağmur,” dedi ve beni kendisine çekip sımsıkı sardı.

“Kötü günler geride kaldı Buğra. İleriye bakalım. Güzel günler bizi bekliyor,” diye yanıt verdim sessizce ve elimle Didem ile Emir’i gösterdim. “Yakında ben teyze, sen de amca olacaksın. Çocuklarımız kardeşten öte olacaklar. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?”

“Belki de haklısındır. Son sıralar çok karamsarım. Umarım her şey dediğin kadar güzel olur deniz gözlüm.”

Bir saatlik uçuşun ardından, hostesin, “Sayın yolcularımız. İstanbul Atatürk Havalimanı için yavaş yavaş alçalıyoruz. Kemer ikaz ışıkları sönmeyen, lütfen kemerinizi çözmezsiniz ve yerlerinizden kalkmayınız. Lütfen inerken, el bagajlarınızı yanınıza almayı unutmayınız,” anonsunu duydum. Gözlerimi ovuşturup pencereden dışarı baktım. Uçak yavaş yavaş alçalırken, bulutların arasından boğaz köprüsünü gördüğümde gözlerim dolmaya başladı. “İşte aradığım mutluluk,” diye mırıldandım ve cama dokundum.

Uçak indikten sonra, bizi Tarık Baba’nın özel şoförü karşıladı. “Hoş geldiniz efendim,” dedi ve bavulları arabaya yükledi.

Emir yanımıza gelip, “Kardeşim, biz evimize gidiyoruz. Yarın görüşürüz olur mu?” dediğinde, “Olmaz, eve gidip birlikte yemek yiyelim,” dedim ve Didem yanıma gelip, “Bir tanem çok yorgunum. Eve gidip duş alacağım. Ardından hemen yatağa girip uymayı planlıyorum,” dedi.

“Tatlım, en azından yemek yiyin öyle gidin. Bak aklım sizde kalacak.”

Emir bir koluyla Didem’i sarıp, “Merak etme, ben şimdi eve gider, prenseslerime harikalar yaratırım,” dediğinde Didem şaşkınca eşine bakıp, “Prenseler derken? Çocuğumuz ya erkekse?” diye sordu. Emir kocaman gülümseyip, “Çocuğum... Dile bile ne kadar hoş geliyor. Hissediyorum, kız olacak,” dedi.

Ardından Melisa ile Savaş yanımıza gelip, “Biz de gidelim artık,” dediğinde, “Sen yanımda kalıyorsun,” dedim.

“Abla, zaten evde yalnız değ-”

“Yağmur haklı, konuşacak çok şeyiniz vardır, değil mi hayatım?” dedi ve kaş göz yaparak Melisa’ya bir şeyler ima etti.

“Hı, şey evet haklısın. O zaman ablamlarda kalayım ben,” diye yanıt verdi.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Sessizliği bozan Buğra oldu. “Babamla yapacağım özel görüşme biraz uzun sürebilir. Yemekten sonra isterseniz eve geçer, abla kardeş rahat rahat muhabbet edersiniz.”

Melisa mahcupça oflayıp, “Keşke eve gitseydim. Nesrin Hanımlar da yol yorgunu, onlara rahatsızlık vereceğim şimdi,” dediğinde, Buğra bakışlarını Melisa’ya yöneltip, “Bunu bir daha duymayayım baldız!” dedi.

“Buğra haklı, bir daha duymayayım Melisa.”

Araba yalının kapısından girdiğinde Nesrin Anne’nin kapıda beklediğini gördüm. Mutluluktan ellerini çırpıp başını kapıdan içeriye uzattı

Buğra gülümseyip, “Canım annem ya... Özlemişim,” dediğinde Tarık Baba da dışarıya çıktı.

Şoför arabayı park ettikten sonra, Nesrin anne yanımıza doğru koştu ve kapıyı açarak, “Hoş geldiniz çocuklarım!” dedi ve Buğra arabadan iner inmez oğluna sıkıca sarıldı. “Oğluşum benim,” dedi ve gözünden bir damla yaş akıttı.

Buğra, annesinin kokusunu derince içine çekip, “Canım annem, çok özledim seni,” diye yanıt verip soğuktan kızarmış yanaklarından öptü. Nesrin Anne’nin bakışları bana ve çocuklara kaydıktan sonra, “Yağmur, güzel kızım!” dedi ve bana da sıkıca sarıldı. “Evinize hoş geldiniz çocuklar,” dedikten sonra en son Melisa’ya sarılıp, “Sen gün geçtikçe daha da güzelleşıyorsun kızım. Gel de evde sana bir nazar duası okuyayım,” dedi.

Tarık Baba yanımıza gelip, “İçerde öpüşürsünüz, çocuklar hasta olacak,” dedi ve torunlarını kucığına alarak içeri girdi.

Buğra yan gözlerle bir yandan babasına, bir yandan da bana baktı. “Bana bozuk atıyor,” dedi sadece benim duyabileceğim bir şekilde ve elimden tuttu.

“Sana öyle gelmiştir hayatım. Hem haklı, hava soğuk çocuklar hasta olacak,” diye yanıt verdim.

İçeri girer girmez Tarık Baba bana sarılıp, “Sizi bundan sonra bir yere bırakmayacağım kızım,” diye fısıldadı ve başıma bir öpücük kondurdu. Ardından Buğra’ya bakıp, “Hoş geldin hergele,” dedi ve Buğra’nın öpmesi için elini uzattı.

Buğra anında babasının elini öptükten sonra, Tarık Baba ona sarılıp, “Ah oğlum ah...” dedi yorgun bir sesle ve, “Yemekten sonra konuşalım,” diye ekledi.

Yemek odasına geçtiğimizde, bu eve ilk gelişim film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Her şey o kadar farklıydı ki. Sandalyeye oturup sofraya bir göz attım. Kayınvalidem, çalışanlara en sevdiğim yemeklerden hazırlatmıştı.

Tarık Baba torunlarını kucağına alıp ikisini öpmeden durmadı. Nesrin Anne kısıkanıp, “İkisinden birini de bana ver Tarık. Onlar benim de torunlarım,” dedi heyecanlı bir şekilde.

Hep birlikte yemek yedikten sonra, Tarık baba öksürüp Buğra’ya baktı ve, “Çalışma odasına geçelim mi?” diye sordu. Buğra başını onaylarcasına salladı ve ağzını mendille temizledikten sonra, “Geçelim baba,” diye yanıt verdi bakışlarını yerde gezdirerek.

Ortamdaki gerginliği fark eden Nesrin Anne birden konuyu değiştirip, “Hadi siz çalışmaya gidin, ben de kızlarımla bir keyif kahvesi içeyim,” dedi ve ardından yardımcısı Nurgül’e kahve yapması için seslendi.

Salona geçmeden önce, Buğra’ya bir şans öpücüğü kondurdum ve kulağına, “Bunun da üstesinden geleceksiniz,” diye fısıldadım.

Buğra buruk bir şekilde gülümseyip, “İnşallah deniz gözlüm. İnşallah,” diye yanıt verdi ve babasının arkasından çalışma odasına gitti.

Salona geçtiğimizde, içimi bir huzursuzluk kapladı. Acaba Tarık Baba, Buğra’ya çok kızacak mıydı?

Ya durumu gerçekten kötüyse?

Beni düşüncelerimden sıyıran şey ise, Nesrin Anne’nin heyecanla, “Çocukların emeklemeye başladığını neden daha önce söylemedin?” diye sorması oldu. O kadar sevinmişti ki, gözlelerinden boncuk boncuk yaşlar süzülüyordu.

“Henüz çok yeni anneciğim, daha yeni başladılar,” dedim gülümseyerek. “Değil mi Melisacığım?” dediğimde, aşk sarhoşu kız

kardeşim gözlerini telefonun ekranında ayırıp, “Hı? Bir şey mi dedin abla?” diye sordu ve hafifçe gülümseyerek dudaklarını dişledi.

Nesrin Anne gülümseyip, “Aaa değme şu güzel kıza. Belli ki bizim oğlana fazlasıyla vurgun,” dedi.

O sırada, Melisa kızarmış yüzünü kucağındaki yastığa gömüp, “Utaniyorum, demeyin öyle şeyler!” dedi.

Yastığı alıp, “Utanacak ne var kuzum? Hem sen ne zamandan beri utaniyorsun? Nerede bizim hırçın Sinsirella?” dedim.

“Asabiliğim uçtu gitti abla. Eskisi gibi her şeye çabuk sinirlenmiyorum. Âşık olmak beni değiştirdi, bambaşka bir insan yaptı.”

Nesrin Anne gülümseyip, “Ah, keşke ben de genç olsaydım,” demesiyle, Nurgül kahvelerimizi getirdi.

Aldıkları ikinci yardımcı esmer, 40-45 yaşlarında anca vardı. Oldukça güler yüzlü ve tatlı birine benziyordu, lakin yaşadığım olaylar yüzünden artık kimselere güvenim kalmamıştı. Evimde veya çevremde yabancı kimseleri istemiyordum.

“Anneciğim, anlat bakalım uzun tatiliniz nasıl geçti?”

Nesrin Anne birden iç çekip, “Çok güzeldi hem de çok. İstanbul’dan uzaklaşmak o kadar iyi geldi ki anlatamam. Size ve torunlarıma da gittiğim her yerden çok güzel şeyler aldım,” dediğinde, başımı eğip, “Bizim yüzümüzden geri dönmek zorunda kaldınız,” dedim. “Bunun için sizden ne kadar çok özür...”

Nesrin Anne sözümü kesip, “Sakin bir daha duymayayım Yağmur,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Biz ne güne buradayız? Buğra’nın üstüne çok gittik, bunu yeni anladım. O her zaman en iyisini yapmaya çalıştı, başardı da. Herkes hata yapabilir, bunu Tarık’la çok iyi biliriz. Baban bu yanlış kaç kere yaptı senin haberin var mı? Merak etme, birlikte her şeyin üstesinden geleceğiz güzel kızım. O güzel canını sıkma olur mu?”

Başımı onaylarcasına sallayıp, “Tamam anne,” dedim ve şekerli kahvemden bir yudum aldım.

“Nurgül, çocuklara aldığım hediyeleri getirir misin?”

“Buna şimdi hiç gerek yok, hem ikisinin uyku saati geldi hatta geçti bile. Boşuna dağıtmayalım buraları.”

Nesrin Anne saatine bakıp, “Haklısın kızım, zaman su gibi akıp gitmiş. Müsaade edersen, torunlarımı ben uyutmak isterim,” dedi.

Gülümseyip, “Müsaade senin anneciğim. O zaman çocuklardan birini sen, diğerini de ben kucağıma alayım. Buğra’nın eski odasına mı götürelim çocukları?” diye sorduğumda, Nesrin Anne başını onaylarcasına sallayıp, “Evet,” diye yanıt verdi.

Melisa

Ablam çocukları uyutmaya götürür götürmez telefonunu aldım ve tekrar Savaş’la mesajlaşmaya başladım.

Ben: Çok sıkıldım kaynana gelin muhabbetinden. Şimdi yanında olmak vardı...<3

Savaş: *Bu emoji olmadı şimdi...*

Savaş: *Birinin bana acilen Sinsirella emojişi bulması lazım.*

Ben: Şu an ne yapıyorsun?

Savaş: *Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?*

Ben: *Evet, istiyorum...*

Savaş: *Emin misin?*

Ben: *Eminim, söyle artık...*

Savaş: *Hemen fotoğraf yolluyorum...*

Merakla Savaş’ın göndereceği fotoğrafını beklerken adeta ekrana yapıştım. Play Station oynadığı fotoğrafı görünce yüzüm asıldı.

Ben: *Çıkar çıkar, bensizliğin tadını çıkar!*

Savaş: *Evde yalnız başıma ne yapmamı bekliyorsun?*

Ben: *Tamam, bir şey demiyorum. Git oyna oyununu.*

Ben: *İyi geceler...*

Telefonumu koltuğa atıp kahvemi hızlıca yudumladım, ardından fincanı ters çevirmeyi unutmadım. Fala inanmazdım, ama keyfine telefondaki fal uygulamasına fal baktırmayı da çok severdim.

Fincanım soğuduktan sonra, birkaç fotoğraf çekip uygulamaya yolladım ve sonuçları bekledim. Ablam salona döndükten sonra yanıma oturdu ve bana bakarak, “Bir şeye moralin mi bozuldu? Ne bu suratının hali?” dedi.

“Savaş yokluğumda soluğu yine FIFA18’de almış. Sinir oluyorum şu oyuna! Onu oynayınca bildiğin dünyayla irtibatını kesiyor ve bu durum aşırı derecede sinirimi bozuyor.”

Ablam seslice gülümseyip kolunu omzuma attı ve başımı omzuna yasladı. “Bunun yüzünden mi moralin bozuldu senin? Canım bunlar gayet normal şeyler. Bırak evde kalıp oyun oynasın, dışarıda başkalarıyla takılmaktan iyidir değil mi?”

“Öyle de işte ne bileyim... Bazen oyunu benden daha çok seviyor gibi geliyor.”

“Saçmaladığının farkındasın değil mi?” diye sorduğumda, başını iki yana salladı ve, “Onu çok seviyorum abla... Bir oyunla bile paylaşamıyorum onu. Sadece beni sevsin istiyorum,” dedi.

“Bu bahsettiğin sadece bir oyun. Hem Savaş seni çok seviyor, bundan adım kadar eminim.”

“Bugün Savaş’ın eski sevgilisiyle karşılaştık. Kızı görecektin, onu benimle birlikte görünce ufak bir şok geçirdi. Sonra da yüzüğümü bildiğin gözüne gözüne soktum. O kadar kötü baktı ki, Savaş’ın yakasına yapışacak diye çok korkuyorum.”

“Savaş iyi çocuk ve seni çok seviyor. Böyle önemsiz insanlar için asla canını sıkma çünkü değmiyor.”

“Abla, eniştemin işi çok uzun sürer mi? Pijamalarımı giyinip rahat bir şekilde koltuğa uzanmak istiyorum.”

“Tatlım bilmiyorum ki, yarım saat sonra yukarı çıkar sorarım. Olmazsa bizi eve bıraksınlar.”

“Bu saatte iş konuşmaları bence oldukça saçma, yarın şirkette rahat rahat çalışırlardı.”

“Melisa, durum gerçekten vahim. Yoksa bu saatte o çalışma odasına asla girmezlerdi.”

“Babamın yapabileceği bir şey varsa söyle, elinden geleni yapar. Büyük iş adamı biliyorsun.”

“Biliyorum, ama Buğra’nın kendi yağında kavrulması gerek Melisa. Bu işe nasıl bulaşırsa, öyle de kendisini kurtarması lazım.”

Yağmur

Nesrin Anne, bize büyük bir mutlulukla tatil fotoğraflarını gösterirken göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Saate baktığımda gece yarısına geliyordu ve Melisa çoktan uyku pozisyonuna geçmişti.

“Anneciğim, biz artık müsaadenizi isteyelim,” dediğimde,

Nesrin Anne ayaklanıp, “Bu gece buradasınız. Melisa kızım için de misafir odasını hazırlattım,” dedi.

“Bana hiç gerek yoktu, biz eve...”

“O ev şimdi toz içindedir, sonuçta yarım senedir bomboş. Çocukları toz yuvasına mı götüreceksin? Yarın sabah şoför Nurgül veya Dicle’yi sizin eve bıraksın. O güzelce temizlik yaptıktan sonra bırakırım sizi eve.”

“Haklısın, onu hiç düşünemedim.”

Melisa araya girip, “Pardon, bana odamı gösterir misiniz? Uykusuzluktan düşüp buraya bayılabiliyorum,” dedi şakayla karışık bir şekilde.

“İkinci kat, koridorun sonundaki sağ kapı. İstersen sana göstereyim mi kızım?”

“Yok, sağ ol Nesrin Teyzeciğim. Ben bulurum. Hepinize iyi geceler,” dedi ve havadan bize öpücükler gönderdi.

“Yağmur, siz de her zamanki gibi Buğra’nın odasında kalacaksınız. Torunlarım bu gece benim yanımda uyusunlar istiyorum. Sen de kocanla rahat rahat sarılır uyursun.”

“Teşekkür ederim,” dedim mahcupça ve esnememek için kendimi zor tuttum.

Odaya çıkacakken, koridorda Buğra ve Tarık Baba’nın sesini duydum. Merdivenlerden birkaç basamak yukarıya çıktıktan sonra, Buğra’nın, “Kendimi çok kötü hissediyorum,” dediğini duydum.

“Bir şekilde bunun üstesinden geleceğiz evlat. Sen şimdi yat uyu, yarın şirkette dosyaları baştan sona kadar inceleriz.”

Birkaç basamak daha yukarı çıktıktan sonra, yanlarına gittim ve Buğra’nın elini sımsıkı tutup, “Bunun üstesinden geleceksin hayatım. Gerekirse ben de şirkete gelip sizinle çalışmaya hemen hazırım,” dedim.

Tarık Baba elini omzuma atıp gülümseyerek “İşte kimin gelini,” dedi ve kolunu Buğra’nın omzuna atarak, “Hadi gidin uyun artık. Yarın bayağı stresli geçecek haberin olsun. Git iyice enerjini topla, çünkü buna çok ihtiyacın olacak,” dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kahvaltı masasında otururken, Nesrin Anne alıcı gözüyle beni süzmeye başladı ve, “Kızım, spora yazılsan iyi olur.” dedi. İçtiğim çay adeta boğazımda kalmıştı. “Spor mu?” diye sorduğumda, “Evet, kendini çok salmışsın gelinim. Dün söyleyecektim ama söyleyemedim,” dedi.

Melisa ağzındaki ekmeği yutup, “Bence iki çocuk annesi olarak, ablamın fıziği gayet yerinde Nesrin Teyzeciğim,” diye yanıt verdiğimde gülümsedim.

“Sen daha iyi bilirsin tabii, ama fikrimi söylemek istedim.”

“Kilom gayet yerinde anneciğim. Ama dediklerini kulağıma küpe yapacağım, merak etme” diye yanıt verdiğimde, Nurgül yanıma geldi ve, “Başka bir isteğiniz yoksa, Buğra Beylerin evine temizliğe gideyim hanımım,” dedi.

Masadan kalkıp, “Biz de gidelim, evde birkaç işim var. Ben onu hallederken, Nurgül de temizlik yapar. Çocuklar burada kalsın, sonra ben gelir onları alırım. Olur mu anne?” diye sorduğumda, “Olur kızım, sen işine bak,” dedi.

Üstümü değiştirdikten sonra, Melisa ben ve Nurgül evden çıktık. Arabaya binerken, Melisa kafasını kaşıyıp, “Ben gelmezsem olur mu? Benim de evde halletmem gereken işlerim var,” dedi.

“İyi bin, seni de eve bırakalım.”

Melisa başını hızlıca iki yana sallayıp, “Yok, ben taksiye atlar giderim. Siz işinize bakın,” dediğinde, “Tamam kuzum, akşama bana gel,” dedim ve havadan bir öpücük yolladım.

Şoför arabayı çalıştırdığında kemerimi taktım ve çantamdan telefonumu çıkarıp Buğra'ya eve gideceğimize dair mesaj attım.

Araba evin önünde durduğunda, içimi tarif edemediğim bir his kapladı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Arabadan iner inmez çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Bahçe kapısını açtığımda gözümden bir damla yaş süzüldü. Evimi fazlasıyla özlemiştim.

İçeri girer girmez hapsirmeye başladım. Evin dört bir yanını toz kaplamıştı ve benim toza karşı alerjim vardı. Şoför bavullarımızı içeriye getirdikten sonra ona mutfak için alışveriş yapmasını rica ettim.

Nurgül başını eğip, "Yağmur Hanım, salondan başlayayım mı?" diye sorduğunda, "Dilediğin yerden başlayabilirsin. Temizlik malzemelerin hepsi alt katta. Bir sorun varsa, çocuk odalarının birindeyim," dedi.

"Peki Yağmur Hanım."

Çocukların odasına gitmeden önce, yatak odama girdim ve kocaman gülümsedim. Pencereyi açıp odayı ve dolapları havalandırdım. "Evim evim güzel evim," diye mırıldanarak bavulumu açtım ve içinden temizlik için giyinebileceğim birkaç rahat parça çıkardım.

Yatak odalarını temizleyip düzenledikten sonra, Nurgül'e bakmak için aşağıya indim. Mutfağı temizlerken, bir yandan da telefonda konuşuyordu.

"Ah kınalı kuzum benim, nasıl kaçarsın evden? Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?"

...

"İstanbul'a kaçırıyorsun da nerede kalacaksın? Seni yanıma alamam ki..."

...

"Kuzum, bulacağız bir çaresini. Sen hele bir gel. Ben şimdi işimi bitireyim ararım seni tekrar. Tamam mı güzelim? Hadi öptüm seni."

Nurgül telefon konuşmasını sonlandırdıktan sonra yanına gittim ve boş sandalyeyi çekip oturdum.

Beni gördüğünde, "Mutfak işini neredeyse bitireceğim. Size kahve yapayım mı?" diye sordu.

“Olur, ama iki tane yap. Birazcık konuşalım.”

“Ama daha mutfak...” dediğinde kaşımın tekini havaya kaldırdım. “Peki, siz nasıl isterseniz Yağmur Hanım.”

“Az önce istemeden kulak misafiri oldum. İstanbul’a kaçan kim?”

Nurgül afallayarak, “Şey... Yeğenim,” dedi kahveyi karıştırırken. “İstanbul’da iyi bir dereceyle üniversite kazandı ama babası okumasına izin vermiyor.”

“Aaa nasıl olur? Ailelerin en büyük dileği bu değil mi? Hangi baba çocuğunun iyi bir yere gelmesini istemez ki?”

“Eniştem yeğenimi köyün ağası ile evlendirmeye kalkınca, kuzum çareyi kaçmakta buldu. Şu an yolda. İstanbul’a geliyor,” dedi ve kahveyi fincanlara boşalttı.

“Otur bakalım yanıma. Söyle bakayım, yeğenin nerede kalacak?”

“Orasını henüz ben de bilmiyorum, Yağmur Hanım. Eğer hanımım izin verirse, bizim müstemilatta kalsın.”

“Annem ayarlar bir şeyler, iyi kadındır.”

“Allah razı olsun ondan. Beni zor bir dönemimde işe aldı. Benden önce çalışanlar büyük bir hadise çıkarmış sanırım. Nesrin Hanım çalışanları büyük bir titizlikle seçti.”

“Ne sen sor ne ben söyleyeyim. Çok kötü şeyler oldu. Ama o günler artık geride kaldı.”

“Ne diyeyim, onlar sayesinde işe girdim. Allah razı olsun.”

“Neyse, söyle bakalım daha temizlenecek neresi kaldı?”

“Yatak odaları hariç her yeri temizledim, Yağmur Hanım. Size yemek hazırlar, sonra geri dönerim eğer başka bir isteğiniz yoksa.”

“Hayır yok, yatak odalarını hallettim. Yemeği yaptıktan sonra hemen git ve annemle yeğen konusunu konuş.”

“Tamam, Yağmur Hanım. Çok teşekkür ederim.”

Melisa

Eve gider gitmez çantamı bir kenara attım ve kabanımı çıkardım. Annem ile babam yurtdışında oldukları için çalışanlara izin vermişlerdi. Kısacası kocaman evde yapayalnızım. Cebimden telefonumu çıkarıp Savaş’a mesaj attım.

Saat 4 gibi bana gel, sana güzel bir sofraya kuracağım...

Bugün için çok güzel ve özel şeyler planladım. Kış bahçesinde romantik bir ortam yaratmak için çatıya çıktım ve her sene kullandığımız sahte yılbaşı ağacını çıkardım. Kartonları aşağıya indirip ağacın parçalarını tek tek kartondan çıkarıp kurdum. Süsleme ve ışıklandırmayı hallettikten sonra ağacın üstüne beyaz kar spreyi sıktım. Birkaç adım geriye atıp kurduğum ağaca baktım.

“Saatlerce uğraşmama değdi,” dedim ve ardından kartonları toplayıp tekrar çatı katına çıkardım. Aşağıya inip soluğu banyoda aldım. Güzel bir duş aldıktan sonra, aynadaki görüntüme baktım. “Akşam için güzel yemekler seçmeliyim,” dedim dudaklarımı ısırarak.

Üzerimi değiştirdikten sonra kendimi yatağa atıp cep telefonundan ev yemekleri sipariş edebileceğim sitelere baktım.

Bu akşam yemek istediklerimi sipariş ettikten sonra, üstüme rahat bir şeyler giydim ve kış bahçesindeki sofrayı kurdum. Kış olduğu için hava yine erkenden kararmıştı. Normalde havanın erken kararmasını hiç sevmezdim ama bugün fazlasıyla işime yarayacaktı.

Saat üç buçuğa yaklaşırken, sipariş ettiğim yemekler geldi. Kısacası bugün her şey istediğim gibi ilerliyordu. Masayı hazırladıktan sonra odama çıktım ve siyah elbisemi giydim. Saçlarıma maşa uyguladıktan sonra hafif bir makyaj yaptım.

Savaş’ı beklerken masama son kez göz attım. Bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu ama neyin eksik olduğunu bir türlü çözemedim.

Telefonuma gelen mesaj sesi kalbimi titretti. Tuş kilidini açıp gelen mesajı okudum.

10 dakikaya yanımdayım güzelim...

Masadaki mumları ve şömineyi yaktıktan sonra mutfaka geçip buzdolabından Savaş’ın sevdiği kırmızı şarabı çıkardım.

Kapının çalmasıyla son kez boy aynasından kendimi inceledim. Kendimi adeta evin içinde Behlül’ü bekleyen Bihter Ziyagil gibi hissetmişim, ama gerçekten hoş görünüyordum. Kapıyı açar açmaz ilk gördüğüm şey, Savaş’ın yüzünün önünde tuttuğu kırmızı gül buketi olmuştu.

“Aşkım benim,” dedim mutlu bir şekilde ve buketi alıp mutlu bir şekilde gözlerinin içine baktım.

Savaş sesli bir şekilde yutkunararak, beni baştan aşağıya süzdü ve hayretler içinde, “Sinsirella?” deyip gözlerini büyüttü. “Çok güzel olmuşsun,” dedi ve huylandığım boyun girintime öpücük kondurdu.

“Geç içeri,” dedim gülümseyerek ve elinden tuttuğum gibi Savaş’ı kış bahçesine götürdüm.

“Sinsiciğim ne yaptın sen?” dedi hayretle ve şöminenin önüne geçip üşümüş olan ellerini ısıttı.

“Beğendin mi?” diye sorduğumda, Savaş gülümseyip, “Sen yapacaksın ve ben beğenmeyeceğim öyle mi?” dedi ve ısınmış olan elleriyle yüzümü avuçlarının içine alıp alnıma bir öpücük bıraktı. “Her şey harika görünüyor hayatım, ama buraya çağırman oldukça riskli oldu.”

“Korkma, babamlar haftaya dönecekler. Yani baş başayız,” dediğimde, Savaş dudaklarını alnıma bastırdı.

“Acıkmışsındır sen şimdi. Geç otur, diğer yemekleri de getireyim,” dediğimde, Savaş üstündeki ceketi çıkarıp bir kenara koydu. Yemek yerken ufak bir gülücük attı ve bıyık altından gülerек,

“Yemekleri sen yapmadın değil mi?” diye sordu.

“Yapmadım kabul, ama sırf güzel bir ortam yaratayım diye saatlerce şu ağaçla uğraştım sonra-”

Savaş parmaklarını dudaklarıma bastırıp lafımı yarıda kesmeme sebep oldu.

“Her şey çok güzel Sinsirella... Sen güzelsin, sofraya güzel, ortam güzel... Ama sadece bir şey eksik.”

“Ne eksik Savaş? Söyle hemen yapayım. “

Gözlerini kısıp güldüğü an tek kaşımı havaya kaldırdım. “Savaş söylesene, ne eksik?” diye sordum tekrar.

“Söyleyeyim,” dedi ve ayağa kalkıp ceketinin cebinden bir şey çıkardı, sonra arkama geçip önüme kırmızı bir kutu koydu.

“Aç bakalım,” dedi ve boynuma öpücükler kondurdu.

Heyecanlı bir şekilde kırmızı kutuyu açtım ve içindekini görür görmez kocaman gülümsedim.

“Bu çok güzel! Teşekkür ederim hayatım!” dedim ve kutuyu eline verdim. “Lütfen takar mısın?”

Savaş sıcak nefesini kulağıma üfleyip, “Seve seve hayatım,” dedi ve boynumu öperek kolyeyi taktı.

Masadan kalkıp Savaş’ın boynuna sarıldım. “Seni çok seviyorum öküzü. Sensiz nefes bile alamaz hale geldim,” dedim mutluluk sarhoşu sesimle.

Dudaklarını kulağıma sürterken, gözlerimin içine baktı Savaş ve, “Sen benim zayıf noktamsın Melisa,” dedi boşuk sesiyle ve kokumu içine çekti.

Romantik bir müzik açıp dans ederken, Savaş’a daha çok sokuldum.

“Melisa, o ses neydi?”

“Mutfağın penceresi açıldı, kesin cereyan yaptı. Boş ver şimdi sen onu,” dedim ve dans etmeye devam etti.

“Miray bırak şu bavulları!”

Dışarıdan babamın sesini duyunca panikledim ve Savaş’a bakıp, “Lanet olsun, babam bizi öldürecek,” dedim korkudan titreyen sesimle. Babamın sesini daha yakından duymaya başladığımda, aklımı kaybedecek gibi oldum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Didem

Yüzümü okşayan parmaklar uyanmama sebep olmuştu. Gözlerimi ovuşturup, “Çok uykum var hayatım,” dedim ve gözlerimi kısarak hayat arkadaşşıma baktım. “Kahvaltı hazır güzelim, bak randevuya geç kalacağız,” dediğinde Emir, kaşlarını çatarak duvar saatine baktım.

“Keşke randevuyu biraz daha geç saate alsaydım,” dediğimde, Emir başını hızlı bir şekilde iki yana sallayıp, “Öyle deme, ben sabahı zor getirdim,” dedi. “Birkaç saat sonra onu göreceğiz, heyecanlı değil misin?”

Elimi karnımın üstüne koyup derin bir nefes aldım ve, “Biraz heyecanlıyım Emir,” diye yanıt verdim. Emir dudağıma bir öpücük kondurduktan sonra kocaman gülümsedi ve, “Seni mutfakta bekliyorum kraliçem,” dedi.

Yavaşça yataktan kalktıktan sonra, soluğu ebeveyn banyosunda aldım. Emir'i fazla bekletmek istemediğimden, işlerimi çabucak halledip mutfağa indim.

Kahvaltımızı yaparken, Emir çocuk isimleri arayışına girmişti. Bir sürü isim saydı ama hiçbiri hoşuma gitmedi. “Emir, henüz çok erken değil mi? Daha önümüzde kaç ay var,” dediğimde, Emir telefon ekranını bana göstererek, “Şunun tamlığını merak mısın? Kızımız inşallah şu kıza benzer,” dedi.

“Kızım deyip durmasana Emir. Ya oğlumun olursa?”

O sırada Emir elimi öpüp, “Olsun, ikinci veya üçüncü çocuklarımızdan elbette biri kız olacak,” dedi.

Hayretle ağzımı açıp ona baktım ve, “Daha fazla çocuk mu istiyorsun?” dedim şaşkınca. Emir, ağzına bir zeytin attıktan sonra sırtıttı ve, “Neden olmasın? Tek çocuk çok sıkıcı değil mi?” diye sordu.

“Emir! Dereyi görmeden paçayı sıvama derim ben. Çocuk büyüteceğiz, hıyar değil,” dediğimde, Emir’in yüzü gülmekten kıpkırmızı kesildi. “Çıkalım mı artık? Dayanamıyorum, en azından gider orada bekleriz.”

“O kadar çok mu istiyorsun bu bebeği?” diye sorarken sesim kısıldı. Sanırım şimdiden bebeğe âşık olmuştu. Emir oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve yüzümü avuçlarının içine alıp, “Önce senin can sağlığını, sonra da bu çocuğu istiyorum. Unutma, sen hep listemin ilk sırasında olacaksın gözümün nuru,” dedi.

Arabaya bindiğimizde, ilk olarak elimi karnımın üstüne koydum. Korkuyordum, ama bir yandan da heyecanlıyım. Şu an bir şeyler hissetmesem de onun karnımda olduğunu bilmek beni oldukça duygulandırıyor. Yaklaşık yarım saatlik araba yolculuğunun ardından doktora ulaştık. Bekleme salonundayken Emir’in elini sımsıkı tuttum. “Hep yanımda ol, olur mu?” diye sorduğumda, Emir beni kendine doğru çekip dudaklarını alnıma bastırdı. “Her ne olursa olsun yanımdayım meleğim.”

Yirmi dakikalık bekleme sürecinin ardından, doktor yardımcısı bekleme salonuna girdi ve, “Didem Muratoğlu?” diye sordu. Emir hızlıca ayağa kalkıp, “Buyur, benim,” diye yanıt verdiğinde bekleme salonunda bekleyenleri bir gülme tuttu. Yanımda oturan kadın, “İlk çocuk herhalde,” dediğinde onaylarcasına başımı salladım ve, “Evet, ilk çocuk,” diye yanıt verdim. Kadın, “Allah bağışlasın,” dediğinde, Emir elimden tutup, “Âmin ablacığım, âmin,” diye yanıt verdi ve beni doktor odasına doğru çekti.

Doktorum Gülistan Hanım bizi karşıladıktan sonra, bakışlarını Emir’e doğru yönelterek “Babamız sanırım çok heyecanlı. Buyurun oturun beyefendi,” dedi ve ardından sedyeyi gösterip, “Siz de buraya uzanın lütfen,” dedi.

Uzandıktan sonra, heyecandan titreyen ellerimle karın bölgemi açtım. Doktor Hanım gülümseyerek, “Bebeğinizi görmeye hazır mısınız Didem Hanım?” diye sorduğunda, Emir benim yerime,

“Hem de hiç olmadığım kadar hazırım!” diye yanıt verdi.

Soğuk jeli karnımda hisseder hissetmez tüylerim ürperdi. Ekranı baktığımda ise hiçbir şey göremiyordum.

“İşte burada minik fasulye,” dedi Gülistan Hanım ve parmağıyla ekrandaki nokta gibi bir şeyi işaret etti.

Emir iyice ekrana yaklaşıp, “Şey, şu mu? Yani şu küçük nokta?” diye sorduğunda, Gülistan Hanım, “Ta kendisi. Henüz bir fasulye kadar küçük, lakin bir daha ki gelişinizde minik fasulyeniz daha da büyümüş olacak,” dedi.

Dolmuş gözlerle bir ekrana bir de Emir’e baktım. Düşün günümüzde bile bu kadar heyecanlı ve mutlu bakmıyordu.

“Emir, bu çok tuhaf bir duygu,” dediğimde, “Evet, çok farklı ve güzel bir duygu güzelim,” dedi ve elimi sıkıca tuttu.

“Çocuğunuz henüz beş haftalık. Şimdilik her şey yolunda görünüyor, ama çocuğunuzun sağlığı için tedbir amaçlı birkaç test yapmamız gerekecek.”

“Ne testi?” diye sorduğumda, Gülistan Hanım elimi okşayarak, “Korkmayın, her anne yapıyoruz bu testi. Gelişmiş teknolojiyle, çocuğunuzun sağlık durumunu %100 tespit edebiliyoruz,” dedi.

“Tüm annelere yapıyorsunuz değil mi bu testi? Yani bebeğe bir zararı yok?”

“Dediğim gibi, herkese yaptırıyorum bu testi. Çocuk için zararsız.”

“Peki o zaman,” dedim korku dolu bir şekilde.

“O zaman haftaya çarşamba günü sizi aynı saatte test için bekliyorum Didem Hanım.”

Karnımdaki jeli siler silmez doktordan çıkıp arabaya doğru yürüdük. Doktor içime bir kurt düşürmüştü. İçimdeki ses, bir şeylerin yolunda gitmediğini ve bu testin herkese yapılmadığını söylüyordu. Karnımı yavaşça okşayıp sessizce Emir’e baktım. Sanırım aynı düşünceler onun da aklından geçiyordu. “Sence bu testi gerçekten herkese yapıyor mudur?” diye sorduğumda, Emir omuzlarını silkip, “Bilmiyorum güzelim. Umarım öyledir,” diye yanıt verdi.

Melisa

“Seni saklamalıyım,” dedim ve Savaş’ı kolundan tuttuğum gibi sessizce odamdaki banyoya doğru çektişirdim ve ardından yatağımın üzerindeki nemli bornozumu alıp elbisemin üzerine giydim. Babam odama girer girmez, “Neredesin kızım?” diye sorduğunda derin bir nefes alıp, “Banyodayım baba!” diye seslendim ve açmış olduğum musluğu kapattım.

Savaş klozet kapağının üstüne oturmuş, gülmek için kendisini zor tutuyordu.

“Tamam kızım, salonda bekliyoruz seni,” dedi ve odamın kapısını kapattı.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip Savaş’a baktım ve, “Ucuz atlattık. Seni buradan çıkarmam lazım,” dediğimde, Savaş’ın gülen yüzü sert bir ifadeye büründü. Ben ne olduğunu anlayamadan, Savaş elini yumruk yapıp başına vurmaya başladı. “Ne oldu?” diye sorduğumda, “Ceketim aşağıda kaldı. Üstelik hazırladığın masa şu an bizi ele vermek üzere olamaz,” dedi. Ağzımı kapatıp, “Olamaz, kış bahçesini tamamen unuttum,” dedim titreyerek. Savaş oturduğu yerden kalktıktan sonra, dudaklarını dişledi ve, “Bu böyle devam edemez Melisa. Aşağıya inip babanın karşısına çıkacağım,” dedi.

“Savaş, şimdi değil. Yalvarırım sana!”

“Babanın karşısına çıkıp seni her şeyden çok sevdiğimi söyleyeceğim. Ne var bunda?”

“Farkındaysan şu an benim odamdaki banyodayız. Yanlış anlar bizi...”

“Artık dayanamıyorum,” dediğinde, “Tamam karşısına çık, demiyorum bir sana bir şey. Ama lütfen bugün olmasın. İlişkimiz için hiç iyi olmaz Savaş. Babamı tanımıyorsun, sinirlendiğinde onu kimse tutamaz.”

Savaş bana sımsıkı sarılıp, “Şimdi aşağıya in ve bütün delilleri ortadan kaldır hayatım,” dedi

Saçlarımı musluk suyuyla ıslattıktan sonra, bir havluya sardım ve yapmış olduğum makyayı sildim. Üstüme eşofman takımımı giydikten sonra derin bir nefes aldım ve Savaş’ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Lütfen dikkatli ol, sakın bir yerini incitme. Olur mu?”

Savaş başını onaylarcasına sallayıp, “Ederim, hadi aşağıya in,” dedi.

Aşağıya yavaş adımlarla inip kış bahçesine yöneldiğimde, şömine hâlâ yanıyordu. Dört gözle Savaş’ın ceketini aradım, lakin bulamadım.

“Of, lanet olsun! Nerede bu ceket!” diye söylenirken, babamın, “İşte burada,” demesiyle ceketini suratıma fırlatması bir oldu.

“Baba?” derken, vücudum tir tir titremeye başladı. Ayvayı bildiğin yemiştin. Şimdi buyurun cenaze namazına.

“Ben sana güvenmiştim Melisa! Gururumu yerle bir ettin! Bu masa, yemekler ve şarap kadehleri neyin nesi ha?” diye bağırdığında, annem içeri girip, “Ne oluyor Chen?” diye sordu.

“Bizim güvendiğimiz kızımız şu oğlanı eve atmış ne olacak!” diye bağırdığında, gözlerim sinirden dolmuştu. “Yanlış anladın. Sadece yemek yedik!” dedim var gücümü toplayarak ve saçlarımı çekiştirdim.

Annem, şaşkınca bana baktığında, parmağımdaki yüzüğü gösterip, “Savaşla niyetimiz çok ciddi. Kötü bir şey yapmadık. Sadece yemek yedik, sonra işi çıktı gitti işte...” dedim.

Babam bileklerimi sımsıkı kavrayıp, “O adamdan hoşlanmadığını sana defalarca söyledim Melisa. Bundan sonra o hergeleyi çevrende görürsem, sonu onun hiç iyi olmaz. Anladın mı?” dedi.

Annem araya girip, “Chen, bırak kızın kolunu. İkisi birbirlerini seviyorlar, ne var bunda? Sen hangi ara aşka karşı çıkan bir adam oldun?” dedi.

“Sen karışma Miray! O çocukta hoşuma gitmeyen bir şeyler var! Biliyorsun, benim hislerim kuvvetlidir. Eğer bu işinde bir şey var diyorsam, elbette vardır!” dedi ve beni çekiştire çekiştire odama götürdü. İçeri girdiğimizde Savaş çoktan pencereden atlayıp kaçmıştı.

“Akıllanana kadar, bu odadan çıkmak yok. Anladın mı beni?”

“Baba lütfen yapma...” dedim ağlayarak. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken, babam beni yatağıma doğru itti ve komodinin üzerindeki telefonumu alıp cebine koydu. “Akıllanana kadar elektronik cihazların bende kalacak,” dedi ve odadan çıkmadan önce hem tableti hem de dizüstü bilgisayarımı alıp kapıyı üzerime

kilitledi. Hızlıca babamın arkasından koşup üzerime kilitlenmiş kapıyı yumrukladım.

“Baba lütfen aç kapıyı!” diye bağırdım seslice ve kapıyı daha sert yumruklamaya başladım. Annem ve babamın kavgaya ettiklerini duyduğumda, gözlerimi sımsıkı kapatıp beni taşıyamayan bacaklarımla kendimi yere bıraktım. Kafamı dizlerime dayayıp titreyen dudaklarımla, “Ben Savaş olmadan nefes alamam,” diye mırıldandım.

Yağmur

İşlerimizi hallettikten sonra Nurgül’ü eve yolladım. Salona geçip en sevdiğim koltuk köşesiyle bakışırken gülümsedim ve, “Hazır çocuklar yokken birazcık dinleneyim,” dedim. Yastıkları düzeltip kendimi koltuğun üstüne attım ve gözlerimi kapatıp birazcık kestirdim.

O kadar yorgundum ki Buğra’nın eve geldiğini bile fark etmemiştim. “Hayatım kalk,” dedi şefkatli sesiyle ve alnımdan öptü. Gözlerimi yavaşça açarak, “Buğra?” diye mırıldandım. “Saat kaç?” diye sorduğumda, kol saatine bakıp, “Saat sekize geliyor,” diye yanıt verdi. Koltuğun üzerinden hızlıca kalktım ve, “Eyvah, çocukları almadım!” dedim. Buğra gülümsedi ve, “Sakin ol hayatım, onların keyfi gayet yerinde,” dedi. “Hadi sen kalk üstünü değiştir. Hazır çocuklar yokken baş başa yemeğe çıkalım.”

Buğra’nın gözünün altındaki halkaları okşayıp, “Yorgun görünüyorsun hayatım,” dedim ve bakışlarımı onun solgun yeşil gözlerine kenetledim. “Git güzel bir duş al, kendine gel. O sırada mutfakta pratik bir şeyler hazırlarım ikimiz için. Olmaz mı?”

Buğra dolmuş gözlerle bana sımsıkı sarılıp, “Anlayışlı hatunum benim,” dedi ve boynuma öpücükler bıraktı. “İyi ki hayatımdasın deniz gözlüm,” dedi ve kokumu içine çekti.

“Senin kokun ciğerime dolan en güzel oksijendir,” dediğinde, yüzümde bir tebessüm oluştu. “Seni seviyorum,” diyerek saçlarını okşadım. “Hadi banyoya gir, ben de mutfakta işimi halledeyim,” dedim ve mutfaka doğru yöneldim.

Domates soslu makarna ve salata hazırladıktan sonra sofrayı kurdum. Buğra’yı beklerken, müzik çalardan romantik bir parça

actım. Gözlerimi kapatıp şarkıya eşlik ederken kendimi o kadar kaptırmışım ki, Buğra'nın sofraya oturup beni izlediğini bile fark etmemiştim.

Yemeklerimizi yerken iş hakkında konuşmamaya özen gösterdim. Buğra konuyu açmak istedikçe başka şeylerden konu açıyor, onu güldürmeye çalışıyordum.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz beyefendi?” diye sorduğumda, dudaklarını sinsice yukarı kıvrıp beni dansa kaldırdı.

Buğra bal dudaklarını bana yaklaştırıyor ama öpmüyordu. Aklınca bana işkence yapmaya çalışıyordu. Nefesini dudaklarıma üflediğinde huylanmıştım. “Beni deli etmeye mi çalışıyorsun?” diye sorduğumda, gülümsemesini genişletti ve burnunu burnuma sürüp, “Belki de,” diye yanıt verdi.

Parmaklarımı onun saçlarına daldırıp dudaklarımı dudaklarına sürttüm. “Aşk sarhoşuyum. Seni her şeyden çok seviyorum.” diye mırıldandım ve başımı yavaşça Buğra'nın omzuna verleştim.

İkimiz keyifle dans ederken çalan kapı tüm romantizmi bozdu. “Bu saatte kim olabilir ki?” diye sorduğumda, Buğra ile birlikte dış kapıya yöneldik.

“Didem, ne bu halin?” dedim korkmuş şekilde. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü ise muhtemelen ağlamaktan şişmişti. “Abi, Didem’e içini rahatlatacak bir şeyler söyleyin,” dedi çaresizce ve derin bir nefes verdi. “Girin içeri,” dedim ve Didem’in elinden tutarak salona götürdüm. Emir yemek masasını görür görmez, “Sanırım yanlış bir zamanda geldik,” dedi mahcupça.

“Aşk olsun Emir! Hadi geçin oturun, Buğra sen de Didem ve Emir’e bir bardak su getir.”

Didem başını omzuma koyarak, “Çok korkuyorum Yağmur,” dedi hıçkırarak ve omzumu gözyaşlarıyla ıslattı.

Elimle Didem’in ipeksi saçlarını okşayıp, “Neyin var tatlım? Anlat bana,” dedim.

Didem, doktorun istediği testten bahsederken Buğra derin bir iç çekti.

“Tatlım, neden korkuyorsun ki? Doktor çocuğunuzun sağlığını düşündüğü için yapıyor bu testi.”

“Peki ikizlerde neden yapmadılar o testi?” diye sorduğunda, Buğra araya girerek, “Hayatım bize de önerdi doktor o testi, hatırlamıyor musun?” dedi kaşını gözünü oynatıp. Besbelli Didem’e yalan söylememi istiyordu.

“Tabii ya,” dedim elimi alnıma vurarak. “Hani ben çocuklara 2 buçuk aylık hamileyken doktorun önerdiği test bu.”

Didem göz yaşlarını parmaklarıyla silerek, “Nasıl yani? Sen de mi yaptırdın bu testten?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

“Maalesef, bir türlü fırsat bulamadık. Sonradan da geç kaldık. Ama çocuğun sağlık durumunu öğrenmek için güzel bir şey bence. Hiç korkma tatlım,” dediğimde yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim.

Emir derin bir nefes verdi. “İçimizi rahatlattınız, bir an gerçekten kötü bir şeyler var sandık. Doktordan çıktığımızdan beri Didem’i sakinleştiremedim. Sonra da soluğu yanınızda almaya karar verdik.”

“İyi yapmışsınız. Kesin açsınızdır, hadi oturup birlikte bir şeyler yiyelim,” dediğimde, Emir Didem’in elini tutarak, “Dışarıda yedik biz. Ama bir çayınızı içeriz,” diye yanıt verdi. Mutfağa gittiğimde Buğra yanıma gelip sessizce, “Yağmur, oyunu bozmadığın için teşekkür ederim,” dedi.

“Yalan söylemekle iyi yapmadık Buğra, lakin Didem’in hali beni oldukça korkuttu ve sırf bu yüzden pembe yalanına ortak olmak zorunda kaldım.”

“Didem besbelli çok korkmuş. Bence doktor gerçekten de tedbir amaçlı yaptırıyor bu testi. Bir şeyler olsaydı çoktan söylerdi.”

Ensemi kaşıyıp alnımı Buğra’nın göğüs kafesine dayadım ve, “Umarım öyledir hayatım,” diye mırıldandım.

2 gün sonra

Melisa

“Baba aç şu kapıyı! Küçük çocuk değilim ben! Beni burada zorla alıkoyabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun!” diye bağırdım kapıya yumruklar atarak. “Baba, sana diyorum!” dediğimde, kapının kilit sesini duydum. Birkaç adım geriye atıp çatılmış kaşlarla içeri giren babama baktım.

“Demek küçük değilsin ha? Geç otur şuraya,” dedi ve işaret parmağıyla yatağıma işaret etti. “Konuşacağız küçük hanım.”

“Sen otur, ben ayakta kalacağım,” dediğimde, babam sinirlenip, “Huysuzlukta kime çekti ki bu kız?” diye sordu kendi kendine.

“Baba, beni zorla burada alıkoyamazsın sen! Hem sen ne ara bu kadar değiştin? Neden bana acı çektiyorsun?”

“Asıl sen canımı acıtiyorsun Melisa! Bu çocuğun geçmişinden haberin var mı senin?”

“Savaş’ın geçmişi umurumda bile değil, anlıyor musun baba? Biz birbirimizi seviyoruz ve evlenmek istiyoruz! Zaten seninle konuşmaya...”

“O hergele bir daha evime ayak bassın, kafasını koparırım anlıyor musun?”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin derin nefes alıp verdim. Göz kapaklarım titriyordu, ağlamamak için adeta mücadele veriyordum.

“İstesen de istemesen de Savaş bu eve gelecek baba,” dememle yanağımda bir basınç hissettim. Babam hayatımda ilk defa bana tokat atmıştı.

“Bunu yapmak istemezdim, ama beni buna sen zorladın Melisa. O çocuğu bir daha yanında görürsem işte o zaman kork benden.”

“İstediyini yapmayacağım, her koşulda Savaş’ın yanında olacağım baba. Anlamıyor musun, seviyorum ben onu!” diye bağırdım ve kalbimi gösterdim.

“Kalbimin en derin noktasına kadar seviyorum onu. Bunu ne sen ne de bir başkası değiştirebilir baba.”

Babam bana karşı o kadar çok öfkeliydi ki gözü bir şeyi görmüyordu. “Bunu sen istedin Melisa,” dedi ve kapıyı üstüme çarparak tekrar kilitledi. Sinirden önüme ne geldiyse kırıp dökmeye başladım. Pencereye koşup aşağıya baktım. Buradan atlasam en fazla kolumu yahut bacağıma kırardım.

“Savaş için değer,” dedim emin bir şekilde ve üstüme kalın bir şeyler geçirdikten sonra, topuksuz botlarımı giydim. Pencereyi acar açmaz buz gibi hava yüzüme çarptı. “Savaş için...” diye mırıldandım yeniden ve karşımdaki çınar ağacına baktım.

Dikkatlice ağacın kalın dalına tutunmaya çalıştım. Tipi şeklinde yağın kar ve sert esen rüzgâr görüşümü bulanıklaştırırsa da kaçacaktım bu evden.

Melisa, kalın dala tutunmayı başardığında, yüzünde kocaman bir gülücük oluştu. Ayağını önünde duran diğer geniş dala atmaya çalışırken, duyduğu sesle panikledi ve kendisini boşluğa bıraktı...

Savaş

“Lanet olsun, aç şu telefonu, Sinsirella!” diye bağırdım ve telefonumu koltuğun üstüne attım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek, salonda öfkeli bir şekilde volta attım. “Bu böyle olmaz,” dedim ve araba anahtarımı cebime atıp dışarı çıktım ve arabama bindim. Motoru çalıştırmadan önce, direksiyonu sımsıkı kavradım ve derin derin nefes alıp verdim. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. Gerekirse Melisa’yı kaçırıp uzaklara götürürdüm.

Motoru çalıştırıp Melisa’nın evine doğru sürdüğümde, içimde tarif edemediğim bir huzursuzluk vardı. On beş dakikalık yol, bana bir asırmış gibi geliyordu. Sahil yolunda ilerlerken, gaza normalinden biraz daha fazla yüklendim. Bir an evvel Melisa’yı görüp kokusunu içime çekmek istiyordum. Kırmızı ışığa yakalanacağımı anlar anlamaz frene bastım, lakin araba durmak yerine daha da hızlandı. “Ne oluyor lan?” dedim ve daha sert bir şekilde frene bastım. “Lanet olsun,” diye mırıldandım ve önümdekilere yol vermeleri için korna çalıp durdum. “Gececek Savaş, bunlar da geçecek!” diye bağırdım, kendi kendime ama önümdeki araba bana yol vermemekte oldukça kararlıydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Melisa

Gözlerimi hafifçe aralayabildiğimde başımda ve sol bacağımda büyük bir ağrı hissettim. Kısık sesle, “Savaş,” diye inlediğimde, annem elimi sımsıkı tutup, “Allah’ım sana şükürler olsun!” dedi ve avucumun içini öptü. “Kızımı bana bağışladığın için çok teşekkür ederim yüce Rabbim!”

Elim annemin gözyaşlarıyla ıslanırken, gözlerimi biraz daha açtım ve etrafıma baktım. Beyaz duvarlardan anladığım kadarıyla hastane odasında yatıyordum. “Anne...” dedim güçsüzce. “Bana ne oldu?” diye sorduğumda, “Ne olduğunu boş ver güzelim, bak iyisin sapasağlamsın. Birkaç güne daha da iyi olacaksın inşallah yavrum benim,” diye yanıt verdi.

“Anne, lütfen Savaş’ı çağır. Onu görmek istiyorum,” dedim. “Anne, annem başını eğip, “Maalesef mümkün değil tatlım. Hele ki bugün olanlardan sonra, Chen onu kuş niyetine bile yanında uçurtmaz,” dedi.

“Nerede o?” diye sorduğumda, annem omuzlarını silkip, “Bilmiyorum, telefonu çaldı ardından kantine doğru indi,” dedi.

“Bana bir bardak su verir misin?” diye sorduğumda, annem bardağa su koyup bana yavaşça içirdi.

“Çok ağrın var mı güzelim?”

Elimle kalbimi işaret ettim. “Burası çok acıyor,” dedim ve gözlerimi kapattım.

Annem başını yatağımın kenarına koydu. “Ah benim deli kızım. Mert olmasaydı belki de ölmüştün.”

“Mert kim?”

“Yeni koruman. Baban dün işe aldı. Seni yerde görür görmez hemen hastaneye yetiştirdi. Yoksa halimiz dumandı. Neden bunu yaptın Melisa? Bizi hiç mi düşünmedin?”

“Anneciğim müsaade edersen dinlenmek istiyorum. Konuşmaya hiç mecalim yok şu an. Beni yalnız bırakır mısın?”

“Peki kuzucuğum. Ben dışarıda seni bekliyor olacağım.”

Annem dışarıya çıkarken, kapıda korumaların beklediğini gördüm. Görenler hapisten kaçtım sanacaktı! Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Çok ağrım vardı ve aşırı derecede midem bulanıyordu. Pencereden dışarı baktığımda tipi durmuştu. “Beni hiç mi merak etmiyorsun?” diye mırıldandım kendi kendime. “Ne halde olduğumdan haberin var mı Savaş?” diye sorduğumda, kapı çaldı ve ablam içeri girdi.

“Abla?” dedim bitkin bir şekilde. Ablam çantasını sandalyenin üstüne attıktan sonra, yanıma geldi ve yanağını okşadı. “Ah Melisa, ne yaptın sen kendine? Bizi korkudan öldürmek mi istiyorsun sen?” dediğinde, elini sımsıkı tuttum ve, “Savaş’ın burada olduğumdan haberi var mı?” diye sordum.

“Buğra haber verecekti ona, korkma güzelim. Anlat bakalım neler oldu. Nedir bu halin?”

“Anlatmaya hiç gücüm yok abla. Şunu bil ki babam ikimizi ayırmaya çalışıyor ve bu yüzden beni odaya kilitledi. Ben de kaçmak isterken ağaçtan düştüm.”

Buğra

“Ağzına sıçayım Savaş, aç artık şu telefonu!” dedim sinirli bir şekilde ve hastanenin koridorunda bir o yana bir bu yana volta attım. Yağmur odadan çıktığında kapıda duran korumalara ters bir bakış attı ve yanıma ilerledi. “Buğra, kafeye inelim mi? Konuşmamız gereken önemli bir konu var,” dedi ve koluma girdi. Aşağı indiğimizde Yağmur etrafına bakıp, “Chen bir şeyler çeviriyor Buğra,” dedi.

Kaşlarımı çatıp, “Ne gibi şeyler?” diye sordum.

Yağmur derin nefes verip, “Bilmiyorum ama Melisa ile Savaş’ı ayırmak için, kızı odaya kilitlemiş. Bizim cadı da Savaş’a kaçmak

için camın önündeki ağaca tırmanıp düşmüş,” dedi.

“Yağmur, ben Savaş’ı arıyorum ama telefonu açmıyor. Sence bununla bir ilgisi var mı?” diye sorduğumda, Yağmur ensesini ovalayıp, “Benim tanıdığım Savaş bizden önce damlardı buraya,” dedi.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra, Yağmur ile birlikte eve döndük. Savaş’ı en az 100 kez aramıştım, lakin telefonunu açmamıştı. Yağmur çocukları uyuttuktan sonra, yanıma gelip başını omzuma koydu ve, “Ne yapacağız Buğra?” diye sordu.

“Yağmur, bizim hıyar içip sızmış olmasın? Evine gidip baksam mı?”

“Tabii ya... Buğra gözünü seveyim çabuk git bak. Eve gider gitmez bana haber ver olur mu?”

“Tamam hayatım,” dedim ve üstüme ceketimi giyip hemen yola çıktım. Kar ufaktan yine yağmaya başlamıştı. Yolda kaymamak için arabayı oldukça dikkatli kullanmaya çalıştım. Bir yandan Chen’e, diğer yandan önümde ilerlemek bilmeyen Mercedes sürücüsüne sövüyordum. Saat geç olmasına rağmen trafiğin neden bu kadar sıkışık olduğuna anlam veremedim.

Yaklaşık yarım saat daha trafikte beklerken, cebimden telefonumu çıkardım ve trafik durumuna baktım. “Demek bir kaza yüzünden trafik bu kadar sıkışık...” dedim ve birazcık daha ilerledim. İleriye baktığımda, görevlilerin yolda cam kırıklarını temizlediklerini gördüm.

“Umarım kötü bir şey değildir. Allah yardımcısı olsun,” dedim kendi kendime ve tekrar Savaş’ı aradım.

“Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor. Lütfen tekrar deneyiniz.”

Trafik açılır açılmaz gaza bastım ve Savaş’ın evine doğru sürdüm. İçimde bir huzursuzluk vardı. Sanki biri kalbimi tutmuş sıkıyor gibiydi. Eve varınca arabamı park ettim ve evin bahçe kapısından içeri girdim. Işıklar kapalıydı, lakin uyuyor da olabilir. Peş peşe zile basıp kapıyı yumrukladım. “Savaş, aç kapıyı!” diye bağırdım ve kapıyı daha sert yumruklamaya başladım. “Sızdın kaldın mı bilmiyorum ama kapıyı açtığında çok fena olacak Savaş! Lan, Melisa hastanede yatıyor, içip sızmanın zamanı değil şimdi!”

“Oğlum sen Savaş’a mı baktın?”

Yan evden gelen sesle bakışlarımı oraya çevirdim. “Evet teyzeciğim, arkadaşşıma ulaşamıyorum. Siz gördünüz mü?”

“Savaş öğle vakti aceleyle arabasına binip gitti. Eve döndüğünü de görmedim.”

Sakallarımı kaşıyıp, “Öyle mi? Çok teşekkür ederim teyzeciğim,” dedim ve arabama döndüm.

Yağmur’u arayıp, “Evde değil,” dediğimde o, “Buğra, sana bir şey diyeceğim ama sakın panik olma tamam mı?” dedi.

“Söyle, ne oldu?”

“Şu an haberlerde bir kaza haberi veriyorlar. Araba da Savaş’ın arabasına çok benziyor. Korkmaya başladım, acaba Savaş olabilir mi?”

“Lanet olsun,” dedim dişlerimin arasından. Acaba bahsettikleri kaza deminki kaza mıydı?

“Yağmur, hangi hastane dediler mi?” diye sorduğumda, bana titreyen sesiyle hastanenin adını söyledi. Yol boyunca dua ettim. “Allah’ım, lütfen Savaş olmasın,” dedim ve kırmızı ışıktaki dururken sınırdan direksiyona vurduğum. Hastaneye varır varmaz acil serviste Savaş’ı sordum. Adının Yonca olduğunu öğrendiğim hemşire sistemden bakarak, “Evet, ameliyattan çıktı. Şu anda yoğun bakımda,” dedi.

Kızın tarif ettiği yere ilerlerken, ayaklarımın uyuştüğünü hissettirdim. Sırtımı duvara yaslayıp destek almaya çalıştım. Yoğun bakıma gitmeye korkuyordum. Ağır adımlarla yoğun bakıma ilerlerken nefesimin kesildiğini hissettim. “Allah’ım ne olur, korktuğum şey başımıza gelmesin,” dedim nefes nefese. Koridorda koşuşturan doktorları gördüğümde kalbime bir acı saplandı. Savaş’ın kaldığı yere doğru koşuyorlardı.

Arkalarından koştuktan sonra, doktorlar içeri girdi. Cam pencereden içeri baktığımda, Savaş’ı gördüm.

Suratında yara izleri vardı ve yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş, vücuduna ise makineler bağlanmıştı. Kalp atışını gösteren makinenin ekranında düz bir çizgi görünüyordu. Gözümden bir damla yaş aktı. Boğazım düğümlenmişti. Hemşire defibratör cihazını hazır konumuna getirirken derin derin nefes aldım ve,

“Yapma koçum. Yapma bunu bize,” dedim.

Doktorlar tekrar elektroşok verirken Savaş hâlâ hayata tutunamıyordu. Başka bir hemşire, camdan onları izlediğimi fark ettiğinde içeriyi görmemem için perdeyi çekti. Duvara vurup, “Savaş, öldürürüm seni! Melisa için yaşayacaksın!” diye bağırdım koridorda. Yaklaşık on beş dakika sonra doktor dışarı çıktı. Hemen yakasına yapışıp, “Doktor, kardeşim yaşayacak mı? Ne olur onu hayata döndürdüğünüzü söyleyin bana!” dedim.

Adam derin bir nefes alıp kolunu omzuma attı ve başını iki yana sallayıp, “Üzgünüm beyefendi, hayati risk hâlâ sürüyor. Ameliyat başarılı geçti, lakin önümüzdeki 24 saat çok kritik. Şimdilik diyebileceklerim bu kadar. Sizden ricam, aile yakınlarına haber verin,” dedi ve omzuma vurup, “Geçmiş olsun,” diye ekledi. Hemşirenin camdaki perdeyi yeniden açmasıyla, elimi cama vurdum ve gözümünden akan bir damla yaşla, “Savaşacaksın oğlum!” dedim kısılmış sesimle.

Telefonum cebimde titrerken açmaya korkum. Bunu bizimkilere nasıl açıklayacaktım?

Cebimden telefonumu çıkardım ve uzunca ekrana baktım.

“Emir, yetiş oğlum,” dedim halsiz bir şekilde. “Savaş’ın durumu çok kötü.”

Hastanenin adını verir vermez hemen geleceğini söyledi ve telefonu suratıma kapattı. Yağmur’un numarasını çevirdikten sonra, Savaş’a dolan gözlerimle bir bakış attım.

“Yağmur, kazayı yapan...” dedim cümlemin devamını getirmeden, Yağmur telefonun diğer ucunda, “Lütfen bana Savaş deme Buğra,” dedi titreyen sesiyle. Sesinin incelmesinden ağlamaya başladığını anlamıştım. “Hayati tehlikesi var,” diye eklediğimde, Yağmur’un hıçkırıklara boğulduğunu duydum. “Yanında olmak istiyorum Buğra,” dediğinde burnumu çekip, “Hayır, sen çocukların yanında kal. Emir şimdi Didem’i yanına getirecek, ardından da yanıma gelecek. Benim tanıdığım Savaş güçlüdür, bizi bırakmaz anladın mı?” dedim.

“Ya bırakırsa? Buğra bunu Melisa’ya söylememiz lazım!”

“Biliyorum güzelim, biliyorum. Emir gelsin, bir şekilde düşüneceğiz bunu.”

Telefonu kapattıktan sonra mavi sandalyeye oturup Emir'i beklemeye başladım. Stresten kolum titremeye başlamıştı. Sandalyenin kenarlarını sımsıkı tuttum. Yutkunuşlarım adeta boğazımı yakıyordu. İçimdeki korku ve ona bir şeyler olacak endişesi beni karmakarışık duygulara sürüklemişti.

Emir geldiğinde, hızlıca yerimden kalktım ve parmağımla camı işaret ettim. "Orada can çekişiyor kardeşim," dedim ve saçlarımı çekiştirdim. Emir, Savaş'ı görür görmez duvara yumruk attı ve, "Bu nasıl olur?" diye sordu.

Sabaha kadar Emir'le hastanede kaldık. Birlikte hastanenin kantininde çay içerken, Emir seslice yutkunup, "Sence de annesini aramanın vakti gelmedi mi?" diye sorduğunda ense mi sıktım ve, "Uyandığı an Savaş bizi öldürür," dedim.

Emir başını iki yana sallayıp, "Abi bu nasıl bir nefrettir? İnsan hiç annesinden nefret eder mi?" dedi.

Kaşlarımı çatıp, "Savaş sana hikâyeyi anlatmadı mı? Onun yerinde olsam ben de nefret ederdim!" dedim.

"Nasil yani? Şunu baştan anlatsana bana."

20 sene önce

Savaş

Yatak odasından gelen sesleri duyar duymaz kulaklarımı ellerimle sımsıkı kapattım. Babam annemi döverek, "Değer miydi ha? Sadece para için değer miydi?" diye bağırdığını duydum. Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıtıp yere atladım ve yavaş adımlarla yatak odasına doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda gördüğüm manzarayla dudaklarımı büzüp sessizce ağlamaya başladım. Babam kemerini çıkarmış annemin sırtına vuruyordu. "Bırak annemi!" diye bağırdım ve koşarak babamın yanına gidip bacaklarına yumruklar attım. Babam gözü dönmüş bir şekilde kolumdan tutup beni bir çöp torbası gibi kenara savurduğunda, annem yanıma koşup sinirle babama baktı ve, "Pisliğin tekisin sen, bu yüzden seni değil onu seçtim!" diye bağırdı.

"Ne zamandır onunlasın ha? Sana verdiğim paralar yetmedi mi?"

“Sus artık!” diye bağırdığında annem, babam sinirle gülümseyip parmağıyla bana işaret etti ve, “Yoksa bu piç ondan mı ha?” diye sordu.

“Namık, yeter artık! Savaş senin oğlun!”

Babam o an belinden silahını çıkarıp ikimize birden doğrulttu. “İkinizden de nefret ediyorum!” diye bağırdığında, gözlerimi sımsıkı kapattım ve o anda odaya bir silah sesi yayıldı.

“Namık!”

Annemin bağırmasını duyar duymaz gözlerimi açtım. Babam yerde kanlar içinde yatıyordu. O günden sonra tüm hayatım değişti. Annem başkasıyla evlendi ve ondan bir çocuğu oldu. Bana karşı o kadar ilgisizdi ki, gözü para ve mücevherlerden başka bir şey görmüyordu. Çare olarak beni yatılı okula gönderdi, hem de evden bayağı uzak bir yere. Sonra bir daha ne aradı ne de sordu. Ömrüm boyunca anne sevgisinden mahrum büyüdüm.

Günümüz

İSTANBUL

Emir başını yere doğru eğip üzgün bir şekilde, “Bana anlatmadı bu hikâyeyi. Bana sadece annesinin paraya âşık bir kadın olduğunu ve ona hiç değer vermediğini anlatmıştı,” dedi.

“O yüzden annesini aramayacağım, Emir. Şimdi bir plan yapıp Sinsirella’yı buraya getirmemiz lazım. Babası kapının önüne iki tane ayı dikmiş. Onları atlatırsak hava hoş.”

“Miray Hanım insafli birine benziyor. Bize yardım edemez mi?”

“Bilmiyorum Emir. Geç olmadan kızı bu hastaneye getirmemiz lazım. Savaş’ın durumu belli olmadığı her saniye zaman kaybediyoruz. Babamı arayayım, çocukları alsın kendi evine götürsün. O sırada Yağmur ve Didem’le hastanede buluşuruz. Rol yapıp korumaları kapının önünden uzaklaştırırız.

Planı herkese telefonda anlattıktan sonra, tekrar Savaş’ın bulunduğu kata yöneldik. Doktor durumunda herhangi bir değişiklik olmadığını söylediğinde, ayağımı yere sertçe vurdum.

“Merak etme abi. Savaş bu, Savaş! Gerekirse sırf aşkı için bu mücadeleyi kazanır. Şimdi ne yapıyoruz? Gidip ona aşkını getiriyoruz!”

Hastaneye gittiğimizde, Yağmurların girişte bizi beklediğini gördük. “Kızı hemen korkutmayın olur mu? Gerekirse hastaneye kadar bir şey söylemeyin. Sadece Savaş’ın yanına gidiyoruz demeniz kâfi. Ben şimdi doktoru ikna etmeye gidiyorum. İzin verirse Emir’in telefonunu çaldıracağım. Sonra da plana başlarız zaten. Dua edin, doktor yardımcı olsun.”

Yukarı çıktığımızda ilk olarak korumaları gördük. Birbirleriyle muhabbet edip gülüyorlardı. Bizi görür görmez tekrar sert ifadelerine bürünüp, “Hoş geldiniz efendim,” dediler aynı ağızda.

Gözlerimi devirip, “İzin verirseniz kardeşimin yanına gireceğim,” dediğimde ikisi bir adım yana çekildiler. İçeri girince Melisa’nın ağladığını gördüm. “Abla, sen mi geldin?” dediğinde, gözyaşlarını sildim ve yatağın kenarına oturup Melisa’ya yavaşça sarıldım. “Başında yahut başka bir yerinde ağrı var mı güzelim?” diye sorduğumda, başını iki yana salladı. Yanına biraz yaklaşıp, “Seni Savaş’ın yanına götüreceğim tatlım,” diye fısıldadığımda, gözleri parladı ve, “Cidden mi?” diye sordu daha yüksek sesle.

“Kızım sus, dışarıdaki ayılar duymasın. Buğra şu an doktoru ikna etmeye çalışıyor. Eğer her şey istediğimiz gibi giderse, ayları uyutup seni kaçıracağız.”

“Abla, siz var ya bir tanesiniz!” dediğinde başını tuttu ve inledi. “Melisa? Ne oldu kuzum?”

“Önemli değil abla, sadece başıma bir sancı girdi. Henüz ilacı mı da almadım. Oradan bana bir bardak su ve ilacı uzatır mısın?”

Melisa’ya istediklerini uzattıktan sonra, telefonuma göz attım. Buğra hâlâ aramamıştı, sanırım bu iş sandığımızdan da uzun sürecekti. Melisa ile sohbet ederken, Savaş’ın neden telefonlarına yanıt vermediğini sordu. Mecburen kendisine şimdilik pembe yalanlar söylemek durumunda kalmıştım, yoksa hastaneyi başımıza yıkardı.

Buğra’dan mesaj geldiği an, sinsice gülümsedim.

“Çok zor oldu ama doktoru ikna ettim. Plana yavaştan başlayabilirsiniz.”

“Melisa, hadi üstünü giydireyim ben senin. Doktor izin vermiş.”

O kadar mutluydu ki, az sonra yaşayacaklarını düşününce burnunun direği sızlamaya başladı. Kolunda takılı olan iğneleri çıkardıktan sonra, çekmecenin içindeki gazlı bezlerden birkaçını alıp kanayan yere sıkıca bastırdım. Melisa’nın üstünü değiştirdikten sonra, Buğra’nın içeri girmesini bekledik. Yarım saat sonra kapı açıldı ve Buğra kocaman gülümseyip işaret parmağı ile sandalyeye oturttukları korumaları işaret etti.

“Bunlar kış uykusuna dalmış bulunmakta. Lütfen uyandırmayalım,” dediğinde Melisa kocaman gülümseyip, “Hadi gidelim artık,” dedi.

Yol boyunca çıtımız bile çıkmadı. Melisa bir an olsun gözünü pencereden ayırmamıştı. Kaşlarını çatıp, “Nereye gidiyoruz ki? Burası Savaş’ın evine uzak?” dedi.

Didem hormonlar nedeniyle kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Ayvayı yediğimizi anlamıştım.

“Didem, neden ağlıyorsun sen?” diye sorduğunda Melisa dikiz aynasından sürücü koltuğunda oturan Buğra’ya baktım.

“Söyleyin,” dediğinde bu işin de bana düştüğünü anlamıştım.

Melisa’nın buz kesilen ellerini tutup, “Hayatım, bak seni zorla hastaneden kaçırdık, bir delilik yapma söyleyeyim baştan. Şimdi Savaş’ın yanına gidiyoruz, lakin göreceğin şey seni birazcık üzecek,” dediğimde Melisa ellerini ellerimden çekip, “Savaş’a ne oldu ki?” diye sordu ve dolu dolu gözlerle bana baktı.

“Trafik kazası geçirdi güzelim. Şu anda yoğun bakımda yatıyor.”

Gözünden bir damla yaş akan Melisa, “Trafik kazası mı?” diye sordu ve derin bir nefes aldı.

“Hayatım, lütfen sakın ol, bak her şey çok güzel olacak tamam mı?”

“Enişte lütfen arabayı daha hızlı sür!”

Melisa arabanın içinde sinir krizi geçirirken, içimden bir şeyler koptu.

Ona sımsıkı sarılıp, “Ağla bir tanem,” dediğimde omzumu yumruklamaya başladı.

“Lütfen ona bir şey olmasın!” diye bağırdı ve salya sümüğünü ceketimin üzerine akıttı.

Hastaneye varınca Emir ile Melisa'nın koluna girdik. İçeri girmeden, Melisa hastane bahçesine birden kusmaya başladı.

"İyi misin güzelim? Gel, senin elini yüzünü yıkayalım," dedim ve bayanlar tuvaletine girip yavaşça yüzünü yıkadım. Titreyen dudaklarıyla, "Abla, lütfen ölmesin," diye inlediğinde Melisa'ya cevap veremedim.

"Hadi güzelim, çıkalım yanına," dedim ve kâğıt havluyla yüzünü kuruttum. Yoğun bakıma girer girmez Melisa cama yapışıp çığlık atmaya başladı. Sesi hastane koridorunda yankılanırken doktor ve bir hemşirenin geldiğini gördük.

Emir doktorun yakasına yapışıp, "Durumunda bir gelişme var mı doktor?" diye sorduğunda üzgün bir şekilde başını iki yana salladı ve, "Şimdilik iyi bir şeyler söyleyemeyeceğim. Durumu ciddiyetini hâlâ koruyor," diye yanıt verdi.

Melisa yaşlı gözlerle doktorun karşısında dikilip, "Onun yanına girmek istiyorum. Lütfen doktor 5 dakika izin verin," dediğinde doktor derin bir nefes verip, "5 dakikayı geçmeyecek ama," dedi. "Söz, geçmeyecek. Yeter ki yanında olayım."

"Selin, hanımefendiye yoğun bakım önlüklerini giydir," dedi ve yanımızdan ayrıldı.

Melisa

Mavi önlüğü giydikten sonra ağzıma bir de maske taktım. Savaş'ın yanına girdiğimde gözyaşlarımı tutamadım. Titreyen bacaklarımla onun yanına doğru yürürken, "Aşkım benim," diye mırıldandım ve elini tutup kalbime doğru götürdüm. "Öküzüm, hayatımın anlamı," dedim gözyaşlarımı akıtarak. Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. Maske üzerinden Savaş'ın avucunun içini öptüm ve, "Sinsirella'nı bırakma öküzüm. Ben sensiz yaşayamam ki? Seninle beraber ben de ölürüm. Beraber gireriz kara toprağa," dedim.

"Seni başıboş bırakacağımı sanıyorsan yanılmışsın. Ama lütfen aç o gözlerini olur mu? Daha birlikte yaşayacağımız nice şeyler var. Birlikte çok çok mutlu olacağız. İki huysuz öyle yaşlanır gideriz, ha Savaş? Ama bunun için yaşaman lazım. Sinsirella'nı asla bırakmaman lazım."

Makinelerin sesi kulağımda çınlarken Savaş'a baktım. Yüzü kireç gibiydi. Yanına iyice yaklaşıp maskemi araladım ve titreyen dudaklarımla dudağına ufak bir öpücük kondurdum. "Bu öpücük, sana hayat öpücüğüm olsun, Savaş. Seni her şeyden çok seviyorum. Bunu asla unutma olur mu?" dedim ve parmaklarımı çiziklerle dolu yüzünde dolaştırdım. "Doktora söz verdim, şimdi çıkmam gerekiyor. Ama tekrar geleceğim bir tanem," dedim ve gözyaşlarımı salarak hızlıca odadan çıktım. Üstümdeki önlüğü sinirden yırtıp yanda bulunan çöpe fırlattım ve dışarı çıktım. Nefesim kesilmişti. Elimi kalbimin üzerine koyup derin derin nefes almaya çalıştım. Ellerim, ayaklarım uyuşuyordu. Gözlerim kararırken, elimi zonklayan başıma götürdüm. Gözlerimin ağırlaşmasıyla yere kapaklanmam bir oldu...

Yağmur

Melisa'nın yere yığılmasıyla hemen yanına koştum ve elimi başının altına yerleştirip kafasını hafifçe kaldırdım. "Melisa uyan kardeşim," dedim endişeli bir şekilde. Didem çantasından kolonyalı mendil çıkararak, Melisa'nın burnuna doğru tuttu ve, "Emir, su getir bir şeyler yap!" diye bağırdı.

Yoğun bakım hemşiresi Savaş'ın odasından çıkar çıkmaz Melisa'nın yanına koştu ve, "Açılın, ben hemen doktor beye haber vereyim!" dediğinde, birkaç adım geriye atıp Melisa'nın önünü açtı. Koridorun sonunda Buğra'nın telefonda konuştuğunu gördüğümde yanına gittim ve ona çatık kaşlarla baktım.

"Miray anne ne yap ne et kocanı engelle. Chen kızını odasında görmediği an kıyameti koparacaktır benden söylemesi. Korumalara uyku ilacı verdim. Doktorun bu durumdan haberi var, o yüzden onlara dokunamayacaklar. Senden tek ricam Chen'i bir veya iki saat daha oyalaman olacaktır."

"..."

"Çok teşekkür ederim. Şimdi kapatmam lazım. Melisa'yı hastaneye bırakır bırakmaz sizi arayacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Bakışları beni buldu ve kollarını açıp bana sımsıkı sarıldı.

"Her şey düzelecek deniz gözlüm," dediğinde burnumu çekip,

“Melisa bayıldı,” diye yanıt verdim ve parmağımla koridorun başını işaret ettim. Buğra birden öfkelenip, “Lanet olsun,” dedi dişlerinin arasından ve hızlıca Savaş’ın odasına doğru yürüdü.

Didem yüzü asıp, “Melisa’yı sedye ile götürdüler. Emir’de peşinden gitti,” dedi ve en yakın sandalyeye oturup elini karnının üstüne koydu. “Peki sen iyi misin?” diye sorduğumda, “İyiyim, merak etmeyin,” diye yanıt verdi.

Emir’den Melisa’nın odasını öğrenince hemen asansöre binip kaldığı odaya gittik. Stresten tansiyonunun düştüğünü öğrendiğimizde rahat bir nefes aldık. Buğra, Emir’in omzuna vurup, “Bir an önce Melisa’nın hastaneye dönmesi lazım, yoksa başımız büyük bir belaya girecek,” dediğinde Emir onaylarcasına Buğra’ya baktı ve, “Biraz dirlensin götürürüz,” diye yanıt verdi.

Aradan yarım saat geçtikten sonra, Melisa gözlerini aralayıp inlemeye başladı. Elini sıkıca tutup saçlarını okşarken, “Savaş...” diye mırıldandı ve gözünden bir damla yaş aktı. “Güzelim, geçecek. Savaş iyileşecek,” dediğimde, gözlerini yavaşça açıp boş boş tavana baktı ve kısılmış sesiyle, “Ölürse kendimi öldürürüm,” dedi.

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Savaş iyileşecek!”

“Beni bırakacak,” dediğinde gözünden bir damla yaş daha süzüldü.

Buğra, Melisa’nın yanına oturup, “Sinsirellasını bırakıp bir yere gitmez benim kardeşim,” dedi.

Melisa onun gözlerinin içine bakarak, “Onu görmek istiyorum,” dediğinde, Buğra başını iki yana salladı. “Olmaz sinsi, bir daha bayılırsan baban bizi öldürür. Ne yapıp ne edip seni hastaneye götürmemiz lazım,” dedi.

“Savaş’ı burada yalnız bırakacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Babam umurumda bile değil!” diye bağırdı Melisa.

“Melisa, enişteni zor durumda bırakmak istemezsin değil mi? Chen seni bizden bile uzaklaştırabilir ve bu durum hepimiz için de kötü olur. Şimdi git, sana söz veriyorum bir dahakine Savaş buradan çoktan çıkmış olacak.”

Odada bir süre sessizlik oldu. Melisa gözlerini kısıp, “Tamam, ama sadece sizin başınız belaya girmesin diye dönüyorum.

Yoksa babam umurumda bile değil,” dediğinde, Emir doktor ile konuşmak için odadan çıktı. Son kontroller yapıldıktan sonra, Melisa’nın koluna girip arabaya kadar birlikte yürüdük.

Yol boyunca Melisa’nın saçlarını okşadım ve öpücükler konurdum.

Telefonumun çaldığını duyduğumda arayanın annemin olması için dua ettim, lakin korktuğum başıma gelmişti. Telefonu açar açmaz annem, “Yağmur, neredesiniz? Chen hastaneye gidiyor, şu an yolda!” dedi endişeli bir şekilde.

“Anne, ne zaman çıktı? Biz yoldayız, trafik çok sıkışık.”

“5 dakika oluyor çıkalı, lütfen çabuk olun çocuklar yoksa...” dediğinde annemin sözünü kesip, “Neler olacağını biliyorum. Elimizden geldiği kadar hızlı olmaya çalışacağız. Sana haber veririm, olur mu? Hadi kapatıyorum, görüşürüz sonra,” dedim ve telefonu sinirle ceketimin cebinin içine koydum.

“Hayatım, biraz daha hızlı ol ne olur, Chen beş dakikadır yolda.”

“Yağmur, bu mümkün değil, trafiği görmüyor musun? Ortalık trafik polisi kaynıyor.”

Didem birden gülümseyip, “Buğra, sağ şeride doğru yönel!” dediğinde, Emir şaşkın şaşkın bakarak, “Didem, polisten ceza yiyip vakit kaybetmemizi mi istiyorsun?” dedi.

Didem hınzırca gülümseyip, “Hamile değil miyim ben? Ağrım var ayaklarına yatarız, bitti gitti,” dedi.

“Aşkım, karnın bile belli olmuyor, ne doğum sancısından bahsediyorsun?”

“Emir, doğum sancısı demedim ki? Normal sancı işte!” dediğim an, Buğra’nın sağ şeride geçtiğini fark ettik.

“Didem, iyi rol yap yoksa karışmam!”

Polisler bizi fark ettiğinde bir süre takip ettiler, ardından arabanın önünü kestiler.

Pencereyi açtığımda Didem yalandan bağırmaya başladı. “Memur Bey arkadaşımız hamile, çok ağrısı var. Onu hemen hastaneye yetiştirmemiz lazım,” dediğinde Didem daha fazla çığlık atmaya başladı. “Bebegime bir şey olmasın!” diye bağırдыığında, memur insafa gelip hangi hastaneye gideceğimizi sordu. Hasta-

nenin adını verdikten sonra, “İyi, biz önden gidelim siz de bizi takip edin,” dedi.

Buğra memura minnettar bir bakış atarak, arabanın motorunu çalıştırdı ve polis arabasını takip etti. O an hepimizi bir gülme tuttu. Emir, Didem’in başını öpüp, “Kimin karısı be!” dediğinde, Buğra direksiyon başında, “Helal olsun, Didem!” dedi.

Hastaneye ulaştığımızda memur bizimle birlikte içeri girdi. Didem her ne kadar sancısının geçtiğini söylese de polisler onu doktora emanet etmeden yanımızdan ayrılmadılar.

Emir’in yanına yaklaşp, “Melisa’yı odaya çıkaralım biz o zaman,” dedim sessizce ve odasının katına doğru çıkardık. Koridorun başında Chen’i gördüğümüzde, Buğra sessizce küfretti. Doktor bizi gördüğünde yüz hatları gevşedi ve, “Chen Bey, biz en iyisi koridorda değil de odamda konuşalım. Herkesin ortasında hastanın durumu hakkında bilgi vermeyi doğru bulmuyorum,” dediğini duyduğumuzda derin bir nefes verdik.

Melisa’nın odasına doğru ilerlediğimizde, korumaların hâlâ sandalyede yattığını gördük. Melisa’yı yatağına yatırır yatırmaz hemşirenin gelmesi için kırmızı düğmeye bastık.

“Buğra, sen aşağıya in ben burada kalırım,” dediğimde alnındaki teri silip, “Tamam, annene de haber veririm,” deyip dudığıma bir öpücük kondurdu. Hemşire, Melisa’ya tekrar serum takarken içimin acıdığını hissettim.

“Melisa şimdi uyuyor gibi yap, olur mu bir tanem?” dediğimde bana cevap vermeyip dediğimi yaptı fakat hâlâ gözlerinden yaşlar süzölmeye devam etti. Hemşire gittikten sonra, başımı Melisa’nın yanına koyup elini tutarak gözlerimi kapattım. Chen bizi bu halde gördüğünde, dışarıdaki Rambolar yüzünden bize hesap sormayacaktı.

Odanın dışından gelen bağırma sesiyle irkilip gülümsemeye başladım. Plan istediğimiz gibi tıkırında işliyordu. Oda kapısının sertçe açıldığını duyduğumda, korkmuş gibi yapıp başımı hızlıca Melisa’nın üstünden kaldırdım ve uyku mahmuru sesimle, “Ne oluyor burada?” diye sordum.

Chen rahatlayarak nefesini verdi ve kızının başucunda durdu. “Buradasın,” diye mırıldandı.

“Ne oldu Chen Bey, yüzünüzün hali ne böyle? Bembeyaz kesilmişsiniz.”

“İyiyim Yağmur, korumaları uyurken yakalayınca telaşlanıp Melisa’nın kaçtığını düşündüm.”

“Gördüğünüz gibi uyuyor, bedeni çok yorgun.”

“Ah benim melek yüzlü kızım. Ne hallere düştün sen böyle?” dediğinde sinirlenmiştim. Hepsi zaten onun başının altından çıkmamış mıydı zaten?

“Biraz konuşabilir miyiz? “diye sorduğumda, “Şimdi olmaz, kızımın bana ihtiyacı var,” dedi.

Sinirlenip gözlerimi sıkıca yumdum ve, “Kızınızın kime ihtiyaç duyduğunu benden daha iyi biliyorsunuz,” dedim. Chen’in yüzünün sinirden kızardığını görmemek mümkün değildi. “Melisa o çocuğu unutacak anladın mı Yağmur? Kızımı o çocuğa vermem! O daha iyi aileden gelen, adam gibi adam olan Çin halkından birini hak ediyor!”

“Çin halkından mı? Pardon ama Melisa’yı sırf bu yüzden sevdiği birinden ayıramazsınız!” dedim.

Chen yüzünü yüzüme yaklaştırıp kızarmış gözlerle bana baktı. “Artık ebediyen ayrı kalacaklar. Sen de kızımdan bir müddet uzak dursan çok iyi olur!” dediğinde, cevap vermek için ağzımı açmışım ki Melisa’nın, “Yeter artık!” diye bağırdığını duyduk.

ONUNCU BÖLÜM

Yağmur

Yatakta sıkıntılı bir şekilde kıvrandıktan sonra, gözlerimi tavana diktim ve Melisa'yı düşündüm.

Geçirdiği sinir krizinden dolayı doktor bizi odadan attı ve girmemize müsaade etmedi.

Yavaşça yataktan kalktıktan sonra terliklerimi giydim ve sessizce mutfığa indim.

Su ısıtıcıya su koyduktan sonra, çekmecedен sallama papatya çayı çıkardım. Babam, ben küçükken uyuyamadığım zamanlarda bana hep papatya çayı hazırlardı ve her seferinde fincanı bitiremeden uykuya daldardım. Çayı hazırladıktan sonra, kupamla birlikte pencere eşiğinin üstüne oturdum ve dışarıyı izledim.

Gökyüzüne bakıp, "Allah'ım, lütfen Savaş'ı sevdiklerine bağışla. Ölmek için henüz çok genç," dediğim sırada, Buğra çıplak ayaklarla salona girdi ve, "Ben de seni arıyordum," dedi ve karşıma oturdu.

"Aklını yine neler kurcalıyor?" diye sorduğunda, burnumun direğinin sızladığını hissettim.

"Bir şeyden şüpheleniyorum, fakat kimseye çamur atmak istemiyorum," dediğimde, Buğra, "Chen'den değil mi?" diye sorduğunda, başımı onaylarcasına salladım.

"İkisinin artık ebediyen ayrı kalacaklarını söylediği anda tüylerim ürperdi. Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki... Sence

Savaş'ın geçirdiği kazada Chen'in bir parmağı olabilir mi Buğra?"

"Bilmiyorum deniz gözlüm, henüz araştırmadan bir şey söyleyemeyeceğim. Ama şimdilik tüm oklar Chen'i gösteriyor."

"Pislik herif. Yetmezmiş gibi Melisa için koca olarak Çin halkından birini layık gördüğünü söyledi. O an onu boğmak istedim," dedim.

Buğra elimdeki çay kupasını alıp bir kenara koydu. "Bir yerini yakacaksın, mavi göz," dedi ve parmaklarını tenimde dolaştırdı. "Hadi yatağa, pencere kenarında üşütmeni istemiyorum," dedi ve beni kucağına alıp yatak odasına taşıdı.

Başımı yumuşak yastığın üzerine koyduğumda, Buğra kollarını bana dolayıp sıcak nefesini kulağıma üfleyerek, "İyi geceler, güzel gözlüm," dedi.

Didem

Halsizliğimin üstüne bir de mide bulantılarım eklenmişti. Emir her defasında arkamdan koşuyor ve bu beni oldukça rahatsız ediyordu. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar yatağa dönüp yorganımı üzerime çektim.

"İyi misin hayatım?"

Emir'in endişeli sesini duyduğumda yüzünü okşadım. "İyiyim, ama artık şu testi bir an önce yaptırmak istiyorum. O kadar huzursuzum ki..." dedim.

Emir başını göğsüme koyup, "Bugün katılmam gereken önemli bir toplantı var. Sen de doktordan randevuyu al, eve döndüğümde birlikte gideriz," dedi.

"Tamam kocacığım," dediğimde, Emir başını kaldırıp 32 diş sırtmaya başladı. "Az önce ne dedin sen?" diye sorduğunda, "Kocacığım," dedim uzatarak. Emir yanaklarını sıkıp, "Kocacığın sana kurban olsun!" dediğinde kahkaha attım.

"İşe giderken beni anneme bırakır mısın? Babam yine yurtdışına çıkmış, kadıncağız evde yapayalnız."

"Baban gelene kadar bizde kalsın? Hem işe gittiğim zamanlarda evde yalnız kalmazsın." dediğinde kocaman gülümsedim. "Sen var ya sen, bir tanesin!"

Buğra

Genel kurul toplantısından çıkar çıkmaz kravatımı gevşetip hızlı adımlarla odama yürüdüm ve sinirle kapıyı kapattım. Yaptığım aptalca hata yüzünden yaklaşık 20 çalışanımız işinden olacaktı. Başımı masanın üstüne koyup derin derin nefes almaya çalıştım. Tıpkı eskisi gibi stresten nefes alamıyordum ve vücudum ise terden sırlıslıklam oluyordu. İlaç almamak için kendimle savaşıırken, babam yüzü asık şekilde odama girdi ve karşıma oturup sıkıntılı biçimde iç çekti. “Bu duruma düşeceğimiz aklımın ucundan bile geçmezdi,” dediğinde, geriye yaslanıp, “Baba, halledeceğim. Sana söz veriyorum, bu şirket eskisinden daha güçlü olacak,” dedim.

Babam gülmeye başladı. “Umarım evlat, umarım.”

“Faydası olacaksa evde saatlerce çalışır, bu şirketi ayakta tutarım baba. Yarın saat kaçta Rusya’ya uçacaksın?”

“Saat 11’de uçağım kalkıyor. Dua et Ivan bizimle çalışmayı kabullensin,” dediğinde, “İnşallah,” diye yanıt verdim.

Öğle arasından sonra tekrar dosyaların içine gömüldüm ve her şeyi en ufak detayına kadar inceledim. Telefonumun çalmasıyla gözlerimi ovuşturup ekrandaki tanıdık gelmeyen numaraya birkaç saniye baktım.

Telefonu açar açmaz tanıdık sesi duydum. “Bir sorun mu var Doktor?” diye sorduğumda, “Acil hastaneye gelmeniz lazım, Buğra Bey. Sizinle Savaş Bey’in durumu hakkında önemli bir şey konuşmamız lazım,” dedi.

“Peki, yarım saate oradayım,” dedim ve önümdeki dosyayı kapatıp hızla ayağa kalkıp üstüme kabanımı giydim. Dosyayı alıp arabaya koştum ve hızlıca arabanın motorunu çalıştırıp soluğu hastanede aldım. Yoğun bakım katına çıktığımda, tesadüfen koridorda doktoru gördüm. “Doktor Bey!” diye seslendim ve hızlı adımlarla yanına yaklaştım. “Kardeşimin durumu nasıl?” diye sorduğumda derin bir nefes verdi ve, “Buyurun, en iyisi odamda konuşalım,” diye yanıt verdi.

Doktorun peşinden yürürken bacaklarım titremeye başladı. Alnımdan süzülen teri elimle sildikten sonra, doktorun karşısına oturup umutlu bir şekilde gözlerinin içine baktım.

“Dün gece, Savaş Bey gözlerini açtı,” dediğinde doktor yüzüm-

de kocaman bir gülümseme oluştu. “Oh be! Peki onu görebilir miyim?” diye sordum.

Doktor başını iki yana salladı. “Savaş Bey ciddi bir travma geçirmiş. Hareketlerinde bazı tuhafliklar var,” dediğinde, içime yine bir korku düştü.

“Ne gibi tuhafliklar bunlar? Adamı çatlamadan söyler misiniz?”

Doktor ellerini masanın üstüne indirip, “Ona birkaç soru sorduk. İsim, doğum tarihi gibi temel bilgilerini biliyor, lakin hangi yılda olduğumuzu sorduğumda bana bir cevap veremedi. Meslektaşımın bir masada oturup arkadaşınızın durumu hakkında konuştuk. Görünen o ki, arkadaşınızın sadece birkaç senesi uçup gitmiş. Kendisine yavaş yavaş en son yaşadığı şeyleri hatırlatmanız gerekecek. Üstüne birden çullanırsanız arkadaşınız için bu hiç iyi olmaz.”

“Doktor, yok mu bunun bir ilacı?” diye sorduğumda, “Evet var,” diye yanıt verdi. “Söyleyin, ben ne gerekirse yaparım,” dediğinde, gülümsemeye başladı. “İlacı var dediğimde zamanı kastetmiştim. Unutmayın, bu geçici hafıza kaybı en az 24 saat bile sürebilir.”

“Peki kendisini ne zaman eve götürebiliriz?”

“Yapmamız gereken birkaç test daha var. En geç iki gün içinde eve dönebilir, ama bu durumda evde yalnız kalmaması lazım. Bu onun için hiç iyi olmaz.”

“Onu bir dakika bile yalnız bırakmam Doktor. Konuştuğumuza göre artık kardeşimi görebilir miyim?” diye sorduğumda, “Görebilirsiniz,” cevabını aldım.

Bana dediği oda katına çıktığımda, gözyaşlarımı tutamadım. Başımı duvarlara vuramıyordum ama güçlü kalmak zorundaydım.

Kapıyı iki kez tıkladıktan sonra odaya girdim. Savaş hâlâ uyuyordu. Bir sandalye çekip yanına oturdum ve yüzündeki yaralara baktım. Eğer bu işin içinde gerçekten de Chen varsa onu öldürürdüm. Cebimden telefonumu çıkarıp Emir’e acilen gelmesi için mesaj attım ve Yağmur’a kısaca Savaş’ın hayata tutunduğunu söyledim.

“Ah kardeşim ah, sen bu hallere düşecek adam mıydın ha?” dediğimde, Savaş’ın yavaşça gözünü açtığını gördüm. “Ah,” dedi acı dolu bir sesle. Sonradan, “Su...” diye mırıldandığını duydum. Komodinin üstündeki bardağa su doldurup yavaşça ona içirdim. “Abi, benim burada ne işim var? Ne oldu bana?” diye sorduğunda, “Ufak bir kaza geçirdin. Ama bak, şimdi turp gibisin,” dedim.

Elimi Savaş’ın omzuna atıp, “Hastanede yattığını benden başka kimse bilmiyor Savaş,” dediğimde, elini başının üstüne koyup ağrıdan inlemeye başladı.

“Başım çok ağrıyor,” diye inlediğinde yüzümü astım ve, “Gececek kardeşim benim, hepsi geçecek,” diye yanıt verdim.

“Nasıl oldu bu kaza? Hiçbir şey hatırlamıyorum abi!”

“Savaş, sana bir şey diyeceğim ama hemen karalara bağlama olur mu?”

Savaş başını onaylarcasına salladıktan sonra derin bir nefes vererek, “Geçici bir hafıza kaybı yaşadığın için kaza anını hatırlamıyorsun,” dedim.

“Ne saçmalıyorsun Buğra? Hafıza kaybım falan yok, bak seni bile hatırlıyorum,” dediğinde başımı iki yana salladım ve, “Bu başka,” diye yanıt verdim.

Sinirle gülümseyip, “Bana birkaç soru sor, inan hepsini yanıtlarım,” dedi.

Başımı sallayıp, “Şu an birine âşık mısın?” diye sorduğunda başını iki yana salladı.

“Yanlış cevap. Bak Savaş, en son yaşadığın olaylar aklından silinmiş. Ama merak etme, doktor travmadan kaynaklı olduğunu söyledi. Yani 24 saat içinde bile her şeyi hatırlayabilirmişsin.”

Savaş kaşlarını çatarak, “Bu olamaz. Bak eğer şaka yapıyorsan, ne yeri ne de sırası Buğra,” diye yanıt verdi.

Parmağımı yüzümü işaret edip, “Lan şu halime bak! Günlerdir hastane kapısında uyumaktan gözlerim şişti ve sen gelmiş şaka yapma diyorsun,” dedim.

“Abi, ben çok özür dilerim,” dedi inleyerek ve acı içinde kıvrandı.

“Savaş yakında her şeyi hatırlayacaksın, güven bana. Sadece

birazcık zamana ihtiyacın var,” dediğim anda odanın kapısı tıklandı ve Emir içeri girdi.

“Kardeşim...” dedi endişeli bir şekilde ve Savaş’ın sinirden kızaran gözlerinin içine baktı.

“Hayırdır, bir sorun mu var?” diye sorduğunda Emir, başımı onaylarcasına sallayıp, “Savaş geçici hafıza kaybı yaşıyor,” diye yanıt verdim.

Emir dişlerin arasından küfür bastıktan sonra, gözlerini Savaş’tan kaçırıp pencereden dışarıya baktı.

“Size tek bir şey sormak istiyorum,” dediğinde, Emir’le aynı anda, “Sor kardeşim,” diye yanıt verdik.

“Hande hâlâ hayatımda mı?”

“Savaş, sadece onun hayatında olmadığını bil tamam mı? Hande sana büyük mü büyük bir pislik yaptı ve o kız yüzünden aylarca depresyondan çıkamadın.”

Emir birden araya girip, “Ama gül gibi bir sözlün var. İkiniz de deli gibi âşkınsınız,” dediğinde, Savaş eliyle susmamızı işaret etti.

“Bu kadarı yeter,” dedi acı dolu bir sesle.

Odaya doktor ve hemşire girdikten sonra, Savaş’ın yanından ayrılmak zorunda kaldık.

“Buğra, Didem hastanenin kafesinde beni bekliyor. Morali biraz bozuk.”

“Hayırdır, yeğenimle ilgili bir sorun mu var?”

“Bana mesaj attığında, kadın doğum uzmanındaydık ve şu testi yaptırıldık.”

“Eee, sonuçları ne zaman alacaksınız?” diye sorduğumda, Emir omuzlarını silkip, “Muhtemelen haftaya, ama Didem daima içinde kötü bir his olduğunu söyleyip duruyor.”

“Allah korusun oğlum. Sonuç çıkmadan kendinizi bu kadar yıpratmayın.”

“Keşke dediğin kadar kolay olsa, içimde sönmeyen bir alev oluştu Buğra. Doktordan sonuçları alana kadar da sönmeyecek.”

“Didem’le yılbaşında yurtdışına çıksanız?”

“Annemler tutturdur gelin diye, ama ne bileyim bir yere gidesim yok aslında.”

Didem görüş alanına girdiğinde, gözlerini kocaman büyütüp gülmek için dudaklarını bastırdım.

Emir masadaki boş kek ambalajlarını görünce şaşkınca, “Karıcığım? Canın çok mu kek çekti?” diye sordu.

Didem parmağıyla dudağının kenarındaki çikolatayı silip, “Görünce dayanamadım,” dedi ve önündeki muzlu kekten alıp, “Siz de ister misiniz?” diye sordu.

“Sağ ol yengeciğim. Yeğenim ve sana afiyet olsun,” dediğimde, Didem elini karnının üstüne koyup, “Savaş nasıl?” diye sordu.

Olanları Didem’e anlattıktan sonra oturduğum yerden ayağa kalktı. “Ben doktorla görüşmeye gideceğim. Siz de evinize gidin dinlenin.”

“Hayırdır, ne konuşacaksın doktorla?”

“Soranlara Savaş’ın öldüğünü söylemesini isteyeceğim. Bu durumda Chen, Savaş’ın ölmüş olduğunu düşünüp Melisa’nın üzerine gitmekten vazgeçecek.”

Emir gülümseyip, “Akıllıya bak sen. Bak bu süper bir fikir,” dedi.

Didem kaşlarını çatıp, “Doktor bunu hayatta yapmaz. Ortaya çıkarsa işinden olur,” dediğinde, “Para her şeyi halleder yengeciğim,” diye yanıt verdim ve yanlarından ayrıldım.

Doktorun kapısının önüne geldiğimde, kapıyı tıkladım ve içeri girdim. “Buğra Bey, bir sorun mu var?” diye sorduğunda başımı sallayıp, “Evet, hem de çok büyük bir sorun,” diye yanıt verdim. Doktora durumu kısaca anlattıktan sonra, “Maalesef, bunu yapamam. İşimden olurum beyefendi,” dediğinde oturduğum koltukta arkama yasladım ve, “Ailenizi seviyorsanız çok iyi düşünün bence,” diye yanıt verdim.

Ailesine bir şey yapacağımdan değil, sadece gözünü korkutmak istiyordum.

“Bakın, size yardımcı olmayı çok isterdim, lakin bu çok riskli bir iş. Yalan bilgi veremem.”

“Bakın, sizi riske atmayacağıma dair söz veriyorum. Bir sorunla karşı karşıya kalırsanız bir telefon uzağınızdayım.”

“Peki, benim bu işten ne kazancım olacak?” diye sorduğunda cebimden bir çek defteri çıkarıp fazla yüklü olmayan bir meblağ yazdım.

“Bu fiyata asla kabul etmem,” dediğinde sabrım taşmaya başlamıştı. Gözümün ucuyla masanın üstündeki fotoğrafa baktığımda bir kızı olduğunu fark ettim.

“Kızınızın başına bir şey gelmesini istemiyorsanız kabul edersiniz. Gerisini ben bilmem,” dediğimde, doktor terleyerek, “Tamam... Kabul ediyorum,” diye yanıt verdi.

Yağmur

Melisa’nın taburcu olacağını duyar duymaz içim ferahladı. Bir şekilde ona ulaşip Savaş’ın yaşadığını söylemeliydim, fakat Chen ile yaşadığım atışmadan dolayı bu birazcık zor olacaktı.

Buğra eve gelince getirdiği dosyaları masanın üstüne bıraktı. Çocukları kucağına alıp, “Bakın kim geldi?” dediğinde, Ada parmağını babasının burun deliğinin içine sokarak, “Dada!!” diye bağırdı. Deniz babasının saçlarını çektiğinde, kıkırdamadan duramadım ve cebimdeki telefonu çıkarıp fotoğraflarını çekerek bu anı ölümsüzleştirdim.

“Aç mısın hayatım?” diye sorduğumda, Buğra çocukların yanaklarından hafifçe ısırp, “Kurt gibi hem de,” diye cevap verdi.

“Git elini yüzünü yıka, yemek birazdan hazır olur. Sanırım konuşmamız gereken önemli şeyler var,” dediğimde, Buğra suratını asarak, “Var, üstelik çok önemli...” diye yanıt verdi.

Buğra çocukları yemek masalarına oturtuktan sonra mutfağa geçip pişen yemeğimi kontrol ettim. Sofrayı hazırlarken, başıma şiddetli bir sancı girdi. Sandalyeyi sıkıca tutup gözlerimi kapattım ve derin derin nefes almaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda, her şeyi çift görmeye başladım. Masaya sıkıca tutunarak sandalyeye oturdum ve bir bardak su içtim.

“Hayatım, iyi misin?”

Buğra’nın sesini duyunca oturduğum yerden yavaşça kalkıp, “Başım döndü, iyiyim şimdi merak etme,” diye yanıt verdim.

Yemek yerken, Savaş’ın geçici hafıza kaybı geçirdiğini öğrendiğimde çok üzüldüm. “Melisa’yı hatırlamıyor değil mi?” diye sorduğumda, Buğra başını sallayarak, “Maalesef,” diye yanıt verdi.

“Peki şimdi ne olacak?”

“Doktoru susturmayı başardım. Biz hariç herkes Savaş’ı öldü bilecek, tamam mı?”

“Çok iyi düşünmüşsün bir tanem. Bu vesileyle Chen kızının etrafta rahatça dolaşmasına izin verecektir. Peki Savaş? Ona ne olacak şimdi? Nerede kalacak?”

“Durumu düzenlene kadar bizde kalsın diyorum. Senin için bir sakıncası olur mu?”

Aslında bizde kalmasını pek doğru bulmuyordum, ama şimdilik başka çaremiz yok gibi görünüyordu. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına atıp, “Başka çaremiz yok ki. Mecbur yanımızda kalması lazım, yani en azından durumu düzelene kadar,” dediğimde, Buğra kocaman gülümseyip, “Kimin böyle güzel bir karısı var ya?” diye sordu. Yanıma gelip bana sarıldığında, yüzümü istemeden de olsa astım. Buğra işe gittiğinde Savaş ile evde yalnız mı kalacaktım şimdi? Hem de o bir şey hatırlamıyorken.

4 gün sonra

Buğra

Hastane çıkış işlemlerini hallettikten sonra, Savaş ile yavaş adımlarla arka kapıya doğru yöneldik.

“Nereye gidiyoruz Buğra?”

Yüzüme şaşşal bir gülümseme yerleştirip, “Seni aşk yuvama götürüyorum. Düzenlene kadar misafirim olacaksın,” dedim.

“Aşk yuvana mı? Nehir’den sonra başka birine mi âşık oldun sen?” diye sorduğunda, başımı yere eğip, “Sadece âşık olmakla kalmadım oğlum. Evlendim, üstelik ikizlerim bile var,” dedim.

Savaş küçük dilini yutmuş gibi, şaşkınca bana bakıyordu. “Bakma öyle, yakında her şeyi yeniden hatırlayacaksın.”

Arabaya biner binmez Savaş’a, yavaşça Yağmur’la olan tanışma hikâyemizi anlatmaya başladım. Beni pür dikkat dinliyor, anlamaya çalışıyordu.

“Peki benim âşık olduğum kız kim? Fotoğrafı var mı sende?” diye sorduğunda, başımı iki yana salladım, “Yakında göreceksin kardeşim. Daha yeni hastaneden çıktı,” dedim.

“Hastane mi? Benim yüzümden mi hastanede yattı?”

“Kardeşim, bu soruları kendisine sır olur mu? Sana baştan sona kadar her şeyi anlatır sevdiceğin.”

Savaş başını cama yaslayıp sessizce dışarıda yağan karı izlemeye başladı. Daha önce onu hiç bu kadar kaybolmuş görmemişti. İçi Hande için yanıp tutuşurken, acı gerçekle neye uğradığını şaşır-mıştı. Buğra, arabayı evin önünde park ettikten sonra, merak dolu gözlerle etrafına bakındı.

“Vay, demek aşk yuvan burası ha?” dedikten sonra, arabanın kapısını açarak yavaşça dışarıya doğru adımını attı.

“Emirler de gelmiş.”

“Emirler derken? Onun da mı çocukları var?”

Buğra seslice güldü. “Onun bebeği hâlâ yolda,” yanıtını verdi.

Zili çalar çalmaz Yağmur kapıyı açtı ve gülümseyerek, “Hoş geldin Savaşçığım!” dedi cıvıl cıvıl bir sesle. Savaş, Yağmur’u baştan sona kadar süzüp, “Yengem sen misin?” diye sordu.

Emir yanımıza gelip, “Vay kardeşim gelmiş!” dediğinde, mutlu bir şekilde ve genç adama sıkıca sarıldı.

“Bırakın çocuğu bir içeri girip soluklansın.”

Savaş’ın, Yağmur’a minnet dolu gözlerle bakıp göz kırpması, Buğra’nın gözünden kaçmamıştı. Salona geçtiklerinde, Didem uzandığı koltuktan kalkıp Savaş ile selamlaştı. Herkes koltuğa oturduktan sonra, odanın içinde bir sessizlik büründü. Yağmur, bu sessizliği bozmak için ayağa kalktı ve, “Yemekler birazdan hazır olur,” dedi. Genç kadın mutfığa gidip yemekleri kontrol ederken yüzü asıldı. “Melisa’ya ne zaman söyleyeceğim?” diye sordu kendi kendine ve derin bir şekilde iç çekti.

Yemek boyunca, Savaş bir yandan Didem’e diğer yandan ise Yağmur’a bakıp durdu. Hatırlamaya çalışıyordu, fakat içi boş bir kutuyu andırıyordu. Masadaki çatal bıçak sesleri beyinde adeta yankı yapıyordu. Başını elleri arasına aldığı anda, Buğra bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. “Kardeşim, bir sorun mu var?” diye sorduğunda, Savaş yorgun bir şekilde, “İyiym, sadece başım ağrıyor,” diye yanıt verdi.

Yağmur elindeki çatalı yavaşça bırakıp, “Sana misafir odasını hazırladım, Savaşçığım. Dilersen yat uyu sen,” dediğinde, Savaş yavaşça masadan kalkıp, “Çok iyi olur, başıma şiddetli bir ağrı girdi. Birazcık uyusam geçer,” diye yanıt verdi.

Buğra oturduğu sandalyeden kalktıktan sonra Savaş'a odasını gösterdi.

“Abi telefonum sende mi? Belki fotoğraflara bakar, bir şeyler hatırlarım.”

“Çantanda olacak,” dedi Buğra ve yerdeki çantayı alıp Savaş'a uzattı. “Kendini fazla yorma olur mu?” dediğinde, usulca başını salladı. Çantasında telefonunu bulduğunda, hiç olmadığı kadar heyecanlanmıştı.

Yatağın içine girdikten sonra kapalı olan telefonunu açtı. Telefon şifreyi sorduğunda sesli bir şekilde küfretti. Girdiği tüm şifreler yanlış çıkınca Savaş sinirlenip başını yastığa gömdü ve boğuk bir şekilde inlemeye başladı.

“Hadi oğlum, hatırlamaya çalış,” dedi kendi kendine ve gözlerini sıkıca kapattı.

Yağmur

Sofrayı topladıktan sonra, dördümüz salona geçip Savaş'ın durumu hakkında konuşmaya başladık. Doğruyu söylemek gerekirse, Savaş'ın durumu hiç hoşuma gitmemişti.

“Melisa'ya bu durumu nasıl anlatacağız?”

Buğra başını omzumun üstüne koyup, “Bilmiyorum, Chen'in bizden kılınmaması gerek,” dedim.

Ardından gözlerimin içine bakarak, “Bize ancak annen yardım edebilir sevdiğim. Söyle ona bizim Sinsirella'yı buraya getirsin. Savaş belki Melisa'yı görünce düzelir.”

“Savaş bugün iyice dinlenip uykusunu alsın. Ben akşam anemi arar, Melisa'yı alıp buraya gelmesini söylerim,” dediğinde, Didem ellerini çırparak, “Ay çok heyecanlı. Acaba birbirlerini gördüklerinde ne yapacaklar?” dedi.

Emir gözlerini devirip, “Hayatım, hatırlatırım ki Savaş bizim Sinsirella'yı hatırlamıyor. Umarım onu gördüğünde taşları tekrar yerinden oynar,” dedi.

Bebefondan gelen ağlama sesini duyar duymaz hızlıca ayağa kalktım ve Ada'nın odasına doğru yöneldim. Kapıyı araladığımda gördüğüm manzarayla gözlerimi kocaman açtım. Savaş, Ada'yı kucağına almış susturmaya çalışıyordu. Beni fark ettiğinde, mah-

cupça yere baktı ve, “Şey... Özür dilerim ben sadece onu susturmak istedim,” dedi.

“Özür dilemeye ne gerek var? Amcası yeğenini susturmaya çalışmış o kadar,” dediğimde, Ada’yı kucığıma vererek, “Anneye git bakalım ufaklık,” dedi. Anladığım kadarıyla minik prensesim acıkmıştı. Savaş odadan çıkar çıkmaz Ada’yı emzirmeye başladım.

Melisa

Hastaneden çıkalı birkaç gün olmuştu. Kaç gündür ne bir şeyler yiyor ne de içiyordum. Her geçen saniye Savaş’ı düşünüyor, ondan haber alamadığım her an beynimden kurşun yemiş gibi hissediyordum.

Annem tepsiyle içeri girdiğinde, “Yemeyeceğim, boşuna getirme,” dedim güçsüz şekilde.

“Ama bebeğim yemen gerek. Bak açlıktan öleceksin,” dediğinde omuzlarımı silkip, “Şu an bir ölüden ne farkım var ki?” diye sordum.

Annem tepsiyi bir kenara bıraktıktan sonra yanıma geldi, “Kay bakalım kenara,” deyip yanıma uzandı.

“Sana bir şey söylemem lazım ama sakın kalacağına dair bana söz ver, olur mu bebeğim?” dediğinde, gözlerimi büyüttüm ve “Lütfen bana kötü bir haber verme anne,” dedim. Boğazım adeta düğümlenmiş gibiydi.

Annemin parmaklarını saçlarımın arasından gezdirip sessizce, “Ablan aradı. Savaş yaşıyor, hatta şu an onlarda kalıyormuş,” dediğinde, oturduğum yerde sıçrayıp çılgılık atmamak için ağzımı elimle sımsıkı kapattım.

Gözlerimden sevinç yaşları süzülürken, annemin üzgün bakışlarıyla karşı karşıya geldim. “Anne, hayırdır bir sorun mu var?” diye sorduğumda, başını onaylarcasına salladı. “Geçici ufak bir sorunumuz var,” dediğinde kaşlarımı çatıp, “Ne sorunu?” diye sordum derin bir nefes alarak. Annem eliyle yaklaş işareti yaptı. Yanına yaklaştıktan sonra, “Savaş geçici bir hafıza kaybı yaşıyormuş. Şu an ona bazı şeyleri hatırlatma peşindelermiş,” dedi.

“Ne? Ama bu nasıl olur? Şimdi beni hatırlamıyor mu?” derken dudaklarım stresten titremeye başladı.

“Maalesef hatırlamıyor, fakat dediğim gibi geçici bir şeymiş. Yani korkmana hiç gerek yok prensesim benim.”

Hızlıca yatağımdan kalkıp elbise dolabıma doğru yürüdüm ve içinden sıcacık giysiler çıkardım.

“Kızım dur, yarın ablanlara gideriz! Savaş uyuyormuş zaten.”

Üstümdeki pijamaları çıkarıp yere attım ve hızlıca kot pantolon ve siyah bir boğazlı kazak giydim. “Onu görmem lazım anne. Yarına kadar bekleyemem ben. Hem uyusun, onu uyurken izlemek de yeter bana.”

“Yalnız bir şey daha var bebeğim...” Annemin endişe dolu gelen sesi, bu sefer beni korkutmaya başlamıştı. “Çabuk anlat, bir an önce onun yanına gitmek istiyorum.”

Annem parmaklarıyla oynayıp, “Baban,” dedi stresli bir şekilde.

“Bak anne, babam umurumda bile değil, tamam mı? İster izin versin ister vermesin. Ben yine de Savaş’ın yanına giderim.”

“Melisa, konu bambaşka bir şey. Ablan ve enişten bir karar almışlar, o kararı seninle paylaşmak istiyorum.”

“Anne, sabır taşı olsa çoktan çatlardı biliyorsun değil mi? Hadi lafı dolandırmadan anlat artık şu olayı.”

“Tamam tamam,” dedi ve gözlerimin içine bakarak, “Baban bundan sonra Savaş’ı öldü bilecek,” dediğinde ağızım adeta açık kalmıştı.

“Anne, bu ne demek oluyor? Ama neden?” diye sorduğumda, bakışlarını yere doğru kaydırıp, “Bir bildikleri vardır elbet kızım,” diye yanıt verdi.

Saçımı toplayıp, “Ben çıkıyorum. Geliyor musun?” dediğimde, “Bensiz çıkamazsın zaten, baban yine adamlarını dikti başımıza,” dedi annem.

“Bu olay artık canımı sıkmaya başladı anne! O kadar olay yaşadık, hâlâ akıllanmadı mı? “diye sorduğumda annem başını iki yana salladı. “Maalesef bebeğim, maalesef.”

Bahçe kapısından çıkar çıkmaz, Mert yakasını düzelterip yanıma doğru ilerledi.

Annem kısık sesle, “Sen konuşma, ben halledeceğim,” dedi.

“Bir yere mi gideceksiniz efendim?”

Mert'in bu sorusuna karşılık, annem koluma girdi ve, "Sahile, hava almaya çıkıyoruz," diye yanıtladı.

"Ben de sizinle geleyim o zaman," dediğinde, annem sinirlenip, "Kızım! baş başa gezeceğim!" diye bağırdı.

"Beyimizin bundan haberi var mı Miray Hanım?"

"Mert sınırı aşıyorsun. Gördüğün gibi kızım yalnız değil, yanında annesi var. İşten kovulmak istemiyorsan, aç şu kapıyı."

Mert başını eğip, "Özür dilerim efendim," dedi ve kapıyı açtı. Annemle sessizce sahil kenarına indikten sonra bir taksi durdurup şoföre ablamın adresini verdik.

Yol boyunca, içimden Savaş'ın sağlığı için dua edip durdum. Yaşamısını öğrenmemle, hayata tekrar bağlanmam bir oldu. Bir yanım sevinirken öteki yanım korkuyordu. Büyük ihtimalle beni ranımayacaktı, lakin bu şimdilik umurumda bile değildi, çünkü o hayata tutunmayı başarmıştı.

Arabadan iner inmez annemin kolunu sıkıca tuttum ve kapıyı çalmadan önce derin bir nefes aldım. Kendimi hazır hissettikten sonra kapıyı çaldım ve titreyen bacaklarımla kapının açılmasını bekledim.

"Melisa!?"

Ablam beni görür görmez sıkıca sarıldı ve yanaklarımı sulu bir şekilde öptü. "Güzelim benim! Hoş geldiniz!" dedi ve bakışlarını anneme doğru kaydırıldı. "Anneciğim," dediğinde, mutluluktan gözünden bir damla yaş aktı ve ona da sıkıca sarıldı. İçeri girince gözlerim Savaş'ı aradı. Herkesle selamlaştıktan sonra, "Savaş nerede?" diye sordum. Didem, alt dudağını ısırıp kocasına baktı. "Şey, bilmediğin..."

"Savaş'ın durumundan haberim var, annem anlattı," dediğimde, Emir rahatlanmış şekilde bana baktı.

"Misafir odasında, dinleniyor."

Hızlıca merdivenlerden yukarı çıktım. Kapıyı yavaşça tıkladıktan sonra, titreyen ellerimle kapı kolunu yavaşça aşağıya indirdim.

Onu görür görmez gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Hıçkırıklarımın duyulmaması için, ağzımı sıkıca elimle kapattım. Titreyen bacaklarımla uyuduğu yatağına doğru yönelirken, kalbim dört nala atmaya başlamıştı.

Yatağın kenarına oturup diğer elimle yavaşça saçlarını okşamaya başladım. Elimi yavaşça ağzımdan çekip, “Allah’ım sana şükürler olsun,” diye mırıldandım. Parmaklarımı yüzünde kabuk bağlamış yaralarında gezdirirken hafifçe yerinden kıpırdandı. Elimi yüzünden çektikten sonra birkaç saniye boyunca tekrar uykuya dalmasını bekledim. Yavaşça ayakkabılarımı çıkarıp onun yanına uzandım ve yaklaşık yarım saat boyunca gözümü bile kırpmadan uyumasını izledim.

“Melisa?”

Eniştemin sesini duyar duymaz gözlerimi Savaş’tan ayırdım ve bakışlarımı kapıya doğru çevirdim.

“Gitmeniz gerekiyormuş,” dedi sessizce.

“Beş dakika daha, ne olur,” dediğimde, “Tamam ama annen seni aşağıda bekliyor,” dedi ve kapıyı yavaşça kapattı. Dudaklarımı Savaş’ın kulağına doğru yaklaştırdıktan sonra, “Sinsirella seni her şeyden çok seviyor, bunu asla unutma. Her ne olursa olsun, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim,” dedim ve ardından köprücük kemiğine tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım.

Aşağıya iner inmez tüm gözleri üstümde hissettim. Ablam bana sarılıp, “İyi misin?” diye sorduğunda, yüzüme bir gülümseme yerleştirip, “Hiç olmadığım kadar iyiyim,” diye yanıt verdim.

Didem meraklı bir şekilde, “Konuştunuz mu peki?” diye sorduğunda, başımı iki yana salladım. “Hayır, uyuyor,” diye yanıt verdim.

“Bebğim, gitmemiz gerekiyor. Yalanımız ortaya çıkmasın.”

“Şimdi değil anne. Madem hepimiz buradayız, konuşalım o halde. Babam neden Savaş’ı öldü bilecek? Doktor durumu hakkında ne söyledi? Her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Buğra eliyle koltuğu işaret edip, “Otur bakalım Sinsirella,” dedi ve duyduğu şüpheyi herkesin önünde açık açık anlattı. Miray Hanım ağzı açık şekilde damadını dinlerken, sinirden elini yumruk yaparak, “Bu kadar ileriye gitmiş olamaz!” diye bağırды.

“Bütün oklar şimdilik babanı gösteriyor Melisa. Yanılıyor da olabiliriz, ama merak etme bu konuyu araştırıyorum.”

“Abla, bana bir bardak su getir lütfen.”

Emir ayağa kalkıp, “Sen otur, ben getiririm,” dedi ve mutfığa doğru yöneldi.

“Oğlum, Chen bu kadarını yapmaz. O birini öldüremez, ben kocamı çok iyi tanıyorum. “

“Miray Anne, lütfen sakın ol. Sadece şüpheleniyoruz, kesinlikle Chen yaptı demiyoruz ki. Şimdilik onu ölü bilsin yeter, en azından gerçekler ortaya çıkana kadar. Senden ricam, kocanı takip etmen. Şüpheli bir tavrını veya telefon konuşmasını fark edersen, lütfen bize bildir, olur mu?”

“Tamam oğlum, merak etme sen. Melisa, hadi gidelim artık.”

Anne ve kızı evden ayrıldıktan sonra, salonda bir sessizlik oluştu. “Emir, biz de gidelim artık. Eve gidip dinlenmek istiyorum.”

“Peki güzelim.”

Yağmur, “Biraz daha kalsaydınız?” dediğinde, Didem yorgun gözlerle, “Yok gidelim, kendimi çok bitkin hissediyorum,” diye yanıt verdi.

Yaklaşık yarım saat sonra, Buğra bebefondan duyduğu sesle apar topar yukarı çıktı. Çocuklarla aşağıya inip salona geçti ve çocukları yere bırakıp emeklemelerini seyretti. Yağmur elinde iki bardak çayla içeri girdiğinde, gördüğü manzara karşısında kalbi eridi. “Zaman ne çabuk geçti değil mi?” diye sordu ve eşinin yanına oturdu. “Yağmur, Ada bir gün âşık olursa ben ne yaparım? Ömrü boyunca sadece beni sevsin istiyorum.”

Yağmur başını Buğra’nın omzuna yaslayıp sessizce kıkırdamaya başladı.

“Buğra, kızımız daha tam 9 aylık bile olmadı, ne aşkı yahu?”

“Görmüyor musun, zaman ne çabuk akıp gidiyor. Eğer bir gün karşıma geçip, ‘Baba ben âşık oldum’ derse ne yaparım, söylesene?”

“Elbette bir gün âşık olacak, ama şimdilik başını bu konularla şişirme.”

“Bence bir çocuk daha yapalım, o da kız olsun. Ablası evlendiğinde o beni teselli eder.”

Yağmur, “Gerçekten de çok komiksin hayatım,” dediğinde,

ciddi bir şekilde, “Şaka değil, bir çocuğumuz daha olsun istiyorum,” dedi.

Yağmur, başını yasladığı omuzdan kaldırıp şaşkın şaşkın Buğra’ya vakti ve, “Sen ciddisin,” dedi ürkek bir şekilde.

“Tabii ki ciddiyim. Bizim çocuklar bir yaşına basacak, kardeşleri doğana kadar yaşları ikiye bulur,” dediğinde, Yağmur oturduğu yerden hızlıca ayağa kalktı ve, “Bu hesabı önceden yaptın değil mi?” diye sordu.

“Yemin ederim şimdi aklıma geldi.”

“Olmaz, İzmir’de yaşananları hâlâ unutmadım Buğra. Aylarca bu çocuklarla yapayalnızdım ve sen yanımda bile yoktun. Şimdi üçüncüyü isteme benden.”

Buğra ayaklanıp nazikçe Yağmur’un elinden tuttu ve gözlerini eşinin okyanus mavisini gözlerine dikti. “O günler geride kaldı be-beğim. Artık istediğin gibi İstanbul’dayız. Çocuk doğana kadar, inşallah üstümüzdeki o kara bulutları dağıtmış oluruz.”

Yağmur bakışlarını eşinden kaçırıp, “Hazır değilim,” diye yanıtlı verdi ve yere, çocuklarının yanına oturup onlarla oynamaya başladı. Buğra aldığı cevaba üzülürken, Savaş saç başı dağılmış halde içeri girdi.

“Ooo kimler gelmiş. Çay içer misin Savaş?”

“Yok almayayım abi. Senden bir şey rica edebilir miyim?” diye sorduğunda, Buğra düşünmeden, “İşte kardeşim,” diye yanıt verdi.

“Vaktin varsa, benim eve uğrayalım mı? Belki aklıma bir şeyler gelir.”

“Olur, üstümü değiştireyim gideriz. Zaten şu an hava almaya çok ihtiyacım var,” dedi ve yan gözle Yağmur’a baktı.

Savaş odada yalnız kaldıklarında, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Yağmur yüzüne bir gülücük yerleştirip, “Ne sorun olsun ki? Her şey gayet yolunda,” diye yanıt verdi.

Savaş, Deniz’i kucığına alıp, “Sen ne kadar da yakışıklısın tosun paşa,” dedi ve çocuğu güldürmek için gıdıklamaya başladı. Savaş, Yağmur’a bakıp, “Babasına çok benziyor.” dediğinde, Yağmur başını onaylarcasına salladı.

“Ada güzelliğini annesinden almış.”

Yağmur'un yüzü domates gibi kızarmıştı. Kekeleyerek, "Çok teşekkür ederim," dediği anda, "Rica ederim yengecim," dedi Savaş ve yenge kelimesini bastıra bastıra söyledi.

"Hazırım koçum, çıkalım."

Savaş, Buğra'nın sesini duyar duymaz ayağa kalktı ve Deniz'i annesinin kucağına verdi.

"Güle güle yenge, güle güle çocuklar," dediğinde hızlıca koridora doğru gitti ve heyecanlı bir şekilde Buğra'yla arabaya doğru yöneldi.

Savaş

Kapıyı kapatıp öne geçip oturdum ve kemerimi taktıktan sonra kafamı cama yasladım. Yol boyunca Buğra ile hiç konuşmadık. Ben dışarıyı seyrederken, Buğra dikkatli bir şekilde arabayı kullanıyordu.

"Pek bir dalgınsın. Bir sorun mu var?"

"Tuhaf bir rüya gördüm," dediğimde, Buğra birkaç saniyeliğinde gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. "Bana biraz rüyandan bahseder misin?" diye sordu.

Gözlerimi kapatıp, "Mevsimlerden yine kıştı," dedim ve alt dudağımı dişledim. "Dışarıda tipi seklinde kar yağıyordu. Çıplak ayaklarla uçuruma doğru koşan bir genç kız gördüm. Arkasından seslendim, lakin beni dinlemeyip koşmaya devam etti..."

Buğra sözümü kesip, "Kızın yüzünü gördün mü?" diye sorduğunda, başımı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "Beline kadar uzanan uçları boyalı uzun saçları vardı. Teni ise üstündeki elbise kadar beyazdı. Adımı sayıklayıp durdu. Uçurumun kenarına vardığında ise, 'Ne olur beni bırakma Savaş,' diye çığlık attı ve yere yığıldı. Kızın sesi hâlâ kulaklarımda abi."

"Gerçekten çok ilginç bir rüyaymış," dedi ve yoluna devam etti.

Telefonu çalınca Buğra ekrandaki numaraya baktı ve direkt siyonundaki düğmeye basıp aramayı cevapladı. "Söyle Doktor. Bir gelişme var mı?"

"Az önce yanıma 25 yaşlarında genç bir kadın geldi ve Savaş Bey'in durumunu sordu. Ona öldü dediğimde, neye uğradığını şaşırıp saçlarını çekiştirmeye başladı."

“Kadının dış görünüşünden bahseder misiniz? Belki tanıyordur.”

“Dediğim gibi, 25 yaşlarında, uzun boylu, kahverengi saçlı bir hanımefendiydi. Ha, bir de burnunun yanında büyük bir ben izi vardı.”

“Hande,” dedim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Buğra, “Ne?” deyip arabayı sağa çekti ve küfretmeye başladı.

“Beyefendi, yapmamam gereken bir hata mı yaptım?”

“Yapmadın Doktor, aradığın için teşekkür ederim.”

Buğra telefonu kapattıktan sonra, endişeli bir şekilde yüzüme baktı ve, “Emin misin?” diye sordu.

“Doktor tam olarak Hande’yi tarif etti ama Hande’yi unut, o böyle şeyler yapmaz.”

“Ya bu işin altında gerçekten o varsa Savaş?”

“İmkânı yok, Buğra. Hande öyle bir kız değil.”

“Göreceğiz oğlum. Bir şeyler yapıp gerçekleri en kısa zamanda öğrenmemiz lazım. Belki işin içinde gerçekten Melisa’nın babası yoktur.”

Yağmur

Çocuklarla oyun oynarken dış kapının zili çaldı. Kapıyı açar açmaz karşımda Nesrin Anne’yi görmemle kocaman gülümse-dim. “Anneciğim, buyur gir içeri,” dedim ve onu yanaklarından öptüm. Nesrin Anne hızlıca içeri girip ellerini birbirine sürttü. “Dışarı çok soğuk kızım, ikizlere dikkat et hasta olmasınlar.”

“Merak etme, ikisine de el bebek gül bebek bakıyorum.”

“Bundan hiç şüphe duymadım ki güzel kızım. Sen çok iyi bir anne oldun.”

“Teşekkür ederim anneciğim. Bazen beni çok yorsalar bile bana mısın demiyorum. İnsanın kendi çocuğu olması o kadar farklı ve güzel bir duygu ki.”

“Aynen öyle güzelim. Hadi kaynanana güzel bir kahve yap bakalım kızım. Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum,” dediğinde meraklı gözlerle bakıp, “Hayırdır anneciğim, bir sorun mu var?” diye sordum.

“Kahveyi getir öyle konuşalım,” diye yanıt verdi.

Kahveyi pişirdikten sonra tekrar yerime oturdum ve meraklı gözlerle Nesrin Anne’ye bakıp, “Seni dinliyorum,” dedim.

“Kızım, biliyorsun ki sevgili kocan bir çuval inciri berbat etti. Tarık bu yüzden şu sıralar gerçekten çok huysuz. Bir Rus işadamı mı ne varmış, onla anlaştıkları zaman her şey tekrar eski rayına oturacaktı, yani öyle diyor. Uzun lafın kısıası, Buğra oğlum şu gelecek aylarda dikkatini yeniden şirkete vermesi gerekecek.”

“Biliyorum, Buğra şu işadamından bahsetmişti,” dedim kısık sesle.

“Bak sana ne diyeceğim. Hani bizim yardımcı, Nurgül yok mu? Onun yeğeni İstanbul’a geldi ve iş arıyor. Kızı görse bir içim su, gerçekten çok cana yakın. Dilersen ev işlerini halleder, sen de ikizlerle daha çok vakit geçirmiş olursun.”

“Anne, bir Ayşe vakası daha yaşamak istemiyorum,” dedim, Nesrin Anne kahvesinden bir yudum alarak, “Bu sefer ben kefilim, kız gerçekten çok cana yakın ve hürmetli. Ondan size bir zarar gelmez,” dedi.

“Buğra ile konuşmadan bir şey söyleyemem anneciğim. Biz her şeye beraber karar veriyoruz. O istemezse, bu iş maalesef olmaz.”

“Düşünün taşının, hatta bir gün buraya yollayayım gelsin kızla güzelce tanışır öyle karar verirsiniz.”

“Olur, bu akşam Buğra ile konuşurum bu konuda. Pek sıcak bakacağını düşünmüyorum ama göreceğiz,” dedim, Nesrin Anne’nin yüzünde güller açtı.

Emir

“Meleğim, seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum,” dedim, Didem kaşlarını çattı ve, “Hayırdır, sorun yok değil mi?” diye sordu.

“Yok, çok büyük bir şey değil aslında. Hani yeni yıla doğru kafamızı dinlemek için bir yere gidecektik ya, işte onu iptal etmemiz gerekiyor.”

“Neden aşkım?”

“Şey, anneler aradı da. Yarın sabah İstanbul’a geleceklermiş.”

Didem uzandığı yerden panikle ayaklandı ve, “Bunu bana

şimdi mi söylüyorsun Emir?” dedi ve tırnaklarını yemeye başladı. “Bir tanem, ben de daha yeni öğrendim. Gönül isterdi ki baş başa bir yerlere gidelim ve kafa dinleyelim ama şimdi onlara gelme diyemem ki ben. Hem annemle babamı çok özledim ben. Buraya gelmelerine biraz sevinyorum.”

“Emir elbette gelecekler, karşı çıkmadım ki. Sadece hazırlık yapamadığım için birazcık üzölmüş olabilirim. Önceden haberim olsaydı, uzanmak yerine annemlere börek çörek hazırlardım.”

“Bizimkiler böyle şeyleri kafalarına takmaz. Rahat ol güzelim,” dediğimde, Didem ayaklanıp tavşan seklindeki panduflarını ayağına geçirdi. “Mutfağı inip bir şeyler hazırlayayım,” dedi.

Didem’in kolundan tutup onu tekrar yatağı çektim. “Bırakmam seni. Bırak, kocan yarın sabah halleder bu işi.”

“Delisin, biliyorsun değil mi hayatım?”

“Deliyim, kabul ediyorum. Ama ilacım, dermanım sensin meleşim,” dediğimde, Didem’in gözlerinden birkaç damla yaş süzöldü.

“Seni seviyorum Bay Muratoğılu,” dedi ve başını tekrar göğsümün üstüne koydu.

“Ben de seni her şeyden çok seviyorum hatunum.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Didem

Ertesi gün erkenden uyanıp soluğu mutfakta aldım. Dolaptan hazır yufka çıkarıp annemin bana zamanında öğrettiği patatesli böreği hazırlamaya başladım. Her ne kadar yeni yılı Emir’le başka bir şehirde kutlamak istesem de artık yapacak bir şey yoktu. Patatesleri ezerken saate bakarak, “Son 2 buçuk saat,” dedim.

Stresliydim, çünkü düğünden sonra ilk kez evimize gelecekleri. Ezmiş olduğum patatesleri yufkanın üstüne serperken, karnıma şiddetli bir ağrı girdi. Önümdeki sehpaye sıkıca tutunup, “Emir!” diye çığlık attım ve yavaş adımlarla sandalyeye doğru ilerledim. “Emir çabuk mutfığa gel!” diye çığlık attım, lakin kendisi beni bir türlü duymuyordu.

Karnıma, aşağı doğru baktığımda, bacaklarımın arasından kan aktığını fark ettim. “Bebeğim!” diye çığlık atarken, Emir çıplak ayaklarla korku içinde yanıma doğru koştu. “Didem, neyin var?” diye sorarken gördüğü manzarayla şoka girdi. “Be-Bebe-Bebeğim...” dedi ve beni kucağına alıp çabucak arabaya bindirdi.

“Emir, çok ağrım var!” diye bağırdığımda, kafasına vurup, “Hepsi benim suçum, anladın mı? Benim! Babamların geldiğini söylemeseydim, bu kadar stres yapmayacaktın,” dediğinde, tüm sancıma rağmen, “Senin suçun yok! Daha hızlı sür arabayı!” diye bağırdım.

Hastaneye vardığımızda Emir beni kucağına alarak içeri girdi ve, “Sedyel! Çabuk olun, bebeğimize bir şeyler oluyor!” diye bağırdı. Görevliler hemen bir sedyeyle yanımıza doğru koşarken Emir, “Kanaması var,” diye bağırdı.

Sedyeyi hızlıca acile doğru sürdüklerinde, “Lütfen ölme anne-
ciğim,” diye bağırdım. O an, Emir küçük bir çocuk gibi ağlamaya
başladı.

“Beyefendi, siz burada bekleyin. Doktor Bey eşinizi kontrol
ettikten sonra, size gerekli bilgiyi vereceğiz.”

“Ne olur küçüğüme bir şey olmasın, size yalvarırım. Kurtarın
bebeğimi.”

“Kaç aylık hamilesiniz?” diye sorduklarında, “Bir aylık,” diye
cevap verdim.

Doktor gelir gelmez gözlerini kocaman büyüttü ve, “Didem?”
dedi şaşkınlık içinde.

“Gökhan?” dedim ağlayarak ve, “Lütfen bebeğimi kurtar,”
diye ekledim hıçkırıklarımın arasında. “Tamam, şimdi sakın ol
Didem,” dedi ve ultrason cihazının tarayıcı ucunu karnımda gez-
dirmeye başladı. Yüzündeki korku dolu ifadeyi görür görmez,
“Lütfen bir şeyler söyle! Öldü mü?” diye bağırdım.

Gökhan, “Sakin ol, bebek yaşıyor,” dediğinde derin bir ne-
fes verdim. “Fakat düşük tehlikesi oldukça yüksek,” dediğinde,
“Ona bir şey olmasın,” diye inledim.

Gerekli müdahaleyi yapıldıktan sonra hemşire içeri girip,
“Doktor Bey, hanımefendinin eşi çıldırmış durumda, içeri girmek
istiyor. Ne yapalım?” diye sorduğunda, Gökhan bana bakarak,
“İçeri alın,” diye yanıt verdi.

Emir içeri girince ağlamaktan kızarmış gözleriyle ekrana baktı
ve, “Yaşıyor mu?” diye sordu.

Gökhan bir elini Emir’in omzuna atıp, “Merak etmeyin, ya-
şıyor. Ama Didem bu gece hastanede misafirimiz olarak kala-
cak. Düşük tehlikesi çok yüksek,” dediğinde, Emir elimi tutarak,
öpücükler kondurmaya başladı. “Teşekkür ederim Gökhan,”
dediğimde, Emir ikimize şaşkın şaşkın bakarak, “Siz birbirinizi
taniyor musunuz?” diye sordu.

“Gökhan, annemin en iyi arkadaşının oğlu. Birlikte büyüdük
sayılırız. En son gördüğümde Amerika’ya eğitime gitmişti. Burada
görmeme ben de çok şaşırdım.”

Emir bakışlarını Gökhan’a doğru çevirip, “Çok teşekkür ede-
rim. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

“Ben de. Keşke başka şartlar altında karşılaşıydık.”

“Gökhan, neden kanamam oldu benim?”

“İlk 3 ay her zaman tehlikelidir Didem. Ağır kaldırmayacaksın, strese girmeyeceksin ve en önemlisi sağlıklı besleneceksin,” dediğinde, Emir gözlerimin içine bakarak, “Sabah’ın erken saatinde mutfakta börek mi hazırlıyordun sen?” diye sordu.

“Bugün için hazırlık...” dediğimde, Emir elini kaldırıp sözümü kesti.

“Benim şimdi başka hastalara bakmam lazım. Tekrar görüşelim olur mu?” dedi ve cebinden kartını çıkardı. “Bir sorunuz olduğunda çekinmeden beni arayabilirsiniz. Didem, sana şimdi bir oda ayarlayacağım.”

“Gökhan, evde dinlensem olmaz mı? Hastanenin bana iyi geleceğini pek düşünmüyorum. Hem söz, bir dediğini iki yapmam ben.”

Gökhan, Emir’e bir bakış atarak, “Huysuzluğu değişmemiş, ne yapalım? Eve göndermemekten yanayım, ama en iyisini siz bilirsiniz,” dedi.

“Didem, sence de burada kalman daha iyi olmaz mı?”

“Emir, evimde de uzanabilirim. Hem şu an kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum,” dediğimde, Emir başını sallamakla yetindi.

Gökhan elime bir broşür sıkıştırdı. “Burada uyuma pozisyonuna kadar her şey yazıyor. Lütfen tehlike geçene kadar, bunun içinde ne varsa uygula. Eşine güveniyorum, sana ve bebeğine iyi bakacağından eminim.”

Gökhan’la vedalaştıktan sonra, Emir’in koluna girip arabaya doğru ilerledik.

“Bebeğim, iyisin değil mi?”

“İyiym hayatım. Merak etme, sadece çok korktum.”

Eve ulaşır ulaşmaz üstümdeki kanı silmek için Emir bana ılık bir duş aldırdı. Salona yatağıma hazırladıktan sonra, “Ben anneni arayayım da yanına gelsin. O geldikten sonra da havaalanına gideyim,” dediğinde, başımı salladım ve yavaşça hazırladığı yatağın içine girdim.

“Emir, ben çok korktum,” dedim ve elimi karnımın üzerinde

gezdirdim. “Nasıl oldu gerçekten bilmiyorum. Birden bir sancı tuttu sonra bacaklarımın arasından kanlar süzüldü.”

“Didem, geçti artık. Kendini lütfen daha fazla üzme. Bundan sonra hiçbir işe elini sürmeyeceksin. Anladın mı?” diye sorduğunda, başımı usulca sallamakla yetindim.

Annem gelir gelmez başına vurmaya başladı. “Ah canım kızım,” dedi ve bana sıkıca sarıldı.

“Anneciğim, ben çıkıyorum. Dışarıdan bir şey getirmemi ister misin?”

“Yok oğlum, sen işine bak,” dedi ve elimi sıkıca tutarak, “Didem’i sen hiç merak etme. Annesi yanında,” diye yanıt verdi.

Emir gittikten sonra, annem mutfağa geçip başladığım böreği bitirdi ve yanına birkaç şey daha hazırladı.

Gözlerimi kapatıp Allah’a yavrumu bana bağışladı diye şükrettim.

Yaklaşık bir saat sonra, Emir annesi ve babasıyla içeri girdi ve, “Evime hoş geldiniz.” dedi. Giovanna Anne’nin endişeli bir şekilde, “Didem kızım nerede?” diye sorduğunu duyduğumda, uzandığım yerden yavaşça ayağa kalkıp, “Buradayım,” dedim ve yanlarına gidip onlara sıkıca sarıldım. “Bizi çok korkuttun kızım,” dediğinde elimi karnımın üstüne götürüp, “Biz de çok korktuk,” diye yanıt verdim.

Brunch yaparken, aklıma Gökhan geldi ve anneme dönüp, “Bugün beni kim tedavi etti sence?” diye sordum.

“Kızım ben nereden bileyim? Kim etti?”

“Bizim Gökhan. Türkiye’ye doktor olarak geri dönmüş.”

“Aaa, bizim Şenay’ın oğlu Gökhan mı?” diye sorduğunda, başımı salladım. “Evet, karşımda görünce şaşırdım.”

“Eskisi gibi yakışıklı mı öyle?” diye sorduğunda, Emir’i öksürük tuttu.

“Anne,” diyerek gözlerimi büyüttüm. “Ben can derdindeyim, sen gelmiş hâlâ yakışıklı mı diye soruyorsun.”

Giovanna Anne konuyu değiştirmek için, “Börek çok güzel olmuş. Siz mi yaptınız Neriman Hanım?” diye sorduğunda, annem bana bozulmuşçasına bakıp, “Ben yaptım Giovanna Hanımcığım. Afiyet bal şeker olsun,” diye yanıt verdi.

Tufan Baba bana bakıp, “Baban nerede kızım, çalışıyor mu?” diye sorduğunda, başımı yere eğip, “Her zamanki gibi yurtdışında,” diye yanıt verdim.

“Olsun, bir dahakine görüşürüz artık onunla da.”

“Şey, kendimi biraz halsiz hissediyorum. Biraz uzansam ayıp etmiş olur muyum?”

“Kızım ne ayıbı, git uzan. İki canlısın sen.”

“Size afiyet olsun,” dedim ve odama çıkıp uzandım. Yorgani üstüme atar atmaz gözlerimi sıkıca kapatıp bugün olanları ve Gökhan’ı düşündüm.

Onu görmeyeli yaklaşık yedi sene olmuştu. Doktor olması beni çok mutlu etmişti. Eskiden çok ders çalışırdı. Hiç benimle veya Yağmur ile takılmazdı. Eski günleri hatırlamak oldukça iyi gelmişti. Gözlerimi o anda kapatıp huzurlu bir uykuya dalmaya çalıştım, fakat Emir’in içeri girmesiyle gözlerimi çabucak açtım.

“Didem iyi misin?” dedi ve yatağın kenarına oturdu.

“Uyuyacağım,” diye yanıt verdiğimde, tuhaf tuhaf baktığını fark ettim.

“Hayatım, bir sorun mu var? Neden öyle bakıyorsun?”

“Sana bir şey soracağım. Ama bana sakın yalan söyleme olur mu?”

“Emir, ben sana ne zaman yalan söyledim?”

“Soruyorum o zaman. Eskiden o doktorla aranda bir şey var mıydı?”

Soru çalışmadığım yerden gelince, yutkunup Emir’in ateş saçan gözlerinin içine baktım. Adeta pimi çekilmiş bir bombaya benziyordu.

“Emir,” dedim ve kendisini sakinleştirmeye çalıştım. “Gökhan benim kardeşim sayılır. Ne sevgilisi?”

O an rahatlanmışçasına bir nefes verdi ve başını karnıma koydu. “Özür dilerim. Annen onu öyle övünce kıskandım işte. Ben seni kimseyle paylaşmak istemiyorum, Didem. Sadece ikimiz olalım. Başkalarının gözleri kör olsun da seni görmesinler istiyorum. Seni içime hapsedip ömrümün sonuna kadar saklamak istiyorum.” dedi ve ellerime minik minik öpücükler kondurdu.

“Emir,” dedim ve elimi yavaşça onun dudaklarının arasından çekip parmaklarımı saçlarına daldırdım.

“Sen benim ilkim ve sonum olacaksın. Bunu kalbine ve aklına yaz tamam mı? Bizi ayırmaya kimsenin gücü yetmez,” dedim ve esnedim.

Emir dudaklarını alnına bastırıp, “Hadi uyu güzelim. Ben bizimkilerle ilgileneyim,” dediğinde, başımı hafifçe salladım ve hemen gözlerimi kapattım.

Melisa

Dolabımdan mavi kutuyu çıkarıp yatağıma uzandım. İçinden Savaş ile birlikte çektiğim fotoğrafları çıkarıp hepsine yavaşça teker teker baktım. Fotoğrafın birinde, ben onun göğsünde uyurken öz çekim yapmıştı. Şu an tam olarak buna ihtiyacım vardı. Başımı onun göğsüne koyup kokusunu içime çeke çeke huzurlu bir şekilde uyumak istiyorum. Fotoğrafa öpücükler kondururken odamın kapısı çalındı. Fotoğrafları çabucak kutuya koyup yatağın altına sakladım. “Kim o?” diye sorduğumda, yardımcımız Efsun kısık bir sesle, “Benim, Melisa Hanım. Sizin için çok önemli bir telefon var,” dedi.

Kaşlarımı çatıp, “Gir içeri,” dedim ve yatakta oturur pozisyona geçtim.

“Arayan kim?”

“Kanserli çocuklar derneğinden arıyorlar,” dediğinde telefonu anında elinden kaptım.

“Alo?” dediğimde, sevinçten dudaklarım titremeye başladı. Çocukları çok özlemiştim, lakin babam yüzünden yanlarına bir türlü gidemiyordum.

“Selin, yavaş yavaş heyecanlanmadan konuş. Ne dediğini anlamıyorum. Neden ağlıyorsun?”

Selin olanları anlatırken, gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. “Sel-Selin...” dedim titreyerek. “Sen ne diyorsun?”

Gözlerimi sıkıca kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Efsun telefonu elimden alıp yanıma oturdu ve bana sıkıca sarıldı. “Melisa Hanım iyi misiniz? Lütfen sakın olun!”

“Benim hemen çıkmam gerekiyor!” dedim ve yataktan çıkıp gardırobumdan elime gelen ilk şeyi giymeye başladım.

Babam içeriye girip donuk bir şekilde bana baktı ve, “Melisa? Ne bu halin? Bana sormadan nereye gidiyorsun?” diye sorduğunda çantamı alıp, “Nefes almaya!” diye bağırdım.

“Efsun, kim aradı?”

“Kanserli çocuklar derneğinden efendim. Sanırım Melisa Hanım kötü bir haber aldı.”

Başımı çevirip, “Aferin Efsun!” diye bağırdım ve dış kapıya doğru yöneldim. Tahmin ettiğim gibi, Mert kapıda beni bekliyordu.

“Çabuk çalıştır şu arabayı!” diye bağırdığımda, Mert yakasını ilikleyip, “Hemen efendim,” dedi ve kapımı açtı.

Yol boyunca ağlamaktan nefes alamamıştım. “Sen de beni bırakma bir tanem. Yalvarırım bırakma,” dedim ve başımı cama dayadım.

“Melisa Hanım. İyi misiniz?”

“Biraz daha hızlı gidersen, daha mutlu olacağım. Soru sorma da sür!”

Yaklaşık yarım saat sonra, araba kapının önünde durdu. Mert benimle gelmek için hamle yapacakken, “Sen burada kalıyorsun!” diye bağırdım.

“Ama Mel-”

“Burada kalıyorsun dedim! Allah aşkına halimi görmüyor musun? Bir yere kaçacak gibi mi duruyorum?”

“Peki. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben buradayım.”

İçeri girince tüylerim ürpermeye başladı. Her zaman çocuk sesleri duyduğum bu koridorda ölüm sessizliği vardı. Ağır adımlarla Selin’in odasına yürürken, göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim.

“Melisa Abla?”

Arkamı dönünce titreyen dudaklarımla, “Deran?” dedim ve eğilerek kendisine kucak açtım.

İkimiz birbirimize sımsıkı sarılırken, birden, “Allah Baba Nefes’i yanına alacakmış biliyor musun? Selin Teyze onun için dua etmemizi söyledi,” dedi.

“Biliyorum bebeğim,” dedim güçlükle ve gözlerinin içine baktım. “Çok dua et olur mu?”

“Hadi Wufu, odamıza gidip dua edelim,” dedi oyuncak köpeğine ve ağzındaki maskeyi kısa süreliğine çıkarıp beni yanımdan öptü.

Selin’in odasının kapısını tıklayıp içeri girdim. Beni görünce oturduğu yerden kalkıp dolmuş gözlerle bana baktı.

“Senin adını sayıkladı,” dediğinde, yüreğim daha da sızlamaya başladı. Önümdeki sandalyeye sıkıca tutunup derin derin nefes almaya çalıştım. “Yanına gidelim,” dediğimde, Selin başını salladı ve, “Gidelim,” diye yanıt verdi.

Sessiz koridorda yürürken, “Çocuklar nerede?” diye sordum.

“Gel benimle,” dedi Selin ve yavaşça koridorun sonundaki kapıyı açtı. Manzarayı görür görmez burnumu çektim. Hepsi dua ediyorlardı.

Serdar’ın, “Allah Baba, lütfen beni de yanına al. Nefes orada yalnız başına ne yapar?” dediğini duyduğumda, ağzımı elimle kapatıp hızlıca koridorda koşuşturmaya başladım. Birden yere düştüm ve sesli bir şekilde ağladım. Yere yumruklar atarken, Selin ellerimden tuttu ve bana sarılıp, “Canım, lütfen toparla kendini. Seni böyle görmesini istemiyorum,” dedi.

“Hastalığının ilerlediğini ikimiz de biliyorduk, Melisa. Nefes seni çok seviyor, bunu asla unutma olur mu?” dediğinde elimle gözyaşlarımı sildim ve sakinleşmeye çalıştım.

“Gidelim, kendisini bir an önce görmek istiyorum.”

Nefes’in odasına girmeden önce, derin derin nefes alıp verdim. Kendimi hazır hissettiğimde içeri girdim.

Uyuyordu.

Selin’e dönüp, “Bizi yalnız bırakabilir misin?” diye sorduğumda, anlayışla başını salladı ve, “Tamam canım,” dedi.

Sessizce Nefes’in yatağının kenarına oturdum. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Elinin hâlâ sıcak olduğunu hissettiğimde içim rahatlamıştı.

Elini yavaşça okşarken, “Melisa Abla,” diye mırıldandı.

“Buradayım bebeğim, buradayım,” dediğimde, gözlerini yavaşça açmaya çalıştı.

“Yorma kendini bebeğim,” dedim ve eline tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum.

Nefes zor da olsa gözlerini açtığında, “Geldin,” dedi.

“Tabii ki geleceğim,” dedim.

“Gelmeyince, bizi unuttun sandık,” demesi ise canımı çok acıtmıştı. Ona neden gelemediğimi uzun uzun anlatmak isterdim, lakin o kadar vaktimiz yoktu.

“İnan bana gelmeyi çok istedim ama gelemedim. Lütfen beni affet.”

“Savaş Abi nerede? Onu da son kez görmek istiyorum.”

“Hayatım, Savaş Abi biraz hasta.”

“Ölmeden onu da görmek istiyorum,” dedi Nefes güçlükle.

Tam ağzımı açarken, “Lütfen abla, son isteğim onu görmek,” dediğinde, başımı salladım. Komodinin üstünde duran telefonu alıp ablamın numarasını çevirdim.

“Alo abla, benim Melisa. Eniştem yanında mı?” diye sordum ama istediğim cevabı alamamıştım. “Anlıyorum. Bana acilen cep telefon numarasını verir misin?” diye sordum.

...

“Sana sonra her şeyi anlatacağım. Numarayı ver, gerçekten çok acil,” dediğimde ablam numarasını verdi.

Hızlı bir şekilde numarayı çevirdikten sonra, göz ucuyla Nefes’e baktım. Gözlerini tekrar kapatması içimdeki büyük bir korkuyu alevlendirdi.

“Enişte, benim Melisa. Savaş yanında değil mi?”

...

“Şimdi acilen sana atacağım adrese gelmenizi istiyorum. Ölüm kalım meselesi, lütfen gelemeyiz deme.”

...

“Buğra, gelince görürsün. Çok önemli olmasa, aramazdım. Senden tek ricam arka kapıyı kullanman, tamam mı? Ön kapıda korumam duruyor, ona yakalanmamaya çalışın.”

...

“Tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama mecbursunuz. Gelince zaten ne demek istediğimi anlayacaksın. Gelince bu numaradan ara,” dedim ve telefonu kapatıp tekrar Nefes’in yanına oturdum. Savaş’ın birazdan geliyor olması beni heyecanlandırmıştı.

“Savaş Abi yolda, birazdan burada olacak bebeğim,” dedim ve elimi Nefes’in elinin üstüne koydum.

Aramamın ardından tam tamına yarım saat, 30 dakika geçmişti. Gözlerimi duvardaki saatten ayırıp uyurken bile kaşlarını çatan küçük kıza baktım. Ölmesini istemiyordum. Elimden gelse, onu iyileştirmek için her şeyi yapardım.

Odadaki telefonun çalmasıyla, oturduğum yerden anında ayaklandım ve telefona doğru koştum.

“Alo?” dedim kısık sesimle.

“Dediğin gibi, arka kapıdan içeri girdik.”

“Hemen geliyorum,” dedim heyecanlı bir şekilde ve yavaşça odadan çıkıp arka kapıya doğru koştum. İki görüş alanıma girdiğinde, birden durakladım.

Savaş bir an duraklayıp aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı.

Bakışlarını Buğra’ya yönelterek, “Bu o,” dedi ve işaret parmağıyla beni gösterdi.

O sırada ağzımı kapatıp gözyaşlarımı usulca akıttım. “Savaş,” diye mırıldandığımda, hıçkırıklarımı tutamadım.

Savaş hemen yanıma koşup sessizce yüzümü incelemeye başladı. İşaret parmağıyla gözyaşlarımı silip, “Sen osun,” dedi. “Beni tanıdın mı?” diye sorduğumda, başını sallayıp, “Tanıdım. Sen rüyamda gördüğüm o kızsın,” diye yanıt verdi.

Buğra aramıza girip, “Acil olan durum ne Sinsirella?” dediğinde, Savaş yere bakarak, “Sinsirella,” diye mırıldandı ve gözlerini sıkıca kapattı.

“Savaş, iyi misin?”

“Sinsirella...” diye tekrarlayıp gözlerini yavaşça araladı.

“Aklına bir şey mi geldi?”

“Hayır, maalesef gelmedi.”

“Baldız, neden çağırdın bizi buraya?”

Savaş’ın önünde gerçeği anlatmaya mecburdum. Söz konusu Nefes’ti, Savaş’ın onu tanımadığını anlarsa çok üzülürdü.

“Savaş, hatırlamanı beklemeden sana her şeyi sana anlatmam gerekiyor,” dediğimde, Buğra aramıza girip, “Bu hiç sağlıklı değil Melisa,” diye yanıt verdi.

“Mecburum enişte, küçük bir kız ölmek üzere ve son kez Savaş’ı görmek istediğini söyledi. Savaşın onu hatırlamadığını

anlarsa, mutsuz olur. Ben o kızın mutlu ve huzurlu olması için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım.”

Sustu.

“O zaman sizi yalnız bırakayım,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

Savaş ile baş başa kaldığımızda, gözlerinin içine bakarak, “Bu gözleri gerçekten hatırlamıyor musun Savaş?” diye sordum.

“Hatırlamayı o kadar çok istiyorum ki...”

Elimi onun kalbinin üstüne koyduğumda, hafifçe irkildi.

“Ben buranın sahibiyim,” dedim ve onun elini tutup kendi kalbimin üstüne koydum. “Sen de bu kalbin sahibisin,” dediğimde, bir adım geriye gitti.

“Sen o bahsettikleri kızsın,” dedi Savaş kısılmış sesiyle ve elini ensesine doğru götürdü.

“Şimdiye kadar neredeydin?” diye sorduğunda, kalbime sanki bir hançer saplamıştı.

“Babam ilişkimizi öğrenince beni odama kilitledi. Günlerce senden haber alamadım. Sana kaçmak için pencereden atladım, fakat bunun sonucunda hastanelik oldum. Ablamdan öğrendiğim kadarıyla, aynı gün sen de kaza geçirmişsin.”

Savaş birden yere çömelip, “Sanırım kazayı hatırlamaya başlıyorum,” dedi ve başını ellerinin arasına alıp sıkırmaya başladı.

“Hayatım, iyi misin? Çok mu üstüne gittim?” dedim endişeli şekilde ve yere çömelip Savaş’a sarıldım.

Kokusunu içime çekerken tüm vücudumun titrediğini hissettim.

“Melisa değil mi senin adın?” dediğinde Savaş, başımı onaylarcasına salladım. “Lütfen benden sana hemen sarılıp seni koklamamı bekleme. Her şey çok çabuk gelişti. Lütfen seni hatırlamam için bana zaman ver,” dedi.

Onu anlıyordum, fakat kendimi tutamıyordum işte. “Haklısın,” dedim ve tekrar ayağa kalktım. “Şimdi sana neden burada olduğumuzu anlatacağım. Lütfen küçük kıızı üzecek bir şey yapma Savaş,” dediğimde başını salladı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, birlikte merdivenleri çıktık. Savaş göz ucuyla bana bakarak, “Mutsuz görünüyorsun,” dedi.

Cevap veremedim, sadece akan burnumu çekmekle yetindim.

Odanın önüne geldiğimizde, Savaş'a son bir bakış attım. "Hazır mısın?" diye sorduğumda, derin bir nefes verdi ve, "Hazırım," dedi.

İçeri girdiğimizde, Nefes hâlâ uyuyordu.

Savaş küçük kızın yatağının kenarına oturup, "Ben geldim ufaklık," dedi.

Nefes güçsüz bir şekilde gözlerini aralayıp, "Savaş Abi, sonunda geldin," dedi ve gülümsemeye çalıştı.

"Küçük prenses çağırarak, ben ayaklarına gelmeyecek miyim?"

Nefes, "Uzun zamandır gelmiyorsunuz ama," dediğinde, Savaş'ın gözlerinin dolduğunu gördüm.

"İkimiz de çok hastaydık prenses. Lütfen özrümüzü kabul et."

"Savaş Abi, sana bir şey söylemek istiyorum. Madem öleceğim, doğruyu bilmeye hakkın var," dedi.

"Dinliyorum prenses."

"Ben seni babamdan, Melisa Abla'yı da annemden daha çok seviyorum. Onlar beni buraya bıraktıktan sonra yanıma bile gelmediler. Sen sürekli Melisa Abla ile buraya gelip hepimize oyuncaklar getirdin. Hepimize gerçek bir abi gibi davrandın."

Gözlerimizden yaşlar süzülürken, Nefes öksürmeye başladı.

"Bebeğim, yorma kendini yalvarırım," dedim ve su dolu bardağı ona uzattım. Nefes bardağından birkaç yudum aldıktan sonra, güçsüzce elimizi tutup, "Sizi çok seviyorum," dedi.

Savaş'a baktığımda gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Biz de seni çok seviyoruz prenses," dediğimde, "Kızınız olursa, ona benim adımı koyarsanız çok mutlu olurum," dedi Nefes.

Savaş elimi tutup gözlerimin içine baktı. "Söz veriyorum prenses. Kızınız olursa adını Nefes koyacağız."

"Her şey için çok teşekkür ederim," dedi Nefes ve gözlerini yavaşça yumdu.

Korkuyla Savaş'a bakarken, o başını salladı ve ayağa kalkıp bana sarıldı.

"Uykuya daldı değil mi?" dedim.

Cevap yoktu.

“Nefes?” dediğimde bu sefer gözlerini aralamamıştı.

“Savaş bir şey yap,” dedim bağırarak ve kollarının arasından çıkmaya çalıştım, fakat beni kendisine daha da bastırarak, “Başımız sağ olsun,” dedi.

“Nefes!” diye bağırıp çığlık attım.

Melisa’nın çığlığı bütün odada yankılanırken sert bir kapı sesi duyuldu. Buğra, Selin ile içeri girdiğinde, genç kızı darmadağın bir halde gördü. Selin hasta yatağına ilerleyip küçük kızın alnına bir öpücük kondurdu ve, “Seni asla unutmayacağız küçük kız,” dedi ve çarşafı küçük kızın bedenini örttü.

“Neden tüm sevdiklerimi kaybediyorum? Neden?”

Savaş, genç kızı daha da sarmalayıp, “Lütfen ağlama Melisa,” dedi.

Buğra gözünden akan yaşları silip, “Işıklar içinde uyusun,” dedi titreyen sesiyle ve odadan çıktı. Bu manzara ona çok ağır gelmişti. Üzüntüden ateş gibi yanan alnını buz gibi soğuk duvara dayadı ve hıçkırıklarını serbest bıraktı.

Sol bacağına bir dürtme hissettiğinde, başını dayadığı duvardan ayırıp aşağıya doğru baktı.

Tahminen 8 yaşındaki bir erkek çocuğu ona bakıp, “Neden ağlıyorsun abi?” diye sordu.

Buğra çocuğun seviyesine inmek için çömeldi ve, “Adın ne senin?” diye sordu.

“Benim adım Uğur. Peki senin adın ne?”

“Buğra,” dediğinde, küçük çocuk kıkırdayıp, “Erkek deve demek değil mi?” diye sordu. O an Buğra’nın yüzünde ufak bir tebessüm oluştu ve, “Öyleymiş... Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu. Çocuk gülümseyip, “Bir kitap var, onu okuyorum. İçinde bütün isimlerin anlamı var biliyor musun?” dedi.

Buğra, “Kitap okumayı çok mu seviyorsun?” diye sorduğunda çocuk hızlıca kafasını salladı.

“Sana bir sürü kitap getirmemi ister misin?” dediğinde, küçük çoğunun gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

Buğra başını sallayıp, “Gerçekten,” dedi.

Uğur, Buğra’ya sıkıca sarılıp, “Beni çok mutlu ettin abi. Burada okudukları kitaplardan sıkıldım artık,” dedi.

Buğra, çocuğun sarılmasına karşılık verip burnunu çekti. Tam o sırada Melisa, Savaş ve Selin, Nefes’in odasından çıktılar.

Uğur, Buğra’nın kollarından ayrılıp Selin’e baktı ve, “Nefes?” diye sordu.

Selin cevap vermeyince gözünden bir damla yaş aktı.

“O benim tek arkadaşımdı...”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Melisa ruhu bedeninden çıkmışçasına koridorda yürürken, Savaş genç kızın koluna girdi. Melisa o kadar üzgündü ki, konuşmaya hali bile yoktu. Baldızının durumu Buğra'yı korkutmuştu, çünkü o neşeli deli dolu kızdan son günlerde eser bile kalmamıştı.

“Buğra bizi biraz yalnız bırakır mısın?”

Savaş'ın isteği üzerine, Buğra yanlarından ayrılıp arka kapıya doğru yürümeye başladı. Genç adam kolundaki kızı sandalyeye oturtuktan sonra önünde çömeldi ve ağlamaktan kızarmış gözlerinin içine baktı. “Biliyorum, canın çok acıyor. Ama Allah'ın bu emrine karşı çıkamayız. Hem burada sevgine aç olan bir sürü çocuk var, Melisa. Nefes melek olup gitti yanımızdan, ama bu çocuklar henüz buradalar ve yaşıyorlar. “

Melisa ağlamaktan yanan burnunu çekip, “Canım çok yanıyor, Savaş. Tahmin edemeyeceğin kadar çok hem de. Bunu kaldıracak gücüm kalmadı anlıyor musun? Önce seni, ardından Nefes'i kaybettim. Kalbimi söküp yerinden çıkarıp çiğnemek istiyorum. Belki canım o zaman daha da az acır,” dediğinde Savaş'ın gözü Melisa'nın boynundaki kolyeye takıldı.

Genç adam kolyeyi sağ elinin parmakları arasına alıp, “Bu kolye,” diye mırıldandı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. Melisa şaşkın bakışlarını Savaş'ın üzerinde gezdirdi. “Sanırım bana bir şeyi hatırlatıyor,” dedi ve daha da yakından incelemeye başladı. Savaş parmağını kolyenin üzerindeki M ve S harflerinin üstünde gezdirip Melisa'nın gözlerinin içine baktı. “Bir akşam yemeğini hatırlamaya başladım,” dedi.

Melisa gözünde biriken yaşları akıtıp kolunun yakasıyla hızlıca sildi ve, “Başka ne hatırlıyorsun?” diye sordu.

“Bir şey oldu, emin değilim ama bu yüzden camdan atladım sanırım,” diye yanıt verdiğinde, Melisa yüzüne hüznle karışık bir tebessüm kondurdu.

“Hatırlıyorsun,” dedi ve parmaklarını Savaş’ın yüzünde gezdirmeye başladı. “Camdan atladın, çünkü babam bizi yakalayacaktı. Ona görünmeden kaçmayı başardın ama senin için özel kurmuş olduğum sofa ve ceketin seni ele verdi. Çok kızdı, tahmin edemeyeceğin kadar çok hem de. Günlerce odamda kilitli kaldım. Bütün elektronik cihazlarıma el koydu ve bu yüzden sana ulaşamadım. Sana kaçmak için kar kış dinlemeden camdan atladım, fakat başarılı olamadım. Hastanede yatarken senin kaza yaptığını ve yoğun bakımda yattığını öğrendim.”

“Arabanın frenleri tutmadı. Arabayı kontrolüm altına alamadım,” deyince Savaş, Melisa sözlüsüne sıkıca sarıldı. “Evet,” dedi ve gözyaşlarını onun boyun girintisine akıttı.

“Parça parça hatırlıyorum,” dediğinde Savaş, Melisa omuzlarını silkip, “Hiçbir şey hatırlamamandan daha iyi,” diye yanıtladı. “Gidelim mi artık? Senin dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Senin yanında olmak istiyorum Savaş. Yanında kalıp sana her şeyi hatırlatmak istiyorum.”

“Beni dinle, Melisa. Şimdi şu koruman mıdır şoför mü, artık her neyse onunla eve git ve sıcak bir duş alıp yatağına gir. Ben de aynısını yapıp her şeyi hatırlamaya çalışacağım.”

“Peki, sadece seni çok sevdiğimi bil yeter. Tamam mı?”

“Söylemene gerek yok, gözlerin her şey anlatıyor.”

Savaş ayağa kalktıktan sonra elimden tutup beni oturduğum sandalyeden kaldırdı.

“Sana son bir şey sormak istiyorum. Telefonumun şifresini biliyor musun? Belki içindeki fotoğraflar yahut mesajlara bakarsam bu sorun daha da çabuk çözülür,” dedi Savaş.

Melisa parmağındaki yüzüğü göstererek, “Telefonunun şifresi, sana ‘Bir ömür boyu evet’ dediğim günün tarihi,” dedi.

1 hafta sonra

Yağmur

Ocaktaki taze pişmiş kahveyi fincana doldurduktan sonra, Buğra'nın çalışma odasına doğru ilerledim. Kapıyı tıkladıktan sonra, içeri girdim ve fincanı çalışma masasının üstüne koydum. Buğra kahve kokusunu alır almaz başını dosyaların arasından kaldırdı ve takmış olduğu gözlüklerini çıkarıp yorgunluktan şişen gözlemlerini ovaladı.

"Odaya girdiğini duymadım hayatım," dedi ve elimden tuttuğu gibi beni kucığına oturttu.

"Çocukları uyuttum," dedim ve parmaklarımı Buğra'nın kirli sakallarında gezdirdim.

"Sana aşığım," dedi gözlerimin içine bakarak ve burnumun ucuna minik bir öpücük kondurdu.

"Buğra, bugün fazla yorma kendini. Bu arada saat altıya doğru hazır ol. Annenin düzenlediğı yılbaşı etkinliğine geç kalmak istemezsin diye umuyorum."

Buğra başını tekrar dosyalara gömüp, "Ben onu tamamen unuttum," dedi ve seslice inledi.

"Buğra, Savaş'ı ne yapacağız? Annemler de bu etkinliğe davetli. Chen Savaş'ı görebilir."

"Bilmiyorum güzelim, ama Savaş kesinlikle gelmek isteyecektir."

"Savaş ne yapıyor? Bu geceden haberi var mı?"

"Ne yapsın, başını telefonundan kaldırmıyor. Sana sormadan kendisine söylemek istemedim. Sence ne yapmalıyız Buğra?"

"Yağmur, Chen ile adamakıllı konuşsam mı diyorum? Kızını ömür boyu korumalarla gezdirecek hali yok ya?"

"Haklısın, ama bu ne kadar doğru olur bilmiyorum. Sonuçta kendi kızı, ona akıl vermek bizim haddimize değil."

"Savaş'ın durumunun iyiye gitmesi beni çok sevindiriyor hayatım, telefonu sayesinde birçok şeyi hatırlamaya başladı. Çocuk o kadar azimli ki, kendi kendini iyileştirmeyi becerdi."

"Bizim Sinsi bu deli oğlanı çok seviyor. Onların mutlu olmasını her şeyden çok istiyorum."

"Ben de çok istiyorum, Yağmur. Chen'i anlamakta zorluk

geçiyorum. Bu çocuğun neyini beğenmiyor ki? Kızım böyle biriyle evlenmek istese, gözü kapalı izin verirdim.”

“Buğra, o zaman sen çalışmaya devam et, ben de Savaş’ın durumuna bakar, öyle yılbaşı kutlamasını anlatırım,” dediğimde, gözlüklerini tekrar taktı ve, “Sen her şeyin daha iyisini bilirsin hatunum. Sana güvenim sonsuz,” dedi.

Buğra’nın odasından çıktıktan sonra, misafir odasına gittim ve kapıyı tıkladım.

“Gir.”

Savaş’ın sesini duyar duymaz odasına girdim ve “Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordum. Ekranı bakmaktan kızarmış gözlerini bana doğru dikti ve, “Biliyor musun, sanırım onunla tanıştığım günü hatırladım,” dedi ve yüzündeki gülümsemeyi iyice genişletti.

“Ne hatırladın mesela?”

“Çarpıp onu yere düşürdüm. Özür dilemeden de yoluma öylece devam ettim. Bir de bana ‘Öküz’ demesini hatırladım,” dediğinde mutlu olmuştum.

Yüzümdeki gülümseme genişlerken, Savaş telefonunun ekranını kaydırıp, “Sana şimdi çok komik bir şey göstereceğim,” dedi ve ekrana bakıp hızlıca aramaya başladı.

“Hah, işte buldum,” dedi ve telefonunu uzatıp ekrandaki fotoğrafı bana gösterdi. Melisa, elinde bir öküzle selfie çekmişti ve öküzün üstünde adım yazıyordu.

“Tarihe bakılırsa Melisa’nın doğum gününden kalma bu fotoğraf. Demek kutuyu görmemizi bu yüzden istemiyecektin,” dedim kıkırdarak.

“Her şey bana o kadar tuhaf geliyor ki. Bir kaza yapıp geçici olsa bile hafızamı kaybediyorum. Bu gerçekten de korkutucu. Allah’tan çoğu şeyleri hatırlamaya başladım, Yağmur. Düğününüzü bile. Sanırım iyileşiyorum, ne dersin?”

“Günler geçtikçe daha da iyi oluyorsun, Savaş. Şey, buraya seninle bir konu hakkında konuşmaya geldim.”

“Hangi konuda Yağmur?”

“Bu akşam kayınvalidemin düzenlediği yılbaşı programı var. Ve oraya Melisa ve ailesi de gelecek...”

“Senin gelmen büyük bir sorun olacak diyeceksin herhalde.”

Başımı olumlu anlamda sallayıp alt dudağımı dişledim. “Biraz öyle, Savaş. Bak yılbaşı gecesini kardeşimle geçirmeni gerçekten çok istiyorum, fakat Chen delisinden korkuyorum. Seni gördüğü anda ortalığı birbirine katar. İşin komik yanı ise seni ölü biliyor olması.”

“Yok orası tam öyle değil, yenge. Oklar artık o adamı değil de, eski sevgilimi gösteriyor.”

“Eski sevgilin mi? Melisa’nın bahsettiği şu kız mı? Adi neydi? Hale mi?”

“Hande hastaneye gidip durumumu sormuş, Chen’in durumundan haberi bile yok.”

“İnanamıyorum Savaş, kafam çok karıştı şimdi. Yani şimdi Chen’in gerçekten bir suçu yok mu? Her şey senin eski sevgilinin başının altından mı çıktı?”

“Net bir şey söyleyemem, ama durum böyle.”

Koltuğun kenarına oturup şakaklarımı ovaladım ve derin bir nefes verip, “Savaş, hazırlan sen de bizimle geleceksin. Muazzam bir planım var,” dedim.

Odama çıktıktan sonra aynaya bir bakış attım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip memnuniyetsizce yüzümü astım. Cebimden telefonu çıkarıp anneme mesaj attım.

Anneciğim, bu gece için kuaföre gitmeye ne dersin? Melisa için de değişiklik olur.

Dolabımdan çıkardığım kırmızı kazağımla siyah pantolonumu giydikten sonra saçımı topladım ve annemden gelen yanıtı okudum.

Tamam tatlım, kardeşinin morali birazcık bozuk. Onu da getirmeye çalışacağım. 1 saat sonra buluşalım mı?

Beklemeden bir cevap yazdım.

Tamam, ben çocukların üstünü değiştirir değiştirmez yola çıkacağım. Görüşürüz.

Yaklaşık bir saat sonra, arabayı Müco’nun kuaför salonunun önünde park ettim. Çocukları bebek arabasına koyduktan sonra, üşümeleri için hızlıca içeri girdim.

Müco bizi görür görmez sevinç kahkahaları attı. “Kız Yağmuş, hoş geldiniz!” Çocuklara bakıp, “Kız, bu oğlan aynı babasına benziyor! İleride çok canlar yakacak, benden söylemesi,” dedi ve ardından Ada’nın tombul yanaklarını sıkarak, “Ay, kızın da aynı senin kopyan! Maşallah, nazarım değecek diye çok korkuyorum,” diye ekledi.

“Poponu kaşı, çocuklarıma nazar değerse karşımda beni bulursun,” dedim şakayla karışık şekilde ve her zamanki yerime oturdum. Müco saçlarımı incelerken, “Kız, en son İzmir’de hangi kuaföre gittin? Saçların berbat durumda,” dedi ve yüzünü iyice buruşturdu.

“Saçların senin sihirli değneğinden başkasını kabullenemiyor canım ya,” dediğimde gülmeye başladı.

“Yağmuş, bana güveniyorsun değil mi?”

“Elbette, neden sordun?”

“Şu an saçın için aklımda süper bir şey yarattım. Beğeneceğine adım kadar eminim.”

“Anlat bakalım, ne düşünüyorsun?”

“Sürpriz olsun mu? Bak çok hoşuna gidecek, yemin ederim kız. Bırak kendini bana. Kocan sana bu gece bir daha âşık olmazsa, benim de adım Müco değil.”

“Yap bakalım...” dedim ve çocuk arabasını iyice yanıma doğru çektim.

Ada’nın bana bakıp birden, “Agugugaga!” diye bağırmasıyla tüm gözler bizi buldu. Yandaki kadın gülümseyerek, “Maşallah ne kadar da tatlılar, darısı benim de oğlumun başına,” dediğinde, Müco kadına bakıp, “Ay benim de. Bıktım yalnızlıktan. Canıma tak etti, tak!” dedi yüksek sesle ve saçımı tuttuğu gibi omuz hizasına kadar kesti.

“Müco, ne yaptın sen?” dedim şaşkınca. Kısa keseceğini beklemekten gözlerimin dolduğunu hissettim. Tam o sırada annem ve Melisa içeri girdi. Beni gördüklerinde, ikisinin de ağzı açık kalmıştı. Melisa önce yerdeki saçlarıma ardından bana bakıp, “Abla...” dedi şaşkınca. “Saçlarını bu kadar kısa kestireceğin aklımın ucundan bile geçmezdi. Gerçekten çok şaşırdım.”

Müco birden araya girip, “Ablanın da haberi yoktu kız. Ben yaptım, bak harika bir şey çıkaracağım ortaya,” dedi.

Annem çocuklarla ilgilenirken rahatça saçlarımı yaptırdım. Yaklaşık bir saat sonra, Müco alnındaki teri silip gururlu bir şekilde aynadaki görüntüme bakarak gülümsedi.

“Sana kocan sana tekrar âşık olacak demiştim. Kız, Adriana Lima bile senin yanında sönük kalır,” dediğinde, keyifli bir şekilde aynaya baktım. Müco güvenimi sarsmayıp yine en iyisini yapmıştı.

Melisa yanımda saçlarını kestirirken, acilen konuşmamız gerektiğini söyledim. Konunun Savaş’la ilgili olduğunu anlayınca gözleri parlamaya başladı. “Abla ne olur söyle, Savaş iyi mi?”

“Çok iyi, merak etme. Hızla iyileşiyor. Her şeyi yavaştan hatırlamaya başlıyor.”

“Abla yemin et, gerçekten hatırlıyor mu?”

“Bebğim, heyecanlanma lütfen. Hatırlıyor güzelim, hatta sana bir sürprizim daha var,” dediğimde, mutluluktan gözlerinin dolduğunu gördüm.

“Ne sürprizi? Abla, ne olur söyle bana!”

“Bu gece görürsün tatlım...”

Eve döndükten sonra çocukları yataklarına yatırdım. İkisi de arabada uyuyakalmışlardı. Yavaş adımlarla Buğra’nın çalışma odasına girdim. İşe o kadar odaklanmıştı ki, içeri girdiğimi bile duymamıştı. Arkasına geçip elimle gözlerini kapattım.

Buğra derin bir nefes alıp, “Bu koku beni deli ediyor hatunum,” dedi ve gözlerini kapattığım parmaklarımı çözdü.

Beni gördüğünde, nutku tutulmuş gibi baktı. “Ya... Hatun... Karıcığım,” diye kekelemeye başladı.

Gülümseyerek, “Nasıl olmuşum?” diye sorduğumda, “Mükemmel olmuş güzelim,” dedi ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “O kadar güzel olmuşsun ki, diyecek söz bulamıyorum. Sanırım size bir kez daha âşık oldum, hanımefendi.”

Yağmur heyecanlı bir şekilde etrafına bakarak, “Hâlâ gelmediler,” dedi ve kırmızı şarabından bir yudum daha aldı. Buğra eşinin

elindeki kadehi alıp, “İçme, çocuk emziriyorsun sen,” dedi ve kadehi masanın üzerine koyup, “Gelirler birazdan, saat henüz erken,” dedi, sonra da eşinin elinden tuttuğu gibi devasa büyüklüğündeki cama doğru yürüdü.

“İstanbul manzarası ne kadar güzel değil mi?”

“Sen İstanbul’dan daha güzelsin hatunum.”

Yağmur, boynunda hissettiği sıcak nefesle vücudunun ürperdiğini hissetti ve gülümseyerek, “Herkesin içinde yapma bunu, utanıyorum,” dedi.

“Biz evli değil miyiz? İstersem şimdi seni uluorta öperim. Bundan kime ne?”

“Buğra,” dedi kısık sesle.

“Ne oldu? Neden utanıyorsun ki, gerçekten anlamıyorum.”

“Chen geldi,” diye eklediğinde, Buğra anında arkasını dönüp gülümsemeye başladı.

“Ooo, kimler gelmiş,” dedi ve Yağmur’un elinden sıkıca tutup yanlarına doğru yürüdü.

O sırada Melisa etrafına bakıp duruyordu, muhtemelen gözleri Savaş’ı arıyordu.

Chen memnuniyetsizce Yağmur’a baktı ve ardından gözlerini Buğra’ya doğru çevirip, “Davetiniz için çok teşekkür ederiz,” dedi.

Yağmur gülümseyip, “Asıl biz geldiğiniz için çok teşekkür ederiz,” diye yanıt verdiğinde, Melisa’ya sıkıca sarılıp kulağına sessizce “Savaş yan odada. İstersen seni yanına kaçırayım,” diye fısıldadı.

Melisa’nın gülümsemesiyle Yağmur, “Melisa, çocuklar seni çok özledi. Hadi gel yanlarına gidelim,” dedi. Melisa başını sallayıp ablasının arkasından yürüdü.

Odaya girdiklerinde Savaş Melisa’ya doğru dönüp, “Hoş geldin Sinsirella,” dedi ve genç kızın ellerinden tuttu.

Yağmur gülümseyip, “Ben sizi baş başa bırakayım,” dedi ve odadan ayrıldı.

Melisa sevdiği adamın gözlerinin içine bakarak, “Savaş...” diye mırıldandı.

“Her şeyi hatırlamaya başlıyorum, Sinsirella...” dediğinde, Melisa’ya sarılıp tanıdık kokusunu içine çekti.

“Beni bir daha hatırlamayacaksın diye o kadar çok korktum ki dünyam başıma yıkıldı Savaş.”

“Korkma, yakında bunların hepsi geçecek güzelim. Çok mutlu olacağız. Sana söz veriyorum. Sadece birazcık zamana ihtiyacımız var.”

Melisa, parmaklarıyla Savaş’ın yanaklarını okşayıp, “Senden vazgeçmeyeceğim, Savaş. Her ne olursa olsun, seni bırakmayacağım,” dedi ve ardından başını onun boyun girintisine koydu. O an zamanı durdurmak istedi, çünkü Savaş’ın kokusunda can buluyordu.

“Bugün babanla konuşup aramızdaki şu saçma sapan meseleyi kapatmak istiyorum. Seni benden korumak istemesini bir türlü anlayamıyorum, Melisa. Benimle her ne sorunu varsa bugün çözmesini istiyorum. Bunun için şimdi bu odadan çıkıp yanına gideceğim. Senden sadece elimi sıkıca tutmanı istiyorum, çünkü sen bana güç veriyorsun.”

“Elini asla bırakmayacağım Savaş.”

“Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Savaş ve Melisa el ele odadan çıkıp Chen’e doğru yürümeye başladılar. Genç kızın korkudan kalbi küt küt atıyordu. Babasının, Savaş’a bir şeyler yapma ihtimalinden korkuyordu.

Savaş birden yüksek sesle, “Chen Bey,” dediğinde, bütün gözler ikiliyi bulmuştu. Chen’in gülen yüzü birden solarken, Melisa da Savaş’ın elini daha da sıkı tutmaya başladı.

Chen sinirden yüzü kızarmış şekilde ikisine doğru yürürken, Savaş Melisa’ya bakıp, “Korkma güzelim, seni bırakmayacağım,” diye fısıldadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Melisa

Babam ateş saçan gözleriyle yanıma gelip herkesin önünde bana tokat atacakken, Savaş onun havadaki elini yakaladı. “Ona dokunmana asla izin vermeyeceğim,” diye sinirle tıslayıp babamı bir iki adım itti. “Biz birbirimizi seviyoruz, tamam mı? Burada olan herkes bizi duysun. Biz birbirimizi se-vi-yo-ruz!”

Babam gömleğinin üst düğmelerini açıp, “Kızımı yetimhanede büyümüş birine teslim edemem, anlıyor musun beni ha? Melisa yakında Şanghay’a taşınacak,” dedi.

Annem birden araya girip babama acı dolu gözlerle baktı ve işaret parmağını ona doğru yönelterek, “Kızımı sokakta bulmadım ben, Chen. Sırf âşık olduğu için, onu bu şehirden uzaklaştırmaya hakkın yok!” diye bağırdı.

“Miray, sen karışma,” dedi ve kavga etmeye başladılar. Tam o sırada Savaş elimi tutup, “Gel benimle,” dedi. Birlikte dış kapıya doğru koşarken içimde kötü bir his vardı.

“Savaş, nereye gidiyoruz?” diye sorduğumda, parmağıyla sessiz olmamı işaret edip etrafı kolaçan etti.

Karşıda, Mert’i görünce,” Bu seninki değil mi?” diye sorduğunda kaşlarımı çatıp, “Evet o,” dedim ve aynı saniyede Savaş’ın asılan suratına şahit oldum.

Elimden sıkıca tutup, “Buğra’nın arabasını görüyor musun?” diye sorduğunda başımı usulca salladım. “3 deyince arabaya ilerliyoruz.”

“1-2-3!”

Savaş kolunu omzumun üstüne atıp beni kendine doğru çekti ve öylece arabaya ilerledik. Arabaya bindiğimizde, Savaş motoru çalıştırıp gaza kökledi. Mert'in yanından hızlıca geçerken, "Geri zekâlı," deyip keyifle gülümsemeye başladı.

"Savaş, nereye gidiyoruz?"

"Seni kaçırıyorum Sinsirella... Yeni yılda sadece benim yanımda olacaksın."

Yağmur yüzündeki makyajı silerken, "Fiyasko, tam bir fiyasko! Yaptıkları resmen çocukluk!" diye tısladı ve avuçlarının arasındaki makyaj silme pamuğuyla yüzünü kızarana kadar ovdu.

"Hayatım abartma, ne güzel birlikteler işte. Korkmana gerek yok."

"Buğra, sen hiç konuşma olur mu? Bu işte senin de parmağının olduğunu biliyorum."

"Yağmur, anlamıyorsun herhalde. Sinsi, Savaş'ın yanında."

Yağmur sinirlenip arkasını döndü ve, "Sorun da orada işte! Çocuğun akli henüz tam olarak yerinde değil!" dedi.

"Seni korkutan tek şey bu mu yani?"

"Chen deliye döndü! Adam her yerde onları arıyor! Bulunca kızı kim bilir neler çecktirecek Buğra, kafayı yemek üzereyim! Korumanın halini görmedin herhalde! Çocuğun bir yerleri kırılmamıştır umarım."

"Korumayı boş ver, hadi söylenmeyi bırak artık ve yanıma gel," dediğinde, Yağmur eline krem sürüp, "Nasıl sakın kalayım Buğra? Keşke Savaş'a davete gelmesini teklif etmeseydim."

"Kendini suçlamayı artık bırak, Yağmur."

"Bırakamıyorum, ya başlarına bir şey gelirse? Chen bu kez kızını asla affetmez, hatta gider Çin'de birini bulup Melisa'yı evlendirir."

Buğra yorganın altına girip, "Yağmur, bu konuyu lütfen yarın konuşalım, gerçekten başım ağrımaya başladı," dedi ve uyumaya çalıştı.

Buğra

Ertesi sabah, bebe fondan gelen ağlama sesiyle gözlerimi araladım. Deniz yine dayanamamış, erkenden uyanmıştı.

“Of oğlum, birazcık ikizine çekseydin olmaz mıydı?” diye mırıldandığımda, sol tarafıma bakıp Yağmur’u inceledim. O kadar derin uyuyordu ki, bas bas bağırان oğlumuzun sesini bile duymuyordu.

Üstüme çabucak bir tişört geçirdikten sonra, Deniz’in odasına girdim ve oğlumu kucağıma aldım. Burnuma gelen kokuyla neden ağladığını çok daha iyi anlamıştım.

“Benim oğlum kaka mı yapmış?” dediğimde, ısıldayan mavi gözleriyle bana bakıp burnumu çekti. Deniz’in bezini açarken burnuma gelen koku midemin kalkmasına sebep olmuştu.

“Koçum bu kadarı senin nerenden çıktı, söyle bakalım babaya,” dedim ve altındaki bezi çektim. Altını ıslak mendille silerken, oğlumun başucundaki köpeği Pablo ile bebek dilinde muhabbet etmesine şahit oldum. Kerata bence tıpkı annesine benziyor, özellikle gözleri Yağmur’unki gibi ıslıl ıslıl parlıyordu.

Tam bezini değiştirirken kerata birden çışını üstüme saldı. Elimle yüzümü kapatırken, Deniz’in gülücükler attığını duydum.

“Oğlum ne yaptın sen? Hiç babanın üzerine çış yapılır mı?”

Üstümdeki pijamalarımı çıkarıp bir kenara attım ve oğlumu kucağıma alıp, “Sanırım temizlenme vakti geldi evlat,” diyerek banyoya gittim.

“Ördeklerle birlikte köpük banyosu yapalım mı?” diye sorduğumda, Deniz keyifle kucağımda hareket etmeye başlayıp cılgınca sesler çıkardı.

Suyun ısınıı ölçtükten sonra kucağımda Deniz’le küvete girdim. Eline sevdiği ördeği verdikten sonra köpükle yavaşça Deniz’i yıkamaya başladım.

Deniz, “Babavahauhau,” dediğinde, gözlerimi pörtletip, “Baba mı dedin sen?” diye sordum. Cevap olarak gözlerimin içine bakarak, “Vahauhau,” dedi.

“Yok oğlum, ondan önceki. Baba işte oğlum, baba de bir daha.”

Deniz o an beni umursamayıp ellerini çırpımayaya ve küvetteki suyu etrafta sıçratmaya başladı.

Yağmur kucağında Ada ile içeri girdiğinde, gördüğü manzaraya kakhaha attı. “Ne yapıyorsunuz bakalım bizden gizli gizli?”

Deniz’i işaret edip, “Senin oğlun üzerime işedi. Çareyi küvette aradım,” dediğimde, Ada annesinin kucağında huysuzluk yapıp, “Dada!” dedi.

Yağmur, “Onlara eşlik etmek ister misin prensesim?” diye sordu ve Ada’nın üstündekileri çıkarıp kızımı kucağıma verdi. Deniz ile Ada küvetin içinde ördeklerle oynarken, Yağmur’u izledim. Öylesine güzel bir anne olmuştu ki böyle harika bir aile olacağımız eskiden aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Buğra, duyuyor musun beni?”

Aklımdaki düşünceleri kovalayıp, “Dalmışım hayatım, bir şey mi dedin?” diye sorduğumda, başını sallayıp, “Savaş’tan bir haber var mı diye sordum sana,” dedi.

“Henüz yok, merak etme birazdan ararım.”

“Ben aradım. Telefonu kapalı.”

“Merak etme bebeğim, şu anın tadını çıkaralım lütfen. Biliyor musun, Deniz bana Baba dedi.”

“Baba mı?”

“Yani arasına birkaç şey daha ekledi ama sonuçta baba dedi.”

Yağmur, “Büyüyorlar...” dediğinde üzgün olduğunu fark ettim.

“Ne oldu hatunum, bir sorun mu var?”

“Biliyor musun, ikisinin de büyümesini istemiyorum. Hep çocuk kalsınlar, hep onlarla böyle oynayalım istiyorum.”

Hınzır bir gülücük atıp, “Merak etme. Bırak çocuklar büyüsün, biz yenisini de yaparız. Bak, bizden ne eserler çıkmış. Bence daha iyisini de yapabiliriz,” dediğimde, Yağmur yüzüme su sıçrattı. Deniz, annesinin bu hamlesine kakhaha atarken, birden hepimiz gülmeye başladık.

“Yağmur, keşke günlerimiz hep böyle güzel geçse. Ne güzel bir aradayız, çevremizde bize kötülük yapmak isteyen insanlar yok. Bir de şu iş olayı düzelse, değmeyin keyfime.”

“Tahtaya vur tahtaya,” dediğim anda evin zili çaldı.

“Ağzımı açmaz olaydım...” dediğimde, dış kapıdakinin delice kapıyı vurduğunu duydum.

Didem

Yeni yılın ilk günü, öğle vaktine doğru kayınvalidemle kış bahçesine geçtik ve bebek hakkında muhabbet ettik. Emir'in bebeklik halini sormamla, Giovanna Anne sesli bir kahkaha attı. "Ah, benim haylaz bebeğim..." dedi ve kahvesini masanın üstüne koyup anlatmaya başladı. "Emir çok yaramaz bir bebektir. Doğar doğmaz hemşirelerin ayaklarını bir pabuca soktu. Fiziğinin düzgün olmasına sakın bakma, neredeyse dört kiloya yakın doğdu benim tosun paşam."

Ellerimi karnıma sarıp bebeğimi hissetmeye çalıştım. Büyük gün gittikçe yaklaşıyordu. Yaptığımız testin sonucunu öğrenmek için hem sabırsızlanıyor hem de çok korkuyordum.

"Giovanna Anne, ben korkuyorum..." dediğimde kaşlarını çatı ve elini buz tutmuş ellerimin üstüne koyup, "Neyden korkuyorsun kızım? Benimle açık açık her konu hakkında konuşabilirsin," dedi.

Ağzımı açacağım sırada, Emir kayınbabamla içeri girdi ve mutlu bir şekilde, "Bayanlar, hadi hazırlanın. Sizi çok güzel bir yere kaçıracağız," dedi.

Giovanna Anne ile birbirimize bakıp gülümsemeye başladık. "Nereye?" diye sorduğumda, Emir ellerimden tutup beni kendine çekti ve alnına bir öpücük kondurup, "Sürpriz bebeğim," dedi.

Odama çıkıp Emir'in dediği gibi üzerime kalın bir şeyler giyerken, dışarıdan bir bavula ait tekerlek sesi geldiğini duydum. Heyecanla pencereden bakıp Emir'in arabasının bagajına iki tane bavul yerleştirdiğini gördüm. Işık hızıyla kırmızı kazağımı giyip saçuma bir at kuyruğu yaptım ve aşağıya indim.

"Emir, nereye gideceğimizi hâlâ söylemeyecek misin? O bavullar da nereden çıktı?"

"Didemciğim heyecan yapma lütfen. Birazcık kafa dinlemeye gideceğiz o kadar."

"Keşke önceden söyleseydin Emir. Böyle çat kapı olmaz böyle şeyler. Belki bavulda ihtiyacım olan bir şey eksiktir?"

Emir başını iki yana sallayıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerimin içine bakarak, "Mükemmel kocan asla bir şeyi unutmaz. Hadi çıkalım," dedi ve alnımı öptü.

El ele arabaya doğru yürürken, Tufan Baba'nın bize bakıp gülümsediğini gördüm. "Çok yaklaşıyorsunuz. Allah mutluluğunuzu bozmasın," dediğinde, gülümseyerek Emir'e baktım ve, "Âmin babacığım," dedim.

Giovanna Anne geldikten sonra Emir sürücü koltuğuna, babası ise onun yanına oturdu. Kayınvalidemle arka koltuklara kurulduğumuzda, yaklaşp kısıp sesle, "Nereye gideceğimizi öğrendin mi?" diye sordu.

"Maalesef, Emir'in ağzı çok sıkıdır bu konularda. Bir ipucu bile vermedi."

"Bilmez miyim, aynı babası kılıklı. Neyse, birazdan kokusu çıkar."

Yol boyunca meraklı Melahatlar gibi tabelalara bakıp durdum. Aklımda bir yer vardı, lakin bunu sesli söylemek istemiyordum.

Yolun ortasında midem bulanmaya başlayınca, Emir panik yapıp şans eseri karşımıza çıkan bir benzinlikte durdu. Lavaboda yüzümü yıkadıktan sonra, kayınbabamın ricası üzerine ön koltukta oturdum. Emir bulantımı bastırmak için benzinlikten bir sürü abur cubur ve çikolata almıştı. Balık krakerlerinden yerken, radyonun sesini biraz kısıtım ve başımı cama yasladım.

Emir

Göz ucuyla Didem'e bakıp gülümsemeye başladım. Adeta küçük bir çocuk gibi elindeki çikolata ambalajıyla uyuya kalmıştı.

"Yola bak eşek sıpası, karına değil."

Annem, babamın omzuna vurup, "Çocuğu utandırmasana," dediğinde, babam gülmeye başladı. Beni kızdırmayı küçüklüğümden beri çok seviyordu.

"Eşek sıpası bana yakışmıyor. E sonuçta yakında ben de baba olacağım. Bana başka bir takma ad bulmaya başlayabilirsin," derken dikiz aynasından onlara baktım. Annem başını babamın omzunun üstüne koymuş, parlayan gözlerle, "Sen bizim için her zaman eşek sıpası olarak kalacaksın Emirciğim," dedi.

Uludağ'a ulaştığımızda annem merakla etrafa baktı ve, "Kayak kaymaya mı geldik?" dedi mutlu bir şekilde.

Arabayı otelin önünde park ettikten sonra kemerimi çözdüm ve

sağ tarafıma bakıp parmaklarımı Didem'in yüzünde gezdirmeye başladım.

"Güzelim, hadi uyan," dediğimde, Didem, "Beş dakika daha," diye mırıldandı.

Arabadan inip Didem'in tarafındaki kapıyı açtım ve kemerini çözdüm. Didem'i kucağıma aldığımda soğuk hava yüzünü okşadı. Gözlerini hızlıca açtı ve bana sıkıca sarılıp, "Nereye geldik böyle? Çok üşüdüm!" diye bağırdı.

Bir butik otelde şömineli bir oda tuttuk. Her ne kadar dün geceyi burada geçirmek istesek de Buğrular ile geçirmek zorunda kalmıştık. Yemin ederim, hayatımda geçirdiğim en aksiyon dolu yılbaşı gecesiydi.

Giriş işlemlerimizi hallettikten sonra, bir dağ evini anımsatan otel odamıza doğru ilerledik. İçeri girer girmez Didem'le odanın güzelliğinden büyüledik. Bavulları kenara bırakırken, Didem pencereye doğru ilerleyip dışarıya baktı ve, "Burası çok güzel hayatım," dedi.

Didem

Parmaklarımı Emir'in göğsünün üzerinde gezdirip sıcak nefesini boynunun girintisine bıraktım. "Ne zaman planladınız bunu?" diye sorduğumda, Emir saçlarımı öpüp, "Üzümünü ye, bağını sorma," diye yanıt verdi ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi.

"Nokta, sen de beğendin mi babanın sürprizini?" diye sorduğumda, Emir kaşlarını çatıp, "Nokta mı? Sen çocuğumuza öyle mi hitap ediyorsun?"

"Ne diyeyim Emir? Henüz ufak bir nokta kadar küçük."

Emir gülümseyip, "Çocuğum de bebeğim de fakat Nokta demen gerçekten çok komik," dedi.

"Bence çok cool, hatta adını Nokta bile koyabilirim. Kimsede olmayan bir isim."

Emir parmaklarını karnımda gezdirirken, sessiz odada hafif bir guruldama sesi duyuldu.

"Saat geç oldu, haliyle acıktın. Yemek söyleyelim, ardından da şömineyi yakar biraz kafa dinleriz. Olur mu?"

Başımı olumlu anlamda sallayıp üzerimi değiştirdim. Yemek gelene kadar yatağa uzandım ve Yağmur’a mesaj attım. Benim bildiğim Yağmur mesajlara anında geri dönerdi, lakin aradan on dakika geçmesine rağmen cevap vermemişti.

Yemekler gelince Emir şömineyi yakarak romantik bir ortam yarattı.

Masaya oturmadan önce, Emir telefonundan duygusal bir parça açıp keyifle şarkıyı mırıldandı.

Yemeklerimizi yerken, göz ucuyla telefonuma baktım. Yağmur’dan ne ses ne de bir seda vardı.

Emir sürekli telefona baktığını fark edince telefonu masadan alıp kapattı.

“İkimiz de telefonlarımızı kapatalım lütfen. Burada olduğumuz sürede, ikimize de telefonu yasaklıyorum.”

“Umarım fotoğraf makinesini almışsındır Emir. Madem telefon yasak, kamerayla fotoğraf çekelim.”

Yemeklerimizi yedikten sonra, Emir’le şöminenin önüne oturduk. Başımı onun bacaklarının üstüne koyduktan sonra, Emir’in elinden tutup karnımın üstüne koydum.

“Sence Noktamız kız mı olacak, yoksa erkek mi?”

“Bilmiyorum güzelim, sağlıklı olsun yeter. İster kız ister erkek olsun. Benim için fark etmez. Ama ne yan söyleyeyim, Ada’yı görünce içimden kız babası olmak gerekiyor.”

“Annen bugün biraz bebekliğinden bahsetti. Duyduğuma göre hastaneyi inletmişsin.”

“Pis boğazın tekiymişim ben. Sürekli meme istiyormuşum.”

“Şimdi de tam tersi, manken gibisin,” dediğimde, Emir başını sallayarak, “Lise 1’e kadar çok kiloluydum. Okul zamanında öğrencilerden çok laf yerdim ben. Bir gün kafama taş düştü diyelim, o gün bir spor salonuna yazıldım ve düzenli olarak oraya gittim. Evden okulda, okuldan da spor salonuna gidiyordum. Yemin ederim, sağlıklı beslenme ve düzenli sporla yaklaşık yarım sene içinde tam 30 kilo verdim. Benle dalga geçenler, gözlerini benden alamaz oldular. O günden sonra özgüvenim yerine geldi.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sor hayatım.”

“Bu değişime sebep olan bir kız mıydı yoksa gerçekten kendin için mi değişmek istedin?”

Bu soruma karşılık, Emir birden susup yanan ateşi izlemeye başladı. Derin bir nefes verdikten sonra, “Bir kız yüzünden,” diye yanıt verdi.

Aniden oluşan sessizlik Emir’in hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. Başını Didem’in bacaklarının üzerine koydu ve eşinin dudaklarını kanatırcasına ısırmasına şahit oldu. 3 günlük sakallarını Didem’in karnına sürüp minik minik öpücükler kondurdu ve, “Sanırım annen bana kızdı küçük nokta,” dedi ve göz ucuyla Didem’e baktı. Didem tırnaklarını ensesine bastırarak, “Ne münasebet. Geçmiş geçmişte kalmış, neyine kızayım?” dedi ama sesi kıskançlıktan adeta kusarcasına çıkıyordu.

“Noktacık, lütfen annene onu çok sevdiğimi söyler misin?” dediğinde Emir, Didem onun saçlarını çekmeye başladı. “Ne yapıyorsun kızım, ah saçlarımı çekmeseñ!”

Didem saçları parmağına dolayıp daha hızlı çekerken, Emir birden kafasını kaldırıp dudaklarını Didem’in kanayan dudaklarına yapıştırdı. Ağzına gelen metalik tat kalbinin daha hızlı atmasına sebep olmuştu, çünkü karısının kendisini kıskandığının işaretiydi bu.

“Kalbin,” diye fısıldadı ve diğer eliyle eşinin saçını okşayarak, “yerinden çıkacakmış gibi atıyor.”

Didem, elinde biriken saç tellerini yere atıp Emir’i sıkıca kendisine sardı ve, “Seni kimselere yar etmem, Bay Muratoğlu,” dedi.

Ertesi gün yataktan çıkıp üstümü giyindim ve kahvaltıya çıkmak için Didem’i uyandırdım. “Nasılsın?” diye sorduğumda, “Noktacık ve anne çok aç,” dedi ve yataktan kalktığı gibi yanağıma bir öpücük kondurdu. İnternette güzelce kahvaltı yiyebileceğimiz bir yer bulduktan sonra birlikte oraya yürüdük. Dağ manzarası eşliğinde kahvaltımızı yaparken Didem çok huzurlu görünüyordu.

“Hayatım, iyisiniz değil mi?” diye sorduğumda başını olumlu şekilde sallayarak, “İyiyiz, sen hiç merak etme,” dedi ve ekmeğine biraz daha Nutella sürüp afiyetle yedi.

Manzaranın tadını çıkarırken, Didem yüzünü asıp, “Annelere çok ayıp oldu. Keşke onlara da buraya geldiğimizi söyleseydik,” dedi.

“Onlar şu anda ikinci baharlarını yaşıyor tatlım, sen onları hiç merak etme.”

Didem başını sallayıp, “Tamam,” dedi ve gözlerini renkli meyve tabaklarının üzerine dikti. Canının çektiğini anlayınca, ona sormadan ayağa kalktım ve ikimize meyve tabaklarından getirdim.

“Al bakalım güzellik,” dediğimde mutlulukla bana baktı ve havadan bir öpücük kondurdu.

Kahvaltıdan sonra karda yürüyüp içimize bolca temiz hava çektik. “Annemlere bir göz atalım mı?” diye sorduğumda, Didem usulca başını salladı ve, “Ben de kayak kaymayı çok isterdim,” dedi.

Kolumu Didem’in omzuna atıp, “Seneye artık güzelim,” dedim.

Yakınımızda bulunan kayak merkezine yürüdük ve oradaki kafeye girip sıcak bir şeyler içtik. Kafede uzun bir süre vakit geçirdikten sonra annem yanımıza gülümseyerek gelip, “O kadar çok eğlendim ki, oğlum hadi sen de git biraz kay, ben gelininim yanında dururum,” dedi.

Didem’e yan bir bakış attığımda, bana gülümseyip, “Hadi git eğlen, Emir. Senin de stres atmaya ihtiyacın var,” diye yanıtladım.

Didem

Emir’i kayak yaparken izlerken Giovanna Anne bana bakıp, “Yanımdan ayrılmasına kızmadın değil mi?” diye sordu. Başımı hızlıca iki yana salladım.

“Neden kızayım ki anne? Sonuçta buraya tatile geldi, oturmaya değil.”

Geçen yarım saatin ardından, Emir’i bir kadınla muhabbet ederken gördüm. Yüzü sürekli gülüyor ve kadına bir şeyler

anlatmaya çalışıyordu. Giovanna Anne kıskandığımı fark edince, “Böyle ufak şeylere takılmıyorsun, değil mi kızım?” diye sordu. Tırnaklarımı avuç içime batırıp, “Neden kızayım?” dedim yalandan ve öldürücü bakışlarla ikisini izlemeye devam ettim.

Gece odamıza çekildiğimizde, yatağın üzerine oturup Emir’e öldürücü bakışlar attım. “O kadın kimdi?” diye sorduğumda, kaşlarını çatı ve, “Hangi kadın?” diye sordu.

“Hangi kadın olacak, birlikte kayak kaydığın kadından bahsediyorum Emir!” dedim sesimi yükselterek.

Emir ensesine vurup, “Sen şu turist kadından bahsediyorsun,” dedi. “Ona nasıl kayak yapacağını anlattım o kadar.”

“Birlikte çok güzel kaydınız,” dediğimde, onu kıskandığımı anladı.

Ağzını açıp, “Beni kıskanmadın değil mi?” diye sorduğunda, cevap olarak tek kaşımı havaya kaldırdım. Emir sinirden başını iki yana sallayıp, “O yüzden yemekte bu kadar sessizdin,” dedi ve, “Pes artık,” diye ekledi.

“Başka kadınlara bu kadar yakın davrandığını görmek sinirimi bozuyor, Emir!”

Bunun üzerine teslim olur gibi ellerini kaldırıp, “Ne yapmamı bekliyordun Didem? Turiste yardım etmese miydim?” dedi.

“Çalışanlar ne güne duruyor, Emir? Her turist kadına koşarsan...” dediğim sırada, sertçe masaya vurdu ve, “Sen beni ne sanıyorsun Didem?” diye bağırdı.

Emir ilk kez bana bu denli sesini yükseltmişti. Alnının üzerinde oluşan damarlar ise sinirlendiğinin kanıtıydı. Sesimi çıkarmayıp üzerimi değiştirdim ve yatağın içine girdim.

“Beni deli ediyorsun Didem. Bak buraya ne güzel kafa dinlemeye geldik. Neden arıza çıkarıyorsun ki?”

Yorganın altına girip, “Git Emir! Git hava al, bir şey yap ama lütfen beni bir müddet yalnız bırak,” dedim.

Emir ceketini ve botlarını giyip soluğu dışarıda aldı. Eşine sesini yükseltip büyük öküzlük yaptığının farkındaydı, fakat sinirlerini bu defa kontrol edememişti.

Genç adam soğuk havayı içine çekip karlı havada yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmeden öylece yürüyordu. Hareket ettikçe kendisini daha rahatlanmış hissediyordu. Gelen müzik sesiyle etrafına baktı. Ses birkaç metre ileriden geliyordu. Sesin kaynağına ulaştığında gözleri parladı.

Müzik, eğlence ve alkol. Tam da şu an buna ihtiyacı vardı. Bar sandalyesine oturup bir bardak viski siparişi verdi. Birazcık alkolden zarar gelmez düşüncesiyle cebinde bulunan sigara paketini çıkarıp içinden bir dal çekti ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Fazla içmezdi, ama her daim yanında kötü zamanlar için bir paket sigara bulundururdu. Sigarayı yakıp dumanı ciğerlerine kadar çekti.

Önündeki bardağı bir dikişte bitirdikten sonra bir tane daha istedi. Boğazındaki o yanma hissini özlediğini fark etmişti. Didem'le evlendikten sonra bekârlığında yaptığı çoğu şeyden vazgeçmişti, bunlardan biri de sabaha kadar eğlenmekti.

Bağıra çağıra müziğe eşlik ederken, içinde bir ferahlama hissetti. Sanki içindeki tüm stresi atıyor hissine kapılmıştı. Uzun zamandan sonra tekrar yaşadığını hissediyordu. “Ah bekârlık hayatı,” dediğinde, yanına yirmili yaşlarında esmer bir kız oturdu ve gülümseyerek, “Merhaba yakışıklı. Bana önerebileceğin ağır bir şey var mı?” diye sordu. Alkolün etkisiyle hınzırca gülümsedi ve barmene bakıp, “İki viski daha,” dedi.

Yağmur

Buğra hızlıca bornozunu giyip aşağıya indiğinde, çocukları kucağına alıp banyodan çıktım. Chen'in sinirli sesini duyduğumda gözlerimi devirdim. Çocukların üstünü değiştirdikten sonra aşağıya indim. Kış bahçesine girdiğimde, Chen'in etrafta delice volta attığını gördüm. Hali perişandı.

“Söyle Buğra, senin bu işte bir parmağın var mı?” diye bağırdığında, yalandan öksürüp, “Bu duruma en az biz de sizin kadar şaşkınsınız. Lütfen kocamı suçlamayın,” dedim.

Chen saçlarını çekiştirip, “Nerede bu kız? Nerede?” diye bağırınca, Ada korkup ağlamaya başladı. Buğra kızını kucağına aldığı anda Deniz'i emeklemesi için yere bıraktım ve, “En iyisi ben

size bir papatya çayı hazırlayayım da birazcık sakinleşin,” dedim.

Chen sinirden titreyen ellerini durdurmaya çalışıp, “Benim kızımı bulmam lazım,” dedi.

“Lütfen oturur musun buraya? Erkek erkeğe konuşalım, bu soruna başka türlü bir çözüm bulamayacağız, Chen.”

Üçümüze sakinleştirici niyetine papatya çayı hazırladıktan sonra kupayı Chen’in önüne bırakıp, “Afiyet olsun,” dedim ve karşısına oturdum.

“Şimdi güzelce konuşalım. Neden Savaş’ı damat olarak kabullenmiyorsun? Ne yaptı sana bu çocuk?”

“Nefret ediyorum o hergeleden! Kızıma uygun değil o orangutan suratlı! Kızım benim milletimden biriyle evlenecek, o kadar!”

Tam ağzımı açacakken, Buğra susmam için bana kaş göz işareti yaptı.

“Melisa aynı fikirde değil ama. İkisi de birbirlerine çok âşıklar.”

“Hep siz benim kızımın aklını karıştırdınız zaten,” dediği an kendimi tutamayıp ayağa kalktım ve işaret parmağımı Chen’e doğrultup, “Siz nasıl bir adamsınız? Aşka saygınız yok mu? Annem perişan haldeyken onu nasıl kabullendiniz hâlâ anlamış değilim,” dedim cüretkâr bir ses tonuyla.

“Miray’ı bu işe alet etmeyin,” dediğinde iyice sinirlendim.

“Biliyor musunuz, iyi ki kaçmışlar! Umarım her şey onların istedikleri gibi olur.”

Bu dediklerimi duyan Chen gözleriyle ateş püskürmeye başladı. Oturduğu yerden hızlıca ayağa kalkıp, “Kızımı bulacağım, eğer bu işte sizin bir parmağınız varsa, o zaman korkun benden,” dedi hiddetle.

Melisa

“Bizi burada bulamazlar değil mi?” diye sorduğumda, Savaş dudaklarını saçlarımda gezdirip, “Bulamazlar, hem burayı hiç kimse bilmiyor. Sıkıysa bulsunlar hadi,” dedi.

Şömineden gelen ateş sesi ruhumu okşarken, karnımın acıktığını hissettim. “Savaş, ben acıktım,” dediğimde, Savaş’a

gülümseyip, “Bedriye Anne bize yemek pişiriyor, az daha dışını sık,” dedi.

“Yemekleri de kendisi kadar güzel mi?” diye sorduğumda, Savaş başını sallayıp, “Hem de çok güzel, insan yemeye doyamıyor,” diye yanıt verdi.

“Daha önce bu evden ve Bedriye Anne’den hiç bahsetmemiştin bana.”

“Bu ev bana dedemden miras kalmış. Ben küçükken ailece hep buraya gelirdik. Burayı çok sevdiğim için, dedem burayı bana bırakmış. Şimdiye kadar hiçbir şeyde gözüüm yoktu, fakat şimdi işler değişince buraya gelmek zorunda kaldım.”

“Senin aile hayatın kafamı karıştırıyor, fakat burada yanında olmaktan dolayı çok mutluyum, Savaş. Ve ben bu evi çok ama çok sevdim. Daha önce kendimi hiç bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyorum.”

“Evet, güzeldir burası. Çok anılarım var burada. Dedem ölmeden önce her şey gerçekten çok güzeldi. Ölümüyle birlikte hepsi darmadağın oldu.”

Bedriye Anne yanımıza gelip, “Yemek hazır kara kuzu,” dediğinde, gülümseyerek hızlıca ayağa kalktım ve Bedriye Anne’nin yanına koşup, “Sizden bir şey isteyebilir miyim?” diye sordum.

“Tabii ki evladım. Sen söyle ben yapayım,” dediğinde kocaman sırttım ve yanaklarını kocaman sıkıp öptüm.

Bedriye Anne neye uğradığını şaşırırken, Savaş seslice gülmeye başladı. Yemek odasına girip oturmak için herhangi bir sandalyeyi kendime doğru çektim. Savaş elimi tutup, “Hayır, buraya oturmayacaksın,” dediğinde, kaşlarımı çattım ve “Neden, sandalyede bir sorun mu var?” diye sordum.

Savaş işaret parmağıyla masanın başucunu işaret edip, “Senin yerin bundan böyle orası,” dedi.

“Ne, nasıl yani? Ne saçmalıyorsun Savaş? İstedğim yere otururum ben.”

Savaş elimden tutup beni masanın başköşesine doğru çekti ve beni sandalyeye oturttu. Saçlarımı sol omzuma doğru atıp dudaklarını kulağıma yanaştırdı. “Bugünden itibaren evin hanımı olarak burası senin köşen olacak sevgilim.”

Emir

Elimdeki viski kadehini incelerken, çalan parçaya eşlik ettim. Bardaktaki son yudumu içer içmez borcumu ödedim ve otele dönmek için oturduğum yerden kalktım.

“Hop, nereye gidiyorsun sen? Daha tanışmadık bile!”

“Başkasıyla tanışmama gerek yok, ben zaten evliyim,” dedim ve kıza parmağımdaki yüzüğü gösterdim.

“Evli olup olmadığın umurumda mı sanıyorsun? Amacım sadece muhabbet etmek. Görünen o ki kavga etmişsiniz.”

“Bu seni hiç ilgilendirmez. İyi geceler.”

Kız kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. “Sadece birkaç dakika otur konuşalım. Bu halde karının yanına gitme. Kafanı dağıt öyle git. Lütfen...”

Derin bir nefes verip yerime oturdum ve, “Sadece birkaç dakika,” deyip iki viski daha söyledim.

Genç kadın elini uzatıp, “Tanışalım, ben Alya,” dediğinde, elini sıkıp, “Emir,” diye yanıt verdim.

“Adın da en az senin kadar çekici,” dediğinde gözlerimi devirdim. Evli olmama rağmen benimle flört etme çabasıydı.

“Benimle flört etmeye sakın çalışma, Alya,” dediğimde, içkisini bir seferde dikip barmene, “İkimize birer tane daha!” diye bağırdı.

“Sana iyi demlenmeler, ben gidiyorum.”

Alya birden sıkıca kolumu kavrayıp, “Lütfen gitme, söz flört falan etmeyeceğim, amacım seninle güzelce sohbet etmek,” diye bağırdı ve masum bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Bak Alya, beni evde bekleyen hamile bir eşim var. Kafamı dağıttım ve şimdi gidiyorum.”

Ayağa kalkmak isterken dengemi yitirip Alya’nın kucağına düştüm. “Maşallah, pek bir ağırsın,” dedi ve parmaklarını sırtımda gezdirmeye başladı.

Eve gitmek istiyordum, fakat başım alkol nedeniyle çok dönüyordu. “Gitmeliyim...” dedim ve dönen başım ve titreyen bacaklarımla çıkışa doğru ilerlemeye çalıştım.

“Emir, bu halde nereye gidiyorsun? Bırak gideceğin yere götürüyüm seni.”

Alya'yı duymazlıktan gelip yoluma devam ettim, lakin bu sefer de kolumu kavrayıp, "Hey, sana diyorum! Bırak sana yardım edeyim, bu halde yalnız bırakamam seni!" diye bağırdı.

"Peşimi bırak, sen gidi kara sakız!" diye bağırdım ve kolumu kendisinden kurtardım.

"Bana ihtiyacın var, çok sarhoşsun. Yoksa karın beni görecekti diye mi korkuyorsun? Bu kadar pısırik mısın yani? Ben de seni adam gibi adam sanmıştım," dediğinde, bir aslan gibi kükreyip, "Yeter be! Giderim ben, sen git kendine başka bir av bul!" diye bağırdım ve dışarı çıktım. Soğuk havayı içime çekmem, gözlerimin birazcık açılmasına sebep olmuştu. Yavaş adımlarla karın ortasında yürürken midem bulandı ve içimde ne varsa böğüre böğüre çıkarmaya başladım.

İçim titreye titreye otele doğru yürürken, bu geceyi kazasız belasız atlattığıma şükrettim. On dakika boyunca yürümeme rağmen, otelin yolunu hâlâ bulamamıştım. En iyisi telefonda konuma bakmaktı. Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp şifreyi girmeyi çalıştım, lakin bulanık gördüğüm için sayıları bir türlü seçemiyordum.

"Bok vardı da dışarıya çıktın, şu haline bak!" diye bağırdım kendi kendime ve bir gözümü kapatıp ekrana öyle baktım. Yedinci denemeden sonra şifreyi doğru girdim ve rehberde babamın numarasını aramaya başladım. Telefonun çekmediğini fark edince sesli bir küfür bastım, çünkü büyük ihtimalle ilerleyen dakikalarda kurtlara yem olacaktım.

Melisa

Savaş şömineyi yakar yakmaz başımı onun bacaklarının üzerine koydum ve ayaklarımı iyice uzattım. O saçlarımı okşarken, birden gülümsemeye başladı. Neden güldüğünü öğrenmek için başımı hafiften kaldırıp, "Neden gülüyorsun? Söyle, en azından ben de güleyim," dediğimde, Savaş bana rahmetli dedesinden bahsetmeye başladı.

"Dedem bu şömineyi yakarken, yanında durup neyi nasıl yaptığını izlerdim. Şimdi büyüdüm koca adam oldum, ama ateşi hâlâ dedem kadar hızlı yakmasını bir türlü öğrenemedim."

Başımı tekrar onun bacaklarımın üzerine yerleştirip gözlerine baktım. “Önemli olan ateşi yakmak sevgilim. Yakma süresi kimseyi ilgilendirmmez.”

“İyi yakmış mıyım?” diye sorup bana göz kırptı. Kalbimdeki yangından bahsettiği gayet iyi anlamıştım.

“Hımm, bilemedim şimdi. Yanıyor ama pek ısıtmıyor gibi,” dediğimde, gözlerini büyütüp şaşkınca bana baktı. “Ne demek oluyor bu?” Sonra beni sıkıca sarıp, “Demek ısınamıyorsun ha?” dedi ve beni sarma gibi kendisine sardı.

“Hep böyle kalsak olmaz mı? Zamanın durmasını istiyorum, hem de şimdi.”

“Zamanı durdurmaya gerek yok Sinsirella. Bundan böyle seni asla bırakmayacağım.”

“Savaş, hep böyle kaçamak mı yaşayacağız? Ben seni koluma takıp sokaklarda rahatça yürümek istiyorum. Şimdilik her şey çok güzel ama nereye kadar böyle devam edeceğiz?”

Savaş elimi tutup dudaklarına götürdü ve minik öpücükler kondurdu. “Çok yakında bu durumdan kurtulacağız Sinsi. Sadece birkaç gün daha dişini sıkmanı istiyorum. Benim aklımda bir şey var. Onu hallettikten sonra, gönül rahatlığıyla babanın karşısına çıkabiliriz.”

“Aklımda ne var? Merak ettim şimdi ben,” dediğimde, Savaş gülümseyip, “Söylemem, sürprizi kaçır. Birkaç güne öğrenirsin bebeğim,” diye yanıt verdi fakat ben ısrarcı davranıp, “Ya Savaş, bak meraktan ölürüm ben! Lütfen söyle!” diye inat ettim.

“Olmaz dedim, yakında öğrenirsin.”

Başımı kaldırıp parmaklarımı Savaş'ın yüzündeki çizik izlerinin üzerinde gezdirdim ve ardından orayı usulca öptüm. Sıcak nefesi yüzümü okşarken, içimde bir kıpırtı hissettim. “Hâlâ yanında olmama inanamıyorum,” dedim ve mutluluktan akmakta olan gözyaşlarımı bir hışımla sildim.

“Şimdi bunları düşünme, Melisa. Baş başayız ya ona bak sen,” dedi ve beni sıkıca kollarına sardı.

Didem

Kapının açılma sesiyle ağlamaktan yanan gözlerimi hafifçe araladım.

“Dideeeeem!” diye bağıırıyordu Emir. Sarhoş olduğu sesinden belliydi.

Gözlerimi kapatıp uyuyor rolü yaparken, yatağın sol tarafı çöktü ve Emir yorganı sıyırıp altına girdi. Sol elini belime dolayıp beni kendine doğru çekti, “Uyumuyorsun Didem, bana sinirli olduğu için böyle davranıyorsun,” diye fısıldadı. Cevap beklemeden, başını boynuma gömdü ve kokumu içine çekti.

Alkol, ter, sigara kokusu direkt burnuma dolunca, yüzümü buruşturdum ve Emir’i itip, “Çok pis kokuyorsun! Kokun midemi bulandırıyor, git duş al ve ayılmadan bu yatağa bir daha gireyim deme!” dedi.

Emir burnunu koltuk altına yaklaştıırıp sağı sollu kokladı. Avcunu ağızına yaklaştıırıp hohladıktan sonra, başını sallayarak yataktan çıktı ve sendeleyerek banyoya doğru yürüdü. Telefonumun ekranını açtığımda, saat gecenin üç buçuğuna geliyordu. Beni hamile halimle yalnız bırakıp eğlenmeye gidişini içim bir türlü almıyordu.

“Benim adım Didem ise, bu gecenin acısını senden çok pis çıkaracağım Emir,” dedim kendi kendime ve yorganın altına girip kendimi derin bir uykuya bıraktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yağmur

Sabah'ın erken saatinde uyanıp mutfğa indim ve kendime bir papatya çayı hazırladım. Dünkü olaydan sonra sinirlerim iyice gerilmişti. Saate baktığımda henüz sekize geliyordu. Aslında sabah yürüyüşü yapmak için ideal bir saatti. Çayımı hızlı hızlı içip tekrar odama çıktım ve gardırobumdan birkaç parça aldım. Üstümdeki pijamaları bir çırpıda çıkardıktan sonra altına kalın bir spor eşofmanı, üstüme de pembe polar kazak giydim. Buğra'ya bir not yazıp bebefonların yanına bıraktım ve evden çıkmadan önce çocukları son kez kontrol ettim. Yanıma biraz para alıp kalın ceketimi giydim ve kulaklığımı telefona takıp Bebek sahiline doğru yürüdüm. Deniz kenarında yürürken rüzgâr yüzümü okşuyor ve saçlarımı savuruyordu. Buğra ile ilk buluştuğum kafeyi görür görmez gülümsemeye başladım ve oraya doğru yürüdüm.

“Atlantis kafe,” dedim gülümseyerek ve içeri girdim. İlk buluşmada oturduğumuz yeri boş görünce hemen oraya oturdum ve tıpkı o gün gibi kendime şekerli bir Türk kahvesi sipariş verdim.

Telefonumu kurcalarken Nesrin Anne beni aradı. Telefonu açar açmaz, “Canım kızım, nasılsın?” diye sordu. “İyiyim anneciğim, sen nasılsın?” diye yanıt verdim. Normalde beni kafası estiğinde aramazdı, muhakkak bir şey isteyecekti.

“Ben de iyiyim güzel kızım. Müsaitseniz kahvaltıya gelmek istiyorum. Sizinle konuşmak istediğim ufak bir mesele var.”

Gözlerimi devirip, “Peki, buyur gel anneciğim, bekliyoruz. Görüşmek üzere,” dedim ve telefonu kapattım. Kırk yılda bir

yalnız başıma hava alıp keyifle kahvemi içeyim dedim, onu da kaynanam bana zehir zıkkım etti. Buğra'nın telefonunu aradığımda üçüncü çalışta telefonunu açtı.

"Hayatım, bu sabah beni bir hayli şaşırttın. Hani sen bu havalarda dışarı çıkmayı sevmiyordun?"

Kırk yılda bir dışarı çıktım onu da bana zehir ettiler, dedim kendi kendime ve, "Abartma, canım istedi işte. Çocuklar uyuyor mu?" diye sordum.

"Uyuyorlar, merak etme. Neredesin sen şimdi?"

"İlk buluştuğumuz kafedeyim ve o günkü gibi şekerli Türk kahvesi içiyorum."

"Bakıyorum keyfiniz yerinde hanımefendi. Bir gün de kocanızı kahve içmeye davet ederseniz, kendisi çok mutlu olur."

Kıkırdayıp, "Gideriz aşkım, bak şimdi beni iyi dinle," dedim. "Annen birazdan bize kahvaltıya gelecek. Şimdi dolaba iyi bak ve bana evde ne yoksa onu söyle. Ona göre alışveriş yapacağım," dediğimde, bana yanıt olarak, "Güzelim, bence sen çeşit çeşit poğaça, börek ve simit, ne varsa al. Sonrasını ben hallederim," dedi.

"İyi tamam, görüşürüz," dedim ve masamdaki kahveyi tadını alamadan hızlıca içip hesabı ödedim. Fırına doğru yürürken içimi tuhaf bir his kapladı. Sanki takip ediliyor hissine kapıldım. Arkamı döndüğümde ise kimsecikler yoktu. Kafamdaki tilkileri kovalamak için telefonumun kulaklıklarını taktım ve hızlıca yürümeye başladım. "Saçmalıyorsun," dedim kendi kendime ve son kez arkama baktım.

Kahvaltılıkları aldıktan sonra hızlı adımlarla eve yürüdüm. İçeri girer girmez Buğra beni kapıda karşıladı ve elimdeki poşetleri alıp mutfaktaki masanın üstüne koydu.

Üstümdeki ceket çıkarırken Buğra yanıma geldi ve beni sarımalayıp, "Sabah seni yatakta görememek çok garipti güzelim. Beni uyandırmadan bir daha evden ayrılma," dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

"Ayrılmam," derken yüzümde bir tebessüm oluştu. "Ben duşu gireyim, terim soğumasın. Sen de kahvaltıyı hazırla olur mu?" deyip hızlıca yatak odasına gittim ve üstümdekileri çıkardım. Su sıcak olmasına rağmen vücudum tir tir titriyordu. Neden kork-

tuğumu kendim bile bilmiyordum, ama içime birden bu hissin çökmesi beni oldukça germişti. Duştan çıktıktan sonra, üstümü giyindim ve bebefondan Deniz'in ağladığını duyunca hemen yanına koştum.

"Oy benim yakışıklı oğlum uyanmış mı?" dediğim anda Deniz susup gülümsemeye başladı. Alttan çıkan iki dişıyla o kadar tatlı görünüyordu ki. Birlikte aşağıya indikten sonra Deniz'i bebek masasına oturttum ve ona mama hazırladım

"Babaa..."

Deniz'in "Baba" demesiyle Buğra birden olduğu yerde donup kaldı. O an yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Yağmur, bu sefer baba dedi değil mi? Ben yanlış duymadım?" diye sorduğunda, şaşkınlıkla "Baba dedi hayatım, oğlumuz ilk kelimesini söyledi," dedim.

Buğra birden, "Allah, oğlum bana baba dedi be!" diye bağırıp Deniz'i kucağına aldı ve yüzüne öpücükler kondurdu. "Oğlum, hadi bir kez daha bana baba de," dediğinde, Deniz kıkırdayıp, "Babaaa!" diye bağırdı.

Buğra'nın gözlerinden sevinç gözyaşları süzülürken kapı çaldı. Kapıyı açtığımda, Nesrin Anne şoförüyle karşımda duruyordu. Şoförün elinde ise yine bir sürü oyuncak vardı.

"Anneciğim hoş geldin. Yine mi oyuncaklar getirdin sen?"

"Getirim tabii, torunlarım bol bol oynasınlar. Hilmi, sen oyuncakları salona bırak, ardından da terziye git ve diktirdiğim elbiseyi al."

"Peki efendim," dedi şoför ve oyuncakları salona bıraktıktan sonra baş selamı verip evden ayrıldı.

Nesrin Anne oğlunu ağlarken yakaladığında biraz panikledi ve hemen yanına gidip, "Oğluşum, neyin var? Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Baba," diye kekeledi ve Deniz'e sarıldı.

"Oğlum çatlamasana insanı! Babana bir şey mi oldu? Daha iki saat önce gördüm onunla!"

"Bana baba dedi!" dedi burnunu çekerek ve Deniz'i öptü.

Nesrin Anne elini ağzına götürüp Deniz'e dolu dolu gözlerle baktı. "Demek benim paşam ilk kelimesini söyledi. Ver bakalım

onu bana,” deyip oğlumun elini ve yüzünü öpmeye başladı.

“Ben gidip kızıma bakayım,” dedim ve yukarı çıktım. Ada normalde bu saatlerde hep uyanırdı ama bugün uyuyacağı tutmuştu. Yavaşça odasına girdiğimde, sessiz sedasız parmaklarıyla oynuyordu.

“Gagabubu?” dediğinde, gülmek için kendimi zor tutmuştum. Ada uyanmış, kendi kendine bebek dili ile konuşmaya çalışıyordu. “Abududu.”

Bu anı bozmak istemezdim, lakin Ada’nın yemek saati geçiyordu bile. “Prensesim benim,” dediğimde kıkırdamaya başladı. Pembe yanakları tam ısırmalık elma gibiydi. Kızımın yanaklarını öptükten sonra, kulağına yaklaşp, “Sakin babaannenin elini öpmesine izin verme kızım,” dedim.

Çocukların elinin öpülmesine karşıyım ben. O eli öpüyorlar, çocuklar da ellerini ağzına sokup mikrobu alıyorlar. Bunu kaynanama söylemekten dilimde tüy bitmişti, ama bunu bir türlü anlamak istemiyordu.

Ada ile aşağıya inip kahvaltımızı yapmaya başladık. Buğra bir yandan çocuklarla oynuyor, diğer yandan ise iştahlı bir şekilde peynirli börekten yiyordu.

“Çocuklar sizinle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Dün gece Tarık ile konuştum ve ortak bir karar aldık.”

Buğra birden ciddileşip, “Ne kararı aldınız?” diye sorduğunda, Nesrin Anne çayından bir yudum alıp derin bir şekilde iç geçirdi.

“Biz ikinizin tekrar şirkette birlikte çalışmanızı istiyoruz. Yağmur kızım, sayende hem Buğra’nın yükü hafifleyecek hem de şirketimiz çok iyi bir çalışan kazanacak.”

Kafamı kaşıyıp Buğra’ya baktığımda yüzü gülüyordu. Belli ki annesinin fikri hoşuna gitmişti.

“Ya çocuklar ne olacak?” diye sorduğumda, kaynanam yüzündeki gülümsemeyi genişledi. “O iş bende. Çocuklar için çok iyi ve güvenilir birini buldum.”

Buğra ellerini masanın üstüne koyup, “Kimmiş o?” dediği anda, Nesrin Anne gülümseyip, “Nurgül’ün yeğeni Hilal,” dedi. “Yağmur biliyor kızın hikâyesini. Çok hanım bir kız ve bir iş

arıyor. Kızı farkına varmadan birkaç testten geçirdim. Bence çocuklar için ondan iyisini bulamazsınız. Hem Yağmur kızım da insan içine çıkmış olur.”

“Anneciğim, biz bu gece bu konuyu bir düşünüp taşınalım, sonra kararımızı sana söyleriz olur mu? Yangından mal kaçırır gibi karar vermek istemeyiz, öyle değil mi karıcığım?”

Başımı sallayarak, “Buğra haklı, biz bunu bu gece düşünelim,” dedim. “Ama kızı önceden görmek istiyorum. Çocukları hemen kendisine emanet edecek değilim ya,” diye söylendim.

Kahvaltıdan sonra Nesrin Anne, Buğra ile benim ellerimi tutuşturup, “Hadi ikiniz dışarı çıkın, ben çocukların yanında dururum,” dedi.

Buğra başını iki yana sallayıp, “Anne, benim çalışmam gerekiyor. Birkaç gündür işleri çok boşladım,” dedi.

Nesrin Anne gözlerini devirip, “Birkaç saatten bir şey olmaz oğlum,” dedi. “Hem Yağmur kızım işe başladığında yükün hafıfleyecek. Gidin birazcık kendinize vakit ayırın, hatta bu gece eve dönmeyin. Gidin masaj yaptırın, gevşeyin yüzün bir şeyler yapın ve durumu sakın bir kafayla konuşun. Haklı olduğumu anlayacaksınız.”

“Buğra, çıkalım lütfen. Hazır annen de buradayken, birazcık baş başa vakit geçirelim.”

Buğra başta biraz tereddüt etse de yüzündeki heyecanı görüp, “Tamam güzelim, hadi hazırlan. Mayo falan ne varsa çantaya koy. Yeni açılan bir Wellness Oteli var, oraya gidelim,” dedi

“Ya aslında yüzmeye gidip gelsek yeter bize. Aklım çocuklarda kalır benim.”

“Aaa kızım aşk olsun, git kocanla bunun tadını çıkar. Ben de ikizlerle benim eve giderim. Bu vesileyle, Hilal ile tanışmış olurlar.”

“Peki o zaman, ben gidip bize küçük bir çanta hazırlayayım,” dedim ve yukarı çıktım.

Melisa

Savaş odun toplamaya gittikten sonra, Bedriye Teyze’yle vakit geçirdim.

“Bana yemek yapmayı öğretir misin?” diye sorduğumda,

Bedriye Teyze bana şaşkınca bakıp, “Annen sana öğretmedi mi kızım?” diye sordu. Başımı utançla iki yana salladığımda, çekmeden bir önlük çıkardı ve bana uzattı. “Giyin hadi, sana Savaş’ın en sevdiği yemeği öğreteceğim,” dedi.

“Demek bugün menüde karnıyarık var, güzel...” dedim ve saçlarımı topladım.

Savaş’ın dışarı çıkmasının ardından tam tamına üç saat geçmişti. Bedriye Teyze’yle birlikte yemekleri yapmış sofrada oturuyorduk, fakat Savaş’tan ne ses vardı ne de seda.

Ev telefonuyla birkaç kez aramama rağmen, ona ulaşamadım. İçten içe, “Babam umarım seni bulmamıştır, Savaş,” dediğim sırada dış kapı açıldı ve Savaş elinde bir sürü kütükle içeri girdi.

“Neredeydin sen? Aradım ama açmadın öküz! Çok korktum sana bir şey oldu diye!”

“Ufak bir işim vardı, onu da hallettim öyle eve geldim. Telefonumun şarjı bitmişti. Dün gece şarj etmeyi unutmuşum,” deyip soğuktan üşümüş dudaklarını alnıma bastırdı.

“Yokluğumda neler yaptın?” diye sorduğunda, gururla elimle sofrayı işaret edip, “Bedriye Teyze ile birlikte sana yemek pişirdik,” diye yanıt verdim.

Akşamüstü Savaş mutfığa gidip Bedriye Anne ile fısıfısıf bir şeyler konuştu. Yanlarına gittiğimde ise aniden suspus oldular. “Ya siz benden ne gizliyorsunuz?” diye sorduğumda, Savaş kocaman gülümseyip, “Yok bir şey hayatım, Bedriye Anne’ye yemeği nasıl yaptığını sordum. O kadar güzeldi ki, aç kurtlar gibi saldırdım yemeğe. Yorgunluktan olsa gerek,” dedi ve gözünü kırpı.

Savaş

“Bedrişim bir daha anlatmamı ister misin? Bak ben Melisa’nın gözlerini...”

Bedriye Anne derin bir nefes verip, “Oğlum anladım işte, dünden beri ezbere yaptırıyorsun bana,” dediğinde gülümsedim ve, “Senden istediğim şeyi getirdin değil mi?” diye sordum.

“Aynı soruyu bir daha sorarsan, elimdeki oklavayla kafana vuracağım Savaş! Git çabuk üstünü değiştir, parfüm sık, bir şeyler yap oğlum!”

“Bana şans dile, Bedriye Sultan!” dedim ve yanaklarını sıktım.

Melisa’ya aldığım elbiseyi arabadan çıkardıktan sonra yatak odasına girdim ve kutuyu yatağın üzerine bıraktım.

“Sürpriz vakti geldi bebeğim. Hadi giyin şunu, seni çok güzel bir yere götüreceğim.”

“Savaş, ne sürprizi, nereye gidiyoruz?”

“Adı üstünde sürpriz. Hadi giyin, ben de üzerimi değiştireyim.”

“Savaş bizi yakalayabilirler, bu bizim için çok tehlikeli olmaz mı?”

“Korkma güzelim benim. Hadi üstünü giyin, çok lüks bir yere götüreceğim seni, ona göre birazcık daha ağır makyaj yapmanı istiyorum. Diğer kutuda makyaj malzemeleri var. Sen rahat rahat hazırlan, ben diğer odada olacağım.”

Takım elbisemi giyinirken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Kol düğmelerimi bulamayınca, Bedriye Anne’ye sordum. O bir çırpıda kol düğmelerini bulduğunda, beni baştan aşağıya kadar süzdü ve nazar duası okudu.

Bir saat sonra, Melisa adeta bir beyaz kuğu gibi salona geldi. O kadar güzeldi ki, gözlerimi bir an olsun ondan ayıramadım.

“Maşallah güzel kızıma maşallah. Pek de güzel olmuşsun.”

Melisa yavaş adımlarla yanıma gelip yüzümü okşadı ve, “Güzel olmuş muyum?” diye sordu.

“Güzel kelimesi yanında sönük kalır, Sinsirella... Kusursuz olmuşsun bir tanem.

“Gidelim mi?”

“Gidelim...” dediğim anda Bedriye Anne, “E beni de eve götürün o zaman,” dedi.

Hep birlikte arabaya bindikten sonra motoru çalıştırdım ve yola koyulduk. Araba sürerken bile gözlerimi Melisa’dan ayırmıyordum.

Gideceğimiz yere yaklaşırken, arabayı sağa çekip cebimden bir eşarp çıkardım.

“Savaş, ne oldu?”

“Gözlerini bağla sevgilim.”
 “Makyajım bozulacak ama.”
 “Sıkı bağlama sen de sürpriz bozulur bak.”

Melisa

Savaş’ın dediklerini teker teker yaptıktan sonra, arabayı yeniden sürmeye başladı. Yaklaşık on dakika sonra arabayı park edip kapımı açtı ve elimden sıkıca tuttu.

Dışarıdan esen soğuk rüzgâr üşümeme sebep olmuştu. Topuklu ayakkabıma değen kar taneleri ise tüylerimi ürpertmişti.

“Yavaş yavaş yürümeye başla, Melisa. Seni sıkıca tutuyorum merak etme.”

Bir iki adım yürüdükten sonra, birdenbire bir sıcaklık hissettim. Alev sesleri duyar duymaz duraksadım ve, “Savaş aç artık şu gözlerimi, meraktan çatlıyorum!” dedim.

“Birkaç adım daha attıktan sonra açacağım sevgilim,” dedi ve elimi sıkıca tuttu.

Birkaç adım daha attıktan sonra, “Dur. Şimdi gözlerini açacağım. Hazır mısın?” diye sordu. Başımı hızlıca sallayıp, “Hazırım, aç artık şu gözlerimi,” dedim.

Savaş yavaşça gözlerimi açtığında, başta her yeri bulanık gördüm. Görüntü netleşir netleşmez, ağzımı elimle kapatarak etrafa, ardından da Savaş’a baktım. Gözlerimden mutluluktan yaşlar süzülürken, “Savaş...” dedim titreyen sesimle.

Elimi sıkıca tutup, alnını alıma bastırdı. “Her şey bizim için Melisa. Burada gördüğün her şey...”

Savaş’ın elini sıkıca tutup emin adımlarla yerdeki kırmızı halının üstünden nikâh masasına doğru ilerledim. O kadar heyecanlıydım ki nefes bile alamıyordum. Savaş sandalyemi çeker çekemez, heyecanla yerime oturdum ve dudaklarımın titremesine şahit oldum. Bedriye Anne elindeki duvakla yanıma geldiğinde gözlerim dolmaya başladı.

“Bu duvak bana çok uğurlu geldi, umarım size de gelir,” dediğinde, taç şeklindeki duvağı başıma taktı

Bedriye Anne’ye sıkıca sarılıp, “Çok teşekkür ederim,” dedim ve ayakta bizi izleyen Savaş’a mutlu bir şekilde baktım.

Nikâh memurunun, “Hazırsanız başlayalım,” demesiyle hızlıca başımı salladım. Savaş yerine oturunca elini sıkıca tuttum ve hızlıca nefes alıp vermeye başladım.

Didem

Kahvaltıya inene kadar, Emir’le tek bir kelime bile konuşmadım. Eve geç, üstelik sarhoş gelmesi sinirlerimi germişti.

“Didem, lütfen tatilimizi mahvetmeyelim. Sana söz veriyorum, böyle bir şey bir daha asla yaşanmayacak.”

Emir’e cevap vermeyip asansöre bindim. Mümkünse Giovanna Anne ve Tufan Amca’yı görmeden onunla konuşmayı istemiyordum.

“Didem, kiminle konuşuyorum ben? Bak dün moralim bozuldu ve birkaç kadeh içtim, o kadar. Lütfen bu olayı daha fazla büyütmeyelim.”

Emir’e sinirli bir bakış atıp, “Hem suçlu, hem de güçlü,” diye tısladım.

Emir birden derin bir nefes verip kolumdan sıkıca tuttu ve, “Eee yeter be!” diye bağırdı.

“Hamilesin, seni üzmemeyim diyorum ama ben sesimi çıkarmadıkça tepeme ediyorsun, Didem! Bıktım usandım yemin ederim! Seni her şeyden çok sevmeme rağmen, bunu inkâr edip beni her seferinde delirtmeyi başarıyorsun. Bravo sana Didem, bravo!” dedi ve ellerini çırpı. Asansörün kapısı açılır açılmaz midemin bulandığını hissettim. Ağzımı kusmamak için elimle kapattım ve şans eseri karşımda duran kadın tuvalet kapısına doğru koştum.

“Didem iyi misin?”

Tuvalete girer girmez midemde ne varsa boşalttım.

“Bebeğim iyi misin?”

Emir’in sesini duyunca daha da sesli böğürmeye başladım. Kabinin kapısı açılınca Emir önümde eğildi ve yüzüme yapışan saçlarımı topladı. “Didem, iyi görünmüyorsun. Seni doktora götürüyem mi?”

“İstemez, iyiyim ben,” dedim ve ayağa kalkıp tuvaletin sifonunu çektim.

“Hadi gel, elini yüzünü yıkayalım.” Emir elimden sıkıca tutup beni lavaboya götürdü ve yavaşça ellerimle yüzümü yıkadı.

Yüzümü kâğıt havluyla kuruttuktan sonra, alnımı Emir’in göğsüne dayadım ve titreyen sesimle, “Yoruldum, Emir,” dedim.

Kocam saçlarımı şefkatle okşayıp, “Geçecek güzelim,” dediğinde, başımı iki yana salladım.

“Eski Didem değilim ben, kendimi tanıyamıyorum. Çok yoruldum...”

Emir koluma girip, “Kahvaltı yapalım, sonra odamıza çekilir güzel güzel konuşuruz olur mu? İçinde ne varsa bana dökmeni istiyorum,” dedi.

Kahvaltı salonuna girer girmez, Giovanna Anne ve Tufan Amca görüş alanıma girdi. Yanlarına oturduktan sonra selamlaştık ve Emir büfeden kahvaltılık bir şeyler getirdikten sonra kahvaltımızı yaptık. Giovanna Anne elinden tutup iyi olup olmadığımı sorduğunda, sahte bir gülücük atıp iyi olduğumu söyledim. Aslında kendimi çok kötü hissediyorum. Bir yandan midem bulanıyor, diğer yandan ise başım dönüyordu.

Kahvaltının ortasında stresten karnıma ufak ufak ağrılar saplanmaya başladı. Gökhan’ın dediği gibi yavaş yavaş derin nefes alıp verdim.

Karnımı elimin üstüne koyup yavaşça okşamaya başladıktan sonra ağrının hafıfladığını hissettim.

“Çocuklar, biz kahvaltıdan sonra teleferiğe bineceğiz. Siz de gelmek ister misiniz?”

“Emir istiyorsa binebilir, ben bugün kendimi rahatsız hissediyorum. O yüzden maalesef binemeyeceğim.”

“Baba, ben Didem’in yanında kalacağım. Bu sabah midesi çok bulandı, sizinle gelsem içim rahat etmez. Karımla birazcık yürüyüş yaparım ben de.”

“Emir, sen dilersen annen ve babanla...”

“Hayır, senin ve çocuğumun yanında duracağım.”

Kahvaltı sonrası birlikte yürüyüşe çıktık. Hava o kadar soğuktu ki tir tir titremeye başladım. Yaklaşık yarım saat sessizce yürüyüş yaptıktan sonra otele dönmek istedim. Odaya girer girmez, üstümü çabucak değiştirip kendimi yatağa attım. Emir

şömineyi yakıp yanına uzandı ve üstümüzü sıkıca örttükten sonra omzuma öpücükler bıraktı.

“Konuşalım,” dediğinde başımı salladım.

“Emir, şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle olur mu? Beni yanlış anlamamı hiç istemiyorum.”

“Dinliyorum güzelim.”

“Seni ilk gördüğüm günden beri sana deli gibi aşığım, halen aşığım da. Ama evlendiğimizden beri ikimizdeki o tutkuyu, o çekimi bir türlü bulamıyorum. Ben eski Didem ve Emir’i özliyorum. Şimdi olgunlaştık, hatta çocuğumuz bile olacak ama ben içimde hâlâ o eski deli dolu Didem’i arıyorum.”

“Evlendiğimize pişman olduğumu mu söylemek istiyorsun bana?”

“Asla pişman değilim, Emir. Sadece çabuk olgunlaştık ve bu durum biraz canımı sıkıyor. İlişkimiz monotonlaştı, eskiden yaptığımız delilikleri yapmıyoruz, üstüne de hamilelik çıktı başıma. Artık ne yapacağımı gerçekten bilmez hale geldim.”

Başımı ıslanmış yastığımın üzerinden kaldırıp Emir’in göğsüne yasladım. Ağlamaktan ne doğru dürüst nefes alabiliyor ne de konuşabiliyordum.

Emir ağlamama karşılık saçlarımı öpüp okşamaya başladı. “Geçecek güzelim,” diye kulağıma fısıldadı ve elini karnımın üzerinde gezdirdi.

“Emir,” dedim hıçkırarak. “Bana eski günleri geri getir...”

Melisa

“Siz Melisa Wang, Savaş Varol’u kocalığa kabul ediyor musunuz?”

Hızlıca başımı sallayıp mikrofona, “Sonsuza kadar evet!” diye bağırdım ve mikrofonu Savaş’a uzattım.

“Siz Savaş Varol, Melisa Wang’ı karınız olarak kabul ediyor musunuz?”

“Eve-”

Savaş cevabı vermeden, birden silahlar patlamaya başladı. Savaş bana sıkıca sarılıp, “Çabuk masanın altına girin!” diye bağırdı.

Kulaklarımı kapatıp, “Savaş korkuyorum!” diye bağırdığımda,

başımı göğsüne bastırıp, “Sakin korkma,” dedi.

Bedriye Anne’nin, “Gitti... Kocam gitti!” diye bağırmasıyla iyice titremeye başladım. “Korkma, araba geliyor, Bedriye Anne, burayı hemen terk etmeliyiz.”

“Oğlum, ya bir şey olursa? Silah sesleri durmak bilmiyor, çok korkuyorum.”

“Merak etme, bir şey olmayacak sana söz veriyorum...”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmur

“Biraz daha sert bastırın lütfen,” dedim ve bakışlarımı sıkkın bir şekilde sırtıma masaj yapan kadına doğru yönelttim.

“Hanımefendi, yeterince sert yapıyorum zaten. Daha fazlası sinirleriniz için zararlı olur,” dediğinde, başımı kafa başlığının üstüne koydum ve sıkıntılı bir şekilde iç çektim.

Adının Dilan olduğunu öğrendiğim masör kız gerilen kaslarımı gevşetmeye çalışırken sinirlerimi daha da germişti. Bir saatlik masaj faciasının ardından koridora çıkıp Buğra’yı bekledim. Telefonumun çalmasıyla, bornozumun cebinden telefonumu çıkardım ve kaslarımı çatarak telefonun ekranına baktım.

Gizli Numara arıyor...

Telefonu açıp açmamak arasında kısa süreliğine kararsız kalmıştım. Beni kim gizli numaradan arayabilirdi ki?

İnceldiği yerden kopsun diyerek aramayı cevapladım ve kendimden emin bir şekilde, “Alo?” dedim. Karşı taraftan sadece nefes alıp verme sesi duyduğumda, tüylerim ürpermeye başladı.

“Kimsiniz?” dediğinde, sesli bir şekilde saatin tik tak sesini duymaya başladım. “Alo, kimsiniz diyorum?” diye bağırdığım sırada telefon birden suratıma kapandı.

Sessizce yutkunarak gizli saklı etrafımı kolaçan ettim. Evet, bunca yaşadığım olaydan sonra ufak bir şeyden bile korkar olmuştum fakat korktuğumu çevremdekilere göstermiyordum.

Buğra memnun bir şekilde masaj odasından çıkarken, telefonumu yeniden bornozumun cebine koydum ve yanına doğru ilerledim.

“Pek bir memnun görünüyorsun? Bakıyorum adam iyi yağurmuş seni.”

“Şey, ıı evet...” dediği an Buğra’nın çıktığı odadan esmer bir afet çıktı. Kollarımı birbirine birleştirerek, “Lütfen bu kızın sana masaj yaptığını söyleme bana,” dedim.

Buğra birden seslice yutkunup, “Vallahi bu mu yaptı, yoksa başkası mı bilmiyorum çünkü başımı kafa başlığından hiç kaldırmadım,” dedi.

“Sen onu benim külahıma anlat Buğra,” dedim ve hızlı adımlarla havuza doğru ilerledim. O kadar hızlı yürüyordum ki, Buğra ayağında terliklerle bana yetişmekte zorlanıyordu.

“Yağmur, vitesini düşür lütfen! Sana yetişmekte zorlanıyorum!”

Omuzlarımı silkip önümdeki kapıyı açtım ve havuzun şezlonguna doğru yürüdüm. Üstümdeki bornozu çıkardıktan sonra, boş şezlongun üzerine oturdum ve titreyen ellerimle tekrar telefona baktım. Yeni bir aramanın olmamasıyla, rahatlamış bir şekilde nefes verdim ve yüzen insanlara baktım.

Buğra’nın yan taraftaki şezlonga oturması ile, bakışlarımı inat olsun diye kendisinden kaçırdım. “Yağmur, seni bir türlü anlayamıyorum şu an. Kadın bana masaj yaptı, başka bir şey değil.”

“Yakışıklı bir adam benim oramı buramı yağursa senin hoşuna gider miydi?”

“Seni soğuk suyun içine atmamı istiyorsun herhalde? O yağuran adamın ellerini alır...” dediğinde, tek kaşımı havaya kaldırıp Buğra’ya alaycı bir bakış attım. Yüzü sinirden adeta bir domates kadar kızarmıştı.

“Yağmur, şurada sadece bir günümüz var, lütfen birbirimize zehir etmeyelim,” dediğinde usulca başımı salladım.

Birlikte saatlerce yüzdükten sonra sıcak bir duş aldık ve yemeğe çıktık. Yemeğimi yerken aklım sürekli çocuklardaydı. Acaba yaramazlık yapıyorlar mıydı?

“Senin de mi aklın çocuklarda takılı kaldı?

Sesimi çıkarmadan başımı salladım ve elimdeki çatalı tabağın kenarına indirip, “Buğra, acaba çocukların yanına mı dönsek? İçimde tuhaf bir his var,” dedim.

“İnan ki ben de çocukları çok özledim, lakin bugün bizim günümüz. Biliyorsun ki, annem çocuklara çok iyi bakıyor. Bugün iyice dinlenelim, pazartesiye sonra nefes alacak vaktimiz bile olmayacak.”

“Başlayayım mı işe? Önce şu kızla bir tanışsaydık önce. Ayşe olayından sonra evi kimselere teslim etmek istemiyorum.”

“Herkes Ayşe gibi değil ya? Belki çok iyi bir kızdır?”

“Kızı görmeden bir şey diyemem. Ama içimde nedenini bilmediğim bir huzursuzluk var. Çok mu abartıyorum?”

“Canım, birlikte çok kötü şeyler yaşadık kabul ediyorum, ama lütfen kızla tanıştığımızda ona kötü kötü bakma. İleride pişman olacağımız bir tavır sergilemeyi hiç istemem.”

“Haklısın, yarın hemen kızla tanışalım. Annenin şu anlata anlata bitiremediği kızı gerçekten çok merak ettim...”

“Tanışacağız güzelim, yarın ilk olarak annelere gideceğiz...”

Melisa

O kâbus gibi geçen gecenin üstünden bir gece geçmişti. Gün boyunca yatağın içinden çıkmayıp tir tir titremiştim.

Savaş’ın yatağa girmesiyle birlikte kendisine sıkıca sarıldım ve başımı onun göğsünün üzerine koydum. Kısılmış sesimle, “Biz ne zaman mutlu olacağız?” diye sorduğum anda Savaş dudaklarını saçlarımın arasında keşfe çıkarıp, “Mutlu değil misin?” diye sordu. “Sonuçta yan yanayız, ikimiz de sağlıklıyız ve en önemlisi hiçbirimize bir şey olmadı,” diye ekledi.

“Sence babamın bu işin içinde bir parmağı olabilir mi Savaş?” diye sorduğumda, kendinden emin bir şekilde başını iki yana salladı ve, “Baban olsaydı seni çoktan elinden tutup götürmüştü. Tahminime göre, bunu yapanla arabamın frenleriyle oynayan kişi aynı,” dedi.

“Mantıklı... Peki o kişiyi nasıl bulacağız? Seninle dertleri ne bunların?”

“Bir şekilde bulacağız elbet güzelim lakin şimdi moralimizi bozmayalım olur mu? Haftaya seni tekrar nikâh masasına oturtacağım.”

“Savaş, benim derdim nikâh masası değil. Babam yüzünden

de hemen nikâhı kıymak istediğinin farkındayım. Ya oracıkta sana bir şeyler olsaydı? Bunları düşündükçe kafayı yiyorum ben.”

“Geçti gitti artık, yapacak bir şey yok maalesef. Ama söz veriyorum, bunları yaparı bulacağım.”

Aradan yaklaşık yarım saat geçtikten sonra, karnım zil çalmaya başlamıştı. Evde yiyecek bir şeyler yoktu, çünkü Savaş dünkü olaylar yüzünden Bedriye Teyze’ye iki gün izin vermişti.

Savaş, “Hadi kalk uykucu, birlikte kendimize yiyecek bir şeyler yapalım, yoksa açımızdan burada ölürüz,” deyip kolumdan tuttuğu gibi beni mutfığa doğru çekti. Makarna hazırlamak için suyu tencereye koyarken aklıma ablam geldi. Onu aramayı oldukça ihmal etmişim, ama bir yandan da kendisine telefon açmaya korkuyordum. Babam tahminime göre GPS kontrolü yaptırdığı için onu arayamıyordum. Kaynamış suya makarnaları koyarken, Savaş arkamdan bana sıkıca sarılıp yumuşacık dudaklarını boyun girintime değdirdi.

Birden yüzümü buruşturup, “Dün nikâhımız sorunsuz bir şekilde kıyılsaydı, ne güzel evli olacaktık şimdi. O zaman köşe kapmaca oynamaktan vazgeçmiş olurduk şimdi,” dedi.

“Evleneceğiz ve korkusuz bir şekilde babanın önüne çıkacağız güzel gözlü sevgilim benim, demek ki doğru zaman değilmiş.”

“Biliyor musun, nikâhımızda annemi ve ablamı görmeyi çok isterdim. Beni tanırsın, gizli kapaklı şeyler yapmayı pek sevmiyorum. Sevdiklerimi göremeyince ne yazık ki üzıldüm... Keşke burada olsalardı, dediğim an, silahlar patladı işte.”

“İkincisinde inşallah...”

Savaş’la özenle hazırladıktan sonra yemek masasına oturduk ve güzel şeyler hakkında konuşup gülmeye başladık.

“Melisa, iyi ki hastanede sana çarpmışım. Kabul, senden özür dilemeyip dünyanın en büyük öküzlüğünü yapmışım ama iyi ki de öyle davranmışım diyorum bazen.”

“Biliyor musun, deli gibi senin Facebook’ta ne yaptığını takip ediyordum o zamanlar. Modellik fotoğraflarını görünce adeta dibim düşmüştü.”

“Modellik deme bana, kızlar tarafından neredeyse tacize uğruyordum. Baktım o iş bana göre değil, hemen bıraktım.”

Çatalımı sertçe makarnaya batırıp, “İyi ki de bırakmışsın, yoksa ben ve kızlar arasında üçüncü dünya savaşı çıkardı,” dedim.

Savaş birden gülümsemesini genişletip, “Beni deli gibi seviyorsun,” dedi.

Hiç tereddüt etmeden, onaylarcasına başımı salladım. “Evet, deli gibi seviyorum. Var mı bir itirazın?” diye sorduğum an, salonda sesli bir cam kırılma sesi duyuldu.

Savaş oturduğu sandalyeden kükreyerek ayağa kalkıp, “Neler oluyor lan!” diye bağırdı ve hızlıca evin dış kapısına doğru koştu.

“Savaş, bekle beni!” dediğim anda, Savaş’ın sesli bir küfür savurduğuna şahit oldum.

“Savaş, ne oldu?” diye bağırdım ve ardından soğuktan buz kesilen bahçeye çıktım.

Savaş’ın elinde bir not vardı, kaşları çatık bir şekilde elindeki notu okurken yüz hatları gerilmeye başladı. Tek kaşımı sorarcasına kaldırdım. Gözlerini kapatıp içine derin bir nefes çekti. Bir süre bekleyip o çikolata renkli gözlerini açtı. Elindeki kâğıdı buruşturarak avcunu sıkıca kapattı ve “Çabuk içeri gir,” dedi emredercesine.

“Savaş, şu kâğıdı bana verir misin?”

“Sana içeri gir dedim Melisa!” diye bağırdı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirip hafifçe saçlarını çekiştirdi.

Savaş’ın kolundan tuttuğum gibi içeri çektim ve evin dış kapısını sertçe kapatıp kendimden emin bir şekilde onun karşısına dikilip, “Olan bitenleri anlat bana,” diye emrettim.

Savaş kafasını iki yana sallayıp, “Bizimle uğraşan senin baban değil, Melisa. Bu kadarını bilmen yeterli,” dedi acı çekercesine ve yanan şöminenin karşısına geçip elindeki notu yanan alevin içine attı.

“Savaş, sana bir şeyler oldu. Neden konuşmuyorsun benimle? Hani aramızda gizli kapaklı bir şey olmayacaktı?”

Savaş, yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine derin derin baktı. “Söyleyemem Melisa. Seni böyle bir tehlikenin içine atamam. Bunu söylemek çok zor, fakat eve gitsen çok iyi olacak. Benim yanımda kaldığın sürece, başın her gün belaya girecek.”

Elimi kalbimin üzerine koyup derin bir nefes aldıktan sonra sakinleşmeye çalıştım. Kalbim sinirden deli gibi çarpıyordu. “Eve mi?” dedim titreyen dudaklarımla ve ağlama isteğiyle yanıp tutuşan gözlerimle Savaş’a baktım. Çaresiz görünüyordu.

Bana cevap vermek yerine, boynunu büktü ve titreyen sesiyle, “Bunu beni seviyorsan yap. Eve git Melisa,” dedi.

Emir

Didem’in hamilelik hormonları ikimizin ilişkisine bir zarar vermeye başlayacak diye çok korkuyordum. Gece boyunca ağlayıp eski günleri özledim demesiyle kalbime bir hançer saplamıştı. Ertesi gün, odamızdan çıkmayıp aksam yemeğine kadar odamızda dinlendik. “İki gün sonra test sonucunu öğreneceğiz,” dememle, Didem korku dolu bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Korkma, çocuğumuz çok güçlü, Didem. Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim,” dedim ve eşimi uzandığı yataktan kaldırıp, “Ben çok acıktım hadi yemeğe gidelim,” dedim.

Restorana gidip yemeklerimizi yedikten sonra, sıcak bir çay içmeye karar verdik. Didemle sohbet ederken, tanıdık bir yüzün bizim masaya doğru ilerlediğini gördüm. Kendi kendime bu kıızı nereden tanıyorum ben, diye sorarken aklıma o bar gecesi geldi. Lanet olsun, bu o kızdı. Alya idi.

Yağmur

Buğra arabayı park eder etmez kemerimi çözdüm ve onu geride bırakarak hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru ilerledim. Evin dış kapısını çaldığımda birkaç saniye içinde Dicle kapıyı açtı ve gülümseyerek, “Hoş geldiniz! Buyurun içeri girin, ben de kahvaltı hazırlıyordum,” dedi.

Buğra bana yetişip Dicle’ye selam verdi ve içeri girdik. “Hanımım kış bahçesinde. Kahvaltıyı oraya hazırlamamı istedi.”

“Çocuklar nerede, çok özledim ikisini de,” dediğimde, Dicle gülümseyip, “Nurgül’ün yeğeni Hilal ile oyun oynuyorlar,” dedi.

“Hilal?”

“Neredeler?” diye sorduğumda, Dicle gülümseyip, “Salonda efendim,” diye yanıt verdi. “Peki, teşekkür ederim,” dedikten

sonra, Buğra'ya fısıldayarak, "Demek annen bu yüzden gitmemizi istedi," dedim.

Salona yaklaşırken, koridorda Ada ve Deniz'in kıkırdama sesleri yankılanıyordu. Salonun kapısının önünde durduğumuzda kızı arkadan gördük.

Kız eliyle gözlerini kapatıp, "Hanımış benim cücüklerim?" dediği anda gözlerini açıp "Aaa, buradaymış benim cücükler," dedi ve ikizler yine kıkırdamaya başladılar.

Buğra bana bakıp gülümsediğinde ben de gülmeye başladım.

"Aaa burnuma kötü kötü kokular geliyor, söyleyin bana hanginizden geliyor bu koku?" dedi ve çocukların altını koklamaya başladı.

"Kız cımcime, hemen senin altını temizleyeyim ben," dedi ve çantadan bez çıkarmak için ayağa kalkmaya kalkışırken bizi gördü ve irkildi.

Hilal adlı kız henüz yirmili yaşlarındaydı ve yüzü ay gibi parlıyordu. Giyindiği basma elbise ise güzelliğine ayrı bir güzellik katmıştı.

"Merhaba Hilal, ben Yağmur," dediğim anda kız gözlerini birden büyütüp, "Hoş geldiniz! Şey, ben çocuklarla..." dediği anda sesi heyecandan titremeye başladı.

"Nurgül ve annem senden çok bahsetti," dediğimde, boynunu bükerek, "Sağ olsunlar," dedi utanarak.

"Kahvaltıdan sonra elinden bir kahve içeriz artık değil mi? Sanırım konuşmamız gereken bir durum var," dediğimde, başını hızlıca sallayıp, "Yaparım hanımım, siz hiç merak etmeyin," dedi.

Çocukları öpüp kokladıktan sonra, "Sen Ada'nın altını değiştir. Biz kış bahçesine gidiyoruz, sonra konuşuruz," dedim gülümseyerek ve Buğra'nın elinden tuttuğum gibi onu koridora doğru çektişirdim.

"Benim gördüğümü sen de gördün değil mi?"

"İyi birine benziyor," dediği anda, başımı olumlu anlamda salladım. "Çok saf ve temiz bir kıza benziyor."

"Umarım öyledir Yağmur, umarım. Bir Ayşe vakası daha yaşamak istemiyorum."

Emir

Ne yapacağım diye düşünürken, bakışlarımı bir keyifle etrafa bakan Didem'e bir masamıza doğru ilerleyen Alya'ya yöneltip durdum.

İçimden, "Allah'ım lütfen bana yardım et," dediğim anda, bakışlarımı masadaki çay bardağına kaydırıp gülümsedim. Didem dağ manzarasını izlerken sıcak çayı bilerek üstüme döktüm. Attığım sesli çığlıkla yerimden kalktım ve sesli bir küfür savurdum. Çay malum bir yerime döküldüğü için canım yanıyordu. Didem birden panik yapıp elimden tuttu ve beni lavaboya doğru çekti. Alya'nın yanından jet hızıyla geçerken derin bir nefes aldım, lakin bana adımla seslenmesiyle Didem birden duraksadı. "Az önce biri Emir diye mi seslendi?" dediği anda başımı hızlıca sallayıp, "Yok hayatım, sana öyle gelmiş. Hadi şu işi halledelim çok sızlıyor," dedim ve gözlerimle yanan bölgeyi işaret ettim.

Lavaboya girecekken kolumda bir baskı hissettim. Gözlerimi sağ tarafıma çevirdiğimde, Alya kolumdan tutmuş gülüyordu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek ve Didem'e bakıp, "Eşin mi?" diye sordu.

"Evet, eşiyim de siz kimsiniz?"

"Ben Alya," dedi ve elini Didem'e doğru uzattı.

Didem, Alya'ya elini sıkmayıp bana sert bir bakış attı ve, "Bu kız kim Emir?" diye sordu.

"Şey hayatım, ben geçen..."

Alya eliyle sözümü kesip Didem'e baktı. "Konuşmamız gereken çok önemli bir konu var. Bir yere oturup konuşsak olmaz mı? Eşiniz hakkında çok önemli bir şey söylemek istiyorum," dedi.

Didem oturdukları masayı işaret edip, "Gidelim," dedi ve Emir'e öldürücü bir bakış attı. Alya karşısına oturduğunda, çifte bakıp keyifle gülümsemeye başladı.

Genç kadının sırtması Didem'e adeta bir iğne gibi batıyordu. "Ne söyleyecekseniz söyleyin artık," dediğinde, Alya bakışlarını Emir'e doğru çevirip, "Çayı bilerek üstüne döktüğünü biliyorum Emir," dedi keyifle.

Didem birden araya girip, “Kocamı nereden tanıyorsunuz?” diye sorduğunda Alya gülümsedi.

“Barda tanıştık. Elinde içkisiyle barda üzgün bir panda gibi oturuyordu...”

Emir o sırada gözlerini kapatıp derin derin nefes almaya başladı. Birazdan büyük bir kıyamet kopacaktı, ama elinden bir şeyler gelmiyordu.

“Didem, bak vallahi ben bir şey...”

Alya elini kaldırıp, “Lütfen beni dinleyin ve sözümü kesmeyin,” dediğinde, Didem masanın altında ellerini yumruk haline getirmiş, genç kadının saçlarını yolmamak için kendisini zor tutuyordu.

“Emir’in, yanına oturup parmağındaki yüzüğü gördüğümde, keyfim kat kat arttı. İşte bu, tam aradığım kurban, dedim kendi kendime ve ona daha da yanaştım.”

O sırada Didem elini kalbine doğru götürüp derin derin nefes almaya başladı. Alya’nın anlattığı şeylerin devamını dinlemek istemediği için ayağa kalktı ve, “Ben devamını dinleyemeyeceğim,” dedi titreyerek.

Alya, Didem’in yanına gidip, “Lütfen yerinize oturun. Size kocanızın gerçek yüzünü anlatacağım,” dediğinde, Emir sinirden oturduğu yerde kükredi.

“Ben karımı seviyorum dedim, kalbimde ne sana ne de başkasına yer var!” diye bağırdı.

“Emir Bey, lütfen ikiniz de yerinize oturur musunuz? Ben sözümü bitirdiğim anda istediğinizi söyleyebilirsiniz!”

Emir sakınca genç kadına bakıp, “Emir Bey mi?” dediğinde, Alya başını onaylarcasına sallayarak, “Lütfen, oturun size önemli bir şey anlatacağım,” dedi ve cebinden kartvizitini çıkarıp, Didem’e uzattı.

Didem, Alya’nın elinden kartviziti aldıktan sonra üstünde yazılanı okuyup kaşlarını çatı. Emir göz ucuyla kartın üstünde yazılanı görünce ağzı açık kaldı.

“Şimdi beni dinleyecek misiniz?” diye sorduğunda, Didem rahatlayarak derin bir nefes verip, “Buyurun, sizi dinliyoruz,” dedi.

“Size hemen araştırmacı olduğumu söylemek istemedim, ama şartlar bunu gerektirdi. Biliyorsunuz ki, boşanma sayıları gün geçtikçe artıyor ve ben bunun asıl nedenini öğrenmek için bir araştırma yapmaya başladım. Her neyse, Emir Bey’i üzgün görünce, başkalarına yaptığım gibi yanına yaklaştım, fakat o yüzüme bile bakmadı. Hoş, nezaket gösterip bana birkaç kez içki ısmarladı ama daha fazlasının olmasına müsaade etmedi. Size bir şey söyleyeyim mi? Emir Bey gibi bir eşe sahip olduğunuza şükredin. Ona sakız gibi yapışmama rağmen, bana hiç pas vermedi ve çok sevdiği bir eşinin olduğunu söyledi. Ve size son bir şey daha söylemek istiyorum. Bu oyunu en az 50 kişiye oynadım ve Emir Bey gibi sadece 3 tane adam çıktı. Kocanızla gurur duyun lütfen, o sizi gerçekten çok seviyor.”

Didem o anda utançla Emir’e bakıp kısık sesle, “Emir...” dedi.

Alya oturduğu yerden kalkıp elini ikisine doğru uzattığında, Didem titreyen eliyle Alya’nın elini sıktı. Emir o kadar sinirliydi ki Alya’nın yüzüne bakmamayı tercih etti.

“Bana olan sinirinizi anlıyorum, lakin bu işi yapmak zorundayım. Başka bir arkadaşım ise aynı oyunu kadınlara oynuyor. Hiçbirimiz masum değiliz. Kadınlarda da erkeklerde de hata var. Birbirinizi kırmayın ve sevmekten asla vazgeçmeyin. Ben şimdi sizi baş başa bırakayım, hayırlı günler ve rahatsızlık verdiğim için yeniden özür dilerim,” dedi ve yanımızdan ayrıldı.

Alya gittikten sonra, masada bir sessizlik oldu. Didem, eşinin elini sıkıca tutup, “Aslan kocam,” dedi.

“Cidden böyle bir pislği yapacağımı düşündün mü Didem?”

“Hayır, ama kadından korktum. Erkek olsam ben bile bakardım Alya’ya.”

Emir, sinirden kan çanağına dönmüş gözlerini Didem’e çevirir çevirmez, “Sen benim kadının, aşkım kısacası kalbimin içinde gömdüğüm bir hazine gibisin, Didem. Ben seni ilk o kuaförde gördüğüm an vuruldum. Sonradan deli dolu hallerini gördüm, benim gibi Galatasaraylı olduğunu öğrendikten sonra, sana olan aşkım kat kat arttı. Biz birbirimizi adeta bir yapboz gibi tamamlıyoruz ve birinin gelip o yapboza zarar vermesine asla izin veremem. Didem sana son kez söylüyorum. Lütfen bize zarar

vermeyelim. Ben sadece seninle ve çocuğumuzla mutlu olmak istiyorum. “

Didem, kendinden utanıyordu, çünkü Alya’yı görür görmez kocasından şüphelenmeye başlamıştı. “Emir, ben de seni çok seviyorum. Bazen çekilmez olduğumun farkındayım ama inan ki elimde değil. Tıpkı senin dediğin gibi, biz bir yapboz gibi birbirimizi tamamlıyoruz. Beynim Alya’yı yapbozu bozmak isteyen kişi olarak algılar algılamaz pençelerimi çıkarmak zorunda kaldım.”

“Biliyorum Didem,” dedi ellerimi sıkıca tutup öpmeye başladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Melisa

Parmaklarımı uzun saçlarımın arasından geçirip, sinirden çekiştirmeye başladım. Savaş gitmemi istiyordu, hem de nedenini söylemeden. Gözlerimi onun kan çanağına dönmüş olan gözlerine kenetleyip, “Seni bırakıp hiçbir yere gitmiyorum Savaş. Bu da kulağına küpe olsun!” diye bağırdım.

Savaş başını hızlıca iki yana salladı. “Gitmeni istiyorum Melisa. Önemli olmasaydı gitmeni asla istemezdim, ama mecbursun.”

“Değilim Savaş, o kâğıtta ne yazıyor? Kafayı yemek üzereyim!” diye bağırp sinirden Savaş’ın göğsüne yumruklar atmaya başladım.

Benim yumruklarımın aslında ona hiç işlemediğini farkında olmak daha da sinirlendirmişti. “Lanet olsun!” diye bağırp Savaş’ı ittim ve yatak odasına gidip kapıyı kilitledim. Kendimi yatağa atar atmaz yastıkları yumrukladım ve nevresim takımını yırttım.

Savaş

Şu anda lanet yatak odasının kapısını kırıp Melisa’ya sıkıca sarılmak istiyordum, lakin onun eve dönmesi için kendimi tutmam gerekiyordu. Koltuğa oturup saçlarımı çekiştirmeye başladım. Geçmişimin karanlığı bir gün ortaya çıkacağını biliyordum fakat bu çok ani olmuştu.

“Kötü biri değilim ben...” diye inledim ve başıma vurup, “Kötü değilim,” diye tekrarladım. Gözümü kapatınca yine

gözümün önüne o sahne geldi. Ayağa kalkıp evin içinde volta atmaya başladım. Chen bunu muhakkak öğrenmiş, kızını bu yüzden benden uzak tutmaya çalışıyordu belli ki. Küçüktüm, küçücük bir çocuk... Neden bunun cezasını şimdi çekmeliydim ki?

Tam o an bir kırılma sesi duydum, “Melisa!” deyip yatak odasını kapısını yumrukladım. Sinsirella kapıyı açmamakla inat edince, derin bir nefes verip, “Kapının önünden çekil!” diye bağırdım ve kapıyı kırıp içeri girdim. Odanın kapısını açtığımda kırılan vazonun yerdeki cam parçalarını gördüm. Ben ne olduğumu anlayamadan, Melisa yüzüme bir yastık fırlatarak, “Beni yalnız bırak ökü z herif!” diye bağırdı. Sınırdan hem sesi hem de dudakları tır tır titriyordu. Yerdeki cam kırıklarına basmadan kendimi yatağa attım ve Melisa’ya sıkıca sarıldım. Her ne kadar beni üzerinden savurmaya çalışsa da başaramıyordu işte.

“Özür dilerim hayatım, ama başına bir şey gelmesinden çok korkuyorum,” dediğimde, birden duraksadı ve dalga geçermiş gibi gülümseyip, “Bana güvenmeyen bir adam başıma bir şey gelmesinden korkuyor. Bu gerçekten çok garip ve hiç inandırıcı gelmiyor,” dedi.

“Sana güvenememekle bir ilgisi yok, Melisa. Bu olayın su yüzüne çıkmasının şoku içerisindeyim. Senelerce bu durum örtbas edildi ve aradan onca sene geçtikten sonra ortaya çıktı. Beni seni öldürmekle tehdit ediyorlar, gülüp eğlenmemi mi istiyorsun?”

Melisa titreyen dudaklarını birbirine bastırıp ağlamamak için kendisini çok zor tutuyordu. “Savaş, ne hatası yaptın sen? Lütfen söyle artık,” dediğinde, başımı onaylarcasına salladım. “Anlatacağım ama öncelikle başını göğsüme yaslamamı istiyorum,” dediğimde, Melisa lafımı ikiletmeden başını göğsümün üstüne koydu. Ona sıkıca sarıldım, burnumu onun saçlarına daldırıp kokusunu içime çektim. “Dinliyorum, anlat hadi,” dediğinde, gözlerim dolmaya başladı.

“Henüz daha küçüktüm. Çıplak ayaklarla yurdun koridorunda yürüyordum. O gece hava yağmurluydu ve delicesine şimşek çakıyordu. Gök gürültüsü seslerinin arasında çılgılık sesleri duyunca daha da korkmaya başlamıştım... Çılgılık sesini takip ettim ve bu sesin yurt müdürünün odasından geldiğini duydum.

Keşke yapmasaydım Melisa, girmeseydim o odaya!” dediğimde, derin derin nefes almaya çalıştım.

Sinsirella yüzümü okşayıp, yüzüme öpücükler kondurmaya başladı. “Şşş sakın ol Savaş,” dedi ve yumuşak parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

“O pislik gözümün önünde bir kıza...” dediğimde, Melisa ağzımı kapattı ve, “Anlayacağımı anladım,” dedi.

“Söyle, benim ne suçum var? Sadece kıza yardım etmek istedim. Göz göre göre buna izin mi verseydim?”

“Elbette hayır! Ben olsam ben de yapardım,” dedi kısık bir sesle ve birden yataktan kalkıp bana su getirdi. “Hadi iç şunu,” dediğinde, titreyen ellerimle suyu içtim.

“Muhtemelen baban seni bu yüzden benden uzak tutmaya çalışıyor. Nereden öğrendiğini bilmiyorum, fakat bu hikâyeyi birinden öğrenmiş.”

“Bugün yaşananlar babamdan kaynaklı olamaz Savaş,” dediğinde Melisa, başımı onaylarcasına salladım. “Kim olduğunu öğreneceğim. Annem, kocası ve benden başka kimse bilmiyordu. Suçu bir şekilde örtbas ettiler.”

“Bir de o kızı unuttun. O da biliyor,” dediğinde, başımı iki yana salladım.

“O kız sonradan intihar etti,” derken kanım tekrar donar gibi oldu.

2 gün sonra

Yağmur

Yatakta sıkıntılı bir şekilde kıvranırken gözlerimi araladım. Buğra aynanın önüne geçmiş, kravatını bağlıyordu. Sesimi çıkarmadan onu keyifle izledim. Giyindiği lacivert takım elbise onu olduğundan daha da çekici kılıyordu. Keyfi oldukça yerindeydi, çünkü babası bugün güzel haberlerle anavatanına geri dönüyordu. Rus iş adamı Ivan bizimle birlikte çalışmayı kabul etmişti. Bundan sonra hem ben hem de Buğra’nın sıkı sıkı çalışması gerekiyordu. Yani başımdaki saate baktığımda, saat henüz 8’i gösteriyordu. Yani Hilal’in gelmesine tam bir saat kalmıştı. Kızı güzel bir test ettikten sonra, gönül rahatlığıyla ikizleri kendisine teslim edebilir ve iş dünyasına tekrar adım atabilirdim.

“Beni dikizlediğini biliyorum hatunum.”

“Bugünkü bu aşırı yakışıklılığının sebebini öğrenebilir miyim beyim?” diye sorduğumda, Buğra hınzır bir gülücük attı ve aynada kendisine son bir kez daha bakıp, “Olmuş muyum cidden?” dedi tok bir sesle.

Yataktan çıkıp yanına gittim ve parmaklarımı onun takım elbisesinin üzerinde gezdirerek, “Hem de öyle bir olmuşsun ki...” dedim ve onun gözlerinin içine bakarak dudaklarımı dişledim. Geriye çekilip, “Havaalanına geç kalacaksın,” dedim.

“Bir şey olmaz, arabayı birazcık daha hızlı kullanırsam babama kolaylıkla yetişirim.”

“Senin hızlı sürmeni biliyorum ben! Bak sakın bunu yapayım deme bana! Hadi babanın yanına git. Ben de buraları toplayayım. Hilal bir saate kalmaz damlar buraya.”

“İkizler kızı sevdi, bence bu iş olacak ve ben de seninle şirkette-”

Buğra’nın sözünü kesip, “Sen hâlâ burada mısın? Uçağın inmesine yarım saat kalmış, git hadi,” dediğimde, Buğra çabucak dudağını öptü ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Odamı topladıktan sonra çocuklara bir göz attım. Uykucuların uyumasını fırsat bilip jakuzinin içine bol köpük sıktım ve sıcak suyla doldurarak içine uzandım.

Yaklaşık bir saat sonra kapının zili çaldı. Gelen Hilal olmalıydı. Üzerime çabucak bir şeyler geçirdikten sonra aşağıya indim ve kapıyı açtım.

“Hoş geldin Hilal. Buyur içeri geç,” dediğimde, kocaman gülümseyip içeri girdi ve, “Hoş bulduk ablam,” dedi ve elindeki poşetleri bir kenara koydu.

Bana “Ablam” demesi tatlıydı, fakat onunla hemen bu kadar samimi olmak istemiyordum.

“Ne var o poşetin içinde?”

“Sana kıymalı börek aldım ablam, sever misin?”

“Severim,” dedim gülümseyerek ve salona geçmesini rica ettim.

“Bebeler uyuyor mu?” diye sorduğunda başımı onaylarcasına salladım.

“Ben çay koyayım hem birlikte börek yeriz hem de birazcık muhabbet etmiş oluruz.”

“Sen otur ablam, ben ne güne duruyom burada? Sen bana mutfağın yerini söyleyiver yeter.”

“Salondan çık, tam karşıda mutfak. Demlikler ocağın üstünde, çay kavanozunu zaten hemen görürsün.”

Hilal mutfağa gittiğinde keyifle gülümsemeye başladım. Kız çok temiz kalpli, saf biriydi. Sanırım onu işe almakla hata etmemiştim.

Emir

İstanbul’da döndüğümüzde Didem’le doktorun yolunu tuttuk. Bugün nihayet test sonuçlarını alacaktık. Yol boyunca ikimiz de sessizdik. İçime işleyen o kötü his, tüm bedenimi sarmıştı fakat Didem’e belli etmemek için kırk takla atıyordum.

Doktora gelir gelmez heyecanla bekleme salonunda oturduk. Umarım Gülistan Hanım bize iyi haberler verir de yüreğimize birazcık olsa su serperdi. Yaklaşık yirmi dakika bekleme süresinden sonra doktor yardımcısı bizi odaya çağırdı. İçeri girdiğimizde, Gülistan Hanım gözlüklerini takmış, kaşları çatık bir halde elindeki kâğıdı okuyordu.

Didem’in elini sıkıca tutup doktorun yanına yürüdüğümüzde, kadın elindeki kâğıdı masanın üzerine koyup kısık bir sesle deri koltuğa oturmamızı rica etti.

Didem’e bakıp, “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu.

Didem elimi daha da sıkıp, “İyi hissediyorum da bir sorun mu var doktor hanım? Bebeğimin durumu nasıl?” dedi.

Gülistan Hanım masanın üstündeki kâğıdı tekrar eline alıp derin bir iç çekti ve, “Bebeğiniz... Bebeğinizi aldirmek zorunda kalabiliriz,” dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yağmur

Hilal'in getirdiği börekleri afiyetle yerken, kızın utançtan çay bile içmediğine şahit oldum. Hilal ellerini yumruk haline getirmiş, tırnaklarını avuç içine batırıyordu. Onu rahatlatmak için hemen konuya girdim.

"Nurgül durumundan biraz bahsetti," dediğim anda, utançla yere baktı ve derin bir iç çekti.

"Kaçmasaydım beni köyün ağasıyla evlendireceklerdi. Benim hayallerim var abla, evlenemezdim o adamla," dedi titreyen bir sesle. Gözleri ise dolu dolu olmuştu.

"Şimdi her yerde seni arıyorlardır," dediğim anda, başını hızlıca iki yana sallayıp, "Bulamazlar, çünkü benimkilerin Nurgül Teyze ile araları yok. İkimiz daha çok gizlice konuşuyoruz," dedi.

"Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Okulu ne yapacaksın?"

"Teyzem ile kaydımı geçen gün dondurduk. Uygun görürsen çocuklara bakıp geceleri de seneye hazırlık derslerimi çalışmak istiyorum ablam."

"Peki bu senin için zor olmayacak mı? İleride çocuklara bakarak nasıl derslere gireceksin?"

"Sen yeter ki he de ablam, ben her şeyin üstesinden de geliyorum," dediği anda, genç kızın parlayan gözlerinin içine baktım. Bu kızdan ailemize zarar gelmeyeceğinden adım gibi emindim.

"Tamam Hilalciğim, yalnız senden sadece ufak bir şey istiyorum. İstedğin an işe başlayabilirsin."

“Söyle ablam, ne istersen yaparım.”

“Sadece birkaç gün test süresi istiyorum senden. Memnun kalırsak, yanımızda da kalabilirsin.”

“Essah mı?” dediği anda gözlerinde güller açmaya başladı.

“Essah ya,” dedim ve Hilal kendini tutamayıp bana sıkıca sarıldı.

“Çok teşekkür ederim ablam, inan ki yüzünü kara çıkarmayacağım.”

Sarılma faslı bittikten sonra, Hilal’e evi gezdirdim. Genç kız gözlerini büyüttmüş, şaşkınlıkla etrafa bakıyordu.

“Sana kalacağın yeri göstereyim” dediğimde, başını usulca salladı. Üzerimize bir ceket giydikten sonra dış kapıyı açtım ve bahçeden müştemilata doğru ilerledik. Kullanılmadığı için birazcık kirliydi lakin temizlik yapılsa Hilal için çok uygun bir yerdi.

“Allah sizden razı olsun ablam benim. Ben burayı güzelce temizlerim sen hiç merak etme,” dediğinde, yüzümde buruk bir gülümseme oluştu.

Bu yaşta, böyle şeyler yaşadığı için Hilal’e üzüliyordum doğrusu.

Emir, avuçlarının arasında sıkı sıkı tuttuğu kupayı yavaşça titreyen dudaklarına götürdü ve güçsüzce bir yudum aldı.

Gülistan Hanım’ın verdiği üzücü haber, çifti darmadağın etmişti.

Genç adam dolmuş gözleriyle gökyüzüne bakıp, “Neden? Neden bunların benim bebeğimin başına geldi?” diye sorup sertçe yutkundu.

Emir, tekrar Didem’in durumunu kontrol etmek için yatak odasına çıktı ve kapıyı yavaşça açıp içeriye girdi.

Didem yastığına sıkıca sarılmış uyumaya devam ediyordu. Emir yanına uzanıp usulca onun saçlarını okşarken tekrar gözlerinin dolduğunu hissetti.

“Birlikte savaşağız Didem, bebeğimiz için her şeyi yapmaya hazırım,” diye fısıldadı ve eşinin alına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Emir, Didem'i sıkıca sardı ve başını onun boyun girintisine koyar koymaz gözlerini sıkıca kapatıp uyumaya çalıştı.

Emir

Sabah dört sularında, Didem'in çığlık sesine uyandım. Onu sıkıca kendime sarıp, "Şşş buradayım meleğim. Sakın korkma," dediğim-de, Didem kızarmış gözlerle bana bakıp çaresiz bir şekilde, "Onu bırakamam Emir. Bebeğimizi bu yüzden aldırمام, lütfen bir şeyler yap!" diye yalvardı. İşte o an, kendimi çok çaresiz hissettim.

"Başka bir doktora gidelim, Didem. Sana her zaman diyorum, Gülistan Hanım'ı sevemedim ben. Ona karşı güvenim sıfır. Yarın sabah ilk iş, sana başka bir doktor arayacağız tamam mı güzelim?"

"Emir, Acaba Gökhan'ı arasak mı? Sonuçta yabancı biri değil, çocuğumuz için de daha temkinli davranabilir."

"Onu da pek sevdiğim söylenemez, ama bebeğimiz için katlanabilirim. Şimdi güzelce uyumaya çalışalım, yarın sabah erkenden hastaneye uğrar senin şu arkadaşla konuşuruz."

"Kıskançlığın zamanı değil, Emir. Farkındaysan Gülistan Hanım çocuğumuzun işitme engelli doğabileceğini söyledi ve ben sırf onun sağlığı için canımı bile veririm!"

"Hayatım, lütfen uyumaya çalışalım. İkimiz de Nokta'nın iyiliğini istiyoruz. Yarın Gökhan'ın yanına gider konuşuruz."

Ertesi gün, gözlerimi açtığımda Didem yatakta yoktu. Gözlerimi ovuşturup, "Hayatım, neredesin?" diye seslendim, lakin ne ses ne de seda vardı.

Terliklerimi ayağıma geçirip odalara tek tek baktım ve Didem'e seslendim. Korkudan kalbime öküz oturmasıyla beraber, daha da sesli bir şekilde, "Neredesin Didem!" diye seslendim.

Allah'ım lütfen bir yerden düşüp bayılmış olmasın, yalvarırım sana...

Kış bahçesine girmemle derin bir nefes verdim. Didem oradaki koltuğa uzanmış uyuyordu. Masanın üstünde ise papatya çayı vardı.

Koltuğun üzerine oturup, "Güzelim," diye fısıldadım ve alnına yumuşak bir öpücük bıraktım.

“Didem, kalk sabah oldu. Gökhan mıdır nedir ondan randevu al,” dediğimde, Didem yine tepki vermedi.

“Hayatım?” derken, dudaklarım titriyordu. Didem hiçbir tepki vermeyince korkuyla oturdüğüm yerden fırladım ve ambulansı aramak için telefonumu aradım. Işık hızıyla yatak odasına doğru koştum, şarjdaki telefonumu şarj cihazından çıkardım ve hemen bir ambulans çağırdım.

Aşağıya indiğimde Didem hâlâ baygın yatıyordu. Nabzını yokladığımda derin bir nefes verdim. Kalbi atıyordu, ama yavaş bir şekilde.

Yaklaşık on beş dakika sonra ambulans gelmişti. Didem’i sedyeye yatırır yatırmaz saçlarımı çekiştirdim.

Hastane yolunda, Didem’in elini sıkıca tuttum. “Dayan güzelim,” dediğim anda ambulanstakiler bana çeşitli sorular sormaya başladı. Didem’in riskli bir hamilelik geçirdiğini söylediğimde, karıma oksijen maskesi taktılar.

“Karım iyi olacak değil mi?” dediğimde, görevli gergin bir şekilde, “Şu an size bir şey söyleyemeyiz, ama eşinizin nabızı çok yavaş atıyor,” diye yanıt verdi.

“Sizin hastanede Doktor Gökhan var, eşimle o ilgileniyordu,” dediğim anda, görevliler beni sakinleştirmeye çalıştı.

Hastaneye varır varmaz Didem’i acile aldılar. Gökhan’ı gördüğüm anda yakasına yapıştım. “Didem’i bu sabah baygın bir şekilde koltukta yatarken buldum. Aslında sana gelecektik çünkü Didem’in asıl doktoru çocuğumuzun işitme engelli doğabileceğini söyledi. Yardım et bize Gökhan!”

Gökhan kolumdan tutup, “Emir Bey, lütfen sakin olun ve burada bekleyin. Ben Didem’in durumuna baktıktan sonra, sizi içeri alacağım,” dedi ve hızlıca odaya girdi.

Hastane koridorunda volta atarken saçlarımı çekiştirdim ve önümde duran sandalyeyi tekme atarak yere devirdim.

“Allah’ım sen aklıma mukayyet ol. Lütfen karıma ve çocuğuma bir şey olmasın, sana yalvarırım,” dedim çaresizce belimi hastanenin soğuk duvarına yaslayıp ağlayarak yere çöktüm. Ya ikisine bir şey olursa?

Telefonumu çıkarıp titreyen parmaklarımla rehberde Yağ-

mur'un numarasını buldum. Arama tuşuna basar basmaz çaresizce Yağmur'un telefonunu açmasını bekledim.

"Alo Emir?" dedi şaşkın bir şekilde.

"Yağmur, sana şu anda çok ihtiyacım var," dediğimde, birden panikleyip, "Emir iyi misin sen? Sesin çok kötü geliyor! Yoksa Didem'e mi bir şey oldu?" diye sordu.

"Hastanedeyiz, Yağmur. Didem baygın bir şekilde koltukta uzanıyordu. Ne yapacağımı bilemedim, sizin Gökhan onu şu anda acilde muayene ediyor."

"Hemen geliyorum! Yalnız mısın hastanede? Anneler nerede?" diye sorduğunda, "Onlar birkaç gün daha Uludağ'da kalacaklar. Lütfen buraya gel, bir anne olarak desteğine çok ihtiyacım var," dedim ve telefonu kapattım.

Yaklaşık 10 dakika sonra hemşireler koşarak Didem'in yattığı odaya gittiler. Koridorun ortasında, "Gökhan!" diye bağırdım ve diğer sandalyeleri yere devirdim. İki hemşire yanıma koşup sıkıca kollarımdan tuttular ve, "Beyefendi sakın olun! Burası bir hastane, babanızın malı değil!" dediklerinde, sinirden adeta bir aslan gibi kükredim.

Kapının açılması ve Gökhan'ın odadan çıkmasıyla, hemşireleri itip onun yanına koştum ve yakasına yapıştım. Gökhan kızarmış gözlerini gözlerime dikti ve elini omzuma atıp, "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bir karar vermen lazım Emir," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi Didem'in bulunduğu odaya yöneltip titreyen sesimle, "Ne kararı Doktor?" diye sordum. Tahmin ettiğim şeyi sormasını dua ederken, Gökhan elini omzuma atıp, "İçeri girin, Didem uyandı. Üçümüzün konuşması gerekiyor, durum birazcık vahim," dedi.

Derin bir nefes verip gözümdeki yaşları sildim. "Didem neden uyanmadı Doktor? Neyi vardı?"

"Bayılmış... Hamilelikte olur böyle şeyler. Ama konumuz Didem değil, bebeğiniz. Şimdi içeri girmeni rica ediyorum," dediğinde, başımı onaylarcasına salladım.

İçeriye girdiğimizde, Didem yorgun gözlerle bana baktı ve kısık sesle, "Emir..." dedi.

Hemen yanına oturup elini sıkıca sardım ve öpücükler konurdum. "Buradayım güzelim, yanıdayım," dedim ve Didem'in ellerini daha çok öpmeye başladım.

Ardından Didem dönüp, "Gökhan bana ne oldu?" dediğinde, Gökhan dudaklarını ısırp, "Çocuğunuz dünyaya engelli gelebilir Didem, riskli bir hamilelik olacak," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Didem'in gözlerinden yaşlar süzülürken, boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Çocuğumuz için ufak bir umut kırıntısı bile yok mu?" diye sorduğumda, sıkkın bir şekilde, "Çok az. Hatta bebeğin hayatta kalıp sağlıklı bir şekilde doğması mucize olur, Emir Bey," dedi. "Bir doktor olarak, tek önerim bu gebeliği sonlandırmak olacaktır. Eğer çocuğu yaşatmak istiyorsanız, sonuna kadar arkanızda dururum. Karar sizin. Ben şimdi sizi yalnız bırakayım da karı koca sakince konuşun.

Yağmur

Didem'in bulunduğu odaya doğru ilerlerken, Gökhan'ı gördüm. Ona seslenmemle birlikte bana şaşkın şaşkın baktı. "Yağmur?" dedi ve hızlı adımlarla yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

"Maviş, seni burada beklemiyordum!" dedim şaşkınca ve Gökhan'ı baştan aşağıya kadar süzüp, "Kilo vermişsin," dedim.

"İş gücü eritti beni... Çok yoruluyorum," dediğinde, gözlerimi Didem'in bulunduğu odaya dikip, "Didem nasıl? Lütfen bana kötü bir haber verme," dedim.

Gökhan elini sakallarının üzerinde gezdirip, "Bebeğin durumu kötü, ama görünen o ki, Didem çocuğu doğurmak istiyor," dedi.

"Gökhan, kim bile bile çocuğunu öldürmeye kalkışır ki? Allah kimseye evlat acısı yaşatmasın. Çocuklarıma bir şey olsa ölürüm ben."

Gökhan parmağımdaki yüzüğe bakıp gülümsedi ve şakayla karışık, "Hani benimle evlenecektin sen?" diye sordu.

"Gitmeseydin evlenirdik be mavişim," dedim ve dudaklarımı ısırp, "Didem'in yanına gidebilir miyim?" diye sordum.

Gökhan başını iki yana sallayıp, "Şimdi değil, bırak eşikle rahat rahat konuşsunlar. Karar versinler, öyle gideriz yanlarına."

"Peki o zaman, ben burada onları bekleyeyim. Sen de işine bak lütfen, seni alıkoyamayayım."

Gökhan saatine bakıp, "Bir kahve içmeye vaktim var aslında. Ne dersin, kafeteryaya inelim mi? Hem birazcık muhabbet edip kafa dağıtmış oluruz. Bu arada Ahmet Amca nasıl? Onu da bir ara ziyarete gelmek istiyorum," dediğinde, bacaklarım titremeye başladı. Babam... Ona her ne kadar kırgın olsam da kendisini her geçen gün daha çok özlüyordum.

"Babam... "dedim titreyen sesimle. "Babamı geçen nisan da kaybettik," dedim var olan gücümle. Gökhan mavi gözlerini büyütüp, "Ne? Nasıl yani? Ahmet Amca?" dedi ve ağzını eliyle hızlıca kapattı.

Kafeteryaya iner inmez Gökhan eliyle boş masayı işaret edip, "Sen git, ben kahveleri alıp geliyorum," dedi.

Masaya oturmamla, elimi saçlarımin arasından geçirdim ve Didem için dua etmeye başladım...

Gökhan getirdiği kahveyi masaya indirip, “Bol şekerli, süt-süz kahveniz efendim. Afiyet olsun,” dediğinde gülümsedim ve, “Unutmamışsın,” dedim.

“Unutmam için bir sebep söyle?” dediğinde gülümsemekten başka bir şey yapamamıştım. Şu an kendimi yaralı bir kuş gibi hissediyorum.

“Yarana tuz basmak istemem, ama Ahmet Amca neden öldü? Kaza falan mı geçirdi?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

“Babam kanserden öldü, Gökhan. Babamın hastalığını mezuniyet günümde öğrendim. Çok savaştık ama olmadı... Hayata tutunmayı başaramadı.”

“Baban öldükten sonra da hayatının aşkını buldun, haksız mıyım?” diye sorduğunda, başımı iki yana salladım.

“Hayır, Buğra ile evlenmemi başta babam istedi,” dediğim-de, Gökhan kahvesinden büyük bir yudum alıp, “Hadi canım, bildiğimiz Ahmet Amca seni sevmediğin biriyle mi evlendirdi?” diye sordu.

“Başta öyleydi tabii, eşimle birbirimizi pek tanı mıyorduk. Ama birbirimizi yakından tanıyınca...” dediğim anda Gökhan lafımı kesip, “Birbirinize âşık oldunuz,” diye ekledi.

Gülümseyip başımı olumlu anlamda salladım ve “Hem de çok âşık olduk,” diye ekledim.

“Senin adına çok sevindim Yağmur, ama Ahmet Amca’nın öldüğüne hâlâ inanamıyorum.”

“Sana bir bomba daha patlatayım mı? Benim bir annem varmış ve babam bunu yıllarca hem benden hem de annemden saklamış. Doğumdan sonra beni kaçtırmış ve anneme öldüğümü söylemiş,” dediğimde, Gökhan şaşkınlıkla bir bana bir de etrafa baktı.

“Sanırım günlük şok dozumu aldım. Bunlar hastanede konuşulacak şeyler değil. Eğer eşinin de zamanı olursa, sizi güzel bir yere yemeğe davet etmek isterim.”

“Olur tabii, hem benim ikizlere de tanışmış olursun.”

“Demek ikizlerin de var... Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Karabulut.”

“Gökhan, Didem’in yanına gitsek olur mu? Aklım sürekli

Didem'de. Ben burada oturup keyifle kahve içerken, kardeşim odada can çekişiyor. İçim rahat değil, bir anne olarak onunla konuşsam olur mu?"

"Önemli olan Didem ve eşinin kararı Yağmur, senin yerinde olsam kararlarını değiştirecek bir konuşma yapmam. Ama yine de sen bilirsin."

Hızlıca kahvemizi içtikten sonra Gökhan ile birlikte Didem'in odasına girdik. Kardeşim beni gördüğünde ağlamasına engel olmadı ve ona sarılmam için kollarını bana açtı."

Ona sıkıca sarılırken, streten Didem'in vücudunun titrediğini hissettim. "Kardeşim," dedim ve Didem'in yanaklarına bir öpücük bıraktım.

"Bebğim engelli doğabilir," dediğinde, onu sakinleştirmeye çalıştım. Gökhan ile Emir'e bakıp, "Bizi beş dakikalığına yalnız bırakabilir misiniz? Didem ile baş başa konuşmak istiyorum," dediğimde, Gökhan ve Emir başlarını sallayıp odadan ayrıldılar.

Didem'in elini sıkıca tutup, "Ne karar verdiniz kuzum?" diye sorduğumda, Didem gözyaşlarını akıtıp, "Her ne olursa olsun, ben bu çocuğu dünyaya getirmek istiyorum Yağmur," dedi. "Gökhan şansı varsa sağlıklı doğabilir dedi. Bu şans çok düşük olsa bile, ben risk alıp bu kumarı oynamak istiyorum. Şayet çocuğum engelli doğarsa, ben kanatlarımı takıp onun iyiliği için her şeyi yaparım."

Didem'in eline bir öpücük kondurdum. "Hatırlıyor musun, iyi bir anne olamamaktan çok korkuyordun. O kadar korktun ve ağladın. Ama şunu sana söylemek istiyorum, sen daha bebek doğmadan iyi bir anne olmayı başarmışsın. Her anne bu riski göze alamaz, Didem. Korkarlar, çocuğu diğer çocuklardan farklı olacak diye. Hasta ise çocuğun ne suçu var? Ben hep senin ve yeğenimin arkasında olacağım Didem. Her ne olursa olsun, tamam mı? Benim yeğenim annesi gibi güçlüdür, pes etmez."

"Gökhan'ı odaya çağırır mısın lütfen? Onunla konuşmak istiyorum."

Başımı sallayıp kapıya doğru yürüdüm ve Gökhan ile Emir'e gelmeleri için bir işaret ettim.

"Ben, daha doğrusu Emir ile ben kararımızı verdik Gökhan,

belki Emir sana anlatmıştır.” dediğimde, Gökhan başını yukarı aşağı salladı. “Biliyorum, az önce eşinle konuştum. Bana sorarsan iyi bir fikir değil, ama sonuçta anne olan sensin. Bana da yeğenim için elimden gelenin en iyisini yapmak düşer.”

“Gökhan, benim içimde böyle tuhaf bir his var. İçimdeki ses, çocuğumun sağlıklı dünyaya geleceğini söylüyor. Normalde iç sesimi çok dinlemem, ama söz konusu benim bebeğim ise, gereken şeyleri yapmaya hazırım.

Didem, Emir’in elini sıkıca tutup bakışlarını Gökhan’a yöneltti. “Bebeği aldırma kararı alsaydık, ileride çok pişman olacağımıza adım kadar eminim. Hayatımız zaten bir kumar değil mi? Eğer bu oyunun sonunda çocuğumun sağlığı söz konusu ise, bu kumarı sonuna kadar oynamaya hazırım.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Melisa

Sabahın erken saatlerinde, gördüğüm kâbus sonucu nefes nefese uyandım. Sol tarafıma baktığımda, Savaş sessizce inliyor, alnından ise boncuk boncuk terler akıyordu. “Melisa! Gebertirim sizi lan, bırakın onu!” diye mırıldandığında onun da aynı şekilde kötü rüya gördüğünü fark ettim. Elimle onu dürtüp, “Savaş, çabuk kalk, kâbus görüyorsun,” dedim ve parmaklarımla Savaş’ın alnından süzülen teri sildim.

“Öküzüm, hadi kalk,” dedim ve başına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Savaş birden yerinden sıçradı ve güçlü kollarıyla beni sıkıca kavradı. Beni gördüğünde, rahatlanmışçasına nefes verdi ve titreyen sesiyle, “Allah’ıma şükürler olsun ki yaşıyorsun,” dedi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“Savaş, iyi misin?” diye sordugumda, başını hızlıca iki yana salladı. “İyi değilim Sinsi, can güvenliğinden şüphe duyuyorum. Düşündükçe kalbim sıkışıyor, deliriyorum. Bu duruma adil bir çözüm bulmamız gerekiyor Melisa. Herkesten kaçmaya devam edemeyiz.”

“Kısacası eve dön demek istediğini anlıyorum Savaş ama şunu bil ki, seni bırakıp gidemem. Ölmemi iste, ama seni bırakıp gitmemi sakın isteme benden.”

Savaş beni kendine doğru çekip bedenimi sıkıca sardı ve saçlarını öpüp koklamaya başladı.

“Sinsim... Müstakbelim... Seni her şeyden çok seviyorum. Bunu asla unutma olur mu?”

“Savaş, benimle veda konuşması yapar gibi konuşma. Ben seni bırakıp şuradan şuraya gitmem.”

“Seni bırakıp bir yere gideceğim yok. Birlikte babanın karşına çıkacağız. Benimle ne derdi varsa dökülsün konuşalım. Ama şunu da bilsin ki, onun kızını ona yem edecek göz yok bende.”

O an şaşkınlıktan başımı kaldırıp Savaş’ın kararlı gözlerinin içine baktım ve, “Birlikte mi gideceğiz?” diye sordum. Savaş başını yukarı ve aşağıya sallayarak duruma onay verirken, kalbimin korkudan daha da hızlı çarptığını hissettim.

“Babam seni öldürür, Savaş. İkimiz de bir yere gitmeyeceğiz. Gerekirse yurtdışına kaçalım olmaz mı?”

Savaş avuçlarımın içini usulca öptü. “Kimseden kaçamak yaşamak istemiyorum. Artık huzur bulmak istiyorum. Sevdığım kadınla bir ömür geçirmek istiyorum. Ve en önemlisi bir aile istiyorum, Sinsirella. Çocuğumun ileride çok sevebileceği bir dedesi olsun istiyorum. Benim ailemden ümidi kestim ama aynı şeyi senin ailenle özellikle babanla yaşamak istemiyorum. Lütfen anla beni. Ailesiz yaşamamanın ne demek olduğunu bilmiyorsun ve sırf benim yüzümden ailenle aranın bozulmasına göz göre göre gözlerimi yumamam.”

Savaş’ın gözlerinden süzülen yaşları gördüğüm anda kalbim sızladı. Parmaklarımla onun gözündeki yaşı sildim ve ardından yüzündeki sakalları okşadım.

“Sana bir kez daha âşık oldum adam,” diye fısıldadım kulağına ve başımı Savaş’ın göğüs kafesinin üzerine koyup gözlerimi yumdum.

Saatler sonra kahvaltı yapıp üzerimizi sıkıca giyindik. İkimizin de suratı sirke satıyordu. Savaş haklıydı, babamın kendisine güvenmesi için bir hamle yapıyordu fakat iç sesim her şeyin daha kötüye gideceğine dair bas bas bağırıyordu.

Arabaya biner binmez derin bir nefes aldım. Babamın vereceği tepkiden çok ama çok korkuyordum. Savaş ile yol boyunca ağzımızı açıp tek bir kelime bile konuşmadık. Radyoda hüzünlü bir parça çalmaya başlayınca, gözlerimden yaşlar süzüldü. Bir yandan yola öteki yandan ise Savaş’a bakıp durdum.

Yüzünün keskin hatları bu sefer daha da belirgin dişlerini sıktağı ise her halinden belliydi.

“Seni bırakmak istemiyorum,” dediğimde, Savaş göz ucuyla bana bakıp, “Korkma güzelim, seni asla yalnız bırakmayacağım,” diye yanıt verdi.

Kapının önüne gelmemizle ayaklarım titreyerek arabadan indim. Mert beni görür görmez telefonuna sarıldı ve yanıma doğru koştu. Tam o sırada Savaş yanıma gelip sıkıca ellerimi tuttu.

Mert önümde dikilip, “Melisa Hanım?” dedi ve başını aşağıya doğru kaydırıldı. “Babam evde mi?” diye sorduğumda, Mert başını iki yana sallayıp, “İçeride efendim,” diye yanıt verdi.

Dış kapıya doğru yürürken dış kapı açıldı ve annemle babam bana doğru koşturaya başladılar.

Annemin, “Melisa!” diye bağırması, gözlerimin dolmasına sebep oldu. Onu o kadar çok özlemiştim ki.

Babam Savaş’ı görür görmez, kırmızı görmüş boğaya döndü ve yüksek sesle, “Bu herifin burada ne işi var?” diye bağırıldı. Savaş sinirden titreyen ellerimi daha da sıkı kavrayıp, “Korkma güzelim,” diye mırıldandı.

Babam belindeki silahı çıkarıp, “Çabuk kızımın elini bırak, yoksa seni doğduğuna pişman ederim,” dediğinde, Savaş beni daha da kendisine sarıp, “Ben sizinle burada adam akıllı konuşmaya geldi,” dedi.

Babam birden havaya ateş açıp, “Sana kızımı bırak dedim!” diye bağırıldı.

Savaş elimi bırakıp babama doğru yürürken bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Savaş namluyu alnına dayayıp, “Sizden korkmuyorum, sadece aramızdaki yaşanan tatsız olaylara bir son vermek istiyorum,” dedi ve derin bir nefes verdi. “Lütfen olgun bir baba gibi davranın ve benimle konuşmadan kafanızda yalan yanlış haberler uyarlamayın.”

“Sen benim başıma bela mısın ha? Melisa çabuk odana çık, seninle de konuşacağım ama öncelikle halletmem gereken bir şey var,” dedi ve nişan aldı.

“Baba lütfen, yapma!” diye bağırıldığım da, annem Savaş’ı kenara itip, “Yeter Chen! Yeterince rezil ettin bizi! Çocuklar birbirlerini çok seviyor anlamıyor musun?” diye bağırıldı.

Babam silahı Savaş’a doğru yöneltip, “Kızımın bir katil ile birlikte olmasına izin veremem,” diye bağırıldı.

“Baba, Savaş katil değil anladın mı? Mecbur kaldı ve inan ki, onun yerinde aynısını ben de yapardım.”

Annem birden Savaş’ın kolundan tuttuğu gibi eve doğru çe-
kiştirmeye başladı. Babam kızarmış gözlerle bana bakıp yüzüme
tükürdü ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, “Bu benim kızım
olamaz,” dedi

“Baba dinle bizi, ne olur,” dediğim anda, gözlerim karardı
ve yere yığıldım.

Gözlerimi açtığımda yatak odamdaydım. Babamın çalışma oda-
sından gelen bağırma sesini duyar duymaz yatağımdan kalktım ve
çıplak ayaklarla babamın çalışma odasına doğru koştum. Kapının
önünde dikilip konuşmalarını dinlerken, heyecandan bacaklarım
titremeye başladı.

“Evleneceğiz, siz ister kabul edin ister etmeyin. Ben Melisa
olmadan nefes bile alamıyorum.”

“Bundan böyle ihtiyaç duyduğun nefesi alamayacaksın. Kızımı
sana yedirtmem, anladın mı? Melisa’nın senin gibi bir yetimhane
çocuğuna layık olduğunu mu düşünüyorsun sen? Onu geçtim,
avuçlarının arasında kan var kan! Kızının böyle birisi ile gezip
tozmasını ister miydin?”

“Eğer o çocuk benim Melisa’yı sevdiğim gibi severse elbette
de izin veririm. Hem ben o zamanlar daha çok küçüktüm. Kızı
o pis teca...”

Annemin yanıma gelmesiyle, “Lütfen bir şeyler yap anne!”
diye yalvardım.

“Kızım, bırak konuşsunlar. Korkma, babanın silahını elinden
aldım Savaş’a bir şey yapamaz.”

Birden babamın, “Melisa’yı Şanghay’a yollayacağım. Bir daha
onun yüzünü bile göremeyeceksin!” dediğini duyduğumda, sinir-
den kudurdum ve çalışma odasına daldım.

“Bir yere gitmeyeceğim baba! Gitmemi istiyorsan cesedimi
çiğnemen gerekir.”

“Çabuk odana, Melisa! Sıra sana da gelecek! “

“Gelecekse şimdi gelsin, benim kimseden saklayacağım bir şey yok!”

Annem dayanamayıp sinirden babamın yakasını tuttu. “Çocuklar birbirlerini seviyor, Chen! Küçük bir çocuk gibi davranma artık! Başımıza bin bir tane çorap örüyorsun. Kızımız artık küçük bir kız değil, kendi kararlarını kendisi verebilecek yaşta.”

“Miray, sen karışma. Kızımın benim adamda bir mesele bu!”

“Senin kızın da benim değil mi Chen? Sen kendini ne sanıyorsun?”

“Miray, yeter artık seninkisi!”

“Bence de yeter, Chen. Ben senden boşanmak istiyorum. Hem de en kısa zamanda.”

Chen gözlerini kısarak, “Boşanmak mı? Güldürme beni,” dedi alay edercesine ve sıkıca eşinin kolundan tuttu. “Bunu bana yapamazsın.”

Miray kocasını geriye itti. “Bal gibi de ayrılıyorum senden, Chen. Seni, yani âşık olduğum adamı artık tanıyamaz hale geldim! Hangi ara elin silah tutar oldu? Benim sevdiğim, kendimi yanında hep güvende hissettiğim adam nerede? Ha söyle bana Chen, ne-re-de? Savaş’ın ne kötülüğünü gördün şimdiye kadar? Ya Melisa? Onun yanında ne kadar mutlu görmüyor musun? Chen, başımıza ne geldiyse senin yüzünden geldi. Gücüm yok artık, anladın mı?”

“Ben kızımı sokakta bulmadım, Miray. Onun iyiliğinden başka bir şey istemiyorum,” dedi ve parmağıyla Savaş’ı işaret etti. “O gelmeden önce mutluyduk biz. Melisa da öyleydi.”

Genç kız dayanamayıp, “Yeter artık! Bıktım hepinizden!” diye bağırdı ve babasının yanına gidip kızarmış gözlerle, “Ben artık senin kızın olmak istemiyorum, Chen Wang,” dedi. “Benim mutluluğuma saygı duymayan birine baba demek istemiyorum.”

Chen elini yumruk yapıp iyice sıktı ve dişlerinin arasından, “Çabuk odana Melisa!” diye.

Melisa başını iki yana sallayıp, “Gitmeyeceğim baba. Hatta yanına gelmekle bile hata yaptığımı düşünüyorum,” dedi. “Senin

kızın olmaktan utanıyorum. Yakında bu soyadından kurtulacağımı o kadar seviniyorum ki,” dediği anda ise yüzüne sert bir tokat yedi.

Savaş bu olanlara dayanamayıp Melisa’nın yanına koştu ve elini sıkıca tutup, “Bu kadar tiyatro yeter, biz gidiyoruz!” dedi ve Miray Hanım’ın elinden tutup, “Siz de bizimle gelin,” dedi.

Miray başını sallayıp genç çiftle birlikte gitmek isterken, Chen birden kükreyip “Acelecî davranıyorsun, Miray!” diye bağırıldı. Miray yüzünü eşine doğru çevirip, “Keşke bunu kızımızı ilk defa odasına kapattığında yapsaydım,” dedi ve çocuklara bakıp, “Gidelim,” dedi.

“Miray, dur. Gitmeden önce son bir kez konuşalım,” dedi Chen ve kızına bakıp, “İkimiz, yalnız,” dedi.

“Konuşacak bir şeyimiz kalmadı, Chen. Yakında avukatıma gider boşanma davasını açarım,” dediğinde Miray, Chen gülümseyip, “Konuşmamız gereken çok önemli bir konu var. Bence beni dinlemelisin,” dedi ve onun yanına gidip kulağına fısıldadı: “Gittiğin an diğer kızını da üzersin. Peşinde adamlarım var ve kızını takip ediyorlar. Bence son kez konuşalım.”

Miray gözlerini büyütüp tiksintiyle eşine baktı. “Çocuklar, siz önden gidin ben geliyorum,” dedi.

Ağızından kelimeler süzülürken, kalbi korkudan deli gibi çarpıyordu.

“Anne emin misin?”

“Eminim kızım, siz önden gidin ben geliyorum,” diye yanıt verdi.

Savaş ile Melisa çalışma odasından ayrıldıktan sonra, Miray eşine tiksintiyle bakıp, “Yağmur’dan ne istiyorsun sen?” diye sordu.

“Eşikle ortak olduğumuzu unutuyorsun herhalde. Ben ortaklıktan çekildiğim an daha derin bir çukura düşerler. Belki bu sefer içinden bir daha çıkamazlar ha?”

Miray tüylerinin birden diken diken olduğunu hissetti. “Bunu yapamazsın,” dediğinde, Chen pişkin pişkin sırtmaya başladı.

“Bal gibi de yaparım. Ailem için yapmayacağım şey yok. Eğer Yağmur’un hayatının mahvolmasını istemiyorsan, Melisa’yı evde kalmaya ikna et. Yoksa hemen bugün ortaklıktan geri çekilme kararı alırım,” dedi.

“Seni gidi pislik herif! Seni gidi aşağılık herif!”

Miray eşinin göğsüne yumruklar atarken, Chen karşısındaki kadının yenilgisinin tadını çıkarıyordu.

“Bu arada abim YunShi haftaya bize gelecek. Sakin bir tatsızlık çıkarayım deme.”

“YunShi mi? Neden geliyor?”

“Çok sevdiği yeğenini özlemiş de ondan.”

Melisa

Savaş ile birlikte merdivenlerden aşağı inerken içime kötü bir his doğdu. Elimi kalbimin üzerine bastırdım. Adeta nefesim kesiliyor gibiydi. Koridordan dış kapıya yürüdüğümüz anda Savaş bana sıkıca sarılıp saçlarımı öpmeye başladı.

“Sakin üzülme, Sinsirella. En azından annen yanımızda olacak,” dediğinde, ona iyice sokulup “İçimde tuhaf bir his var, Savaş. Annem gelmeyecek, her şey karışacakmış gibi geliyor bana,” dedim.

“Saçmalama güzelim. Birazdan annen gelecek ve hep birlikte bu evden gideceğiz.”

Savaş’ın benimle konuşmasının ardından annem yaşlı gözlerle yanıma geldi. “Çok üzgünüm çocuklar,” dedi.

“Üzgün mü? Ne oldu anne?”

Annem bakışlarını Savaş’a doğru yöneltip yanına doğru yürüdü ve onun yüzünü avuçlarının arasına alıp korkudan titreyen sesiyle, “Oğlum, lütfen buradan git. Söz veriyorum, düğününüzü ben yapacağım, ama lütfen şimdi git,” dedi.

“Anne, ne bu halin? Babam sana ne dedi de kararını değiştirdin?”

“Lütfen bana bir şey sorma bebeğim. Senden tek ricam şimdilik yanımda kalman. Söz veriyorum, sizi en kısa zamanda birbirinize kavuşturacağım.”

“Anne, babam ne dedi sana? Yalvarırım söyle, yoksa yukarı çıkar bunun hesabını ona sorarım.”

“Güzel kızım, lütfen olayı daha fazla uzatma. Güven bana. Sana anne sözü veriyorum, düğünü kendi ellerimle organize edeceğim. Bana sadece birazcık zaman verin. Chen ile boşandıktan sonra rahat bir nefes alabilirim.”

“Ne yani, şimdi burada seninle mi kalmam gerekiyor?” dediğimde, annem yere bakıp, “Maalesef, ama inan ki kısa süreliğine. Amcan gelecek ve o gittikten sonra ikimiz bavulumuzu toplar gideriz,” dedi.

Başımı o an hızlıca Savaş’tan tarafa doğru çevirip, “Ben onu bırakamam anne,” dedim ve ona sıkıca sarıldım.

Merdivenlerden gelen tıkırtı sesini duyar duymaz, arkamı dönüp merdivene doğru koştum.

Babam mutlu mesut bir yüz ifadesiyle bize bakarken, onun yakasına yapışıp, “Kazanmana izin vermeyeceğim!” diye bağıldım.

Buğra

“Hayatım, hadi geç kalacağız,” diye seslenirken aynadaki görüntüme son bir kez bakıp dudaklarımı memnuniyetle kıvrıdım.

Yağmur topuklu ayakkabılarını hızlıca ayaklarına geçirip, “Üstümdeki olmuş mu?” diye sorduğunda, arkamı dönüp eşimi süzdüm. Giydiği kalem etek ve mavi şifon bluzla can alıcı görünüyordu.

“Harika görünüyorsun sevgilim,” dedim ve parmaklarımı Yağmurumun saçlarının arasından geçirdim. “Çok heyecanlıyım Buğra, uzun bir aradan sonra şirkete dönüp seninle birlikte çalışacağım için kendimi çok mutlu hissediyorum. Evde kaldığım zamanlarda kendimi ezik hissettiğim günler oldu, özellikle İzmir’de.”

“Aramıza dönmene ben de seviniyorum ama şunu unutma ki şirkette her şey bıraktığın gibi değil, Yağmur. Bildiğin gibi çoğu işçiyi işten çıkarmak zorunda kaldık ve bu yüzden çok çalışmamız gerekecek.”

“Başaracağız Buğra, birlikte el ele verdikten sonra her şeyin üstesinden geliriz.”

“Buna ben de inanıyorum güzelim, ama aklım hâlâ çocuklarda. Sence bu kız bizim çocuklara iyi bakabilecek mi?”

“Aklın çocuklarda kalmasın, Hilal’e güvenim tam. Üstelik ikizler de onu çok sevdi. Hastaneden döndüğümde adeta şoke oldum. Çocukları yedirip içirmiş uyutmuş, üstüne de evi temizleyip yemek bile yapmıştı. Ayşe’de bu hislerin hiçbirisi yoktu. Onu gördükçe geriliyordum istemiyordum işte.”

“O uğursuzun adını bir daha anma, Yağmur. Bir daha bu evde onun hakkında bir şey duymak istemiyorum.”

Aşağıya indiğimizde burnuma güzel güzel kokular gelmeye başladı. Yağmur’a bir bakış atıp, “Bu koku da neyin nesi?” diye sorduğumda, eşim kokuyu bir daha içine çekip, “Fırından çıkmış börek kokusu alıyorum,” dedi. Mutfağa girdiğimizde, Hilal mutlu bir şekilde fırından taze taze çıkardığı tepsiye bakıyordu. “Hah, çok güzel oldu. Aferin bana,” dedi ve böreğin üstünü örttü.

Hilal, “Çaylar da hazır,” dediği anda gülümsemeye başladım.

“Günaydın Hilal,” dediğimde genç kız birden ürküp, “Abim sen miydin? Korkuttun beni,” dedi.

Yağmur sofraya bir göz atıp, “Hilal, sen bize kahvaltı mı hazırladın? Biz de şimdi çıkacaktık,” dediğinde, hemen araya girip “Aslında çay içmek için bir ön dakikamız var hayatım,” dedim ve sofraya oturup, “Bir parça sıcak börek verir misin Hilal?” diye sordum.

“Abla, Buğra Abi haklı. Beş dakika oturuverin, öyle aç aç işe gitmenizi istemem.”

“Hadi Yağmur otur, kız haklı,” dedim ve Hilal’in önüne koyduğu börekten koca bir ısırık aldım.”

“Enfes olmuş Hilal, vallahi ellerine sağlık. Uzun zamandır bu kadar iyi bir börek yememiştin.”

“Afiyet olsun abim, siz yiyeceğiniz ben çocuklara bir bakayım.”

Hilal yukarı çıkar çıkmaz, yüzümde bir gülümsemeyle Yağmur’a baktım. “Dediğin kadar varmış.”

Yağmur bir kaşını kaldırıp, “Demek uzun zamandır bu kadar enfes bir börek yememiştin ha? Bu ne demek oluyor Buğra? Benim yaptıklarım hoşuna gitmiyor mu?” diye sordu.

İşte şimdi geldik zurnanın zırt dediği yere. “Hayatım, seninkine de bayılıyorum kızı övmek istediğimden dedim. Sonuçta çocuklarımıza bakacak ve ne kadar översek, işini o kadar iyi yapar. Yoksa senin eline kimse su dökemez.”

“Tamam, ben anladım anlayacağımı. Hadi çabuk ye de yola çıkalım.”

Yağmur lokmaları boğazıma dizdikten sonra aceleyle bardağımdaki çayı bitirdim ve, “Çıkalım,” dedim.

Yukarı çıkıp çocukları öptükten sonra şirkete gitmek için yola koyulduk.

Yağmur başını arabanın camına yaslamış, sessizce dışarıya bakıyordu.

Keyfini yerine getirmek için radyoda çalan müziğin sesini biraz daha açtım ve gözümlün ucuyla Yağmur’a baktım.

“Güzelim, neyin var?” diye sorduğumda, omuzlarını silktili ve, “Bilmem, çocuklar yanımda olmadan evden çıkmak biraz tuhafıma gitti,” diye yanıt verdi.

“Bunu yarım saat önce Hilal’e güvendiğini söyleyen karım mı diyor?”

“Hilal’e güveniyorum. Ama tuhaf oldum birden.”

“Geçen gün çocukları ona bırakıp hastaneye de gittin? O zaman içinde bu his yok muydu?”

“O gün evden nasıl çıktığımı hatırlamıyorum bile. Didem’in başına bir şeyler gelecek diye çok korktum. Dedğim gibi ılık hızıyla evden çıktım.”

“Didem’in durumu iyi ama değil mi? İştten sonra şöyle güzel bir çiçek alıp yanına gidelim mi?”

“Aslında fena bir fikir değil. Bugün Giovanna ve Tufan Amcalar da gelecek. Onları da görmüş oluruz ama ondan önce eve gitmek istiyorum.”

Arabayı otoparka park ettikten sonra birlikte arabadan indik. Yağmur’un elini sıkıca tutup dudaklarıma götürdüm ve bir şans öpücüğü kondurdum.

Şirketin kapısının önünde yürürken, Yağmur duraksadı ve derin bir nefes verdi.

İkimiz birlikte içeri girer girmez çalışanlar bizi süzmeye başladılar.

Murat Bey yanımıza koşup, “Günaydın Buğra Bey,” dedi ve ardından Yağmur’a bakıp, “Siz de Yağmur Hanım olmalısınız, memnun oldum efendim. Ben muhasebeden, Murat Yıldız,” dedi.

Yağmur'un elini sıkıca tutup sertçe, "Biz yukarı çıkıyoruz, yarım saat sonra odama gel Murat," dedim ve eşimi asansöre doğru çektişirdim.

Yukarı çıkmak için düğmeye bastıktan sonra, "Orospu çocuğu," dedim ve kapanan kapıdan son bir kez Murat'a baktım.

Yağmur kaşlarını çatıp, "Efendim?" dediğinde kolumu onun omzuna atıp, "Yok bir şey güzelim, şu Murat'a uyuz oluyorum. İşlerini doğru düzgün yapmasaydı onu çoktan kapının önüne koymuştum bile," dedim.

Yağmur'un Murat için, "Tatlı birine benziyor," demesiyle kan tepeme çıktı.

"Tatlı mı? Şaka mı yapıyorsun Yağmur?"

"Hayır, ciddiyim. Eli yüzü düzgün birine benziyor. Ne o, benim kocam yoksa beni mi kıskandı?"

"Ben ve kıskanmak? Hıı... kıskana kıskana Murat'ı mı kıskanacağım?"

"Bal gibi de kıskandın Buğra."

"Konuyu burada kapatsak?" dediğim anda asansörün kapısı açıldı.

"Şimdilik kapayacağım Buğra," dedi ve elini elimden ayırdı.

Yağmur ile birlikte odasına girdiğimde, gözlerimi şaşkınlıkla açıp masasında bulunan büyük çiçek buketine baktım.

Yağmur çiçekleri koklayıp, "Düşünceli kocam benim!" dedi ve yanağıma sulu bir öpücük kondurdu.

"Yağmur," dedim kısık sesle. "Bu çiçekler benden değil..."

Yağmur

"Ne, senden değil mi?" diye sordum ve dudaklarımı büzdüm. Çiçeklerin kocamdan gelmesini açıkçası çok isterdim.

"Kimden o zaman?" diye sorduğumda buketin içinde küçük bir kart gördüm. Kartı alacağım sırada Buğra benden önce davranıp notu bir hışımla kaptı.

"Bakalım kimdenmiş. Şu buketi alıp o kişinin müsait bir yeri-ne sokacağım," dediği anda kapı açıldı ve Tarık Baba sinirli bir şekilde, "Terbiyesiz hergele," deyip kapıyı sertçe kapattı.

"Notu okuyun bakalım kimdenmiş çiçekler," dediğinde Buğra ile birbirimize baktık ve notu okuduk.

*Şirkete tekrar hoş geldin güzel gelinim.
Birlikte güzel adımlar atma dileğiyle...*
Sevgiler,
TARIK ALSANCAK

Buğra dudaklarını ısırarak büyük bir utançla bana, ardından da yere baktı.

“Gelinim burada olmasaydı sana yapacağımı bilirdim Buğra ama kızın yanında ağzımı bozmak istemiyorum.”

Buğra babasına bakıp, “Baba, özür dilerim. Senin yolladığını bilmiyordum,” deyince, Tarık Baba, “Her neyse, sonra odamda görüşelim. Ben buraya gelinimi görmeye geldim,” dedi ve yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. “Tekrar hoş geldin güzel kızım,” dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

“Hoş buldum Tarık Baba.”

“Neyse, ben gideyim de diğer işlere bakayım. Sen de kocanla rahat rahat çalış,” dedi ve Buğra’ya parmağını sallayıp, “Seninle sonra görüşeceğiz,” diye ekledi.

Buğra ile dosyaları incelerken, gördüğüm sayılarla adeta şoka uğradım. Şirketin durumu sandığımdan da kötüydü. “Buğra, bu kadarını tahmin etmemiştim,” dediğimde utançla başını salladı. “Maalesef durum böyle güzelim. Ivan ile anlaştığımız için birazcık rahatlayacağız fakat bu kesin bir çözüm olmayacaktır. Daha fazlasını yapmamız gerekiyor.”

“Merak etme hayatım, el ele verip her şeyin üstesinden geliriz biz,” dediğim anda, parlayan gözlerle gözlerimin içine baktı. “Sen benim içimi aydınlatan güneşimsin Yağmur, sensiz ne yapardım gerçekten bilmiyorum.”

“Buğra, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sor güzelim.”

“Diyelim ki ben olmasaydım, yaşadığın onca şeyden sonra başkasıyla kendi rızanla evlenmeyi düşünür müydün?”

Buğra net bir şekilde, “Hayır,” dediğinde gözlerimi ondan kaçırdım.

“Senden önce hayata küsmüştüm. Aldığım antidepressanlar beni ayakta tutuyordu. Sonra sen geldin ve ömrüme ömür kattın.”

Birden Buğra'nın dudaklarına yapışıp onu delice öpmeye başladım. Bu hamleme o kadar şaşırmıştı ki yüzünde bir gülümseme belirlendi.

Didem

Yatağımda cenin pozisyonunda uzanıp elimle karnımı okşadım.

“Anneciğim? Beni duyuyor musun bilmiyorum ama şunu bilmeni isterim ki, ben seni her şeyden çok seviyorum,” dedim. “Başta seni istememe kızma olur mu? Sana karşı açık sözlü olacağım bebeğim. Anne olma fikri beni her zaman korkutuyordu. Çocuğuma layık bir anne olamamak benim en büyük korkumdu. Bu korkumu ne zaman yendim biliyor musun Noktacık? İlk kanamamda. Seni kaybetmekten delicesine korktum. O an sana sıkıca sarılıp sahiplenmek istedim. Anneliğin ne olduğunu tam o sırada anlamıştım.

“Ve sırf sen diğer çocuklardan farklı olacaksın diye seni bırakamam. Bu kişiliğime ve anneliğime uymaz. İster duyma ister beni anlama ama şunu iyi bil ki ben senin her zaman yanında olacağım. Bak sadece ben değil. Biliyor musun, bizim ailemiz aslında çok büyük. Senin baban, yani Emir seni her şeyden çok seviyor ve istiyor. Sonra babaannen, anneannen ve dedelerin var senin. Benim babam biraz tuhaftır, yani işkolik bir insan. Sürekli yurtdışında olduğu için onu pek göremeyeceksin. Zaten ben de onu fazla görmüyorum. Ama bir de Yağmur ve Melisa Teyzelelerin, Buğra ve Savaş Amcaların var. Onlar her kötü zamanımızda anında yanımızda olacaklar.

“Kısacası seni seven koskocaman bir ailen var Noktacık. Sakın bizi bir daha üzme olur mu?” dediğim anda Giovanna Anne gözleri yaşlı bir şekilde odama girdi. Elinde ise bir tepsi vardı.

“Anne? Siz ne zaman geldiniz?” dedim ve yatakta oturur pozisyonuna geçtim.

Giovanna Anne tepsiyi komodinin üzerine indirip gözlerindeki yaşları sildi. “Geleli yaklaşık bir saat oluyor kızım. Kusura bakma, az önce istemedim kulak misafiri oldum,” dediği anda kaynanam ellerimi sıkıca tuttu.

“Senin gibi bir kızım olduğu için çok şanslıyım.”

“Anne, sana sarılabilir miyim?” diye sorduğumda başını sallayıp bana sıkıca sarıldı.

“Güzel kızım... Sen dünyanın en iyi annelerinden biri olacaksın, bundan adım kadar da eminim,” dedi ve saçlarını okşadı.

“Sana çorba yaptım. Birazcık ye olur mu? Sana da küçük noktaya da çok iyi gelecek,” dedi ve tepsiyi yatağın üstüne koyup kaşığı içine daldırdı.

“Ben çok mahcubum. İçim geçmiş, size yemek bile hazırlayamadım.”

“Aaa duymamış olayım, Didem. Bizi misafir olarak mı görüyorsun?”

“Yok yok, yoldan geldiniz ondan şey ettim...”

“Sen güzelce çorbanı iç, ben yemekleri hazırlayayım. Arkadaşların aradı, akşama geleceklermiş.”

“Anne, o zaman çorbamı içer içmez ben aşağıya geleyim yardım etmeye,” dediğimde, Giovanna Anne gözlerini devirip, “Kızım, beni yavaştan kızdırmaya başladın. Ayaklarını uzat ve güzelce dinlen. Ben her şeyi yaparım.”

Giovanna Anne’nin gitmesiyle, çorbayı içtim ve telefonumu alıp Gökhan’a bu akşam yemeğe gelmesi için mesaj attım. Aldığım olumlu cevabın ardından tepsiyle aşağıya indim. Tepsiyi mutfak masasına bıraktıktan sonra, Tufan Baba ile görüştüm. Gözleri bir hayli kızarmıştı.

“Nasılsın kızım?” diye sorduğunda kendimden emin bir şekilde, “Biz çok iyiyiz. Merak etmeyin, olur mu?” dedim. Biraz muhabbet ettikten sonra mutfığa geçip, Giovanna Anne’ye yardım ettim. Ona Gökhan’ın da geleceğini söylediğimde, “Şu doktor çocuk mu?” diye sordu. Başımı onaylarcasına salladım ve, “Artık benim ve Nokta’nın doktoru,” dedim.

Onun gelmesine pek sevinmemiş gibi duruyordu. Sanırım annemin boş boğazlığı yüzünden, onun eski sevgilim olduğunu düşünüyordu.

“Gökhan benim abim gibidir. Küçükken hem beni hem de Yağmur’u her tür kötülükten korurdu. Şimdi de sıra bebeğimde.”

“Eski sevgilin değil miydi?”

“Aaa, bu da nereden çıktı anne? Dediğim gibi, abimdi o benim.”

Akşamüstü zilin çalmasıyla, Emir koşar adımlarla gelip dış kapıya koştu. Karşısında Gökhan'ı görünce aval aval baktı.

“Aaa Gökhan, hoş geldin! Gir içeri bizimkiler de birazdan gelirler,” dedim.

Emir ile Gökhan salona geçerken telefonum çaldı. Yağmur'un numarasını ekranda görür görmez gülümsedim ve aramayı yanıtlayıp, “Tatlım, nerede kaldınız siz? Emir açlıktan neredeyse beni yiyecek,” dedim.

“Ya, şimdi çıkacağız yola. Şey, Hilal de gelebilir mi? Kız evde yalnız kalmamış olur.”

“Ay gelsin ne olacak. Hadi çabuk olun, Emir şimdi açlıktan kolunu yiyecek,” dedim.

Telefonu kapattıktan sonra salona geçtim. İçeride gergin bir sakinlik vardı.

“Tekrar hoş geldin Gökhan,” dedim ve yanaklarını öptüm.

Emir'in yanına oturur oturmaz Gökhan bana tedirgin bir şekilde bakıp, “Nasılsl Didem? Umarım kendini fazla yormuyorsundur,” dedi.

Giovanna Anne hemen konuşmanın ortasına daldı. “Dinlen diyorum ama yerinde durmuyor doktor. Tutturdu yardım edeceğim diye.”

“Ah, Didem ah, biliyor musunuz küçükken de böyleydi. İnadi tutunca tutuyor.”

Tufan Baba kaşlarını çatıp, “Çok yakınsınız herhalde,” dediğinde, Gökhan gözlerimin içine bakıp, “O hâlâ benim küçük sümüklü kız kardeşim,” dedi.

Buğra

Yaklaşık yarım saat sonra nihayet trafikten kurtulup arabayı Emir'in evinin önüne park ettim. Arabadan inip Yağmur ile ikizleri kucağımıza aldık. Hilal ise ürkek bir küçük kız çocuğu gibi arkamızdan yürüyüp, “Abla ayıp olmadı değil mi?” diye sordu mahcupça.

“Neden ayıp olsun ki tatlım? Didem benim kız kardeşim sayılır.”

“Bilemedim ablam, utanıyorum.”

“Emir ve Didem’den utanmaya gerek yok. İkisi de pırlanta gibi insanlar.”

Kapıyı çaldığımda aradan beş saniye geçmedi ve Emir kapıyı açtı. “Allah’ım çok şükür. Açlıktan ölüyorum lan, girin çabuk içeri.” Hilal’i görünce, “Hoş geldin. Ben Emir, sen de çok bahsettikleri Hilal olmalısın,” dedi.

“Hoş buldum abim, kusura bakmayın öyle birden geldim,” dediğinde, Didem, “Sakin bir daha duymayayım,” dedi ve Hilal’in yanına gidip elini uzattı. “Hoş geldin, ben Didem,” dedi.

“Hoş buldum ablam,” dediğinde, Emir salondakilere seslenip, “Herkes geldiğine göre yemeğe başlayabiliriz. Hadi yemek odasına gelin,” dedi.

Selamlaşma faslı bittikten sonra yerimize oturduk. Didem kaşlarını çatıp, “Gökhan nerede?” diye sorduğunda, Emir jet hızıyla, “Abin lavaboda,” diye yanıt verdi.

“O da gelsin, öyle başlayayım,” dediğinde Didem, Emir gözlerini devirdi.

Gökhan’ın içeri gelmesiyle, Emir sesli bir şekilde, “Gökhan geldiğine göre, herkese afiyet olsun,” dedi ve önündeki yaprak sarmasına bakıp çatalını batırdı.

Gökhan Hilal’in karşısına oturup, “Herkese afiyet olsun,” dediğinde bakışlarımı çaktırmadan Hilal’e yönlendirdim. Yüzü adeta bir domates gibi kızarmıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Buğra

Gökhan'ın sürekli Yağmur'a bakıp gülümsemesi sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. İkisi Didem'e moral olsun diye eski günlerden bahsedip duruyorlardı. Emir'e bir bakış attığımda, aynı duygular içerisinde olduğumuzu anlamam zor olmadı.

"Emir," dedim tok bir sesle. "Sen arabadan iyi anlıyorsun, benimki bugün tuhaf sesler çıkardı. Rica etsem kısa bir dışarı çıkalım mı?"

Yağmur hızlı şekilde başını bana doğru çevirip, "Şimdi sırası mı Buğra? Bak, ne güzel oturup sohbet ediyoruz," dediğinde gözlerimi devirip, "Sadece 5 dakika gösterip geleceğim," dedim ve ayağa kalktım.

Emir ile dışarı çıkar çıkmaz soğuk havayı içime çektim. Emir kolunu omzuma atıp, "İyi misin kardeşim?" diye sorduğunda, kapıyı gösterip, "O doktor sinirimi bozuyor! Kim çağırdı?" diye sordum.

Emir montunu boğazına kadar çekip, "Sence kim çağırmış olabilir?" diye yanıt verdiğinde, sessizce yutkunup, "Ah Didem, ah," dedim.

Emir etrafa bakınıp, "Araban nerede? Bakalım şuna," dediğinde gözlerimi devirip, "Ne arabası lan. Seni dışarı çıkarmak için arabayı bahane ettim," dedim. "Ne yapıp ne edip şu doktoru bizimkilerden uzak tutmak lazım. Baksana neredeyse adamın içine düşecekler."

"Orası zor işte. Adam artık bizim çocuğun doktoru oldu. Kolay kolay kurtulamayız."

“Şuna manita bulmamız lazım. Başka bir yolu yok.”

“Lan, belki hayatında bir kadın vardır?”

Başımı iki yana sallayıp, “Belli ki yok, ama onun güzel kardeşleri olduğumuz için ona en iyisinden bulacağız,” dediğimde, Emir gülümseyip, “Senin aklında bir şey mi var?” diye sordu.

“Gibi gibi,” dedim gülümseyerek ve aklımdan geçenleri anlattım.

İçeri girince üstümüzü çıkarıp hemen yerimize oturduk. Gökhan mavi gözlerini büyütüp, “Arabada bir sorun var mıymış?” diye sorduğunda, sahte bir gülücük atıp, “Yokmuş çok şükür,” diye yanıtladım.

Deniz’in ağlamasıyla, Hilal birden yerinden kalkıp, “Oyy, kuzum uyandı herhalde. Ben ona koşup bakayım,” dedi ve salona doğru koştu.

Yağmur’un omzuna kolumu atıp, “Kızı gözüm çok tuttu. Bak-sana çocukları ne kadar seviyor,” dedim ve ardından Gökhan’a baktım.

“Böyleleri kolay kolay bulunmaz,” dediğim sırada, doktor ağzındaki lokmayı yutup, “Buralı değil sanırım?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp, “Değil, iyi ki de değil,” dedim. “Kız dediğin böyle olacak. Şimdiki yapmacıkları hiç beğenmiyorum. Keşke tüm kızlar Hilal gibi içi dışı bir olsa. Değil mi Emir, sen ne diyorsun bu konuda?”

“Ne diyeyim abi haklısın. Kızı tanımamama rağmen sevdim. İyi yani.”

“Eee doktor, var mı hayatında biri?” diye sorduğunda, Gökhan yüzündeki gülümsemeyle, “Yok ya, benim öyle kadınlarla veya evlilikle pek işim olmaz. Mesleğim nedeniyle de o işler birazcık zor. Hayatımın yüzde doksanını zaten hastanede geçiriyorum, bunun yüzünden de hayatıma birini sokamam açıkçası. Hem iyiyim ben böyle, kafam rahat bir kere,” diye yanıt verdi.

Bunu demesiyle, Yağmur’un elini tutup gözlerinin içine baktım. “Böyle düşünmekle hata ediyorsun, Gökhan. Bir kadın çok şey değiştirebilir. Yağmur ile tanışmadan önce yaşayan bir ölüden farkım yoktu benim. Sayesinde küllerimden yeniden doğdum ben.”

O sırada Giovanna ve Tufan Amca birbirlerine bakıp gülüm-sediler ve bana hak verdiler.

Yağmur

Giovanna Hanım ile bulaşıkları toplarken, Didem hakkında ko-nuşmaya başladık.

“Gelinim olduğu için gurur duyuyorum. Başka birisi olsaydı belki de bebeği aldırmaştı,” dediğinde sırtımı sehpaye yasladım ve, “Haklısınız, güçlüdür benim kardeşim. Gökhan’ın yardımıyla iki-si de daha iyi olacaklar, sakın merak etmeyin,” diye yanıt verdim.

“Şu doktor ikinize de çok önem veriyor. Sanırım çok yakın-sınız.”

“Evet, eskiden bayağı yakındık. Sonra yurtdışına gitti.”

“Anladım, ama şunu söyleyeyim ki Emir ve Buğra ona gös-terdiğiniz ilgiden dolayı pek hoşnut değiller. Sizi kıskanıyorlar.”

“Kim, Buğra mı kıskanıyor?” dedim gülerek ve başımı iki yana sallayıp, “Yok ya, Buğra beni kıskanmaz,” diye ekledim.

“Emin ol, kıskanıyor. Hem de deli gibi. Sizin çocuklara bakan kızın adı neydi?”

“Hilal,” diye yanıt verdiğimde, gülümseyip, “İnan bana, dı-şarıda arabaya bakmadılar. Sizin doktoru o kıza yamamak için plan yaptılar,” dediğinde ağzım bir karış açık kaldı.

“Buğra öyle şey yapmaz,” dediğimde, Giovanna gülümseyip, “Yapar güzelim, âşık bir adam ne yapmaz ki?” dedi.

Cidden Buğra kıskanmış mıydı beni? Mutfağı topladıktan sonra yüzümde bir gülümsemeyle salona geçtim ve Buğra’nım yanına oturup başımı omzuna dayadım.

“Aşkım, yavaştan kalkalım mı? Çok yoruldum,” dediğimde parmaklarımı Buğra’nın sırtında gezdirmeye başladım. Yaptığım bu hamleyle şaşırmış olacak ki dudaklarına bir gülücük kondurdu.

Ayağa kalkmamızla, Gökhan da oturduğu yerden kalktı. “Ben de ufaktan kaçayım,” dedi.

Arabaya doğru ilerlerken, Hilal’in göz ucuyla Gökhan’a bak-tığını gördüm. Acaba ondan haşlanmış mıydı?

Eve vardığımızda, Hilal ona kalması için verdiğimiz müştemi-lata gitti. Çocukları yataklarına yatırınca, Buğra’nın kolundan tuttuğum gibi yatak odasına çektişirdim.

“Yağmur, iyi misin?” dedi şaşkın bir şekilde. Kapıyı sertçe kapattıktan sonra, Buğra’ya sert bir bakış atıp, “Çok iyiyim, kocacığım,” dedim.

“O zaman neden beni çiğ çiğ yiyecekmişsin gibi bakıyorsun?” diye sorduğunda gülümsedim ve kollarımı çaprazladım.

“Belki de çiğ çiğ yiyeceğim Buğra? Söyle bakalım, Emir ile dışarıda ne planı yaptınız?” diye sormamla, yüzündeki gülümsemenin solduğunu gördüm.

Üstündeki kazağı çıkarıp, “Ne planından bahsediyorsun?” demesiyle, gözlerimi devirdim ve, “Benimle oyun oynama Buğra. Gökhan’ı sevmediğini anladım ben,” diye söyledim.

Bana yanıt vermeyip kendisini yatağa bıraktı ve sessizce tavana baktı.

“Benimle konuşmayacak mısın?” diye sordum ve yanına uzanıp koyulaşan gözlerinin içine baktım. “Sana olan bakışlarını sevmедim,” diye tısladığında keyifle gülümsedim.

“Beni Gökhan’dan mı kıskanıyorsun?” diye sorduğumda, başını kaldırıp kararan yeşil gözleriyle gözümün içine bakıp, “Hem de çok kıskanıyorum,” diye yanıt verdi.

Melisa

İki gündür odamdan çıkmadım. Bu süreçte, Savaş’ın bana aldığı öküze sarılıp sürekli uyudum. Annemin içeri girmesiyle gözlerimi hafifçe araladım.

“Bebegim benim,” dedi ve yanıma uzandı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sorduğunda, kızaran gözlerimi onun gözlerine kenetleyip, “Sence nasılım anne?” diye sordum.

“Amcanın döndüğü gün, ikimiz de bu evden ayrılacağız kızım, senden birkaç gün daha dişlerini sıkmanı istiyorum. Yemin ederim, her şey çok güzel olacak.”

“Anne, babam nasıl böyle bir canavara dönüştü? Nerede benim pamuk kalpli babam?”

“Bilmiyorum kızım, ben de çok şaşkıyım. Kaç yıllık kocamı tanıyamaz hale geldim.”

“Sana bir sır vereyim mi? Savaş ile nikâh masasına oturduk. Her şey o kadar güzeldi ki, anlatamam...”

“Ne, evlendiniz mi? “dedi gözlerini büyüterek ve başını kaldırıp şaşkın gözlerle bana baktı.

“Hayır, tam evlenirken silahlı saldırıya uğradık. Allah’tan kimselere bir şey olmadı.”

“Baban mı yaptı Melisa? Kızım bana doğru söyle!”

“Bilmiyorum anne, ama bir yandan da iyi oldu. Sen yanımda olmadan dünya evine girmek istemiyordum zaten.”

Annem rahatlamış bir şekilde nefes verip, “İyi ki bu nikâh olmamış kızım,” dedi ve beni küçük bir kız çocuğu gibi kucakladı.

Yaklaşık yarım saat annemle birlikte yatağımda uzandıktan sonra, birinin dış kapıyı sertçe kapattığını duyduk.

“Miray, Melisa! Çabuk buraya gelin!”

Bu ses babamdan başkasına ait değildi.

“Sen git, ben inmeyeceğim aşağıya,” dediğimde, annem bana sokulup, “Ben de yanına gitmeyeceğim,” dedi.

“Miray!” diye bağırdı babam, ama bu kez daha sinirli bir tonda ve odamın kapısını sertçe açıp bizi uyurken yakaladı.

“Bu saatte ne uyuması ha? Çabuk kalkın, üstünüze başınıza çekidüzen verin. Bu akşam çok önemli misafirlerimiz var...”

Melisa

Annem yataktan kalkıp, “Kimmiş o misafir Chen?” diye sorduğunda gözlerimi hafifçe araladım ve babamın heyecandan elinin ayağının nasıl titrediğine şahit oldum.

“Karahanlı Holding’in sahibi, Demir Karahanlı. Bugün ailece iş yemeğine çıkacağız. Her şey istediğim gibi giderse, çok büyük bir balık tutmuş olacağım.”

Annem gözlerini devirip, “Bundan bana ne? Zaten boşanacağız ve işlerin artık umurumda bile değil,” dedi. “Beni de kızımı da unut. Gelmeyeceğiz o yemeğe.”

“Miray, sinirlendirme beni. İkiniz de o yemeğe geleceksiniz, o kadar!”

“Gelmiyoruz Chen. Ben bugüne kadar senin için birçok şey yaptım ama artık yeter. Beni de kızımı da ezmene asla izin vermem.”

“Geçen gün konuştuğumuz şeyi unutuyorsun sanırım. Sadece bir hafta Miray, ondan sonra istediğini yaparsın.”

Başımı yastıktan kaldırıp, “Annemi ikna edebilirsin, ama beni asla baba. Bunca yaşanandan sonra, artık senin iyiliğin için bir şey yapamam,” dedim.

Babam derin bir nefes verip, “Gelirsen o çocukla bir daha arana girmeyeceğim,” dedi.

Yüzüme alaycı bir gülümseme yerleştirip, “Beni kandırmak için gerçekten bu kadar düşecek misin baba?” diye sordum.

Bana ciddi bir bakış atıp, “Seni kandırmıyorum, Melisa. Dün gece uzun uzun düşündüm ve her şeyin boş olduğunu anladım. Savaş ile arana girmeyeceğim. Hatta telefonunu da sana geri vereceğim. Ben sana karşı çıktıkça, sen daha da ileriye gitmeye başladın. Bu durum o kadar çığırından çıktı ki kendi evliliğimi bile zedeledi,” dedi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken anneme baktım. O da şaşkın bakışlarla babama bakıyordu.

“Sana güvenmek istiyorum, Chen.”

Yataktan çıkıp babamın karşısında dikildim ve gözlerinin içine bakarak, “Sana nasıl güvenebilirim baba? Bugün bunları söyleyip, yarın değişmeyeceğini nasıl anlayabilirim? Bana bir garanti verebilir misin?” diye sordum.

“Ara o çocuğu ve buraya gelmesini söyle.”

“Ne yapacaksın ona?” diye sorduğumda, derin bir nefes verip, “Konuşacağız,” diye yanıt verdi.

“Demek ki bu iş yemeği sandığımızdan da önemli,” dedim anneme bakarak.

“Savaş’ı ara kızım, bakalım ne konuşacakmış onunla,” dediğimde babama bakıp, “Telefonu ver o zaman,” dedim.

Babam elinde telefonuyla geri döndüğünde, Savaş’ın numarasını tuşladım ve aradan birkaç saniye geçmeden, Savaş şaşkın bir ses tonuyla aramama yanıt verdi.

“Melisa? Baban telefonunu sana geri mi verdi?”

“Verdi canım, senin buraya gelmeni istiyor. Konuşacakları varmış. Acele etsen iyi olur.”

“Benimle konuşmak mı istiyor? Doğru mu anladım?”

“Evet, acele etsen iyi olur.”

“Yirmi dakikaya oradayım güzelim,” dedi ve telefonu kapattı.

Savaş'ı beklerken üzerimi değiştirdim. Heyecandan kalbim küt küt atıyordu. Babamın onunla konuşmak istediği konuyu o kadar çok merak ediyordum ki.

Pencereden, Savaş'ın arabasını görmemle odamdan çıkıp aşağıya koştum ve, "Savaş geldi!" dedim.

Kapıyı açıp ona sıkıca sarıldım. Savaş şaşkınca etrafa bakıp, "Sizin geçen günkü Rambolar nerede?" diye sorduğunda dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip, "Artık Rambo yok," dedim ve elinden sıkıca tutup içeri çektim.

Annem müstakbel damadını görür görmez gülümsedi. "Hoş geldin oğlum, Chen bizi kış bahçesinde bekliyor."

Hep birlikte kış bahçesine yürürken Savaş'ın elini sıkıca tuttum. Babam memnuniyetsiz bir şekilde önce bize ardından da tuttuğum ele bakarak, "Oturun bakalım," dedi.

Babam önündeki kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bize sert bir bakış atıp, "Ben hep iyi bir baba hem de iyi bir eş olmaya çalıştım," dedi ve bakışlarını anneme doğru yönlendirdi.

"Size güzel bir hayat sunabilmek için gece gündüz çalıştım. Bugüne kadar siz ne istediniz de ben yapmadım?" diye sorduğunda büyük bir sessizlik oldu.

"Biliyorsunuz ki, ben ne annemden ne de babamdan bir hayır gördüm. Kendi düzenimi kurduktan sonra işlerim yoluna girmeye başladı. Melisa'nın doğumu beni dünyanın en mutlu adamı yaptı. Doğduğu gece kızımın kulağına ne fısıldadım biliyor musunuz?" dediğinde, annem başını onaylarcasına salladı.

"Ne fısıldadım Miray? Bir de senden duyayım."

Annem kısık sesle, "Seni de anneni de dünyadaki bütün kötülüklerden koruyacağıma dair söz veriyorum," dediğinde dudaklarımı ısırdım.

"Bugüne kadar bu sözümü tuttum. Ta ki sen hayatımıza girene kadar Savaş. Kızımın her geçen gün sana daha da bağlandığını gördüm. Başta geçici bir şey olduğunu düşünüp içim içimi yese de sesimi asla çıkarmadım. Sende bir tuhaflık vardı, nedenini

bilmiyordum ama bu kızı bu çocuktan uzak tut diyen bir ses sürekli zihnimi kemiriyordu. Dayanamayıp geçmişini araştırdım. Başta kötü bir şey bulamadım. İyi okullarda okumuşsun, soyadın da tanıdık. Eskiden yurttan yaşamam beni zerre kadar etkilemedi, onu söyleyeyim.

“Sonra o hikâyeyi öğrendim, yani birini zamanda öldürdüğünü...” dediğinde, annem gözlerini kocaman açarak, “Savaş öyle biri değil,” dedi.

“Miray, sözümü kesme lütfen, konuşacaklarım burada bitmedi,” diye söylenip kahvesinden bir yudum daha içti babam.

“Kış bahçesinde, Savaş’ın ceketini ve kurulu sofrayı gördüğümde deliye döndüm, çünkü kızımın kanına girecek diye çok korktum. Melisa, seni ondan uzak tutmak için bir sürü şey yaptım ama sen onu o kadar çok seviyorsun ki kendine bile zarar verdin. Son çare vardı, o da Savaş’ı kızımdan uzaklaştırmaktı. Eski sevgilisini araştırdım ve durumu anlattım. Bana Savaş’ı eskisi gibi çok istediğini söyledi. Aklını karıştırmaması için İstanbul’a getirdim onu ve emrine birkaç adamımı verip istediklerini yaptırttım. O mu yaptı bilmiyorum ama kulağıma Savaş’ın kaza geçirdiğine dair fısıltılar geldi. Benden mutlusu yoktu bu dünyada, çünkü kılımı bile kıpırdatmadan kızım ondan kurtulacaktı. Savaş dokuz canlı çıkıp yılbaşı gecesi kızımı kaçıınca deliye döndüm. Başta sizi her yerde aramama rağmen bulamadım, ta ki sizin ayaklarıma geldiğiniz güne kadar.

“Adam yollayıp, sizi buraya getirmek isterken ikiniz kendi ayaklarınızla yanıma geldiniz,” dediğinde, gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Savaş’ın ise sinirden bütün damarları belirgin olmuştu.

“Baba, sana inanamıyorum...”

“Diyeceklerim bitmedi,” dedi derin bir nefes vererek. “Ab-lanı da takibe aldır-dım. Korkması için adamlarıma birkaç kez arattım.”

“Ablama neden bulaştın ha?” diye bağır-mamla sinirden saç-larımı çekiştirdim. Babam ensesini kaşıyıp, “Hep o senin aklını karıştırdı da ondan!” diye bağır-dı. Derin bir nefes verdikten sonra yüzüme baktı ve konuşmaya devam etti.

“Savaş bana durumu anlattıktan sonra olayı tekrar araştırdım ve doğruları söylediğini anladım,” dediğinde, sinirden şakaklarımı ovalamaya başladım.

“Gece boyunca uyuyamadım, olayı yeterince araştırmadığım için kendime lanetler okudum. Şimdi Savaş’a bir şans vermek istiyorum. Eğer kabul ederse, bu gece iş yemeğine müstakbel damadım olarak teşrif etmesini isterim,” dediğinde, annem yaşlı gözlerle babama baktı.

“Chen...” dedi ve sinirden parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Yaptığın hatanın ailemizi nasıl darmadağın ettiğini görmüyor musun? Savaş istese seni polise bile şikâyet edebilir.”

“Edemez, çünkü ailesinin örtbas ettiği durum ortaya çıkar,” diye yanıt verdi babam.

Savaş ayağa kalkıp babamın yanına yürüdü. “Suçumu kabulleniyorum, ama böylelikle bir kızın hayatını kurtarmış oldum. O kızı Melisa’nın yerine bir koyun. Öylece onu izlememi mi isterdiniz? O zaman küçük olmama rağmen neyin iyi neyin kötü olduğunu gayet iyi biliyordum. Melisa benim bu dünyada başıma gelen en güzel şey, o benim kıymetlim. Ona zarar vereceğime, kendi canıma veririm daha iyi. Sizin yerinizde olsam, belki ben de kızımı kıskanırdım ve koruyup kollamak isterdim ama bu şekilde değil.”

Babam başını eğip yere baktı ve derin bir nefes verip, “Beni affet,” dedi.

Savaş seslice yutkunup bir bana bir de anneme baktı. Ensesini ovarak derin bir nefes verdi... Tam ağzını açacakken, dudaklarını tekrar birbirine bastırıp başını iki yana salladı ve, “Ben yapamam,” dedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Savaş

“Ben yapamam...” dedim. Sırf biri bana kötülük yaptı diye, ay-nısını o kişiye yapamam,” dediğimde, Melisa gözlerini büyütüp, “Yani yemeğe gelecek misin?” diye sordu.

Başımı onaylarcasına sallayıp, “Geleceğim Sinsirella, ama sa-dece seni orada yalnız bırakmamak için,” diye yanıt verdim ve göz ucuyla Chen’e baktım. O an mutluluktan küçücük gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Teşekkür ederim, Savaş. Bu iyiliğini unutmayacağıma emin olabilirsin,” dedi Chen ve kızına bakıp, “Hadi kuaföre gidin, bakımlı olun. Adamların karşısına böyle çıkmayın,” dedi.

Sinsirella tek kaşını kaldırıp, “Ne varmış halimizde? Ben kuaföre falan gitmeyeceğim,” dedi.

Chen ağzını açmadan Melisa’nın elinden tutup, “Biz gidelim o zaman,” dedim ve kızı çekiştire çekiştire merdivenlerden aşağıya indirdim.

“Savaş, ne yapıyorsun? Gitmeyeceğim kuaföre falan!”

“Kuaföre gideceğimizi kim söyledi, Sinsirella? Bırak şöyle ağız tadıyla dışarıya çıkalım,” dediğimde gülümsemeye başladı.

Arabaya biner binmez motoru çalıştırdım ve arabayı boğaza doğru sürmeye başladım. Sinsirella başını cama dayamış konuşuyordu. “Babama hâlâ inanamıyorum, Savaş. Keçileri kaçırmak üzereyim. Bize böyle bir kötülüğü nasıl yapabilir?”

Derin bir nefes verip, “Bir yandan anlayabiliyorum. Sanırım ben de çok kıskanç bir baba olacağım,” dediğimde, Melisa gözle-rini bikkınlıkla devirdi ve, “Hepiniz aynısınız...” diye mırıldandı.

Arabayı kafenin önüne park eder etmez, Melisa ile hızlı adımlarla kafeye doğru koştuk. Hava o kadar soğuktu ki burnum yerinden kopacak gibiydi. Sinsirella kafedeki şömineyi görür görmez kocaman sırttı ve eliyle şömine yanındaki boş masayı işaret edip, “Şuraya oturalım,” dedi.

Kendimize kahve ve tatlı sipariş verdikten sonra, Sinsirella’nın ellerini sıkıca tutup dudaklarıma doğru götürüp öptüm ve, “Mutlu musun?” diye sordum.

“Senin yanında nasıl mutlu olmayayım, Savaş? Seninle bir ömür boyu birlikte olmak için sabırsızlanıyorum.”

“Olacak güzelim, yakında o gün de gelecek ama babana karşı yine de temkinli olmamız gerekiyor. İç sesim bana pek iyi şeyler söylemiyor.”

“Senin de mi? Savaş, aynısını ben sana diyecektim. İnsanın kendi babasına güvenememesi çok berbat bir şey. Bence sırf bu toplantı yüzünden böyle davranıyor. Görünen o ki, bu işin içinde yine milyon dolarlar dönüyor.”

“Oynarsa oynasın, fazla durmayız değil mi? Bir görünür çıkarız.”

“Gitmeyip babamı delirtmeye var mısın Savaş? Kaybedeceği milyonlar zerre kadar umurumda değil. Bana bu acıları yaşattı ya, ben de aynı hisleri yaşasın istiyorum. İhaleyi kaybetmek onun için en büyük ders olacaktır.”

“Güzelim, bana uyar ama babanın gerçek niyetini şu anda bilmiyoruz. Belki hatasını anlayıp bize bir zeytin dalı da uzatmaya çalışıyor olabilir. Kafam çok karışık, nasıl davranacağımı gerçekten bilmiyorum.”

Lafımı bitirmemle, Melisa yanıma oturup başını omzuma yasladı ve gözlerini kapattı. “Aşk hariç her şeyin canı cehennem,” diye mırıldandı...

Didem

Giovanna Anne’nin bana hiçbir iş yaptırmaması canımın sıkılmasına sebep oluyordu. Evin içinde bıkkınca volta atarken kapı zili çaldı.

“Ben bakarım!” diye seslenip dış kapıya doğru ilerledim. Kar-

şımda gözleri yaşlı olan annemi görünce birden panikledim ve elinden tuttuğum gibi içeri çektim. Gözleri ağlamaktan kızarmış, burnu ise soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

“Anne? Neyin var güzelim? Ne bu halin?” diye sorduğumda, titreyen dudaklarını açarak, “Baban...” dedi.

“Babama bir şey mi oldu?” diye sorduğumda, başını iki yana sallayıp, “Allah onun belasını versin,” dedi.

“Şşş, sakin ol. İçeri geç, ben sana sıcak bir şeyler getireyim,” dedim ve annemi salondaki koltuğa oturttuktan sonra mutfığa gidip ona rahatlatıcı bir bitki çayı hazırladım.

Giovanna Anne mutfığa girip sessizce, “Annenin neyi var kızım?” diye sorduğunda omuzlarımı silkip, “Henüz bilmiyorum, büyük ihtimalle babamla atışmışlardır,” diye yanıt verdim.

Kayınvalidem ensesini kaşıyıp, “O zaman ikiniz rahatça konuşun kızım, ben aranızda girmeyeyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben yukarıdayım,” dedi.

“Yukarı çıkmana gerek yok anne. Benimkilerin durumu ne zaman iyi oldu ki? Belki sen de annemle konuşursan rahatlanır.”

Üç fincan çay hazırladıktan sonra, Giovanna Anne ile salonda annemin yanına oturduk. Başta annem kayınvalidemden çekinse de konuşmaya başladı.

“Babana boşanma davası açacağım...” dediğinde açıkçası pek şaşırmadım. Annem zamanında en az on kere babamla boşanmaya kalkıştığı için bu muhabbet bana normal geliyordu.

“Anne, yine ne oldu? Adam döner dönmez hemen kavga mı ettin?”

“Haysiyetsizin neden bu kadar sık yurtdışına gittiğini öğrendim, meğer orada bir ailesi daha varmış!” dediğinde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

“Na... Nasıl yani?” dedim kekeleyerek.

“Babanın peşine adam taktım. Bu kadar sık Almanya’ya gitmesi normal gelmemişti. Öğrendim ki, Alman bir dostu ve 11 yaşında bir kızı daha varmış.”

“Anne, sen emin misin? Babam böyle bir şey nasıl yapar?”

“Yapmış işte, biz de salak gibi çalışıyor sandık. Elimdeki fotoğrafları da mahkemeye vereceğim. Donuna kadar alacağım

onun, gün yüzü göstermeyeceğim o pislige! Benim gibi bir kadına bu yapılır mı ha?”

Annemi sıkıca sarıp öpmeye başladım. “Geçecek... Ne olur üzme kendini anne.”

Annemin bedeni kollarımın arasında titrerken, Giovanna Anne bakışlarını yere odaklayıp başını iki yana salladı.

“Erkek milletine güven olmaz,” dedi kısık sesle ve elini annemin omzunun üzerine koyup, “Burnundan getir o adamın,” dedi.

“Bu sabah bahçede onun bütün eşyalarını ateşe verdim. Kolaysa bir daha kapımı çalsın, o zaman o pislighi öldürürüm!”

“Anne, ne olur sakın ol! Daha fazla ne yapabilirsin ki?”

“Ben ona yıllarımı verdim, Didem. Karşılığı bu muydu yani?”

“Babam seni hiç hak etmedi anne. Bak, ben ne durumdayım. Bir gün olsun arayıp durumumu sordu mu? Hadi kendimi geçtim, torununun sağlık durumunu hiç mi merak etmiyor bu adam? Demek ki oradaki ailesi onun için daha önemli. Madem öyle, bir daha asla karşımıza çıkmasın.”

“Ah kızım, canım çok yanıyor. Her şeyi beklerdim, ama bunu asla.”

“Fotoğraflar yanıdaysa bir göz atabilir miyim? Babamın kızını merak ettim,” dedim burukça.

Annem çantasından içi dolu bir zarf çıkarıp bana doğru uzattı. Elindekini alıp içindeki fotoğrafları Giovanna Anne ile göz attık.

Mutlu aile tablosuna bakarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Özellikle o küçük sarı saçlı kızını yanaklarından öptüğü fotoğraf canımın fazlasıyla yanmasına sebep olmuştu, çünkü babam beni böyle hiç sevmemişti.

Giovanna Anne elimden fotoğrafları aldı. “Sana üzölmek yasak! Otur bakalım yerine, başka şeyler konuşun. Böyle bir adam için üzölmeye asla değmez. Neriman Hanımcığım, sen de üzölmeye lütfen. Böyle bir adam için gözyaşı akıtmaya değmez.”

Annem ve kayınvalidem birbirlerine sarılırken telefonum çaldı. Gökhan’ın aradığını görür görmez ayağa kalktım ve mutfağa doğru gittim.

“Alo Gökhan, nasılsın?”

“İyiym fısıtk, asıl sizi sormalı. Nasılsınız bakalım?” diye sor-

duğunda, dudaklarımı ısırıp, “Biz iyiyiz, bir sorun yok,” dedim ve elimi karnımın üzerinde gezdirdim.

“Sesin bana pek öyle gelmiyor ama yorgun gibisin.”

“Cidden iyiyim Gökhan, sadece şu an evde küçük bir kriz var ama düzeltmeye çalışıyorum. Daha doğrusu kayıinvalidem düzeltmeye çalışıyor.”

“Didem, seni tekrar uyarıyorum stresten uzak duracaksın. Bebeğini düşün, lütfen!”

“Sen hiç merak etme, annesi ona gül gibi bakıyor. Öyle değil mi oğlum?” dediğim an, Gökhan şaşırılmış bir şekilde, “Az önce oğlum mu dedin?” diye sordu.

Elimi ağzıma doğru götürüp, “Gökhan... Ağzımdan ilk defa böyle bir şey kaçtı. Ya kızım olursa? Ona oğlum dedim diye bana kızar mı? Ay, ben ne yaptım?” dedim.

Gökhan birden gülmeye başladı. “Didem, sen çok ince ruhlu, güzel bir anne olacaksın. Buna kalpten o kadar çok inanıyorum ki. Merak etme, bebeğin sana kızmaz. Hem annelerin hisleri kuvvetlidir. Belki de oğlun olur, kim bilir?”

“Ben sadece sağlığı ve mutluluğu yerinde olsun istiyorum, Gökhan. Başka hiçbir şey istemiyorum Allah’tan.”

“Bebeğinin sağlığı için elimden geleni yapacağıma sana söz veriyorum Didem.”

“Bundan eminim Gökhan. İyi ki karşımıza çıktın yakışıklı doktorumuz.”

“Yüzümü kızartıyorsun, deme öyle şeyler. Ben en iyisi seni arama sebebime geçeyim. Yarın öğleden sonra dört gibi eşinle birlikte hastaneye gelebilir misin? Hastaneye son teknoloji bir cihaz geldi. Bebeğinizi bir de onunla kontrol etmek istiyorum. İçimden bir ses, bu bebeği iyileştireceğimi söylüyor.”

Gözlerimden mutluluk gözyaşları süzülürken, sevinçten titreyen sesimle, “Elbette geliriz. Biz de buna inanıyoruz Gökhan. Nokta iyi olacak,” dedi.

“O zaman yarın görüşürüz güzellik. Kendinize iyi bakın.”

“Güle güle,” dedim ve telefonu kapattım.

“Gökhan Amca’nı duydun mu bebeğim? Sen iyi olacaksın, buna o kadar çok inanıyorum ki çünkü sen dünyanın en güçlü bebeğisin.”

Salona döndüğümde, annem ve kayınvalidem birden ayaklandılar.

“Kızım, hadi üstünü değiştir dışarıya çıkıyoruz.”

“Hayırdır, nereye gidiyoruz?” diye sorduğumda, Giovanna Anne, “Kafa dağıtmak için alışverişe çıkalım dedik. Hem Almanya’ya dönmeden önce alışveriş yapmış oluruz,” dedi.

“Aaa Giovanna Hanımcığım, ne dönmesi? Dönmeyin siz oralara, kalın burada.”

İkisinin birbiriyle iyi anlaşmış olduğunu görmek beni oldukça mutlu etmişti. Üzerimi değiştirdikten sonra, arabanın sürücü koltuğuna oturdum ve arabayı AVM’ye doğru sürdüm.

Annemler deli gibi alışveriş yaparken sıkılmaya başladım. Bir bebek mağazası gördüğümde, dayanamayıp içeri girdim. Bebekler için o kadar güzel şeyler vardı ki almasam ayıp olurdu. Kız veya erkek fark etmeden bir sürü güzel şeyler aldım. Galatasaraylı bebek ürünleri gördüğüm an, fotoğrafını çekip Emir’e attım.

Kime: Yakışıklı Kocam

Emir, şunun tatlılığına bakar mısın? Dayanamıyorum alacağım.

Mesajı attıktan sonra kasaya gittim ve aldıklarımın parasını ödedim. Annemlerin olduğu mağazaya döndüğümde ise kasada atıştıklarını gördüm.

“Ama ben bunu size hediye olarak almak istiyorum! Giydikçe beni hatırlarsınız.”

“Bu çok pahalı bir hediye olur, ben bunu kabullenmem. Bırakın kendim ödeyeyim. Bana başka bir şey alırsınız.”

“Katiyen olmaz, ölümü öp aldırılmazsan.”

Giovanna Anne gözlerini devirip, “Ama bu böyle olmaz ki!” dedi mahcupça.

Onun koluna girip, “Benim annem böyledir,” dedim.

Elimdeki torbaları gördüğünde, kaşlarını çatıp, “Bunlar ne kızım?” diye sordu.

“Hiç, Nokta için alışveriş yaptım,” dediğimde annem büyüttüğü gözleriyle, “Ne yaptın sen?” diye sordu.

“Bebek alışverişi yaptım, ne var bunda? Neden ikiniz de beni yiyecekmiş gibi bakıyorsunuz?”

“Kızım sen delirdin mi? Doğmamış, üstüne cinsiyeti bile belli olmayan bebeğe hiç alışveriş yapılır mı?”

“Ne yapayım? Çok güzeller. Bir görseniz...”

Giovanna Anne elimdekileri aldı ve anneme bakıp, “Bunlar en iyisi doğuma kadar bende veya sizde kalsın. Çocuk doğduğunda Didem’e veririm,” dedi.

Annem hak verircesine başını salladığında gözlerimi devirdim. Mağazada gezerken, Giovanna Anne bir kuyumcunun önünde durdu ve elimden tutup, “Sana hediye alacağım,” dedi ve beni kuyumcunun içine çekti.

“Ne beğeniyorsan onu al kızım,” dediğinde, başımı iki yana salladım. “Anne, hiç gerek yok. Ben takı kullanmayı pek sevmiyorum ki.”

“Olsun kızım, en azından evde altın gibi şeyler bulunsun. Lütfen hediyemi kabul et ve kendine bir şeyler al. Yoksa zorla sana bilezik alacağım.”

Kuyumcunun gösterdiği şeylere bakarken, hiçbirinin zevkime uygun olmadığını fark ettim. Giovanna Anne kafasını sallayıp, “Şöyle güzel ve özel bir setiniz yok mu sizin?” diye sorduğunda, kuyumcu hemen, “Aslında bir tane var, görmek ister misiniz?” dedi.

“Getirin bakalım.”

Kuyumcu arka tarafa geçtiğinde, sıkıntıyla “Buna ne gerek vardı ki?” diye sordum ve adamın dönmesini bekledim. Kolyelere bakarken, adam elinde büyük kırmızı bir kutuyla yanıma geldi ve, “İşte bu,” diyerek kutuyu yavaşça açtı.

Ağzım bir karış açıldı. Giovanna Anne yüzüne bir gülümseme kondurarak, “İşte bu! Beğendin mi kızım?” diye sordu.

Başımı olumlu anlamda sallayıp, “Çok güzel, ama ben bunu kabul edemem,” dedim.

Kayınvalidem kaşlarını çatıp, “Nedenmiş o?” diye sorduğunda, dudaklarımı ısırp, “Bu çok pahalı anneciğim, başka bir şey alsak?” dediğimde, Giovanna Anne gözlerini devirip kuyumcuya baktı ve, “Bunu alıyoruz,” dedi.

Annem yanıma yaklaşıp, “Kızım, deli misin sen? Bırak alsın,” diye fısıldarken yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Anne,” dedim gözlerimi büyüterek ve hafifçe kolunu çimdikledim. Utançtan yanaklarım kızarmıştı.

Kuyumcu paketi bana uzatırken tedirginlikle elinden aldım ve Giovanna Anne’ye bakıp, “Teşekkür ederim anneciğim. Buna gerçekten gerek yoktu,” dedim ve yanaklarından öptüm.

Birkaç saat gezdikten sonra eve dönme kararı aldık. Çıkış kapısına doğru yürürken onu görmemle birden duraksadım ve derin derin nefes almaya başladım. “Bu olamaz...” dedim ve titreyen ellerle çantama sarıldım.

“Didem? Ne oldu? Neden hortlak görmüş gibi bakıyorsun?”

Kafamı çabuk çevirerek çantamdan telefonu çıkardım ve titreyen ellerimle Yağmur’un numarasını zorlukla tuşladım.

“Didem, korkutuyorsun bizi! Ne olduğunu söylemeyecek misin?”

“Anlatacağım, bir saniye bekleyin lütfen,” dedim nefes nefese kalmış bir şekilde.

Telefon çalışıyordu ama Yağmur telefonunu bir türlü açmıyordu. “Aç şu lanet telefonu, Yağmur!” derken, gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Yağmur’a ulaşamayınca korku dolu gözlerle bizimkilere baktım. “Çabuk Yağmurlara gitmemiz gerekiyor!” dedim.

Melisa

Savaş arabayı Müco’nun kuaför salonunun önünde durduğunda suratımı astım. Babamın iş yemeği için hazırlanmak istemiyordum âma Savaş beni zor olsa da ikna etmeyi başarmıştı.

Birlikte içeri girer girmez, Müco’nun gözleri parladı. “Aman da aman kimleri görüyorum MelSa çifti gelmiş!”

Kaşlarımı çatıp “MelSa mı?” diye sorduğumda, Müco gülümseyip, “Melisa ile Savaş’ın ilk heceleri kız!” dedi ve yanaklarımın dan öptü. “Hangi rüzgâr attı seni buraya kız?”

“Bu akşam bir iş yemeğine davetliyiz de saçıma kırık fön çekebilir misin?” diye sordum.

Müco saçlarıma fön çekerken Savaş’a beş numaralı hayran

bakışını attı. “Ay, senin bir abin yok mu Savaş? Yemin ederim elini sıcak sudan soğuk suya sokmam,” dediğinde, Savaş gülümsemeye başladı.

“Maalesef yok. Olmasını her şeyden çok isterdim, çocuğumuz olursa iki tane olsun Melisa.”

“Ay, seninki alttan gönderme yapıyor kız! İki çocuk falan...”

“Yapsın Müco. Üç tane de olabilir. İnsanın kardeşinin olması çok güzel bir şey. Bunu ablamdan sonra çok iyi anladım. Tek çocuk olmak kadar sıkıcı bir şey yok şu dünyada.”

“Valla seninkinden ne taş çocuklar çıkar, Melisa elinizi çabuk tutun da evlenin,” dediğinde yanaklarımın alev alev yandığını hissettim.

Savaş’ın, “Bana kalsa şimdi evleniriz,” demesi yüzümde bir gülümseme oluşturdu.

Saçlarım bittikten sonra ücreti ödeyip arabaya doğru yürüdük.

Savaş elimi sıkıca tutup dudaklarına doğru götürdü. “Sahi, biz şimdi ne zaman evleneceğiz?” diye sorduğunda omuzlarımı silktim.

“Bilmem, hazır her şey yolundayken kıyalım şu nikâhı.”

“Nikâhı kıyalım, ama düğün hemen olmasın.”

“Bana göre hava hoş hatunum, sen nasıl istersen öyle olsun. Yeter ki bir an önce imzaları atalım.”

Arabayla restorana giderken başımı cama yaslayıp düğünümüzü hayal ettim. Bana göre ilkbahar ve sonbahar evlenmek için idealdi. Havalar ne çok soğuk ne de çok sıcak olmalıydı.

Restorana vardığımızda, Savaş’ın elini sıkıca tuttum ve içeri öyle girdik.

Babam bizi görür görmez ayağa kalktı ve heyecanlı bir şekilde, “Geldiler,” dedi.

Masada bizimkiler, orta yaşlı bir çift bir de genç bir adam vardı. Savaş’ın, “Kusura bakmayın, biraz geciktik,” demesiyle tırnaklarımı onun eline batırdım.

Genç adam elini uzatıp “Demir Karahanlı,” dedi ve bir yandan da bakışlarıyla beni süzdü.

Savaş sert bir ses tonuyla, “Savaş Varol, Melisa’nın müstakbel kocasıyım,” dedi sahiplenircesine ve Karahanlı’nın elini sertçe sıktı.

Nisa ve Güven Karahanlı'yla tanıştıktan sonra masadaki yerimize oturduk.

Babamın kibarca, "Nerede kaldınız kızım?" diye sorduğunda, ona inat olsun diye, "Gelinliklere baktık babacığım, o kadar güzellerdi ki bir an kendimi kaybettim. Oğlun beni uyarımasaydı gelinliklerin içinde kaybolacaktım," dedim

"Ya," dedi babam ve bir bardak soğuk su içti. "İçine sinen bir şey bulabildiniz mi en azından?"

"Hepsi çok güzel, ama bir dahakine annemin yanımda olmasını isterim."

Nisa Hanım gülümseyip, "Ah darısı bizim de başımıza Miray Hanım. Demir evliliğe maalesef pek sıcak bakmıyor," dedi.

Demir gür bir ses tonuyla, "Buraya evlilik hakkında konuşmaya gelmediğimizi sizlere hatırlatmak isterim," dedi.

Nisa Hanım oğluna ters bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı.

Güven ve Demir Karahanlı iş hakkında konuşurken, oldukça canım sıkıldı. Tabagımdaki makarnayla oynarken, Güven Bey elini Savaş'ın omzuna atıp, "Savaş Bey, siz bu reklam kampanyasına ne diyorsunuz? Açıkçası sizin de fikirlerinizi duymak isterim," diye sordu.

"Kullanacağınız modeller çok önemli bence. Eğer iyi bir is çıkarmak istiyorsanız, ön planda olacak kişilere çok dikkat etmelisiniz. Özellikle model bir erkek ise kadınların başını döndürecek birini bulmanız gerekir. Böylece o ürünü kolayca satarsınız."

Babam kravatını gevşetip, "Güven Bey, çok özür dilerim. Benim damadımın acemiliği. Bence bir reklama ne kadar çok para yatırırsanız, o kadar profesyonel görünürsünüz ve bu da satışları o kadar etkiler," dedi.

"Chen Bey, damadınızı haklı buluyorum açıkçası. Televizyonu en çok kadınlar kullanıyor ve reklamda yakışıklı birini gördüklerinde o reklam ister istemez akıllarında kalıyor. Elbette para da çok önemli bir detay ama reklam sıkıcıysa, ürün kimsenin ilgisini çekmez."

Yüzümde bir gülümsemeyle Savaş'a baktım, babamı adeta yerin dibine sokmuştu.

“Peki bu dev şantiye projesi için kafanızda bir erkek tipi var mı?”

“Açıkkası erkek modellerle pek alakam yok. Bu soruyu en iyisi Melisa’ya veya Miray Anne’ye soralım. “

Güven Bey bize gülümseyerek baktı. “Ne diyorsunuz hanımlar? Yakışıklı bir adam yaptığımız evlerin içinde dolaşsa, o evleri almak ister miydiniz? Nasıl bir model reklam filmine uyabilir?”

Annem, Nisa Hanım’a bakıp, “Kıvanç Tatlıtuğ oynasa o evi hemen alırdım,” dediğinde, babamın sinirden yüzünün kızardığını gördüm.

“Bence Burak Özçivit oynasın, bütün kadınlar o adama hasta.”

Demir boğazını temizleyip, “Bütün kadınlar aynısınız,” dedi ve müsaade isteyip lavaboya gitmek için ayağa kalktı.

“Melisa, sen ne diyorsun bu duruma?”

“Şey, aslında sizin yerinizde olsam tanınmamış genç ve çekici bir çift kullanırdım. Bu vesileyle hem kadın hem de erkeklerin ilgisini çekmiş olursunuz.”

Babam elini annemin omzuna atıp, “Görünüşe göre imzaları atıyoruz öyle değil mi Güven Bey?” diye sorduğunda, başını olumlu anlamda salladı.

“Evet, ama bir şartım var,” dediğinde babam streten terlemeye başladı.

“Nedir şartınız?”

“Reklam filminde kızınızın ve damadınızın oynamasını istiyorum. İkisi bence mükemmel bir ilgi odağı olacaklar, bu sayede ünlü birine boşu boşuna fazla para harcamayacağız.”

“Ne, biz mi?” dedim ve şaşkınca Savaş’a baktım.

O başını iki yana sallayıp, “Olmaz, ben nişanlımın başka erkekler için ilgi odağı olmasını istemiyorum,” dediğinde, babam ayağa kalkıp, “Bence biz imzaları atalım, ben ikisini ikna ederim,” dedi.

Güven Bey başını iki yana salladı. “Olmaz, kızınız ve damadınız olumlu bir cevap vermeden bu projeyi hayata geçirmem.”

“Güven Bey, bizi seçtiğiniz için size çok teşekkür ederiz ama Savaş haklı. İkimiz de çok kıskanç insanlarız, şahsen kızlar nişanlıma laf atsa ben deliye dönerim.”

Savaş elimi tutup, “Aynısı benim için de geçerli,” dedi. “Adamın teki ağzı açık bir şekilde Melisa’ya baksa, dünyayı ona dar ederim.”

Nisa Hanım bize imrenircesine bakıp, “Ah, ne güzel gençlersiniz siz. Böyle aşklar kaldı mı?” dediğinde, Demir yerine oturup, “Aşklar hep yalan dolan, bence aşk diye bir şey yok,” dedi.

“Demir, başlama gene. İşlerden başını kaldırıp etrafına bak bir kere de. O zaman belki neyin ne olduğunu anlarsın.”

Güven Bey utançla oğluna bakıp, “Bugün sende bir tuhafılık var, iş yemeğindeyiz oğlum!” dedi.

“Kusura bakmayın lütfen, bugün kendimi açıkçası pek iyi hissetmiyorum. Keşke iş yemeğini başka bir güne erteleyseydik.”

Güven Bey bize bakıp, “Bu gidişle başka bir güne ertelemek zorunda kalacağız,” dedi.

“Güven Bey, bakın iyi bir model bulmak o kadar da zor değil. Savaşla biz yapamayız.”

“Ben ikinizi istiyorum, başka türlü imzaları maalesef atamayız.”

Annem bu duruma gülümserken, babam bize sinirli bakış attı. “Çocuklara düşünmeleri için bir gece müsaade verin. Güven Bey. Şu an sağlıklı düşünemiyorlar.”

“Haklısınız, bence bu gece iyice düşünüp taşınınsınlar, yoksa sizinle maalesef çalışamayız.

Savaş’a keyifli bir bakış attım. Artık babamın ipleri ikimizin elindeydi...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Yağmur

Uykusuzluktan gözlerim dalıp gidiyordu. İkizler dün gece inat edip uyumamışlardı. Oturduğum yerden kalkıp Buğra'nın odasına doğru ilerledim. Kapısını çalıp içeri girdim ve onun durumunun benden farklı olmadığını görünce gülümsemeden edemedim.

“Çok uykum var Yağmur,” dedi ve elindeki kalemi masaya bırakıp başını da masaya yasladı. Tekli deri koltuğa oturup esnemeye başladım. “Buğra, dün gece neydi öyle? Çocuklar büyüdükçe adeta fenalaşıyorlar.”

“Yaramaz ama tatlı oldular, tıpkı babaları gibi.”

“Şımarık şey,” dedim gülümseyerek, ardından Buğra'ya kısık gözlerle bakıp, “Kahve içelim mi?” diye sordum.

“Sanırım ikimizin de fazlasıyla kahveye ihtiyacı var,” diye yanıt verip Buket'i aradı ve odasına şekerli iki Türk kahvesi söyledi.

Buğra'nın sürekli boynunu ovaladığını fark ettiğimde, oturduğum yerde ayağa kalktım ve kocamın arkasına geçerek boynuna yavaşça masaj yaptım.

“Ah, işte buna çok ihtiyacım var Yağmur,” dedi ve gözlerini iyice yumdu. “Biraz daha sol tarafa lütfen...” diye inledikten sonra, “Hah, tam orası,” dedi ve o noktaya daha yoğun bir şekilde bastırdım.

“Bebeğim süpersin,” dedi ve başını çalışma masasının üzerine koydu.

Masadaki evraklara göz atarken, kaşlarımı çattım ve masajı sonlandırıp kâğıtlardan birini elime alıp inceledim.

“Durum gerçekten bu mu?” diye sorduğumda, Buğra başını kaldırdı ve iç çekerek, “Evet, ama Ivan’la anlaştığımız için, bayağı rahatlayacağız Yağmur.”

Buket kahvelerimizi getirdikten sonra, kafa kafaya verip saatlerce çalıştık. Odama döndüğümde, Didem’in beni yirmi kez aradığını gördüm ve elimi ağzıma götürüp korkuyla, “Bir şeyler olmuş...” dedim.

Hilal

Deniz masanın altına doğru emekleyip “Agagagga” diye kıkırdarken, Ada’yı bebek masasına oturtup Deniz’in peşinden masanın altına girdim.

“Tontış, gel bakalım ablana!” dediğimde beni takmayıp emeklemeye devam etti ve gaz çıkarmayı da ihmal etmedi. Burnuma gelen kokuyla yüzümü buruşturdum ve pis kokuyu elimi sallayarak savuşturdum.

“Deniz, kafanı bir yere vuracaksın şimdi!” dedim ve bebeği yakalayıp kucağıma aldım. Masanın altından çıktıktan sonra tatlı prence bakıp, “Sen yaramaz oğlan çocuğu mu olacaksın?” diye sordum ve şakadan Deniz’in burnunu hafifçe sıkıp yanaklarını öptüm. Onu Ada’nın yanındaki bebek masasına oturtttuktan sonra, ikisine mama hazırlamak için mutfağa geçtim.

Sebzeleri kaynatırken, birinin dış kapıyı kırarcasına çaldığını duydum.

“Hayırdır inşallah, kim olabilir ki?” diye sorarak koridora doğru yürüdüm ve kapının dürbününden Didem Abla ve annesini görünce kapıyı açtım.

“Hoş geld-”

“Hilal, Yağmur nerede?” diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

“Buğra Abi’yle birlikte işte. Hayırdır ablam?”

“Birini gördüm, emin değilim ama o sanırım...” dedi ve ensesini ovuşturdu.

“Ablam içeri geçin, size soğuk su veya başka bir şeyler vereyim,” dedim ve onları içeri davet ettim.

Didem Abla’nın kaynanası, “Ben hâlâ anlamıyorum, kimi gördün kızım?” diye sorduğunda, “Emin değilim ama Yağmur’un

lise döneminde belalı vardı, onu gördüm,” diye yanıt verdi.

“Eee görmüş olabilirsin, bunda ne var ki kızım?”

“Adam hapisteydi Giovanna Anne. Üstelik bir sürü pislik yaptı bizimkilere.”

“Aman Tanrım, kızım onun olduğundan emin mısın?”

“Değilim anne, değilim...”

Didem

Bedenim endişe içinde yanıp tutuşurken, annem mamasını vermem için Ada’yı kucağıma oturttu.

“Kızı al da biraz çocuk bakmayı öğren. Şu adamı da takma kafaya. Kesin birini ona benzetmişsindir. Emin olmadığın şeyler yüzünden, Yağmur kızımın kafasını sakın karıştıрма.”

“Anne, çok benziyordu. Ben böyle bir şeyi Yağmur’dan nasıl saklarım? Olmaz öyle şey!”

Giovanna Anne elini bacağıma üstüne koyup, “Annen haklı yavrum, kendin bile emin olamazken arkadaşını korkutmaya değmez,” dedi.

Ada minnacık parmaklarını ağzıma sokmaya çalışırken, ona şefkatle gülümsedim ve elini kokusunu içime çeke çeke öptüm.

Prensesin çıkan dişlerini görünce, keyfim az da olsa yerine gelmişti. Odada yankılanan tanıdık melodiyi duyunca çantamdan telefonumu çıkardım. Yağmur’un aradığını görünce dişlerimi sık-tım. Ne diyecektim ben şimdi ona? Telefonu açtığımda, Yağmur endişeli bir ses tonuyla “Didem, iyi misin? Birçok kez aradığını görünce ödüm koptu!” dedi.

“Şey... Yağmur, ben...” dediğim anda, annem eliyle olanları söylemem için işaret etti. “Ben seni şey için aramıştım. Sana uğramak istiyordum, telefonu açmayınca içime bir öküz oturdu ondan seni birkaç kez aradım. Ben iyiyim yani, hiçbir sorun yok.”

Telefonun diğer ucundan Yağmur’un sesli bir şekilde nefesini verdiğini duyunca, içim daha da sıkılmaya başladı.

“Buğra’yla çalışıyorduk. Telefonumu da odamda unutmuşum. Seni endişelendirmek istemedim.”

“Anladım tatlım, bu arada annemlerle sizdeyiz, çocuklarla oynuyorum,” dediğim an, küçük prenses, “Dada!” diye bağırdı.

Telefonun diğer ucundan Yağmur'un, "Annesi sana kurban olsun," dediğini duyunca gülümsemeden edemedim.

"Birazdan eve geliyoruz o zaman," dediğinde, başımı salladım ve, "Bekliyoruz," dedim.

Buğra

Arabaya doğru yürürken, Yağmur'a bakıp, "Yine mi uyuyamayacağım ben?" diye söyledim. Şu an evde misafirlerin olması beni hiç mutlu etmemişti. "Aşkım ne yapayım? Biz uyuyacağız, eve gidin lütfen mi diyeyim onlara?" diye sorduğunda, gözlerimi devirip cebimden arabanın anahtarını çıkardım. Yol boyunca gözüm dalıp gidiyordu. Eve gidip soğuk bir duş almak bana iyi gelecekti. Yol boyunca, Yağmur başını cama dayayıp yolu seyretmişti.

"Bana kızdın mı?" diye sorduğumda, başını iki yana salladı.

"Neden kızayım ki?"

"Misafir olayına işte. Beni yanlış anlama ama eve gidip birkaç saat sana sıkıca sarılıp uyumayı planlamıştım. Aslında bu akşam seni yemeğe çıkaracaktım. Ama uykusuzluk ağır basınca planımı ertelemek zorunda kaldım."

"Şu an zaten pek yemek yiyecek bir halde değilim ben. Nedenini bilmiyorum ama bu aralar hiçbir şey yemek istemiyorum. Yedikçe mideme ağrılar giriyor, çok fena oluyorum."

"Güzelim, üşütüyor musun yoksa? Yarın şirkete gitmeden önce bir doktora görün en iyisi."

"Bakarız, daha kötü olursa giderim."

"Yağmur, diyetle girmedin değil mi? Bak sakın öyle bir aptallık yapayım deme. Kilo vermeni istemiyorum."

"Öyle bir düşüncem yok," dediğinde, Yağmur'un parmaklarını çaprazladığını gördüm. Arabayı sağa çektiğimde kaşlarını çattı ve, "Niye durduk?" diye sordu.

"Parmaklarını çaprazladığını gördüm, Yağmur!" dediğimde, dudaklarını ısırdı ve, "Tamam, yakaladın beni," dedi mahcup bir ses tonuyla. "Üstümdeki on kilo fazlalığı atmak için hafif bir diyetle başladım ama kendimi aç bırakmıyorum Buğra, yemin ederim."

"On kilo mu? Delirdin mi hatun? Ben seni böyle seviyorum"

"Biraz kilo versem sevmez misin yani?"

“Uyurken bir süpürge sapına sarılmak istemiyorum. Kadın dediğin etli butlu olacak ve sen kendi vücuduna haksızlık yapıyorsun şu an!”

“Bana bağırma Buğra, bir insan sağlıklı beslenerek vücuduna nasıl haksızlık edebilir ki?”

“Ben onu bunu bilmem, şimdi yemeğe çıkıyoruz,” dediğimde Yağmur ağzını açıp, “Olmaz, evde misafir var, yarın çıkarız,” dedi.

“Gelirken bize mi sordular? Beklesinler biraz.”

“Buğra, senin neyin var? Neden böyle yapıyorsun? Seni anlamakta şu an güçlük çekiyorum,” dediği anda motoru çalıştırdım ve arabayı boğaza doğru sürdüm.

“Buğra, eve gidelim lütfen. Bak çok ayıp olacak,” dediğinde Yağmur’a aldırmayıp arabayı sürmeye devam ettim.

“Uykun yok muydu senin? Yarın gidelim!” diye bağırduğunda, Yağmur’a yan bir bakış attım ve, “Deli gibi uykum var, ama senin bir şeyler yediğini görmeden içim rahat etmez benim,” dedi.

“Evde yeriz işte bir şeyler. Rezil olmak istemiyorum.”

“Hilal’i ara,” dediğimde kaşlarını çattı ve, “Neden?” diye sordu.

“Bir tepsi patatesli börek yapsın,” dediğimde direksiyonu kırdım ve U dönüşü yaptım.

Yağmur gülümseyip rahatlanmışçasına bir nefes verdi ve çantasını çıkarıp Hilal’i aradı. Eve girdiğimizde, tüm takım salonda oturuyordu. Herkesle selamlaştıktan sonra soğuk duş almak için odama çıktım.

Yağmur

Didem Deniz’le oynarken içinde bir burukluk olduğunu farkına vardım.

“Didoşum, iyi misin?” diye sorduğumda başını usulca salladı.

Neriman Teyze, “Kocamla boşanacağım, ondan öyle davranıyor,” deyince ağzım bir karış açıldı. “Ne, boşanıyor musunuz? Ama neden?”

“Başkasıyla birlikte olduğunu öğrendim, hatta o kadından bir kızı varmış.”

“İnanamıyorum...” diye mırıldandım ve ağzımı elimle kapattım. “Babanın yaptığı büyük şerefsizlik, Didem.”

“Öyle, ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Hilal yanımıza gelip, “Abla, börek yirmi dakikaya hazır olur. Nerede yemek istersiniz?” diye sorduğunda ayağa kalktım ve, “Salonda yeriz, sen Deniz’in bezini değiştir ben de bize çay koyayım,” dedim.

Çayı koyduktan sonra, Buğra’yı yoklamak için yukarı çıktım. Duştan çıkmış, üzerine sardığı beyaz havlusuyla aynanın önünde dikilmiş saçlarını kurutuyordu.

Başparmağımı Buğra’nın sırtında dolaştırdığımda, bir adım geriye adım attı ve bana sinirle baktı.

“Buğra, bir sorun mu var?” diye sorduğumda bana yanıt vermedi ve saçlarını kurutmaya devam etti.

“Buğra, kiminle konuşuyorum ben? Duymuyor musun beni?”

“Yağmur, bugün hiç konuşmayalım bence.”

“Buğra, sırf diyet yaptığım için mi bu sinir? Eğer onun yüzünden ise...”

“Yağmur, diyetin canı cehennem!” diye kükrediğinde, ürk-meye başladım. Birdenbire ne olmuştu bu adama böyle?

“Senin benimle ne derdin var Buğra, bunu bana açık açık söyler misin?”

Saç kurutma makinesini kapatıp eliyle yatağın üstündeki ilaç kutusunu gösterdi. “Bu ilaç kutusu sana tanıdık geldi mi?” diye sorduğunda, bedenim tır tır titremeye başladı.

“Sen... Sen çantamı mı karıştırdın?”

“Şüpheleniyordum, ilaç kutusunu görmem ile kafamdaki tüm soru işaretlerini kaldırdın, Yağmur...”

“Buğra, ben özür dilerim...”

“Bana söylemedin...” dedi sinirle ve elindeki fön makinesini yatağın üstüne fırlattı.

“Bunu benden kocandan nasıl saklarsın Yağmur? Kafayı yemek üzereyim! Lütfen git Yağmur, çok sinirliyim. Kalbini kıracak bir şey söylemek istemiyorum.”

“Konuşalım Buğra, bana başka fırsat bırakmadın...”

“Git Yağmur seni daha fazla kırmadan lütfen aşağıya in...”

dedi ve kolumdan tuttuğu gibi beni odadan çıkardı ve kapıyı suratıma kapattı.

Alnımı önümdeki kilitli kapıya dayayıp, sesli bir şekilde hıçkırdım. “Buğra, yalvarırım aç şu kapıyı!” dedim ve kapıya gücümün yettiği kadarıyla vurmaya başladım. İçeriden ses gelmeyince korktum ve, “Buğra, hayatım ne olur aç!” diye bağırdım.

“Yağmur, yalnız bırak beni!”

Sesindeki öfke ve hayal kırıklığını duyduğum an, kalbimin acıdığını hissettim. “Buğra, ne olur kızma bana. Hadi ne olur aç, konuşalım.”

Kapının kilidinin açıldığını duyduğum an, içimde bir rahatlama hissettim. Buğra üzerini değiştirmiş, “Ben şimdi gidiyorum. Kafamı biraz dağıtmaya ihtiyacım var. Gece beni bekleme, geç geleceğim,” dedi ve omzunu omzuma çarpıp hızlıca merdivenlerden aşağıya indi.

Salona döndüğümde herkes meraklı gözlerle bana bakıyordu. Bir şey demeden tekli koltuğa oturdum ve gözlerimden yaşların süzülmesine izin verdim.

“Yağmur, kavga mı ettiniz?”

Didem’in sorusuna yanıt olarak başımı yukarı aşağı salladım.

“Daha az önce iyidiniz, ne oldu size böyle?”

“Buğra kullandığım doğum kontrol haplarını buldu ve deliye döndü. Bana sinirlenip çekip gitti.”

“Peki kullandığını ona neden söylemedin?”

“Benim istememe rağmen deli gibi üçüncü çocuğu istiyor. İki çocuk neyimize yetmiyor ki?”

Neriman Teyze araya girdi. “Büyük bir hata yaptın kızım. Kocana açık bir dille istemediğini söyleyecektin. Ben senin küçüklüğünü bilirim, sen kimseye açıkça hayır diyemezsin. E durum böyle olunca, kocanın içinde yine ufak bir umut yeşermiştir.”

“Ben şimdi ne yapayım? Buğra çok ama çok sinirli. Bu gece beni bekleme dedi.”

“Al işte, başka karıya gidecek kesin. Ah Yağmur, ne yaptın sen çocuğum?”

Didem sinirlenip koca gözleriyle annesine baktı. “Buğra’yı babamla karıştıрма anne. O Yağmur’u seviyor bir kere, şu an çok sinirli ve öfkesini kusmak için bir delik arıyordu.”

“Didem, bana sarılır mısın? Kendimi iyi hissetmiyorum,” dediğim an, Didem bana sıkıca sarılıp başımı öpmeye başladı. “Ben şimdi Emir’i arar, onun hangi deliğe kaçtığını öğrenirim. Sen hiç merak etme kuzum.”

Giovanna Hanım, elini Neriman Teyze’nin omzuna atıp, “Biz en iyisi gidelim, kızlar evde kalıp dertleşsinler, Neriman Hanım-cığım,” dedi.

“Giovanna Anne haklı, siz gidin ben Yağmur’un yanında kalacağım.”

Burnumu çekip kısık sesle “Yalnız kalmaya ihtiyacım var, Didem. Sen de git, biraz uyuyup kendime geleyim ben,” dedim.

“Tamam Yağmur, ama bir şeye ihtiyacın olduğunda muhakkak beni ara, olur mu?”

“Ararım güzelim,” dedim ve onları uğurlamak için dış kapıya doğru yürüdüm.

Gittiklerinde, uykulu gözlerle Hilal’e baktım ve “Ben uyuyacağım, sen çocuklarla keyfine bak,” dedim ve yukarı çıktım.

Odaya girer girmez, Buğra’nın ilaçları yere serpip ve üzerini ezdiğini görmemle, gözlerimden tekrar yaşlar süzüldü. Kendimi yatağa atar atmaz, yastığıma sıkıca sarıldım.

“Ne yaptım ben?” dedim kendi kendime ve yastığa yumruklar attım.

Buğra

Tenha bir sokağa arabamı park ettikten sonra, kapımı yavaşça açtım.

Yüzüme vuran buz gibi havayla içimden taşan sıcak nefesimin birbirine çarpışması bir oldu.

Arabadan iner inmez derin bir nefes aldım verdim ve dar sokakta yürümeye başladım. Buralara gelmeyi çok olmuştum. Ağzımdan verdiğim derin nefes havada buharlar oluşturmuyordu. Elimi montumun cebine soktukten sonra, adımlarımı hızlandırdım.

Sokağın sonuna doğru ilerlerken biraz tedirgin oldum, çünkü kimse yoktu. “Depo Bar” yazısını görmemle gülümsedim. İçeri girer girmez burnuma sigara ve içki kokusu doldu. İnsanları yararak geçtikten sonra barın olduğu tarafa yöneldim. Boş bir yer bulduğumda gülümsedim ve barmenin önüne oturdum.

“Buyurun, ne içersin?” diye sorduğunda, biraz yanına yaklaştım ve yüksek sesle, “Ozzy burada mı? O ne içmek istediğimi iyi bilir,” dedim.

Yirmili yaşlarındaki esmer çocuk bana gülümseyip, “Ohoo, abi sen buralara gelmeyeli sanırım çok oluyor sanırım,” dedi ve bana daha ya yaklaşp “Ozzy işleri biraz daha büyüttü, anlarsın ya...”

Çocuğun göz kırpmasıyla ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım.

“Anladım, umarım büyük bir bataklığa düşmez. O zaman sen bana viski ver,” dedim ve elimi yapışkan bar masasının üzerine koydum.

Barmenin önüme bıraktığı viskiyi bir dikişte bitirip yenisini istedim. Beşinci bardağı devirdikten sonra vücudumdaki titreme son bulmuş, yerini ateş sıcaklığı almıştı.

Montumun cebinden sigaramı çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. Çakmakla içini yaktıktan sonra sigara dumanını iyice içime çektim. Altıncı bardağı yudumlarken cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Telefonumu cebimden çıkarıp ekrana baktığımda, arayanın yine Emir olduğunu gördüm. Aramayı yeniden meşgule attıktan sonra, “Ah Emir, konuşacak halim yok kardeşim,” dedim ve telefonumu tamamen kapatıp cebime soktum.

Elimdeki kristal bardağı incelerken, gözlerimin acıyla yandığını hissettim. “Ah Yağmur,” diye fısıldadım kendi kendime ve kehribar rengindeki sıvıdan bir yudum daha aldım. Ben hangi ara bu kadar bencil bir adama dönüşmüştüm? Onun başka bir çocuk istemediğini bilmeme rağmen, neden sürekli ısrar ediyordum ki?

“Kendin ettin, kendin buldun!” diyerek saçlarıma çekiştirmeye başladım.

“Abi iyi misin sen?”

Başımı kaldırıp barmene baktım ve başımı sallayarak, “İyiyim, hadi bana bir tane daha ver,” dedim.

“Yanlış anlama, ama bence bu kadarı yeter. Sana istersen daha hafif bir şeyler vereyim?”

“Sana ne dediysem onu yap!” diye bağırduğım an, çocuk gözlerini devirerek bir bardak daha doldurdu.

Omzumda hissettiğim elle arkamı döndüğümde Emir'i gördüm.

"Senin burada ne işin var?" diye sorduğumda, yanıma oturdu ve barmene bakıp, "Bana da aynısından," dedi.

"Sana bir soru sordum Emir, burada ne işin var?"

"Didem olanları anlatınca, seni çok merak ettim. Neden ara-malarımaya yanıt vermiyorsun ha?"

"Emir, yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen git buradan."

Genç adam önündeki bardağı kavrayıp, "Hatırlıyor musun, en son İzmir'de yine bebek meselesi yüzünden içmiştik," dedi ve bardağından küçük bir yudum aldı. "Başka bir mesele yüzünden içemeyecek miyiz biz?" diye isyan ederken yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu.

"Emir, ben kötü bir baba olduğum için mi Yağmur üçüncü çocuğu istemiyor?" diye sorduğumda Emir ensesini ovaladı.

"Bak Buğra..." dedi iç çekerek ve sigarasını yakıp, "Sen kötü bir baba değilsin, ama bir hatan oldu," diyerek sigara dumanını içine çekti.

"Ne hatası?" diye sorduğumda, Emir sert bir dille, "İzmir'de yaşananları diyorum. Yağmur'u çocuklarla yapayalnız bırakıp kendini işe adadın. İki tane çocuğa yalnız bakmak kolay mı sanıyorsun? Üstelik Yağmur'un yanında yardım için ne annesi ne de başka birisi vardı. Durum şu an farklı olsa da Yağmur'un bu yüzden çocuk istemediğini düşünüyorum," dedi.

Emir'in söyledikleri suratıma adeta sert bir tokat gibi çarp-mıştı. Haklıydı, hem de fazlasıyla.

Parmaklarımla yanan gözlerimi ovuşturduktan sonra her yeri bulanık görmeye başladım. Masaya sıkıca tutunup gözlerimi kapattım.

"Buğra, iyi misin?"

Emir'in endişeli sesini duyar duymaz başımı olumlu anlamda sallayıp, "İyiyim, merak etme. Sadece başım döndü," diye yanıt verdim.

"Hadi gidelim, soğuk hava sana iyi gelecek," dedi ve kolumdan tuttuğu gibi beni kaldırdı. Hesabı ödedikten sonra, Emir'e sıkıca tutunup sallana sallana dış kapıya doğru yürümeye çalıştım.

"Bok vardı bu kadar içecek," dedi sinirle. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz soğuk havanın etkisiyle nefesim kesildi.

“Dilersen bu gece bende kal. Sana acı bir kahve yaparım, bir şeyin kalmaz.”

“Eve gideceğim,” dedim titreyen dudaklarımla ve montumun cebinden araba anahtarımı aramaya başladım.

“Oğlum, salak mısın? Bu halde araba mı kullanmak istiyorsun? Daha doğru düzgün yürüyemiyorsun bile.”

“Bana bir şey olmaz, sen hiç merak etme,” dedim yaya yaya ve titreyen bacaklarımla karlı yolda yürümeye çalıştım.

Emir kolumdan sertçe tutup, “Seni ben eve bırakacağım, bırak araban burada kalsın. Yarın birini yollar eve getiririz,” dediğinde inat edip, “Ben giderim ya! Küçük çocuk muyum ben?” diye bağırdım.

“Küçük çocuksun lan, hatta ikizlerin bile senden daha olgun! Düş önüme, Buğra!”

Onca inatlaşmadan sonra sonunda Emir’in arabasına bindim. Motoru çalıştırdığında başımı soğuk cama yasladım.

Gözlerimin ağırlaştığını hissedince kolumdaki saate baktım. Saat gece 2’ye doğru geliyordu.

“Seviyorum lan,” diye mırıldandım. Emir birkaç saniyeliğine bakışlarını buz gibi parlayan sokaktan ayırıp bana baktı ve gülümsedi. “Seviyorsun abi, hem de çok seviyorsun,” diye yanıt verdi.

“Ama o beni eskisi gibi sevmiyor,” dediğim anda, Emir arabayı sağ çekip, “Saçmalıyorsun, Yağmur seni çok seviyor Buğra. Didem’in anlattığına göre o şu an berbat bir durumda,” dedi.

“Yağmur’dan bahsettiğimi kim söyledi?” dediğimde, Emir’in küçük gözleri iyice pörtledi.

“Ne saçmalıyorsun lan? Yoksa sen yengemin üzerine gül mü kokluyorsun?” diye bağırdığında, dudaklarımdan sesli bir kahkaha fırar etti.

“Buğra, sana diyorum! Ne demek oluyor bu şimdi?”

Boğazımın üzerinde hissettiğim parmaklarla Emir’in gözlerinin içine baktım. İlk defa bana bu kadar sinirlendiğini görüyordum.

“Demek Team Yenge ha?” dedim ve Emir’in parmaklarını üzerimden çektim.

“Hadi bana kızma da beni eve götür, Emir,” dediğimde sınırdan kanlanan gözleriyle bana baktı.

“Doğruyu söyle lan, Yağmur’un üzerine gül mü kokluyorsun sen?”

Melisa

İş yemeğinden çıktığımızda yüzümde şapşal bir gülümseme oluşmuştu. Babamın yüzüne bakmamla, bize sinirli bir bakış attığını gördüm.

“Melisa,” diyerek iç çekti. “Bu işi almamız gerekiyor.”

Onun yanında Savaş’ın koluna girdim ve, “Kabul edip etmem Savaş’a bağlı. O istemezse bu iş biter,” dedim.

Babam ikimize memnuniyetsizce bir bakış atıp cebinden arabasının anahtarını çıkardı ve kapıyı açmak için düğmeye bastı. “Gidiyoruz,” dedi dişlerinin arasından. “Savaş, sen de yarın öğle yemeğine bize geleceksin. Görünüşe göre konuşmamız gereken birtakım konular var.”

Gülümseyerek Savaş’a baktım ve göz kırpıttım. Onun da yüzü tıpkı benimki gibi gülüyordu.

Eve gider gitmez odama çıktım, üzerimdekileri çıkarıp yatağımın üstündeki tableti aldım ve internetten en sevdiğim parçayı açarak ıslık çala çala banyoya girdim. Saçlarımı topladıktan sonra jakuzinin içine bol köpük jeli sıktım ve içine uzandım. “Her şey çok güzel olacak,” deyip gözlerimi kapattım ve kendimi müziğin sesine bıraktım.

Ertesi gün uyanır uyanmaz yatak keyfi yaptım ve babam yüzünden uzun zamandır aktif olmadığım sosyal medya hesaplarımda gezindim. Savaş’tan mesaj geldiğini görünce gülümsedim.

Günaydın meleğim. Bir saate kadar hazır ol, seni kahvaltıya geçiriyorum.

Mesajı okur okumaz yatağımdan zıpladım ve gardırobumun önünde dikilip ne giyineceğimi düşündüm. Özenle hazırlandıktan sonra yüzüme sade bir makyaj yapıp saçlarıma masa uyguladım.

Aşağıya indiğimde babam tekli koltuğuna oturmuş gazetesini okuyordu.

Beni gördüğünde gözlüklerini çıkarıp, “Nereye gidiyorsun, Cháng?” diye sordu.

“Bana Cháng deme. O adımı kullanmadığımı ve sevmediğimi biliyorsun,” dediğimde gülümseyip, “Ben seviyorum ama,” dedi.

“Bana şirinlik yapmaya çalışıyorsan vazgeç, yaptıklarını unuttum.”

“Melisa, her insan hata yapamaz mı?” diye sorduğunda, başımı iki yana salladım.

“Yapar, ama sen çok ileriye gittin,” dedim çizmemi giyerken.

“Babayım ben, böyle davranmam gayet normal.”

“İyi, öyle düşünmeye devam et sen,” dedim ve kabanımı giydim.

“Nereye gittiğini sordum, cevap vermeyecek misin?”

“Kahvaltıya çıkacağım. Oldu mu?” dedim ve anahtarımı alıp dışarıya çıktım.

Gözlerimi kapatıp soğuk havayı içime çekerken, dudaklarımda bir sıcaklık hissettim. Savaş’ı karşımda elinde bir çiçek buketiyle gördüğümde yüzümde güller açtı.

“Günaydın Sinsiler kraliçesi,” dedi ve başparmağını yüzümde gezdirdi.

“Günaydın Öküzlerin kralı,” diye yanıt verip onun elini tuttum.

“Sarıl bana, babam pencereden bizi izliyor,” dediğimde, Savaş dediğimi yapıp bana sıkıca sarıldı ve başıma tekrar bir öpücük kondurdu.

El ele arabaya doğru ilerlerken, “Nereye gideceğiz?” diye sordum.

“Gittiğimizde görürsün, müstakbel karıcığım.”

Savaş arabayı boğaza doğru sürerken, Rumeli Hisarı’na gideceğimizi anlamıştım. Vardığımızda arabanın anahtarını valeyeye uzattı ve elimi tutup, “Umarım beğenirsin,” dedi.

Masada yerimizi aldıktan sonra Savaş garsonun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Garson gittiğinde, Savaş’a meraklı bir bakış attım ve, “Adamın kulağına ne fısıldadın?” diye sordum.

“Ona ne söyledim biliyor musun?” diye sorduğunda, omuzlarımı silkdim.

“Garsona seni çok sevdiğimi söyledim,” deyince yanaklarım kızardı.

Kahvaltımızı beklerken dudaklarımı dişleyip, “Savaş,” dedim. “Teklifi kabul edecek miyiz?”

“Bilmiyorum, kabul ettikten sonra babanın değişmesinden korkuyorum. Dediğim gibi, ipler şu an elimizde ama sonrasını bilemeyiz.

Garson masaya kahvaltılıkları yerleştirdikten sonra Savaş’a bakıp başını salladı. Burada bir şeyler dönüyordu, ama ne olduğunu bir türlü çözemiyordum. Kahvaltımı yaparken Savaş sürekli, “Şundan ye, bundan ye,” deyip duruyordu.

“Küçük çocuk değilim, yiyorum işte,” dediğimde, Savaş minik keklerden uzattı bana.

“Bunu denemelisin, tadı çok güzel.”

“Sonra yerim, sucuklu yumurtanın üzerine kek yemem pek mantıklı değil,” dediğimde, Savaş ensesini kaşıyıp, “Sonra ye o zaman,” dedi.

Karnım tıka basa dolmuştu artık. Sandalyede geriye yaslanıp fırtınayı seyrettim. Üşüsem de Savaş’ın varlığı içimi ısıtıyordu.

“Melisa, hadi ye şundan. Beni seviyorsan yersin,” dediğinde elimi tıka basa dolu olan karnımın üzerine koyup derin bir of çektim. Savaş’ı kırmamak için uzattığı kekten büyük bir ısırık aldım. Çiğnemek isterken dişlerimle sert bir şeyi ısırdım. Parmaklarımı ağzıma sokup içinden yüzüğü çıkardım. Öksürmekten nefes alamıyordum. Savaş korkuyla ayaklanıp sırtıma vurduğunda gözlerim puslandı. “Yukarı bak Melisa,” dediğinde yukarı bakıp sakince nefes almaya çalıştım.

“Allah beni kahretsin,” deki korku dolu bir şekilde masadaki su bardağını dudaklarımın arasına yerleştirdi.

Birkaç yudum su içtikten sonra ancak kendime gelebildim. Elim kalbimin üzerine koyup, “Bu da neyin nesiydi, Savaş?” dedim ve derin derin nefes alıp verdim.

O an o korkuyla Savaş sırtımı sıvazladı ve titreyen sesiyle, “Koca bir ısırık alacağını nereden bilebilirdim ki?” diye sordu.

Yavaş yavaş kendime geldikten sonra, bir bardak su daha içtim ve ardından masada bulunan yüzüğe gözlerimi diktim. Bu muhteşem eseri parmaklarımın arasında tutup hayranlıkla baktım.

“Az kalsın bu muhteşem şey yüzünden boğuluyordum,” dediğimde, Savaş parmaklarımı sıkıca kavradı.

“Çok özür dilerim bebeğim, kendimi çok kötü hissediyorum.”
Yüzüğü onun avucunun arasına koyup, “Ben bunu böyle kabul edemem Savaş,” dedim.

Savaş gözlerini büyütüp, “Nasıl etmezsin? Bu sana nikâh hediyem!” dedi.

“Bir şekilde kabul ederim.”

“Söyle güzelim,” dediğinde, “Hazır mısın?” diye sordum.

“Herkesin önünde bana diz çöküp evlenme teklifi edeceksin,” dediğim anda, Savaş’ın yüzü kireç gibi oldu.

“İyi de ben sana evlilik teklifi ettim ki?” dediği anda, omuzlarını silip, “Bu güzel ortamda bir daha et,” dedim.

“Kurbanın olayım, bugün burada yeterince rezil oldum, Sinsirella. Nereden çıktı bu teklif meselesi?”

“Sen beni sevmiyor musun Savaş?” diye sorup kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Sana ölüyorum, Sinsirella.”

“O zaman herkesin göreceği şekilde önümde diz çök ve bana evlilik teklifinde bulun.”

“Sinsi...” dedi ve gözlerini kısarak cebinden kırmızı kutuyu çıkarıp yüzüğü içine koydu. Kutuyu tekrar cebine koyacak sanırken ayağa kalktı ve sinsice gülüp önümde diz çöktü.

“Sen, Melisa Cháng Wang, nam-ı diğer Sinsirella. Sana sırılsıklam âşık olan Savaş Varol, yani öküzünle evlenir misin?” diye sorduğunda, insanların bakışlarını üzerimde hissettim. Başımı hızlıca sallayıp, “Evet,” diye bağırdığımda, herkes alkışlamaya başladı. Savaş bana sıkıca sarılıp başını boyun girintime gömdü ve kokumu içine çekerek öpücükler kondurdu.

Mekândan çıkar çıkmaz Savaş’ın elinden tuttum ve, “Hemen gitmeyelim, el ele karda yürüyüş yapalım,” dediğimde başını onaylarcasına salladım.

Boğazın dibinde yürürken içim kıpır kıpırdı. “İçim içime sığmıyor Savaş, çok mutluyum,” dedim ve telefonumu çıkarıp kamerayı açtım.

“Öp beni,” dediğim anda, soğuktan donan burnunu burnumda gezdirdi ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Birkaç tane fotoğraf çektikten sonra içimin yandığını hissettim. Kafamıza kartopu yediğimiz anda gözlerimi açtım.

Amcanın teki, “Sizi gidi terbiyesizler,” diye bağırıp bize birkaç tane kartopu daha fırlattı.

Savaş, “Evleniyoruz amca, evleniyoruz, düğünümüze sen de davetlisin!” diye bağırduğunda sesli bir kahkaha attım.

“Melisa, amca bize ayakkabısını fırlatmadan koş,” dediğinde koşmaya başladık. Arabaya bindiğimizde Savaş’a yan bir bakış attım. Saçları kardan bembeyaz olmuştu. Üşüyen ellerini ovuştururken, “Nereye gidelim?” diye sordu.

Dudaklarımı dişleyip, “Evine,” dedim ve göz kırptım.

Şaşkınca, “Benim eve mi?” diye sorduğunda, dudaklarımı dişleyip olumlu anlamda başımı salladım.

“Birazcık ısınmaya ihtiyacım var da” dediğimde, Savaş’ın gözbebekleri mutluluktan yerinden oynadı.

“Demek ısınmak istiyorsun ha?” dediğinde, arabanın koltuk kaloriferini açtı.

Yol boyunca parmağımdaki yüzüğe baktım. O kadar güzeldi ki gözlerimi bir türlü alamıyordum.

Eve girerken Savaş beni kucağına aldı ve yüzüme öpücükler kondurdu. “Hâlâ üşüyor musun?” diye sorduğunda, titreyen dudaklarımla başımı salladım. “O zaman ısınmaya hazır ol,” diyerek beni salona çekti.

Savaş

Melisa’yı koltuğa oturtur oturtmaz elimle yüzüne yapışan saç tutamlarını geriye doğru ittim. Saçlarımın üstünden eriyen kar taneleri su damlalarına dönüşmüş, onun yüzüne damlıyordu. Dudaklarımı Melisa’nın soğuktan çatlamış dudaklarına kenetleyip koltukta bulunan kalın battaniyeyi üzerine sardım. Parmaklarının saçlarımın arasında dolaşması kalbimin hızını artırırken, elimi onun belinin arkasına yerleştirip sıkıca kendime sardım. Burnuma dolan papatya kokusu içimin huzur dolmasına sebep olmuştu.

“Melisa,” dedim boğuk bir şekilde ve saçlarına minik minik öpücükler kondurdum. “Aşkım,” dedi titreyen dudaklarıyla.

“Isınmaya başladın mı?” diye sorduğumda, başını usulca salladı.

“Güzel,” deyip, onun narin bedenini sıkıca sardım. “Düğünü ne zaman yapmamızı istiyorsun?” diye sorduğumda, Melisa

başını kaldırıp, “Sonbaharda evlenmek istiyorum,” diye yanıt verdi. “Sonbahar mı?” diye sorduğumda, başını usulca salladı. “Düğün sonbaharda olacak.”

“Neden bu kadar uzun süre beklemek istiyorsun?” diye sorduğumda, Melisa kucağıma yavru bir kedi gibi sokulup, “Sonbaharda evlenmek çocukluk hayalimdi. Bir kez evleneceğime göre, o da kesinlikle hazan vaktinde olmalı,” diye yanıt verdi.

“Peki nikâh?” diye sorduğumda, Melisa sinsice gülümseyip, “İşte onu hemen yarın bile kıyabiliriz,” dedi ve dudaklarını usulca dudaklarıma yapıştırdı.

Genç çift sıcak çikolata ve şömine ateşi eşliğinde düğün mekânlarını araştırırken, Melisa istemsizce yüzünü buruşturdu ve, “Burayı da beğenemedim,” dedi ve sıradaki otele baktı. Heyecanlıydı, hem de hiç olmadığı kadar. Otelin bahçe fotoğraflarını görünce kocaman gülümsedi ve Savaş’a bakarak, “İşte bu! Sence de güzel değil mi?” diye sorduğunda, Savaş ışıldayan gözleriyle, “Sen beğendiysen kabulümdür Sinsirella,” diye yanıt verdi. Otelin bilgilerini not aldıktan sonra saatin epeyce geç olduğunu fark ettiler. “Hayatım, yemeğe geç kalacağız. Gidelim de babama mutlu haberi verelim,” dedi ironik bir şekilde ve hevesle dizüstü bilgisayarı kapatmadan masanın üzerine koydu.

Melisa’nın evinin önüne arabayı park ettiklerinde, Savaş kendisini oldukça gergin hissediyordu. Arabadan iner inmez genç kız sevgilisinin elinden tutup, “Asma yüzünü, babam bir şey diye-meyecek. Güven bana sevgilim,” dedi.

Kapıyı çaldıklarında Efsun ikisini güler yüzle karşıladı. “Hoş geldiniz efendim, Chen Bey ve Miray Hanım sizleri kış bahçesinde bekliyorlar.”

İçeri girer girmez Melisa sözlüsünün elinden sıkıca tutup, kış bahçesine doğru yürüdü. İçeri girdiklerinde Chen saatine bakıp, “Yarım saat geciktiniz,” dedi memnuniyetsiz bir şekilde. Genç kız babasını umursamayıp, Savaş ile birlikte annesinin karşısına oturdu ve “Birkaç işimiz vardı,” diye yanıt verdi.

Yemeklerini yerken, Chen birkaç defa öksürüp, “Kararınızı verdiniz mi?” diye sordu. Bunun üzerine, Melisa keyifle sandalyede arkasına yaslanıp, babasının çekik gözlerinin içine baktı ve, “Verdik,” dedi kararlı bir şekilde.

Chen merakla ikisini izlerken, Savaş genç kızın gözlerinin içine bakarak, “Haftaya nikâh kıyıldıktan sonra, çekimlere başlayabiliriz,” dedi.

Miray Hanım gözlerini büyütüp büyük bir şaşkınlık içinde, “Haftaya nikâh mı var?” diye sordu. Eşi ise elindeki çatal ve bıçağı aniden bırakıp, “Olmaz öyle şey!” dedi.

Melisa ayağa kalkarak kollarını çaprazladı ve tek kaşını kaldırıp, “Nedenmiş o?” diye sordu.

Chen pot kırdığının farkına varınca, önündeki soğuk suyu bir dikişte içti ve, “Henüz daha çok erken,” diye yanıt verdi.

Melisa babasının verdiği yanıtı pek inanmayıp, “Karar senin baba. Ya haftaya nikâhı kıyarız ya da bu teklifi kabul etmeyiz,” diye yanıtlarken, Miray Hanım gülümseyip arkasına yaslandı ve “Aslında iyi fikir, o vakitte amcan da burada olur ve mürüvvetini görmüş olur,” dedi.

Chen eşine öldürücü bakışlar attı. Kısa süren bir sessizliğin ardından, Chen başını sallayarak, “Tamam, haftaya nikâhı kıyıyoruz,” dedi.

Buğra

Sabahın erken saatlerinde mutfaktan gelen sesler nedeniyle gözlerimi istemsizce araladım. Etrafımı incelerken, dün gece yaşananları hatırlamaya çalıştım. Başım ağrıyordu hem de çok. Uzandığım koltuktan yavaşça kalktıktan sonra şakaklarımı ovaladım. Acilen sert bir Türk kahvesine, bir de ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Ağrıdan inleye inleye mutfığa girdikten sonra Hilal’i kahvaltı hazırlarken gördüm.

“Günaydın Hilal,” dediğimde, arkasını döndü ve gülümseyerek, “Günaydın abim, umarım fazla ses çıkarıp seni uyandırmamışımdır,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Uyandırmadın, merak etme. Bana sert bir Türk kahvesi yapar mısın Hilal?” diye sorduğumda, he-

men cezveyi dolaptan çıkarıp, “Şimdi yapıyorum abim,” dedi ve ardından kahveyi çıkardı.

Sehpanın üzerinde bulunan sıcak kek dilimini ağzıma attığımda, hayranlıkla gözlerimi kapatıp inledim.

“Hilal, bunu sen mi yaptın? Cidden harikasin!” dediğimde, utançla başını eğdi ve, “Afiyet olsun abim,” diye yanıt verdi. Yukarıdan sesler gelmeyince meraklandım ve, “Bizimkiler dün neler yaptılar?” diye sordum.

“Yağmur ablam odasından hiç çıkmadı, ben de bütün gün çocuklarla ilgilendim,” dediği sırada sinirle yutkundum ve bakışlarımı merdivene doğru yönlendirdim. Yağmur’un yanına gitse miydim?

Kahvemi içtikten sonra, kekten bir ısırık daha aldım ve cesaretimi toplayıp merdivene doğru ilerledim. Yavaş adımlarla yukarı çıktıktan sonra, ilk olarak çocuk odasına girme kararı aldım. Onları odalarında görmeyince gözlerimi devirdim ve sessizce yatak odasının kapısını açıp içeri girdim. Ucunu yatakta görür görmez yüzüme buruk bir gülümseme oluştu. Yatağın kenarına oturup onları izlerken, bakışlarımı Yağmur’a doğru kaydırdım. Besbelli gözlerinin altı ağlamaktan şişmiş, yanakları ise al olmuştum. Dolaptan eşofman takımımı çıkardıktan sonra banyoda sessizce üzerime geçirdim ve ardından çalışma odama girip çalışmaya başladım.

Yaptığım hesaplara göre, Almanya’daki inşaata muhtemelen bir ay sonra tekrar devam edebilirdik. Merdivenden gelen tıkrıtı seslerini duyunca kulağımı çocuklardan gelen sese verdim. Küçük prensesim, “Dadada,” dediğinde, ne istediğini gayet iyi anlamıştım. Gözlüklerimi çıkarıp masanın üstüne bıraktım ve çalışma odasından çıkıp tekrar mutfığa indim.

Yağmur beni görür görmez bakışlarını benden kaçırdı ve çocukları sandalyelerine oturtuktan sonra elini Hilal’in omzuna atıp, “Ben gidiyorum, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara,” dedi ve bana ters bir bakış atıp mutfaktan ayrıldı. Onu tanıdığım kadarıyla arkasından koşmamı istiyordu, fakat yapmayacaktım sinirlerim yatışmadan Yağmur’la konuşmayacaktım.

Çocuklarla hem kahvaltı yapıp hem de oynarken, Hilal’i çağırdım ve yanıma oturup kahvaltı yapmasını söyledim.

“Anlat bakalım,” dediğimde gözlerini büyüttü ve, “Neyi anlatayım, Buğra Abi?” diye sordu.

“Aileni ve neden İstanbul’a kaçtığını bir de senden duymak istiyorum, Hilal.”

Genç kızın gözleri dolmaya başlayınca onun can damarına bastığını hissettim, fakat yanımda çalışan bu masum kızın hikâyesini oldukça merak ediyordum.

“Bak abi, ben ailemden gizli ders çalışıp üniversite sınavlarına girdim. İyi bir yer kazanıp herkesten uzak olmayı istiyordum. İstanbul’da psikoloji bölümünü kazandığımı öğrenince dünyalar benim oldu. İnternet üzerinden kaydımı yaptırdıktan sonra durumu anneme anlattım. Başta şaşırdı, sonra da gidip bu güzel haberi babama verdi. O da bu duruma o kadar sinirlendi ki, beni günlerce odama kapattı. Günlerden bir gün köyün ağasıyla zorla evlendireceklerini duyar duymaz teyzemi aradım ve İstanbul’a kaçacağımı söyledim, işte şimdi de buradayım...”

“Okul ne oldu peki?” diye sorduğumda üzüntüyle basını salladı ve, “Kaydımı teyzemle dondurduk,” diye yanıt verdi.

“Üzüldüm, ama seneye devam edersin Hilal. Senin başaracağına gönülden inanıyorum. Bak bir şeye ihtiyacın olursa sakın çekinme, olur mu?”

“Çok sağ ol abi, geceleri dersimi çalışıyorum. Seneye inşallah çok iyi bir başlangıç yaparım.”

Ada’nın kahvaltı masasında bulunan tabağı yere fırlatmasıyla, Hilal aniden ayağa kalktı ve cam kırıklarını topladı.

“Hilal, ben çocukları alıp birazcık dışarı çıkacağım. Evde ek-sik bir şeyler varsa beni ara, Yağmur’u değil,” dediğimde başını onaylarcasına sallayarak, “Haber veririm abi,” dedi.

Çocukların üzerini değiştirdikten sonra bebek arabalarına koyup sahile doğru indim.

Bebek sahilinde yürürken denizin tuzlu havası soğuk rüzgârla birlikte yüzüme çarptı. Soğuk hava bedenime işlerken titreyen dişlerimi birbirine bastırdım. Çocukların hasta olma korkusuyla bebek arabasını sahilde bulunan küçük bir kafeye doğru sürdüm. İçeride bir şöminenin bulunduğunu görünce keyifle sıırttım ve boş masaya doğru ilerledim. Kendime sıcak çay ve bir dilim pasta si-

pariş verdikten sonra, çocuk arabasını şöminenin yakınına çektim ve uykucu bebeklerimin yüzlerini inceledim. Ada'nın soğuktan kızaran yanaklarını okşarken gözlerim dolmaya başladı. "Ben sizle bile yeterince vakit geçiremiyorum, neden üçüncü çocuğu istiyorum ki?" diye kızdım kendi kendime. Birazcık mantıklı düşününce hatalı olduğumu anladım. Cebimden Yağmur'u aramak için telefonumu çıkardım ve uzun uzun ekrana baktım. Aramakla olmayacaktı bu iş, ondan güzelce özür dilemem gerekiyordu. Çayımı içerken Ada uyandı ve sessizce gözlerimin içine baktı. Onu kucağıma aldığımda ise başını tıpkı annesi gibi boyun girintime yerleştirdi.

"Kızım benim," dedim saçlarını okşayarak ve basına minik minik öpücükler kondurdum. "Dadada," dediği anda gülümse-dim. "Dada değil aşkım baba diyeceksin, tamam mı güzelim?" dediğimde, başını kaldırdı ve burnumu sıkıp, "Dadaaaa!" diye bağırdı.

"Sana da mı laf geçiremiyorum ben? Anası kılıklı seni. Tamam, hadi dada olsun bakalım," dedim ve elmalı kekimin üzerindeki elmayı sıyrıp Ada'nın ağzına doğru götürdüm. "Mam!" dedi keyifle ve bir parça daha vermem için gözümün içine baktı. Ona bir küçük elma parçası daha verdiğimde, "Annen görmesin kızım," dedim gülümseyerek.

"Ayaaa!" diye bağırdı bu defa, yani onun diliyle bu anne demekti.

Birlikte kafede bir saat geçirdikten sonra, çiçekçiye gittim ve Yağmur için 200 tane gül siparişi verdim. Eve döner dönmez Hilal'e bu gece için güzel yemekler yapmasını istedim. Bugün evde romantik bir hava yaratıp karımın gönlünü almalıydım.

İki saat sonra güller nihayet eve gelmişti. Hilal'den birazcık fikir aldıktan sonra evin girişinden yemek odasına kadar her yeri gül ve küçük mumlarla süsledim. Hilal'in yardımıyla her şey çok güzel olmuştu.

"Hilal, Yağmur'u ara da gelsin. Ben ararsam o inat eder şimdi."

"Ne diyeyim abi?" diye sorduğunda, "Çocukların ateşi çıktı de, bir şeyler uydur işte," diye yanıt verdim. Hilal başını kaşıyıp, "Her ikisinin de ateşi çıktı mı diyeyim?" dedi bıyık altından

gölerek. Bunun üzerine ona şakadan olsa da öldürücü bakışlar atıp, “Ara hadi,” dedim.

Hilal numarayı çevirir çevirmez kulağımı telefona dayadım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra, Yağmur nihayet telefonunu açmıştı.

“Alo Hilal?” dediğini duyduğumda, Hilal endişeli bir şekilde, “Ablam, Ada’nın ateşi var, bir türlü düşüremiyorum,” dediğinde, Yağmur sesini hafifçe yükseltip, “Ne, hasta mı oldu? Buğra evde değil mi? Ben hemen geliyorum,” dedi ve telefonu kapattı.

Hilal keyifle telefonunu cebine koyduğunda, “Çak kız!” dedim ve elimi ona doğru uzattım. “Senden usta oyuncu olurmuş, sen git oyunculuk okusana?” dedim ama o başını iki yana sallayıp, “Yok almayayım abi,” dedi ve mutfığa döndü.

Üzerimi değiştirdikten sonra, aşağı inip mumları yaktım. Hilal yemekleri masanın üzerine dizdikten sonra, “Ben yukarı çıkıyorum abi, bir şeye daha ihtiyacın var mı?” diye sorduğunda keyifle gülümsedim ve, “Hayır çıkabilirsin,” diye yanıt verdim.

Geçen yirmi dakikanın ardından duyduğum tekerlek gıcırda-
ma sesinden, Yağmur’un geldiğini anladım. Havanın erken ka-
rarması işime yaramıştı. Heyecanla yemek salonunda Yağmur’u
beklerken kapının sertçe açıldığını duydum.

Yağmur

Yol boyunca akla kararı seçtim. Ada çok hassastı, hasta olunca evde kıyameti koparıyordu. Arabayı hızlıca park edip titreyen el-
lerimle dış kapıyı açtım. Tam Hilal’e seslenecekken gözüm yerdeki
gül yapraklarına ve mumlara takıldı. Sessizce, “Buğra...” diye
mırıldandım ve yavaşça yemek odasına doğru uzanan yolda yü-
rüdüm. Asık bir suratla yemek odasına giriş yaptığımda, Buğra’yı
elinde bir çiçek buketiyle gördüm. Kollarımı çaprazlayıp etrafa
baktım ve, “Bunun için Hilal’e yalan mı söyledin?” dedim. Çiçeği
bana uzattığında burnumu kıvırdım. “Kırılan kalbimi böyle mi
onarmaya çalışıyorsun Buğra?” dediğimde üzgün bir şekilde yere
baktı ve, “Konuşalım Yağmur,” dedi.

“Dün seninle konuşacaktım, ama buna fırsat bile vermedin,
Buğra. Aklın yeni mi başına geldi?”

“Yağmur, dün çok sinirliydim ve seni kırmamak için konuşmak istemedim. Şimdi lütfen güzelce konuşalım.”

“Bence konuşacak bir şey yok Buğra,” dediğimde çiçekleri masanın üzerine bırakıp elimi sıkıca tuttu ve gözlerimin içine baktı. Bakışlarımla ilk defa ona karşı sinir ve öfke kusuyordum. Parmaklarını göz halkalarımın üzerinde gezdirirken, bir adım geriye atıp, “Yapma Buğra,” diye mırıldandım.

“Güzelim hadi otur şuraya, güzelce konuşalım. Bana böyle bakmana dayanamıyorum.”

O sırada Buğra’ya sahte bir gülücük atıp, “Bunu kapıyı sura-tıma çarpan adam mı söylüyor?” diye bağırdım ve hızlı adımlarla yemek odasından merdivenlere doğru yürüdüm.

Yanından ayrılmamla birlikte arkamdan koştu ve kolumu sıkıca tuttu. Kolumu öyle sert kavramıştı ki acıyla, “Buğra, bırak beni. Canım konuşmak istemiyor,” diye tsladım.

Buğra beni kolumdan çekiştire çekiştire yemek odasına götürdü ve sandalyeye oturttu. “Seninle küs kalmak istemiyorum Yağmur,” dedi yüksek sesle ve karşıma oturdu. Tabağıma yemek koyduktan sonra, “Ye hadi, soğumasın,” dedi ve eliyle yememi işaret etti. Sinirle önündeki yemeğini yerken, “Özür dilerim,” dedi. Onu takmadığımı fark edince, “Ben büyük bir eşeklik yaptım,” diye ekledi bu sefer.

Onu umursamamam oldukça sinirlerini bozmuştu. Derin bir nefes verip, “Öküzün en önde gideniyim Yağmur,” diye bağırdığı anda, birden yerimden sıçradım ve Buğra’ya öldürücü bakışlar attım. “En azından bunun farkındasın,” dedim, elimdeki çatal ve bıçağı tabağın kenarına koydum. “Dün beni dinlemeliydin, Buğra,” dedim sakince.

“Uzun uzun düşündükten sonra ne kadar kötü bir baba olduğumu anladım, Yağmur. Bir tane daha çocuk istememen gayet normal.”

“Kötü değil, sadece iş nedeniyle İzmir’de ilgisiz bir baba oldun, Buğra. Ben ikisine bakmakta bile zorlanırken, sen üçüncüyü hangi ara aklına yazdın bir türlü anlamış değilim.”

“Artık istemiyorum, Yağmur. Ben dersimi aldım. Söz bir daha çocuk konusu açmayacağım.”

“İyi,” dedim ve ayağa kalktım. “Konuşman bittiyse ben yukarı çıkıyorum.”

“Yağmur, lütfen uzatmayalım artık. Bana böyle bakmana dayanamıyorum güzelim.”

“Nasıl bakıyorum, Buğra? Bak çok yorgunum ve bir an önce duş alıp uzanmak istiyorum,” dedim ve yukarı çıktım.

Hilal ve çocukları kontrol ettikten sonra duşa girdim. Sıcak suyun içinde ağlamak beni oldukça rahatlatmıştı. Kendimi yatağa atar atmaz tavana baktım ve derin bir soluk verdim.

“Seni bu kadar kolay affedeceğimi mi düşündün, Buğra?” dedim kendi kendime ve sıcak yorganın altına girdim.

Savaş

Eve girdiğimde ayaklarımın altında ezilen cam parçacıklarının sesini duydum. Kaşlarımı çatıp ışıkları açmamla birlikte neye uğradığımı şaşırdım. Bütün ev darmadağın olmuş, birkaç cam ise kırılmıştı. Salona doğru yürürken saçlarımı çekiştirdim ve, “Lanet olsun!” diye bağırdım.

Masanın üzerindeki not gözüme çarptığında dudaklarımı dişledim ve kâğıdı elime alarak içinde yazılana bir göz geçirdim.

Artık gerçekler ortaya çıktı...

Yaşadığına pişman olacaksın, Varol...

Sinirden kâğıdı buruşturup bir köşeye fırlattım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdikten sonra kırılan camlara bir göz attım.

“Orospu çocukları!” diye bağırdım. Kırılan kısımları içeri daha fazla kar ve çamur girmemesi için naylonla kapattım. Cam kırıklarını ortadan kaldırdıktan sonra odama girdim ve sertçe kapıyı kapattım.

“Varol...” diye mırıldandım kendi kendime. O lanet olası müdür bana zamanında öyle sesleniyordu. Bu işin içinde Hande mi yoksa gerçekten müdürün ailesinden biri mi vardı bilmiyordum, fakat bir şeyler yapıp bunu öğrenmenin yolunu bulmalıyım.

Yatakta huzursuzca kıpırdanırken, alnımdan boncuk boncuk terler akmaya başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hazır evleniyorken zincirlerimi kırıp annemi mi arasaydım?

Bu düşünceler beynimi adeta bir fare gibi kemirirken, kafamı yastığın altına koydum ve uyumaya çalıştım.

Ertesi gün uyanınca komodinin üzerinden cep telefonumu aldım ve uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaptım annemi aradım. Telefon birkaç defa çaldıktan sonra, annem yorgun bir sesle, “Savaş?” dedi. Dudaklarım titredi. Yıllar olmuştu sesini duymayalı ve onu görmeyeli. Titreyen dudaklarımla, “Anne...” dedim ve gözlerimden bir damla yaş süzülmesine izin verdim.

“Aramana çok şaşırdım,” dediğinde sesi çok güçsüz geliyordu.

“İyi misin?” diye sorduğumda, onun sesini fazlasıyla özlediğimi anladım.

“Ben iyiyim de asıl seni sormalı. Bir şey mi oldu? Yoksa paran suyunu mu çekti?”

Değişmemişti işte... Para yüzünden aradığımı sanmıştı. Sinirden dişlerimi sıktım ve derin bir iç çekip, “Konuşmamız gerekiyor,” dedim.

“Neredesin Savaş? İzmir’de mi?”

“İstanbul’dayım. Konumunu atacağım yere gelmeni istiyorum,” dediğimde, “Tamam, Savaş. Yarım saat görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattı. Sinirle telefonumu sertçe yatağın üzerine attım ve, “Hiç mi özlemedin lan beni?” diye bağırdım. Değişmiştir sandığım kadın hiç değişmemişti ve hâlâ sadece para pul için yaşıyordu.

Kahvaltı hazırladıktan sonra salona geçip saatlerce onun gelmesini bekledim. Gelmeyeceğini anladığımda, umutsuzca oturduğum yerden kalktım ve kurmuş olduğum sofrayı darmadağın ettim. Onu aradığıma pişman olmuşum, hem de fazlasıyla. Stresten nefesimin kesildiğini hissedince elimi göğsüme götürdüm ve sakinleşmek adına derin derin nefesler aldım.

Dışarıya çıkmak için sinirle kapıyı açmamla birlikte, onu karşımda gördüm.

“Savaş?” dedi dolan gözleriyle ve zile basmak için kaldırdığı elini yavaşça indirdi. Onu içeri davet etmeden önce, yüzünü birkaç saniye boyunca inceledim. Yaşlanmıştı hem de çok. Gözlerinin kenarları kırışmış, gözaltı torbaları daha çok şişmişti. Her zaman bel hizasında kullandığı altın sarısı saçları kısalmış, arasına aklar düşmüştü. “Geldin,” dedim yutkunarak ve parlaklığını kaybetmiş gözlerinin içine baktım. Şu an içimde anneme sıkıca sarılma hissi vardı. Kaburgalarını kırana kadar sarılmak istiyordum.

“Beni içeri davet etmeyecek misin?” diye sorduğunda, kenara çekildim ve elimle içeri geçmesini işaret ettim. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla gürültülü şekilde içeri girdiğinde etrafa baktı ve elini ağzına doğru götürüp, “Bu evin hali ne böyle?” diye sordu.

“Salona geç, anlatacağım,” dediğimde bakışlarını darmadağın olmuş kahvaltılık masasına doğru yönlendirdi ve başını iki yana salladı.

Koltuğa oturunca üzerini naylonla kapattığım camlarıma baktı ve, “Bana neler döndüğünü artık anlatacak mısın?” diye sordu meraklı bir şekilde.

“Anlatacağım,” dedim ve mutfığa gidip ikimize sıcak bir kahve hazırladım. Salona döndüğümde yanına oturdum ve derin bir iç çekerek, “Değişmiş miyim?” diye sordum.

Başını hayır anlamında sallayıp parmaklarını sessizce yüzümde gezdirdi. “Çok yakışıklı bir delikanlı olmuştun, gittikçe babana daha çok benziyorsun,” dediğinde, yanan gözlerimi kapatma ihtiyacı duydum.

“Oğlum,” dedi parmaklarıyla oynayarak. “Beni aradığına göre, ortada mühim bir mesele var,” dediğinde, başımı salladım ve “Öyle Handan Hanım. Çok büyük bir mesele,” diye yanıt verdim.

“Nedir peki bu mühim mesele?” diye sorduğunda, oturduğum yerden kalktım ve dün gece buruşturup yere attığım kâğıdı elimle alıp annemin avucuna sıkıştırdım.

“Oku,” dedim ve tekrar yanına oturup parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

“Savaş, bu ne demek oluyor?” dedi titrek bir ses tonuyla ve oturduğu yerden ayağa kalkıp yanıma geldi. “Bilmiyorum, sanırım gerçekler gün yüzüne çıktı. Bu yaşadığım ikinci saldırı,” dedim sinirle.

“Aman Allahım Savaş, bu nasıl olur? Bu konuyu araştıracağım. Sana bunları yapanları bulacağımdan emin ol oğlum,” dedi ve çantasından telefonunu çıkarıp birine mesaj attı.

“Bunların hepsi senin yüzünden yaşandı, biliyorsun değil mi? O yurttta büyümeseydim, belki de şu an her şey daha farklı olacaktı.” Annem elimi tutmaya çalıştığı anda elimi geriye çektim ve ayaklandım. “Bunu sakın bir daha yapayım deme,” dedim ve salonun içinde volta atmaya başladım.

Duvarda asılı olan Melisa ile fotoğrafımı görünce o da ayaklandı ve fotoğrafa yaklaşıp, “Bu güzel kız da kim?” diye sordu.

“Müstakbel karım,” diye yanıt verdim umursamaz bir ses tonuyla.

“Sevgilin çok güzel bir kız. Adı ne bakalım?” dediğinde, “Melisa ile haftaya nikâhımız olacak,” diye yanıt verdim.

“Ni... Nikâh mı?” dediğinde, başımı usulca salladım. “Evet, nikâh. Birinci saldırı olmasaydı belki de şimdi evli olacaktık.”

“Nasıl yani, nikâh sırasında mı saldırıya uğradınız?” dediğinde, kollarından tutup gözlerimin içine baktı. “Annemi çağırmayı hiç düşünmedin mi?” diye sorduğunda, gizliden parmaklarımı çarpazlayıp, “Düşünmedim... Zaten gelmezdin,” diye yanıt verdim.

“Savaş, ben senin annemim! Yıllarca beni aramanı bekledim, ama sen bana doğru bir adım bile atmadın! Şimdi şöyle, sen aramadan nasıl karşına çıkayım?”

“Sen benim annem falan değilsin tamam mı Handan Hanım! Beni doğurdun, hadi eyvallah, keşke doğuramaz olaydın ama sadece doğurmakla maalesef anne olunmuyor.”

“Oğlum, ben böyle olmasını gerçekten istemedim. Şartlar bunu gerektirdi,” dediğinde kulaklarımı kapatıp, “Seni dinlemek istemiyorum,” diye bağırdım.

Annem ayaklanıp, “Seni korumak için evden yolladım. Yoksa hangi anne bir evladından ayrı kalmak ister ki?” diye bağırdığında, karşısına dikilip, “O evde kalsaydım ne olurdu ha? Beş parasız mı kalırdın, yoksa kocan olacak o adam bana işkence mi yapardı? Söyle artık anne!” diye bağırdım ve sinirden annemin yakasını silkeledim.

“Savaş...” dedi titreyen sesiyle ve elimi tutup dudaklarına gö-

türdü. “Seni evden gönderdim çünkü Serdar ikimizin arasında bir seçim yapmamı istiyordu. Kararımı senden yana kullanacakken, kızım Defne’ye hamile kaldığımı öğrendim. Ondan ayrılıyordum kızımı elimden alırdı ve ikimizi de süründürürdü. Seni yatılı okula yollamamla...”

“Dur dur, hikâyenin devamını ben getireyim. Beni yatılı okula göndermenle, kocanla mutlu mesut bir hayat sürdün ve kızına çok iyi bir anne oldun. Ben yurt odalarında sürünürken, beni hiç düşündün mü ha? Bu çocuk ne yiyor ne içiyor, hasta mı yoksa yaşıyor mu diye sordun mu kendi kendine? Veya geceleri senin adını sayıkladığımda hiç hissettin mi? Söyle Handan Hanım, söyle! Oğlun bir gün olsun aklına geldi mi?”

“Sözlerin çok ağır, Savaş ama ne desen haklısın. Sana iyi bir anne olamadım, ama izin ver hatalarımı telafi edeyim.”

“Yapmam, ben seni affedemem,” dedim ve kapıya doğru yönelip, “Lütfen git,” diye mırıldandım.

Annem çantasını alıp kapıya doğru ilerlerken, son bir kez gözlerimin içine baktı ve, “Oğlum,” dedi ve bana birden sıkıca sarıldı. Onun kokusunu gizlice içime çekerken, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Hıçkırıkları koridorda yankılanırken annemin minik minik öpücükler kondurduğunu hissettim. Birden yurt günlerimi hatırlayıp kendimi geri çektim ve, “Yapma,” dedim derin bir nefes alarak.

“Yine geleceğim, Savaş. Haber alır almaz, seni arayacağım,” dedikten sonra kapıyı açtım ve usulca gitmesini izledim.

3 gün sonra

Didem

Tufan Baba ve Giovanna Anne’nin İstanbul turuna çıkmasıyla, Emir’le evde baş başa kaldık.

Birlikte film izlerken, telefonuma gelen mesaj sesiyle sehpanın üzerinde bulunan telefona uzandım ve ekrana bakarak, “Melisa’nın bekârlığa veda gecesi,” başlığını okuyarak kaşlarını çatıttım.

“Emir baksana, bizimkiler evleniyor!” dedim ve ekranı kendisine gösterdim.

“Nasıl ya?” dedi gülerek ve telefonu eline aldı. Filmi durdurduktan sonra, merakla Melisa’nın yazacağı yazıyı bekledik.

Selam güzellerim <3

Sizlere çok güzel bir haberimiz var:)

Biz evleniyoruz!!!

Normalde sizin bana bekârlığa veda gecesi düzenlemeniz gerekir, ama ben dayanamayıp kendi bekârlığa veda gecemi kendim ayarladım :)

Hepinizi 27 Ocak saat 20’de RAYBW KARAOKE BAR’a bekliyorum.

Çok eğleneceğiz kızlar, hem de çok!

Mesajı okuduktan sonra, Emir’le birbirimize gülerek baktık ve ardından mutluluktan sarıldık. “Oh be, sonunda evleniyorlar!” dediğinde, inanmayıp tekrar mesajı okudum. “Çok şükür, acaba Chen nasıl izin verdi?” diye sorar sormaz, Emir dayanamayıp kendi telefonundan Savaş’ı aradı.

“Oğlum, duyduklarımız doğru mu lan?” diye sorduğunda, hoparlörü açtı.

“Doğru Emir, haftaya evleniyoruz. Bugün nikâh dairesine gidip tarih aldık.”

Dayanamayıp telefona yaklaştım ve, “Chen nasıl izin verdi?” diye sordum. Melisa yandan bir kakhaha patlatıp, “Telefonda olmaz, yüz yüze konuşup anlatmalıyım,” dediği sırada, telefona yapışıp, “Çabuk buraya gelin, çayları koyuyorum,” diye seslendim.

Telefonu kapattıktan sonra, sevinç çiğlikleri atıp Emir’e sıkıca sarıldım ve birden duraksayıp, “Ben nikâhta ne giyeceğim?” diye sordum.

“Didem, şaka yapıyorsun değil mi? Daha bir hafta var, yarın birlikte alışverişe gider bir şeyler bakarız.”

“Ya doğru düzgün bir şey bulamazsam?” diye sorduğunda, Emir başını sallayıp, “Benim güzelime her şey yakışır,” dedi ve yanağıma sulu bir öpücük kondurdu. “Hadi kalk çay hazırla,” dediğimde, ayağa kalkıp hazır ol pozisyonuna geçti ve, “Emre-dersiniz komutanım,” dedi.

Emir mutfığa gider gitmez koltukta uzandım ve elimi karnımın üstüne koyup, “Nokta, duydun mu teyzen Sinsirella evleniyor,” dedim.

Yaklaşık yarım saat sonra kapının ziline çalmasıyla birlikte, hızlı adımlarla dış kapıya yürüdüm ve gülümseyerek kapımı açtım. Karşımda Melisa ve Savaş’ı görür görmez ellerinden tutup içeriye çektim ve, “Gelin sarılayım size çifte kumrular,” deyip ikisine de sıkıca sarıldım.

Salona geçtiğimizde, Emir bir tepsi çayla yanımıza gelip, “Hoş geldiniz,” dedi ve tepsiyi masaya bıraktıktan sonra, Savaş’ın omzuna vurup, “Vay be, kardeşim de evleniyor,” dedi.

Çaylarımızı içerken, Melisa bize heyecanlı bir şekilde yaşananları anlattı. “Ne yani, şimdi ikiniz bir reklam filminde mi oynayacaksınız?” diye sorduğumda, Savaş memnuniyetsizce başını sallayıp, “Maalesef Didem, sanırım bu reklam teklifi olmasaydı, bu kadar çabuk nikâh günü alamazdık,” dedi.

“Peki düğün ne zaman?” diye sorduğumda, Melisa gülümseyip, “Sonbaharda olacak Didem, o vakitte bebeğiniz de kucağınıza olur inşallah,” dediğinde, gözlerim dolmuştu. Ah Noktam, umarım sağlıklı aramızda olurdu...

Melisa birden bana sokulup, “Neden gözlerin dolu dolu oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?” dedi.

“Yok güzelim söylemedin, hormonlarım yine ters tepmeye başladı yine, ondandır kesin. Peki neden sonbaharda düğünün olsun istiyorsun?” diye sorduğumda, Melisa koltukta geriye yaslanıp, “Çocukluk hayalimdi, Didem,” dedi. “Çocukken annemle birlikte renkli renkli yaprakların içinde yürürken, kendimi oldukça mutlu ve huzurlu hissederdim. Yıllar geçtikçe beyaz gelinliğimle o renkli yaprakların içinde yürüdüğümü hayal ettim. Zihnimde öyle güzel görüntüler oluştu ki, evlenirsem bu kesinlikle sonbaharda olmalı dedim.”

Savaş’ın, “Bir renkli yaprak yüzünden aylarca beklemem gerekiyor,” diye mırıldandığını duyduğumda, gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Birlikte düğün mekânlarını araştırırken Melisa telefonundan bir şeye bakıp, “Size geçen gün beğendiğim oteli göstereyim,” dedi ve arama motoruna otelin adını yazdı.

“Ben burayı beğendim, siz ne düşünüyorsunuz?” diye sorduğunda, dördümüz otelin fotoğraflarına bakarak olumlu bir şekilde başımızı salladık.

“Burası gerçekten çok güzel, Melisa. Gidin bakın derim ben,” dediğimde, elimi Emir’in bacağına üzerine koyup kulağına, “Hayatım, bizim canımız çikolatalı kek çekti, hem de çok feci bir şekilde,” diye fısıldadım. Emir birden ayaklanıp, “Hemen alıp geleyim,” dediğinde, Savaş kaşlarını çatıp, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Markete gideceğim, hadi sen de gel, hem hava almış oluruz,” dediğinde, Savaş başını sallayıp, “Olur,” diye yanıt verdi.

İkisi evden çıktıktan sonra, keyifli bir şekilde, “Oh gittiler,” dedim ve Melisa’ya bakıp, “Artık plan yapabiliriz,” dedim.

“Ne yani, Emir ve Savaş’ı bilerek mi evden postaladın?” dedi sinsi bir gülücük atarak ve ellerini çırpıp, “Ne planı çok merak ettim,” dedi.

“Bekârlığa veda gecende neler yapmayı planlıyorsun?” diye sorduğumda, Melisa gülümseyip karaoke bar kapattığını söyledi. “Başka?” diye sorduğumda, kaşlarını çatı ve, “Başka ne olsun ki, yiyip içip bol bol eğleneceğiz,” diye yanıt verdi.

“Kızım, sen iyi misin? Nerede o eski Sinsirella? Ne yani erkek dansçı olmayacak mı bekârlığa veda partinde?” diye sorduğumda, koltuktaki yastığımı alıp, utançla kucakladı ve, “Savaş beni öldürür,” diye yanıt verdi.

“Hadi ama Melisa, dansçılar olmadan bekârlığa veda partisi mi olur?” diye sorduğumda sinsiçe gülümsedi ve, “Haklısın Didem, nasıl olsa erkeklerin bizim partimizde işleri olmayacak değil mi?” diye sordu.

“Ha şöyle, çalıştır biraz saksıyı. Ben Emir’e söylerim onlar Buğra ile birlikte Savaş’a bir şeyler ayarlarlar, sen hiç merak etme.”

“Didem, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Söyle canım,” dediğimde, elini karnıma koyup, “Bebek nasıl?” diye sordu. “Doktorlar engelli doğabilir diyorlar, ama biliyor musun, benim içimde hiç o his yok. Doktorumu değiştirdim, artık çocukluk arkadaşım Gökhan bizimle ilgilecek. Başta o da bana

bebeği aldırمامı söyledi, fakat şimdi o da farklı düşünüyor. Benim Nokta bebeğim sağlıklı doğacak, hissediyorum Melisa,” dediğinde, bana sıkıca sarıldı ve, “Siz hep iyi olun,” dedi ve çıkmayan karnımı usulca okşadı.

“Biliyor musun, Emir çok iyi bir baba, sen de çok iyi bir anne olacaksın. Baksana kocana sadece kek dedin ve hemen uçtu. Darısı ileride bizim de başımıza.”

“Âmin güzelim, Savaş’ta da o potansiyeli görüyorum ben, sen hiç merak etme.”

“Hayat o kadar çok garip ki, Didem. Yaklaşık bir ay önce, Savaş’a hemen evlenmek istemediğimi söylemiştim. Hatta babamlar gelmeden birkaç gün önce de. Yaşadığımız onca olaydan sonra, onu kaybetmekten çok korktum, Didem. Özellikle hafızasını kaybettiğinde, bir daha bir araya gelemeyeceğiz diye çok korktum. Şimdi de evlenmek için adeta gün sayıyoruz.”

“Hayat güzelim, hayat. Bugün veya yarın ne olabileceğini maalesef bilemeyiz,” dediğim sırada kapı açıldı. Emir ve Savaş çeşit çeşit torbayla içeri girdiklerinde, gözlerini büyütüp, “Bunlar da ne böyle? Marketi mi satın aldınız?” diye sordum. Emir üstündeki kar tanelerini silkeledikten sonra, torbaları önümüze koyup, “Her çeşitten aldık. İstediginizi yiyin,” dedi ve kabanını çıkardıktan sonra, Savaş ile beraber geniş koltuğa oturup bizi seyrettiler.

Poşetteki minik keklere göz attıktan sonra, Melisa ile en güzelilerini seçip yemeye başladık.

Melisa

Ertesi gün, annem ve Didem ile birlikte alışveriş merkezlerini gezip nikâh elbisesi arayışına çıktık. Onca mağaza gezdikten sonra, göz radarıma uzun beyaz kayık yaka bir balık abiye takıldı. Kuyruk ve yaka kısmına işlenmiş şık dantel detayı elbiseyi hoş ve zarif kılıyordu. Elbiseyi giyer giymez, annemin gözleri dolmaya başladı. Didem tırnaklarını kemirip, “Çok güzel oldun, Melisa!” dediğinde, aynadaki görüntüme baktım. Gerçekten bu elbise üstümde çok zarif ve asil duruyordu.

Annem, elini Didem’in omzuna atıp, “Benim minik kızım

hangi arada büyüdü de evleniyor, Didem?” diye sordu. O ise gülümseyerek cevap verip, “Yalnız elbise kızına çok yakıştı, kıskandım ben de isterim,” dedi.

Bir şeyler yedikten sonra, annem ve Didem’e elbise arayışına geçtik. Emir sürekli eşini arıyor, ona kendisini yormaması için tembihler yağırdırıyordu.

Alışverişi tamamladıktan sonra babamın aramasıyla soluğu evde aldık. Amcam YunShi’yi karşımda görmemle, gülümseyip kollarına atladım.

“Ah, Melisa! Güzel kızım,” dedi ve saçlarımı okşadı. Amcamla aram gayet iyiydi, fakat aynısını babam için söyleyemedim. “Hoş geldin amcacığım,” dediği sırada gülen yüzümü inceleyerek, “Kuşlar kulağıma bir şeyler fısıldadı, doğru mu? Benim güzelim evleniyor mu?” diye sorduğunda, başımı hızlı bir şekilde salladım ve, “Evet amca, senin de geleceğini öğrenince hemen nikâh tarihini öne aldım,” dedim.

Akşam kahvelerimizi içerken, amcam göz ucuyla babamı süzüp, “Söyle bakalım, baban seni hiç üzüyor mu?” diye sorduğunda, dudaklarımı ısırıp babama baktım. Onun hakkında ters bir şey söylememle birlikte evde bu akşam kıyamet kopabilirdi. Ortamı germemek için, “Hiçbir sorun yok amcacığım,” dedim ve babama alayla baktım.

“Şu evleneceğin oğlan,” dedi ve gözlerimin içine bakarak, “Adı ne ve kendisiyle ne zaman tanışacağım?” diye sordu.

Gülümseyerek, “Adı Savaş amcacığım,” dediğimde, yüzünü buruşturup, “Güzel bir adı yokmuş, umarım karakteri güzeldir,” dedi ve ardından ekledi: “O çocukla ne zaman tanışabilirim kızım?”

Omuzlarımı silkip anneme baktım ve, “Yarın yemeğe çağırıl mı?” diye sordum.

Amcam babamın bu konuda hiç ses çıkarmadığını fark edince, “Hayırdır Chen, hiç sesin soluğun çıkmıyor. Yoksa kızının evlenmesini istemiyor musun?” diye sordu.

Babam elindeki kahve fincanını sertçe masanın üzerine bırakıp, “Hangi baba kızından ayrılmak ister ki YunShi?” diye sordu ve ayağa kalkıp, “Müsaadenizle odama çıkacağım, çok yorgunum,” dedi ve yanımızdan ayrıldı.

“Miray, bu adamın hali de ne böyle? Pek bir dalgın ve bu hiç hoşuma gitmedi. Bir sorun olmadığına gerçekten emin misiniz?”

“Bak YunShi, bazı olaylar yaşandı ama geçti bitti,” dedi annem ve elimden tutup, “Chen bazı yanlış anlamalar yüzünden bu evliliğin olmaması için birkaç pürüz çıkardı, fakat artık tatlıya bağlandı kısacası her şey yoluna girdi,” dedi.

Savaş

Ertesi gün, Emir’le birlikte takım elbise işini hallettikten sonra, soluğu çiçeklerle Melisa’nın evinde almıştım. Amcasının da Chen gibi suratsız biri olduğunu düşünmüştüm, fakat yeğenini çok sevdiği için bana da gayet nazik davranıyordu. Bana Melisa’nın küçüklüğünü anlatırken, gözlerimin içi gülmeye başladı. Konu benim çocukluğuma geldiğinde ise gülen yüzüm anında soldu. “Efendim, ben maalesef Melisa gibi aile sevgisinin içinde büyümедim,” deyince kaşlarını çattı ve, “Seni üzmemek islemedim Savaş,” dedi.

“Hayır hayır, sakın öyle düşünmeyin. Bakın, benim babam ben çok küçükken vefat etti ve annem ise başkasıyla evlendi. Anlayacağınız yatılı okulda büyüdüm ben,” deyince, amcanın gözlerinin dolduğunu gördüm.

“Ah evlat, nedense sende kendimi gördüm. Kendini çok iyi yetiştirmişsin,” dedi ve elini omzuma atıp, “Melisa çok iyi bir karar vermiş,” dedi.

Kapının çalmasıyla birlikte Yağmur’un geldiğini duyduk. Melisa masadan kalkıp ablasının yanına koştu ve kendisine sıkıca sarıldı. “Abla, nerelerdesin sen ya?” diye sorduğunda, Yağmur kısılmış sesiyle, “Anlatacağım güzelim,” dedi. Yağmur da YunShi Amca ile tanıştıktan sonra, Melisa onun kolundan çekiştirip, “Sana nikâh elbisemi göstermeliyim,” dedi heyecanlı bir şekilde ve ablasını odasına götürdü.

Yağmur

Melisa’nın odasına girer girmez yatağına oturdum ve, “Göster bakalım elbiseni,” dedim. Kız kardeşim heyecanlı bir şekilde gardiobundan elbisesini çıkarır çıkarmaz, “Hemen giyiniyorum,

üstümde bir gör,” dedi ve ebeveyn banyosuna koştu. O üzerini giyinirken, ben de odada volta atmaya başladım. Savaş’la çektiği fotoğrafları görünce, yüzümde bir gülümseme oluştu. “Umarım çok mutlu olursunuz,” dediğim sırada Melisa’nın, “Hazır mısın abla?” dediğini duydum.

“Hazırım güzelim,” diye yanıt verdiğimde, Melisa ebeveyn banyosundan çıkıp bana doğru yürüdü. Gözlerimi birkaç kez kıpırtırıp, “Güzelim?” dedim ve elinden tutup onu birkaç defa döndürdüm. “Kuğu gibi olmuşsun bir tanem!” dedim ve sıkıca sarıldım.

“Gerçekten beğendin mi abla?” diye sorduğunda, Melisa’nın yaknaklarını sıkıp, “Böyle güzel bir gelini kim beğenmez?” diye sordum.

“Abla, çok heyecanlıyım. Böyle kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi, sende de öyle miydi?” diye sorduğunda gülümsedim ve başımı iki yana salladım.

“Hatırlatırım, bizimkisi büyük bir aşk evliliği değildi, Melisa. Ne olduysa sonradan oldu,” dedim ve gözlerimden yaşlar süzüldü.

“Özür dilerim, gerçekten unuttum abla. Lütfen kusuruma bakma,” dediğinde şakasına başına hafifçe vurdum ve, “Özür dilemeye gerek yok,” dedim.

“Yağmur, senin bugün neyin var? Pek iyi göremedim seni,” dediğinde, derin bir nefes verip, “Buğra ile birazcık limoniyiz,” diye yanıt verdim.

“Limoni mi? Neden ki?”

“Üçüncü çocuğu istiyor, ben de İzmir’de olanları anlatıp bu işe şiddetle karşı çıktım. Şimdi hatasını anladı ama ben ona hâlâ trip atıyorum.”

“Aman aranızın fazla soğumasına izin verme, olur mu abla? Bak ben seni çok iyi anlıyorum, sonuçta iki çocuğa yalnız başına bakmak senin hiç kolay değildi.”

“İşte Buğra bunu anlamak istemiyordu güzelim. Neyse ki burnu sürtmeye başladı, birkaç gün daha geçsin onu affederim.”

Evime gittiğimde, Buğra’yı çalışma odasındaki koltuğun üstünde uyurken yakaladım. İçeriye yavaş adımlarla girdikten sonra,

koltuğun kenarına oturdum ve sert yüz hatlarını inceledim. Parmaklarımı saçlarının arasında yavaşça gezdirdiğimde sessizce, “Yağmurum,” diye inlediğini duydum. Akan burnumu çekip du-dağına bir tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum ve, “Aşkım,” diye sessizce mırıldandım. Üstünü örterken, birden yerinden sıçradı ve beni görmesiyle birlikte sertleşen göz hatları yumuşadı, “Yağmurum,” dedi boğuk sesiyle ve elimdeki örtüyü görüp, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Gözlerimi Buğra’dan kaçırıp, “Üşüüyüp hasta olacaksın, git odada uyu,” dediğim sırada beni sertçe kendisine doğru çekip sıkıca sardı.

“Yeter artık güzelim, seninle küs kalmak istemiyorum,” dedi küçük bir çocuk gibi ve özlemle boynuma öpücükler kondurdu. Daha fazla dayanamayıp gözlerimden yaşların süzülmesine izin verdim ve Buğra’nın sarılmasına karşılık verdim.

“Güzelim,” dedi saçlarımı okşayarak ve hasretle yüzümü inceleyip beni öptü.

Onun orman yeşili gözlerinin içinde kaybolurken, yüzümü okşadı ve, “Bir daha ayrı kalmayalım sevgilim,” dedi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Didem

Yağmur ile birlikte önceden Karaoke Bar'a gidip organizasyon şirketinin yaptığı dekorasyonu inceledik. Burası bütün gün bize aitti ve istediğimiz saçmalıkları yapabiliydik. Mekânın altın ve beyaz renklerde süslendiğini görünce, Yağmur keyifle gülümsedi ve, "Harika olmuş," dedi. Melisa'nın eski üniversite arkadaşları gelmeye başlayınca, hepsiyle teker teker tanıştım ve Yağmur'a bakıp, "Sence de gelininin buraya damlama zamanı gelmedi mi?" diye sorduğumda, saatine baktı ve "Ben kuaföre uğrayıp Melisa'yı getireyim," dedi ve çantasını alıp hızlıca bardan ayrıldı. Gelen misafirlerle ilgilenirken, hepsine üstünde Savaş'ın fotoğrafı basılı olan maskeleri takdim ettim. Kızın teki, "Ay tıpkı *Aşk-ı Memnu* dizisindeki gibi," dediği anda maskeyi taktı ve öylece selfie çekindi.

Ortam kalabalıklaşmaya başlayınca sahneye çıktım ve mikrofonu elime alıp, "Hoş geldiniz kızlar," dedim. Herkes aval aval bana bakarken, hemen konuya atladım ve, "Bu gece için sizden ufak bir ricamız var," dedim.

"Bu gece buraya Melisa'yı eğlendirmek için birkaç yakışıklı dansçı gelecek," dediğim sırada, kızlardan mutluluk nidaları yükselmeye başladı.

"Kızlar, beni dinleyin lütfen!" dedim daha yüksek sesle ve onları susturmaya çalıştım.

Hepsi yavaş yavaş susmaya başlayınca, "Dansçılar geldikten sonra lütfen internette gönderiler paylaşmayınız. Biliyorsunuz ki, erkekler bu durumdan pek hoşlanmayacaktır," dedim

Adının Aslı olduğunu öğrendiğim kız, “Ya ama bu haksızlık! Sevgilisi olmayanlar da mı paylaşmasın?” diye sordu.

Gözlerimi devirip, “Erkeklerden önce istediğiniz kadar paylaşım yapabilirsiniz, ama onlar geldikten sonra lütfen sosyal medya hesaplarınıza fotoğraflar atmayınız,” dedi.

Bu önemli mesajı verdikten sonra, sahneden indim ve bardan bir bardak portakal suyu alıp yerime oturdum. Kızlar çalan müziğe eşlik ederken, telefonumu alıp Emir’e mesaj attım.

Ne yapıyorsunuz hayatım, Savaş geldi mi?

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra, Emir’den yanıt geldi.

Az önce içeriye girdi bebeğim, oturduk eğleniyoruz öyle sap gibi.

Beklemeden ona cevap verdim.

Dansöz getirmeyeceksiniz değil mi?

Emir hemen yanıt verdi.

Elbette hayır.

Işıkların kapanmasıyla, Melisa’nın geldiğini anladım. Yerimden kalkmamla, loş odanın dış kapısına doğru yürüdüm. Gelin Hanım içeriye girer girmez, herkes çığlık atmaya başladı. Taktığımız maskeleri gören Melisa ise seslice gülmeye başladı ve, “Sizi gidi çılgınlar sizi,” deyip, kendi maskesini taktı. Hep birlikte bir sürü fotoğraf çektirdikten sonra, Melisa sahneye atladı ve “Kim benimle birlikte şarkı söylemek ister?” diye sordu. Esmer ve uzun boylu bir kız, “Ben!” deyip, sahneye çıktı ve eline mikrofonu aldı. Onlar Duman’dan “Senden Daha Güzel,” adlı parçayı söylerken, Giovanna Anne’nin yanına gidip oturdum. “Bir şeyler içmek ister misin anne?” diye sorduğumda, elimden tutup, “Yok güzel kızım, teşekkür ederim. Şey, sana bir şey sorabilir miyim?” dediğinde, ona gülümseyip, “Sor,” dedim ve bakışlarımı Melisa’ya doğru yönelttim.

“Annen gelmeyecek mi?” diye sorduğunda, başımı iki yana sallayıp, “Bugün maalesef aramıza katılamayacak,” diye yanıt verdim.

Yaklaşık yarım saat sonra, Yağmur ellerimden tutup, “Hadi sahneye Didem Hanım,” dedi. Birlikte eğlenceli şarkımızı seçtikten sonra, sıkıca mikrofonu kavrayıp ekrana baktım.

Edis'ten “Dudak” şarkısını söylerken, Melisa karşımıza geçip bizi çekmeye başladı ve, “Canlı yayındasınız kızlar!” diye seslendi. Keyifle şarkımızı söylerken, Giovanna Anne gelip fotoğraflarımızı çekmeye başladı. Sahneden iner inmez telefonuma göz attım ve Yağmur’la birlikte, Melisa’nın canlı yayını izledim.

Yağmur

Karga sesimi videoya çeken Melisa’ya yan bir bakış attım ve, “Keşke çekmeseydin, sesime bak karga gibi çıkmış,” dedim. Didem birden beni dürtüp, “Kocanın yazdığı yoruma bak,” deyince gözlerimi büyütüp Buğra’nın yazdığı şeyi okudum.

Yine mi Edis? Adam her yerden çıkıyor...

Yaptığı bu yoruma güldükten sonra Nesrin Anne yanıma gelip, “Pasta hazır. Getirsinler mi?” diye sordu.

Gelin çiçeği şeklindeki pastayı getirdiklerinde, Melisa gözlerini büyütüp, “Bu da nereden çıktı?” dedi keyifle. “Nesrin Anne’nin sana sürprizi,” dediğimde, Melisa kayınvalidemin yanına koşup yanaklarını sıktı ve “Çok teşekkür ederim Nesrin Teyze!” dedi.

Birkaç saat sonra yukarıdan köpükler yağarken herkes çalan şarkıyla delice dans ediyordu.

Melisa sahneye çıkıp, “Kızlar an itibariyle dansçılar mekâna giriş yaptılar. Didem’in size dediklerini lütfen unutmayın. Fotoğraf veya video paylaşmak yok! Hepinize iyi eğlenceler dilerim,” dedi ve sahneden atladı.

Hepimiz yerlerimize otururken, görevli biri devasa pastayı getirip sahnenin önüne bıraktı. Kızın teki, “Ay çok heyecanlı, benim bunu videoya çekmem lazım,” dediği anda duruma müdahale edip, “Çek ama sakın bir yerde paylaşma,” dedim.

Dansçılar yavaşça pastanın içinden çıkıp dans etmeye başladıklarında, gözlerim adeta yerinden çıkacak gibiydi. Didem’e baktığımda, ağzını açmış büyük bir zevkle önünde dans eden adamı izliyordu.

Yanımda oturan sarışın kız ağzını yavaşça kapatıp, “Ben dayanamıyorum, ortalarına atlayacağım,” dediği anda oturduğu yerden kalkıp dansçıların arasına girdi ve onlarla fotoğraf çekindi.

Melisa birden gülümseyip, “Aslı yavaş, adamları bakışlarınınla

yedin bitirdin,” dediği sırada, ayaklanıp genç kızı yanına doğru çekiştirdi. İkisinin bu haline gülerken, dansçının teki Melisa’nın elinden tutup, “Madem gelinimiz gelmiş, dans etmeden bırakmayız değil mi?” dedi ve bize doğru baktı. Herkes kıskançlıkla Melisa’yı izlerken, telefonumu çıkarıp Hilal’in arayıp aramadığını kontrol ettim.

Diğer dansçı Nesrin Anne’yi sahneye davet edince, kadının yanakları al al oldu ve, “Burada yeterince genç kız var oğlum, onlardan birini seçersen daha çok sevaba girersin,” dedi ve inat edip yerinde oturdu. Giovanna Hanım kayınvalidemi dürtüp, “Kırma şu yakışıklıyı, yoksa ben sahneye çıkıp dans ederim,” dediği sırada hepimiz gülmeye başladık.

Dansçı ikisini çekiştirerek sahneye götürürken, iyice keyiflendim ve bu hallerini videoya çektim.

Savaş

Keyifle içkimizi içip şarkı söylerken birden ışıklar kapandı. Ne olduğunu anlamazken, Emir bir kahkaha atıp, “Sürpriz geldi, sürpriz!” dedi ve kolunu omzuma attı.

“Ne sürprizi oğlum?” diye sorduğumda, Buğra parmağıyla kapıyı işaret edip, “İşte sürpriz geliyor,” dedi ve keyifle ayağa kalktı.

Karşımda üç tane dansöz görmemle birlikte gözlerimi büyütüm ve bizimkilere bakıp, “Hangi ara bunları organize ettiniz lan?” diye sordum. Kadınlar önümüzde dans ederken, Tufan Amca gülümseyip, “Dansözüz bekârlığa veda partisi mi olur oğlum?” diye sordu. Herkes keyifle kadınlara eşlik ederken dudaklarımı ısırdım. Melisa bu manzarayı görse beni öldürürdü.

“Savaş, gelsene oğlum! Gören sen evlenmiyorsun sanacak!”

“Hatunlar bizi bu halde görseler çiğ çiğ yerler, biliyorsunuz değil mi?” diye sorduğumda, YunShi Amca elimden tutup, “Bir şey olmaz evlat. Bizimkilerin keyfi de yerindedir,” dediğinde gü-lümsedim. Hep birlikte keyifli saatler geçirdikten sonra dinlenmek için yerime çekildim.

Melisa’nın bana verdiği etiketle gönderileri izlerken, halleri-ne gülümsemeden edemedim. Birkaç fotoğrafa daha bakarken, birden striptiz yapan bir erkek fotoğrafı gördüm. “Orada neler

oluyor lan?” dediğim sırada, adamla fotoğraf çeken kızın profiline tıkladım.

Bütün fotoğraflarını incelerken, kızın Melisa ile fotoğrafını gördüm. Emir ve Buğra’nın yanına koştum ve telefonu onlara gösterip, “Bizimkiler striptizci adamlar çağırmışlar!” diye bağırdım.

YunShi alkolün etkisiyle gülümseyip, “Onların keyifleri yerinde dedim ben size. Bırakın her iki taraf da eğlensin,” dedi.

Buğra’nın gözleri sinirden kızarıırken, “Ben bu adamın ağzını burnunu kırmaya gidiyorum, gelmek isteyen var mı?” diye sorduğunda, “Ben geliyorum,” dedim ve hızlıca montumu giydim. Emir ve Buğra ile bara giderken, sinirden alnımdaki damarın attığını hissettim.

Mekâna varır varmaz, kızların keyifli kahkaha sesleri duyuldu. İçeri girdiğimizde, adam Miray Hanım’la dans ediyordu. Buğra’nın müziği kesmesiyle sinirli bir şekilde, “Melisa!” diye bağırdım.

Melisa

Savaş ve takımı sinirle yanımıza doğru yürüdüklerinde, ablamın elinden tutup, “İşte şimdi yandık,” dedim. Emir adamları kovladıktan sonra müstakbel eşim karşıma dikilip, “Bu ne Melisa?” diye sordu. Dudaklarımı dişleyip, “Benim de sonradan haberim oldu,” dediğimde, elimi arkaya koyup parmaklarımı çaprazladım.

Buğra sinirli bir şekilde, “Bekârlığa veda gecesi an itibariyle bitmiştir,” dediği sırada, Tufan ve YunShi Amca dansözlerle beraber mekâna giriş yaptılar. Gözlerimi büyütüp, “Bu dansözler de nereden çıktı?” dediğimde, amcam yanıma gelip, “Eee nerede bu adamlar, bak bizim dansözleri de getirdim, hep beraber eğleniriz diye,” dedi.

Kollarımı çaprazlayıp, “Dansöz mü vardı?” diye sorduğumda, Savaş bakışlarını benden kaçırdı.

Tufan Amca aramıza girip, “Hadi ama, her iki taraf da eğlendi. Kızmayın birbirinize, hep beraber eğlenelim,” dediği sırada oryantal müzik çalmaya başladı. Amcam birden keyiflenip kravatını başına bağladı ve masanın üstüne çıkıp dansözlerle birlikte oynadı.

Hep beraber ortamı yumuşatan amcama bakarken, Savaş sıkıcı elimden tutup beni dışarıya doğru çekti. “Adamları kim organize etti?” diye sorduğunda, omuzlarımı silktim ve, “Bizim kızlardan biri etmiş, ben de bilmiyordum,” dedim.

“Tufan Amca da dansözleri ayarlamış, benim de haberim yoktu,” dediği sırada, Savaş’ın elinden tuttum. “Bu gece ikimizin de gecesi, birazcık eğlenmekte sakınca yok değil mi?” dedim ve onun gülmesini sağladım.

Oryantal melodisi yükselirken dayanamadım ve Savaş’ın elinden tutup, “Hadi eğlenelim!” dedim ve içeriye doğru çekti.

Hep beraber saatlerce şarkı söyleyip dans ettikten sonra, eve dönme vaktimiz gelmişti. Herkes dağılırken Savaş eliyle Aslı’yı işaret edip, “Şu kız olmasaydı belki de bu kadar çok eğlenemeyecektik,” dediğinde, kaşlarımı çattım ve, “Neden?” diye sordum.

“O sizin dansçı mıdır striptizci midir nedir, onunla fotoğraf paylaşmış. Onları görünce deliye döndük ve buraya baskın yapma kararı aldık.”

“Ah Aslı, yine yaptın yapacağını,” dedim ve başımı Savaş’ın omzuna koydum.

“Heyecanlı mısın?” diye sorduğumda, derin bir nefes verdi ve, “Heyecanlıyım, hem de çok Sinsirella,” diye yanıt verdi.

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Melisa

Aylin adlı kız nikâh makyajımı sonlandırırken nefesim heyecandan kesilmişti. Babamın aşırı sakın hali tedirgin olmama sebep olmuştu. Dün hepimiz eğlenirken, o evde yapayalnız vakit geçirmişti. Dışarıdan gelen korna seslerini duymamla heyecanla gülümseyip, “Geldiler!” dedim ve gözümün ucuyla anneme baktım.

Makyaj işimiz bitiğinde, kapı tıklandı ve babam içeri girdi. “Beni birazcık kızım ile yalnız bırakır mısınız?” diye sorduğunda, herkes odadan çıktı.

Babam elimden tuttuğunda bakışlarımı ondan kaçırdım. “Kızım,” dedi saçlarımı okşayarak ve beni yatağıma oturttu.

“Yüzüme bakmayacak mısın?” diye sorduğunda, başımı hafifçe kaldırıp dolan gözlerinin içine baktım.

“Küs müyüz?” diye sorduğunda, omuzlarımı silktim. “Benim güzel kızım,” dedi ve ellerimden tuttu. “Yaptığım her şey için senden ve Savaş’tan özür dilerim. Bak, evlenmenizi hâlâ istemiyorum ama ben her ne yaparsam, sen bu çocukla birlikte olmaya devam edeceksin. O yüzden artık ilişkinize karışmayacağım.”

“Dün neden gelmedin?” diye sorduğumda, dudaklarını birbirine bastırıp, “Utandım kızım,” diye yanıt verdi. “Onca şey yaptıktan sonra, oraya gidip zil takıp oynamamı mı isterdin?”

Haklıydı.

Sessizce yutkunup, “Çok mutlu olacağım baba, sana söz veriyorum,” dedim. Babam bana sıkıca sarılırken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. “Baba ne yap ne et lütfen annemle barış,”

dediğimde başını salladı ve, “Sen hiç merak etme kızım,” diye yanıt verdi.

Koridorda Savaş’ın sesini duymamla yüzümde güller açtı. Babama baktığımda gözyaşlarını siliyordu. “Biraz daha beklesin hergele,” dedi ve cebinden kırmızı bir kutu çıkardı.

“Bu ne?” diye sorduğumda, babam kutuyu açıp, “Babaannenin yüzüğü. Torunum evlenirse bunu ona tak demişti bana,” dedi.

Babam yüzüğü bana taktıktan sonra yüzümde bir gülümseme oluştu. “Canım babaannem,” dedim.

Annemin, “Melisa, hazır mısın?” diye sorduğunu duyunca ayağa kalktım ve kendimi son bir kez aynada inceledikten sonra, “Hazırım,” diye yanıt verdim.

Kapı açılır açılmaz Savaş’ı görmemle kocaman gülümsedim.

Açılan ağzını yavaşça kapatırken, seslice yutkundü ve, “Çok güzelsin hayatım,” dedi.

Birlikte merdivenlerden inerken birden alkış sesleri yankılandı.

Buğra arabayı nikâh dairesine doğru sürerken hep beraber çalan şarkıya eşlik ettik.

Arabadan inince Savaş elimden tuttu ve, “Can yoldaşım olmaya hazır mısın?” diye sordu.

“Hem de hiç olmadığım kadar hazırım,” dedim ve içeriye girdik. Nikâh salonuna doğru ilerlerken, Savaş birden duraksadı ve karşımızda duran kadına bakakaldı.

“Savaş, kim bu kadın?” diye sorduğumda elimi daha da sıktı.

“Sen...” dedi titreyen dudaklarıyla. “Senin burada ne işin var?”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Savaş

Annem olacak o kadını karşımda görmemle, neye uğradığımı şaşırdım. “Senin burada ne işin var?” diye sormamla, karşımıza geçip, “Oğlumun mürüvvetini görmek istedim, suç mu?” diye yanıt verdi. Herkes birbirine şaşkınlık içinde bakarken, arkamı döndüm ve elimle annemi işaret edip, “Merak edenler için tanıstırayım benim için yıllarca kılını bile kıpırdatmayan annem,” dedim.

“Savaş, önemli bir mesele hakkında konuşmamız gerekiyor, bana nikâh başlamadan beş dakikanı ayırabilir misin?”

Aslında ona ayıracak beş saniyem bile olmazdı ama konuşmak istediği konuyu anlayınca, başımı salladım. Melisa’nın elini bıraktıktan sonra gözlerinin içine bakıp, “Hemen geliyorum güzel gelinim,” dedim ve annemle koridorun sonuna doğru yürüdüm.

“İki dakikan var, ne söyleyeceksen söyle,” dedim ve gözlerimi bana merakla bakan Melisa’ya doğru çevirdim.

“Tuttuğumuz adam hâlâ hapiste yatıyor, kısacası bu tehdit mesajları başkasından geliyor olmalı Savaş.”

“Lanet olsun,” dedim dişlerimin arasından ve parmaklarımı sinirle saçlarımın arasından geçirdim.

“Merak etme, kim olduğunu bulacağım,” dediği sırada, alay edercesine gülümseyip, “Gerek yok, sen git kızınla ilgilen,” diye yanıt verdim, Melisa’nın yanına gidip elinden tuttum ve, “Hadi evlenelim güzelim,” dedim.

“Savaş, annen sana ne dedi?” diye sorduğunda, umursamaz

bir tavırla gelinimin elinden öptüm ve, “Şimdi onu boş ver,” dedi ve açılan salon kapısını gösterip, “Hadi,” dedi.

Salonda herkes yerini aldıktan sonra, el ele nikâh masasına doğru ilerledik. Salonda alkışlar yankılanırken nikâh şahitleri masada yerlerini aldılar.

Nikâh memuru lafı uzatmadan, “Siz Melisa Chan Wang, Savaş Varol’u kocalığa kabul ediyor musunuz?” diye sorduğunda, Melisa hızlıca başını sallayıp mikrofona, “Evet!” diye bağırды ve mikrofonu bana uzattı.

“Siz Savaş Varol, Melisa Chan Wang’ı karınız olarak kabul ediyor musunuz?”

Birkaç saniye boyunca, meleşimin gülen gözlerinin içine baktım ve, “Evet kabul ediyorum,” dedim.

Nikâh memuru Buğra ile Yağmur’a bakıp, “Sizler de şahit misiniz?” diye sorduğunda, ikisi gülümseyerek aynı ağızdan, “Evet!” yanıtını verdiler. İmzalar atıldıktan sonra, Melisa şiddetli bir şekilde ayağıma bastı. Acı içinde gülümserken, nikâh memuru mikrofonu eline alıp, “Ben de Beyoğlu Belediyesi’nin bana vermiş olduğı yetkiye dayanarak, sizleri karı ve koca ilan ediyorum,” dedi. Hep birlikte ayağa kalkıktan sonra, Melisa’nın yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve, “Seni ömrümün sonuna dek seveceğim, Melisa Varol,” dedim ve dudaklarımı sahiplenircesine karımın alnına bastırdım.

Nikâhtan sonra el ele salondan çıkarken, Chen karşıma dikilip, “Kızıma iyi bak Savaş,” dedi ve eliyle omzuma vurdu.

“Söz veriyorum, ona çok iyi bakacağımdan emin olabilirsiniz,” dediğimde, başını salladı ve kızına tekrar bakıp alnına bir öpücük kondurdu. Hep birlikte kapıdan çıkacakken, annem yine yanıma geldi ve, “Bir ömür boyu mutlu olun,” dedi. Melisa utançla başını sallarken, “Teşekkür ederiz,” diye yanıt verdim.

“Savaş, izin verirsen, gelinime bir hediye vermek istiyorum,” dediğinde, başımı iki yana sallayıp, “Gerekmez, şimdi izin verirsen karım ve ailem ile birlikte yemeğe çıkacağım,” dedim.

Birkaç adım attıktan sonra, Melisa gözlerimin içine bakarak, “Sence de bu ağır olmadı mı Savaş?” diye sordu. Başımı iki yana sallayıp, “Hayır karıcığım, hem de hiç ağır olmadı. O bunu hak

ediyor,” dedim ve elinden öpüp, “Hadi gidelim,” dedim.

Nikâhtan sonra hep beraber boğaza gidip yemek yedik. İşte bugün ilk defa bir ailem olduğunu anladım.

Hep beraber sofrada otururken, bir anda ayağa kalktım ve elimdeki su dolu bardağa çatalımla vurarak dikkatleri üzerime çekmeye çalıştım.

Herkes bana bakarken derin bir nefes aldım ve gelinimin elinden tutup ayağa kaldırdım.

“Bu mutlu günümüzde bizleri yalnız bırakmadığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Ben bugün ilk defa büyük ve gerçek bir aileye sahip olduğumu anladım,” dediğim anda, Melisa’nın mutluluktan gülen gözlerinin içine baktım ve alnına koruyucu bir öpücük bıraktıktan sonra, “Seni ömrümün sonuna kadar koruyup kollayacağıma herkesin önünde söz veriyorum, Melisa,” dedim.

Masada alkışlar koparken karıma sıkıca sarıldım ve saçlarının kokusunu içime çektim. Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar mutlu ve huzurlu hissediyordum. Yerimize oturduğumuzda, YunShi Amca yanımıza gelip yeğeninin eline bir zarf tutuşturdu.

“Bu ikinize nikâh hediye. Aç bakalım beğenecek misiniz?” dediği anda, Melisa heyecanla zarfı açtı. İçinde iki tane uçak bileti görmemizle birlikte gözlerimizi büyütüp, “Maldivler’e mi?” diye sorduk büyük bir şaşkınlık içinde.

Melisa heyecanla bana baktığında, “Hem de bu gece,” dedi ve amcasının boynuna sarıldı. Teşekkür olarak ben de amcasına sarıldım ve, “Bu gerçekten çok güzel bir hediye. Çok teşekkür ederim!” dedim.

Melisa

Yemeklerimizi bitirdikten sonra dudaklarımı dişleyip, “Benim acilen bavulumu toplamam lazım,” dedim. Bunun üzerine annem gülümseyip, “Stres yapma kızım, Efsun sana şu anda güzel bir bavul hazırlıyor,” dedi ve elimden tutup öptü.

“Anne, şu anda gördüğüm rüya olamaz değil mi? Her şey gerçek?” dedim elimi kalbimin üzerine koyarak ve göz ucuyla babama baktım.

“Her şey gerçek güzel kızım benim,” dedi ve saçlarımı okşayıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

Arabaya binip eve doğru yol aldığımızda, başımı kocamın omzuna yerleştirip, “Evlendiğimize hâlâ inanmıyorum Savaş,” dedim ve gözlerimi kapatıp yanaklarımdan aşağıya doğru yaşların süzülmesine izin verdim.

Bunun üzerine eniştem gülümseyip ablama baktı ve, “Biz de mi aşk nikâhı tazelesek karıcığım? Bizimkinden pek bir şey anlamadım ben,” dedi.

Ablamın olumlu yanıt vermesini hiçbirimiz beklemiyorduk. “Olur, bizimkiler dönsün biz de nikâh tazeleriz,” dediği anda, Buğra şaşkınlıktan arabayı kenara çekti ve ablama bakıp, “Ciddi misin?” diye sordu. Ablam kocasına aşk dolu gözlerle bakıp, “Ciddiyim Buğra, bütün fotoğraflarda ikimiz de suratsız çıkmışız. Nikâh tazeleyip daha güzel fotoğraflar çekmiş oluruz,” dediğinde, eniştem keyifle sırtı bize baktı ve “Bakın siz de duydunuz. Şahidimsiniz tamam mı?” diye sordu.

Savaş’la birlikte, “Tamam,” dedikten sonra, eniştem arabayı sürmeye devam etti.

Araba otelin önünde durunca, şaşkınlıkla Savaş’a baktım ve, “Niye buraya geldik?” diye sordum.

“Güzelim, evin içine senin için birkaç değişiklik yaptırıyorum. Eşyalarım burada, zaten bu gece de uçuyoruz,” dediğinde, gözlerimi büyütüp, “Değişiklik mi? Çok merak ettim Savaş,” dedim ve meraklı bir şekilde gözlerinin içine baktım.

“Haftaya görürsün güzelim,” dedi ve elimden tutup, “Hadi gidelim, daha eşyalarımı toplamam gerek,” diye ekledi.

Bizimkilerden vedalaştıktan sonra, hızlı adımlarla otele giriş yaptık. Süit odasına çıkarken, Savaş gözlerimin içine bakıp, “Bilerek ikimize süit tuttum, ama kaderde Maldivler’e gitmek varmış,” dediğinde onun elinden tutup, “Sen hep yanımda ol da nerede veya nasıl bir odada kaldığımız hiç umurumda değil, Savaş,” dedim. Odaya giriş yapar yapmaz, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp keyifle kendimi yatağa attım.

Savaş yolculuk için birkaç parça ayıkladıktan sonra, memnuniyetsizce yüzünü astı ve, “Yazlık eşyaların hepsi evde kaldı,” diye

söylenip yanıma uzandı. Başımı onun göğsünün üstüne koyup, “Hallederiz sıkıntı yapma,” dedim ve gözlerimi yolculuk öncesi huzurla kapattım.

Bizim şoför bizi otelden alıp havaalanına bıraktıktan sonra birlikte uçak şirketinin kontuarına doğru yürüdük ve ardından bavullarımızı içeriye verdik. Bekleme salonuna doğru ilerlerken, gerekli güvenlik kontrollerinden geçtik. A329 numaralı çıkış kapısına varır varmaz, Savaş ikimize kahve getirdi: Heyecanla uçağımızı beklerken, birlikte birkaç tane fotoğraf çektik.

“Bize mutlu bir son yazmayacaklar diye çok korktum Savaş,” dediğimde, başını salladı ve beni kendine doğru çekip, “Ben de çok korktum güzelim. Ama bak, yanımdasın ve evliyiz. Bundan daha güzel ne olabilir ki?” diye sorduğunda, uçağımızın anonsu yapıldı.

“Sanırım buralardan gitme vakti geldi,” dedim ve elimdeki kahveyi hızlıca içip, kutusunu çöpe attım.

Uçağa biner binmez, beni tarif edemeyeceğim bir heyecan kapladı. Boarding tamamlandıktan sonra, uçak yavaş yavaş hareket etmeye başladı.

Uçak bulutların üzerine çıkar çıkmaz, Savaş’ın elinden tutup, pencereden dışarıya baktım. İstanbul’un ışıkları bulutlar altında kalınca, yüzümde bir gülümseme ile “Görüşmek üzere İstanbul,” diye fısıldadım...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

8 ay sonra

İSTANBUL

Didem

Televizyondan hep beraber Savaş ve Melisa'nın rol adlığı reklam filmini keyifle izlerken karnımda şiddetli bir kasılma hissettim. Suyumun geldiğini fark edince, “Emir, oğlumuz geliyor!” diye bağırdım. Herkes heyecan içinde birbirlerine sarılırken, salonun içinde sıcak bir hava oluştu.

Emir heyecandan titreyerek, “Bebek mi?” diye sorduğunda, sesli bir çığlık attım. Yağmur elimden tutup, “Didem sakın ol, seni hemen hastaneye götüreceğiz,” dediğinde, Emir heyecandan evin içinde koşturup, “Bebek çantası nerede?” diye bağırdı.

“Oğlumuzun odasında!” diye bağırdığım an, Buğra beni kucakladı ve, “Biz Didem’i arabaya götürüyoruz, Emir!” diye seslendi.

Ben ağı içinde kıvranırken herkes sevinç çığlıkları atıyordu. Arabaya bindiğimizde Emir yanımıza koşup çantaları arabanın bagajına attı ve hızlıca arka tarafta yanıma oturdu.

Buğra arabayı hastaneye doğru sürerken, Emir elini karnımın üzerine koyup sakince okşamaya başladı. “Hadi güzelim, derin derin nefes al ve ver,” dediği sırada gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

“Anne!” diye çığlık attığımda, Yağmur telefonuna sarılıp an-nemi aradı.

Hastaneye ulaştığımızda beni tekerlekli sandalyeye oturttilar. Derin derin nefes alıp verirken Emir'in elini sıkıca tutup, "Çok korkuyorum," diye çığlık attım.

"Korkma hayatım, ben hep senin yanında olacağım," dediğinde beni acilen doğumhaneye aldılar.

Ebenin dediği gibi ıkınırken, Emir'in elini sıkıca tuttum ve "Çok ağrım var," diye inledim.

"Hadi Didem Hanım, biraz daha ıkının!"

"Dayanamıyorum, gücüm kalmadı artık!" diye çığlık attığım anda, Emir tutmuş olduğu elini kalbinin üzerine koyup, "Hadi bir kez daha ıkın hayatım," dedi ağlamaklı bir sesle.

Var gücümle son bir kez daha ıkındıktan sonra, birden vücudumda bir rahatlama hissettim. Bebeğimin sesini duyar duymaz yaşlı gözlerle Emir'e baktım. "Bu oğlumuzun sesi mi?" diye sorduğumda, adeta küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Oğlumuzun sesi," dedi ve ağzındaki maskeyi çıkarıp yüzümü öpmeye başladı.

Hemşirenin, "50 santim ve 2900 gram," dediğini duyduğumda ağlamam daha da şiddetlendi.

"Hadi bakalım ufaklık, anne ve babanın yanına gitme vakti," dediklerini duyduğumda, hemşire oğlumu kucağıma verdi. Yüzüne bakar bakmaz, "Umut... Canım oğlum benim," diyerek yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. Emir küçük adamın parmaklarını tutmaya başlayınca, gözlerimin içine baktı ve, "Oğlumuz çok yakışıklı," dedi.

Odama çıktığımda herkes beni kapının önünde bekliyordu. Mavi renkte süslenen odayı görmemle birlikte gözyaşlarıma engel olamadım. Yağmur ve Melisa'ya bakıp, "Bu sizin işiniz değil mi?" diye sorduğumda, ikisi de onaylarcasına başını salladılar. Beni yatağıma yatırdıklarında, Gökhan heyecanlı bir şekilde odamıza girdi ve başta Emir'e, ardından da bana sıkıca sarılıp, "Hayırlı uğurlu olsun," dedi.

Gözyaşlarımı silip, "Onu gördün mü? Çok güzel bir bebek," dedim ve Emir'in elinden tuttum.

Gökhan başını sallayıp, "Bebeğiniz çok güzel," dedi buruk bir sesle.

Onun bu hali hoşuma gitmeyip, “Gökhan, o iyi değil mi?” diye sorduğunda, sessizce yutkundu ve, “Şimdilik her şey normal görünüyor, fakat en kısa zamanda sana bahsettiğim testten yapmamız gerekiyor Didem,” dedi.

Yağmur elini Gökhan’ın omzuna atıp, “Ne testi?” diye sorduğunda, Gökhan sakalını kaşıyıp, “Oto akustik emisyon testi,” diye yanıt verdi.

“Sizin tıp dilini anlamıyorum Gökhan, bize açıklama yapar mısın?”

“Bak Yağmur, Didem’in zorlu bir gebelik süreci geçirdiğini hepiniz benden daha iyi biliyorsunuz. Yaptığım testler, çocuğun zihinsel engelli doğabileceğini gösteriyordu. Tabii çocuk doğmadan önce, hiçbirimiz bunun yüzde yüz olup olmadığını öğrenemeyiz. Didem bebeğin hasta olabileceğini bile bile bu çocuğu doğurma kararı aldı. Şimdi ise Umut bebeğe ufak bir test yapacağız.

“Yapacağımız bu işitme taraması çok kısa süren ve kulakta sorun olup olmadığını gösterebilen basit bir başlangıç testidir. Umut uyurken, dış kulak yoluna yerleştirilen küçük bir *probe* ile iç kulağa özel bir ses göndereceğiz ve iç kulaktaki dış saç hücrelerinin sese tepkisini ölçeceğiz.”

Emir birden yaşlı gözlerle, “Oğlumun çok canı yanacak mı Gökhan?” diye sorduğunda, gözlerimin dolduğunu hissettim.

Gökhan elini Emir’in omzuna atıp, “Merak etme, canı hiç yanmayacak. Buna asla müsaade etmem,” dediği sırada, Emir ona sıkıca sarıldı ve, “Lütfen oğlumu iyileştir,” diye hıçkırdı.

Bir hafta boyunca, hastanede gözümü bile kırpmadan oğlumu izledim ve usulca başını okşadım. “Umut,” dedim ve minnacık elini öptüm. “Yakışıklı oğlum benim...”

Gözlerimden süzülen yaşlar yanaklarımı ıslatırken Gökhan ve Emir odaya girdiler.

Sevgili doktorum sinirli mavi gözlerini üzerime dikip, “Duyduğuma göre yine bir şeyler yemiyormuşsun, Didem. Oğlunu bu halde nasıl emzireceğini düşünüyorsun?” diye kızdırdı,

burnumu çekip, “Boğazımdan bir türlü yemek geçmiyor, Gökhan! Oğlumun benim sesimi duymaması çok canımı yakıyor,” dediğim sırada, Emir yanıma oturup, “Doktorun bize güzel bir haberi var,” dedi.

Heyecanla ayağa kalkıp, Gökhan’ın yakasına yapıştım ve, “Ne olur söyle, Gökhan! Neymiş bu iyi haber?” diye sordum heyecandan titreyen dudaklarımla.

Gökhan elimi tutup mavi gözlerini üzerimde gezdirdi ve, “Oğluna biyonik kulak ameliyatı yapacağız, Didem. Bunun sayesinde yakışıklı prens bizleri sorunsuz bir şekilde duyabilecek,” dedi.

Arkamı heyecanla dönüp Emir’e baktım ve “Duydun mu Emir?” dedim heyecanla.

Emir yaşlı gözleriyle bize bakıp, “Duydum güzelim,” diye yanıt verip oğlumuzu kucağına aldı ve elini yavaşça öptü.

“Oğlum ameliyat için henüz çok küçük değil mi?” diye sorduğumda, Gökhan başını sallayıp, “Ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi,” dedi ve ufaklığın başını okşayıp, “Yakında annen ve babanın sesini duyacaksın ufaklık,” diye fısıldadı.

Yağmur

Hep beraber ameliyathanenin önünde Umut bebeğin çıkmasını beklerken, Didem’e sıkıca sarıldım ve kulağına, “Bebeğin iyi olacak güzelim,” diye fısıldadım. Kızaran gözlerini üzerime dikip, “Oğlumun canı çok yanmaz değil mi?” diye sordu.

Giovanna Hanım, gelininin elinden sıkıca tutup, “Torunum iyi olacak,” dedi ve gelininin elini öptü. Neriman Teyze koridorda volta atarken, Emir yere oturmuş oğlu için dua ediyordu. 3 saatlik bir operasyonun ardından, doktor ameliyathaneden çıkıp, “Umut Muratoğlu’nun yakınları mısınız?” diye sordu. Emir ve Didem doktorun yanına koşup, “Biz annesi ve babasıyız,” dediklerinde, doktor maskesini çıkardı.

“Ameliyat çok başarılı geçti. Hepinize tekrar çok geçmiş olsun.”

Didem salya sümük ağlayıp eşine sarılıp, “Oğlumuz bizi duyacak,” dediği anda, hepimizin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Günler geçtikçe, Didem kendini daha iyi hissediyordu. Umut

bebek sürekli ağlasa da onu bağrına basıp yavrusunu susturmayı kolayca başarıyordu.

Bir yandan Umut bebek, diğer yandan ise Melisa'nın düğün hazırlıkları arasında koşarken oldukça yorulduğumu hissettim. Kendimi koltuğa atar atmaz Ada yanıma koşup, "Anne kucak," dedi ve üstüme atladı. Kızımın saçlarını okşarken, "Sütünü içtin mi bebeğim?" diye sordum.

Başını iki yana sallayıp, "Hayır," diye yanıt verdi ve başını göğsümün üzerine koydu. Buğra gülererek içeri girdiğinde çatık kaşlarla ona baktım.

"Tamam, hemen Yağmur'a haber veriyorum Emir," dedi ve telefonunu kapatıp cebine koydu.

"Ne oldu?" diye sorduğumda, yanıma oturup, "Umut tepki vermiş!" dedi ve kızımı kucağına alıp öpmeye başladı. Uzandığım koltuktan kalkıp, "Sen ciddi misin?" diye sorduğumda gözlerimden mutluluk gözyaşları süzüldü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yağmur

Otelin önünde gelen konukları teker teker karşılarken, topuklu ayakkabı yüzünden ayaklarımın ağrıdığını hissettim. Annemin kulağına, “Beş dakikalığına çocukların yanına uğrasam olur mu?” diye fısıldadığımda, başını salladı ve, “Git kızım,” dedi. Masamıza doğru yürürken, ayakkabılarımı çıkardım ve derin bir nefes verdim. Hilal otelin bahçesinde çocuklarla koşuştururken, gülümsedim ve yerime oturdum. Son güneş ışınları tenimi okşarken keyifle gök yüzüne baktım ve temiz havayı içime çektim.

“Anne bak!”

Deniz elinde renkli yapraklarla yanıma koştuğunda, keyifle gülümsedim ve, “Bunlar benim için mi oğlum?” diye sordum. “Hayır, Hiyay Abya için!” dediğinde, gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Buğra, oğlum ile konuşmamızı duyduğunda kaşlarını çatı ve elini omzuma atıp, “Küçük Kazanova’ya bak sen,” diye söylendi.

Buğra yanıma oturup telefonunu çıkardı ve ekranı bana doğru tutarak, “Savaş’ın sakalsız haline bak,” dedi ve dudaklarından bir kahkaha fırar etti. Elimle ağzımı kapatıp, “İnanamıyorum Buğra, çocuğu ne hale getirdiniz siz?” diye sorduğumda, karnını tuttu ve gülmeye devam etti.

Didem ile Emir geldiklerinde onlara el salladım ve yanıma gelmelerini işaret ettim. İkisi uykusuz bakışlarla yanıma geldiklerinde ayağa kalktım ve Didem’e sarıldım.

“Yeğenim nasıl?” diye sorduğumda, Emir uykusuzluktan küçülmüş gözlerini üzerime dikip, “Çok iyi teyzesi,” dedi ve seslice esnedi.

Didem yerine oturur oturmaz, “Bebeğimi şimdiden özledim Yağmur,” dedi ve telefonunu masanın üzerine koydu. “Merak etme oğlun güvenli ellerde,” dediğim sırada Buğra, Savaş’ın fotoğrafını Emir’e gösterip tekrar gülmeye başladı. Hilal çocuklarla birlikte yanımıza döner dönmez Didem’e sarılıp, “Allah analı babalı büyütsün ablam,” dedi.

Buğra beni dürtüp, “Melisa’ya hediyemizi ne zaman vereceksin?” diye sorduğunda, elimle başıma vurup, “Aslında şimdi tam zamanı,” dedim ve çantamdan mavi kutuyu alıp içeriye girdim. Süit odasından çıkan makyöz kızları görünce gülümsedim ve odaya girdim. Melisa boy aynasında kendisini incelerken, gülümsedim ve yanına doğru yürüdüm.

Melisa

Gelinliğimi giydikten sonra son bir kez aynada kendimi inceledim. Her şey tam hayal ettiğim gibi olmuştu. Ablamın yanıma gelmesiyle kollarımı açıp, “Nasıl olmuşum?” diye sordum.

“Prensesler kadar güzel olmuşsun, güzel kardeşim benim,” diye yanıt verdi ve elindeki mavi kutuyu bana uzatıp, “Bu senin güzelim benim,” dedi.

Heyecanlı bir şekilde kutuyu açtığımda, zarif bir gerdanlık setiyle karşı karşıya geldim.

“Abla, bu çok güzel!” dememle, parmaklarımı gerdanlığın üzerinde gezdirdim.

“Gerçekten beğendin mi?” diye sorunca başımı keyifli bir şekilde salladım.

“Hem de çok beğendim abla. Bana takar mısın?”

Ablam gerdanlığı taktıktan sonra yeniden aynaya baktım. “Çok güzel oldum,” dedim.

Kapı çaldı ve babam yorulmuş bir şekilde içeri girdi. “Hazır mısın kızım? Herkes seni bekliyor,” diye söylendi.

“Hazırım,” diye yanıt verdikten sonra, ablam ikimize gülümsemi ve, “Orkestraya haber vereyim o zaman,” deyip odadan çıktı.

Babam beni göz ucuyla süzüp, “Çok güzel olmuşsun kızım,” dediğinde yüzüme bir gülücük kondurup, “Mutluluğum dışa vuruyor ondandır,” diye yanıt verdim. Orkestra sesini duyar duymaz, onun koluna girdim ve yavaş adımlarla merdivenlerden aşağıya indim.

Otelin bahçesine çıktığımızda, karşıda Savaş’ın bizi beklediğini gördüm. Ben sevdiğim adama doğru yürürken, kanser hastası çocuklar derneğindeki Evren ve Dilan üstümüze kırmızı gül yaprakları atmaya başladılar.

Savaş’ın yanına gider gitmez, babam yavaşça elimi bıraktı ve ikimizin ellerini tutuşturdu. Renkli yaprakların arasında ilk dansımızı Ed Sheeran’ın “Perfect” adlı şarkısıyla yaparken, keyifle gülümseyip, “Her şey tam da istediğim gibi oldu. Her şey o kadar güzel ki” dedim ve kocamın tıraşlı yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Bu dünyadaki hiçbir şey senin kadar güzel olamaz Sinsirella.”

Söyledikleri yanaklarımı kızartırken, başımı onun göğsüne yasladım. Kalbinin heyecandan dört nala attığını hissedince gözlerimi kapattım ve parmaklarımı onun hızlıca inip kalkan göğsünün üzerine koydum.

Savaş

Düğün boyunca içimde tarif edemediğim bir huzursuzluk vardı. Masaları gezip gelen davetlilerle ilgilendikten sonra, biraz dinlenmek için gelin ve damat masasına doğru yürüdüm. Bir şeyler içip gevsemeye çalışırken, Buğra yanıma oturup, “Hayırdır damat, ne çabuk yoruldu böyle?” diye sordu.

Sıkıntıyla oflayıp enseme kaşıdım ve, “Abi içimde bir huzursuzluk var,” dedim.

Buğra alay ederek, “Heyecandandır o, heyecandan. Biraz daha iç,” diyerek benimle kadeh tokuşturdu. Emir yanımıza geldiğinde, meraklı bir şekilde bakıp, “Yeğenim nasıl?” diye sordum ve bana yorgun bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

“Anneannesi ve babaannesiyle birlikte evde keyif yapıyor aslan parçam,” dedi Emir ve bize telefonundan oğlunun uyurken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. “Yeğenim çok tatlı maşallah, Al-

lah onu tüm kötülüklerden korusun,” dediğim anda huzursuzca soluklandım.

Emir asılan suratıma bakıp, “Ne oldu lan, Karadeniz’de gemilerin mi battı?” diye sorduğunda, şakaklarımı ovaladım. İçimdeki sıkıntıyı ona anlatacakken, Yağmur yanıma gelip, “Sizin sahte nikâh memuru hazır,” dedi heyecanlı bir şekilde ve beni nikâh masasına doğru çekiştirdi. Melisa’nın oturmasına yardım ettikten sonra, ben de nikâh masasında yerimi aldım ve heyecanla Melisa’nın elini tuttum.

Melisa

Savaş’ın kulağına yaklaşp, “Üçüncü kez nikâh masasına oturuyoruz,” dememle birlikte elimi öptü ve, “Bu sefer sahte,” diye yanıt verdi.

Omuzlarımı silkip, “Olsun bak ne güzel düğünümüze hava kattı,” dediğim sırada arkadaşım Selin, nikâh memuru cübbesiyle yanıma gelip yerine oturdu. Herkes bıyık altından gülerken, Savaş oldukça ciddi ve heyecanlıydı. Arkadaşım malum soruyu sorunca, sesli bir şekilde, “Evet!” diye bağırdım ve mikrofonu Savaş’a doğru uzattım. O da aynı şekilde cevap verdikten sonra, nikâh cüzdanımızı bize uzatarak, “Gelini öpebilirsiniz efendim,” dedi ve bizi alkışladı.

Sahte nikâh sonrası, Buğra’nın havuza doğru ilerlediğini gördüm. “Savaş, gel hadi!” diye seslendikten sonra eliyle orkestraya işaret verdi. Zeybek havası çalmaya başladığında şaşkınlıkla gülümsedim ve, “Bundan haberin var mıydı?” diye sordum.

“Vardı ve bu fikir benim başımın altından çıktı, Sinsirella.”

Savaş damatlığının ceketini çıkarıp elime tutuşturdu ve bana göz kırptı. “İyi izle güzel karıcığım, internette izlediğin videolara benzemeyecek,” deyip Buğra’nın yanına doğru yürüdü.

Hep birlikte yanlarına gidip çember oluşturduktan sonra, Savaş Buğra’nın karşısına geçip kol düğmelerini açtı ve gömleğinin kollarını yukarı kıvrıdı. İkisi de kollarını kartal gibi iki yana açıp ağır adımlarla zeybek oynarken, gözlerimin mutluluktan dolduğunu hissettim.

Düğün davetlilerine baktığımda çoğu ikisinin zeybek video-

sunu çekiyordu. Aralarında tanıdık olmayan birini gördüğümde kaşlarımı çattım. Başına taktığı siyah şal ve büyük çerçeveli güneş gözlüğünden kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Oyun sona doğru yaklaşırken içimi bir huzursuzluk kapladı. Kadına yeniden baktığımda, yavaşça çantasından bir şeyler çıkarmaya çalıştığını gördüm. Görüntüyü netleştirebilmek adına hafifçe gözlerimi kısıttım ve dikkat çekmeden kadını inceledim. Burnunun kenarındaki beni ve elindeki silahı görmemle nefesim korkuyla kesildi.

“Ha... Han...Hande...” dedim nefes nefese ve hedefin Savaş olduğunu anlar anlamaz midemin korkuyla bulandığını hissettim.

Acı içinde, “Savaş!” diye çılgık atarken hızlı adımlarla yanlarına doğru koştum. İkisi müziği durdurup bana şaşkın bir bakış attıklarında, titreyen sesimle, “Silah!” diye bağırdım ve kendimi Buğra ile Savaş’ın önüne attım. Beynimde yankılanan kurşun sesiyle, sağ göğsümde keskin bir acı hissettim. Konukların feryat seslerini duydum, gözkapaklarım ağırlaşırken Savaş’a tutundum ve, “Hande...” diye inledim.

Silah sesini duyan davetliler korkuyla etrafta koşarken, Savaş bayılan eşini kollarının arasına alıp, “Melisa aç gözlerini!” diye bağırdı. Genç kadının beyaz gelinliği yavaşça kırmızı rengine bürünürken, Savaş seslice, “Ambulans çağırın lan!” diye feryat etti ve Melisa’nın saçlarını okşadı.

“Güzelim, lütfen bırakma beni,” dedi hıçkırarak ve üstündeki gömleği çıkarıp kanamayı durdurmaya çalıştı. Genç kadın hafifçe gözlerini aralamasıyla birlikte, üzerine kırmızı bir yaprak düştü.

Güçsüz bir şekilde, “Savaş...” diye mırıldanırken, eşi titreyen sesiyle, “Melisa, yorma kendini güzelim. Ambulans birazdan gelecek,” dedi.

Melisa, “Senden son bir şey istiyorum,” dediğinde, Savaş’ın gözlerinin içine baktı.

“Melisa, sus yalvarırım. Sana hiçbir şey olmayacak!”

“Savaş,” dedi yutkunarak. Bu defa gözünden bir damla yaş süzüldü.

“Ağaçlardan düşen her kırmızı yaprakta beni hatırla...” dedi ve gözlerini yeniden yumdu.

Savaş onu göğsüne yaslayıp, “Melisa!!!” diye haykırırken çevresine baktı ve herkesin kendisi gibi darmadağın olduğunu gördü. Yağmur endişeli bir şekilde, “Nerede bu ambulans?” diye bağırırken, dışarıdan siren sesleri duyuldu.

Emir hızlı adımlarla bahçenin girişine doğru koşarken, Yağmur kız kardeşinin elini öpüp, “Ne olur bir delilik yapma Melisa,” diye inledi. Hastane görevlileri Melisa’yı sedyeye ambulansa bindirirken, Savaş saçlarını çekştirip, “Seni öldüreceğim Hande!” diye bağırdı ve eşinin arkasından ambulansa bindi.

Yağmur

Hepimiz hastaneye akın ederken Melisa’nın ameliyata alındığını öğrendik. Ameliyathanenin bulunduğu kata gittiğimizde Savaş’ı darmadağın bir halde kapının önünde ağlarken bulduk.

“Savaş!” diye seslendim titreyen sesimle ve yanına gidip ona sıkıca sarıldım.

Savaş, “Onu koruyamadım, Yağmur. Ben karımı koruyamadım,” diye inlediği sırada, annem çılgık çılgığa yanımıza koşup, “Kızım!” diye bağırdı.

Ameliyathane hemşiresi kapıdan çıkıp, “Acilen kana ihtiyacımız var,” dediğinde hemen yanına koşup, “Bizim kan grubumuz aynı,” dedim.

Kardeşim için kan verirken ağlamamı durduramadım ve iyileşmesi için dualar ettim. “Durumu nasıl?” diye sorduğumda, hemşire başını sallayıp, “Çok kritik,” diye yanıt verdi. Kan verme işlemi bittikten sonra birkaç dakika boyunca sedyede uzanmam gerektiği söylendi. Huzursuzca on beş dakika bekleyip odadan ayrıldım ve ameliyathaneye doğru ilerledim.

Buğra’yı görünce yanına gittim ve ağlamaklı sesimle, “Çocuklar nerede?” diye sordum.

“Gökhan ve Hilal onları eve götürdü,” dediğinde başımı güçsüzce salladım ve orada bulunan sandalyeye oturdum.

“Buğra, silah çeken kimdi? Savaş’ın eski sevgilisi mi?” diye sorduğumda, usulca başını salladı ve, “Ta kendisi, Yağmur. Chen

ve otelin güvenlik görevlileri onu kaçmak isterken yakalayıp karakola götürdüler. Chen ve YunShi karakoldan çıkar çıkmaz buraya damlarlar,” diye yanıt verdi ve sıkıntıyla derin bir nefes verdi.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra doktor kapıda göründü. “Melisa Varol’un yakınları siz misiniz?” diye sordu.

Savaş ayaklanıp, “Ben kocasıyım, karımın durumu nasıl?” diye sorduğunda, doktor derin bir nefes verip soğuk bakışlarını yere indirdi.

SONSÖZ

5 yıl sonra

Yağmur

Parmaklarımı kara toprağın üzerinde gezdirdikten sonra burnumu çektim ve, “Canım hâlâ çok yanıyor,” dedim titreyen dudaklarımla ve kuru toprağı avuçlarımla arasına alıp var gücümle sıktım. Başımı soğuk mezar taşının üstüne koyup gözlerimi sıkıca kapattım ve keşke burada olsaydın,” diye mırıldandım.

Son bir dua daha okuduktan sonra ağır adımlarla mezarlıktan ayrıldım ve arabama bindim. Başımdaki siyah örtüyü çıkarıp çantamdan telefonumu aldım ve Didem’e mesaj attım.

Mezarlıktan çıktım, eve geçiyorum, yazdıktan sonra ve doğru yol aldım. Arabayı evin garajına park edip eve girdim. Evde kimse olmadığını fark edince yüzüme bir gülümseme yerleştirip, “Aferin sana kocacığım,” dedim. Ellerimi yıkadıktan sonra soluğu mutfakta aldım ve ikizlerin en sevdikleri pastayı hazırladım.

Doğum günü pastasının üzerine altı tane mum diktikten sonra sanat eserime bakıp bir kez daha gülümsedim. Emir birden mutfığa girip, “Yengelerin en güzeli, etler hazır mı?” diye sorduğunda, elimle üstünü örtmüş olduğum leğeni işaret edip, “Hepsi oradalar,” diye yanıt verdim ve pastayı buzdolabına koydum. Birlikte bahçeye çıktıktan sonra gözlerim çocuklarla birlikte koşuran Didem’e doğru kaydı.

Deniz beni görünce yanıma koştu ve, “Dilara da doğum gününe gelecek, değil mi anne?” diye sordu. Oğlumun yanaklarını sıkıp, “Gelmezse üzülür müsün?” diye sorduğumda, başını

utanırcasına sallayıp yere baktı. “Çok mu seviyorsun bakalım o kızı?” dediğimde, yanakları elma gibi kızardı ve, “Ya anne!” diye bağırıp koşarak yanımdan ayrıldı. Nesrin Anne ve Tarık Baba bahçe kapısından içeri girer girmez, Ada mutlulukla, “Decediğim!” diye bağırdı ve koşarak Tarık Baba’nın yanına gidip kucığına atladı.

Nesrin Anne hediyeleri masanın üzerine koyduktan sonra torununa bakıp, “Bana da kucak yok mu Adacığım?” diye sorduğunda, minik prensesim, “Kıskanma babaanne, sıra sana da gelecek,” diye yanıt verdi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Didem yanıma gelip, “Şu balonları şişirelim artık,” dedi. Bahçeyi renkli balonlarla süslerken, Umut yanıma doğru koşup, “Anne, Ada’nın hediyesi nerede?” diye sordu.

“Oğlum, ikisinin hediyeleri de arabada. Zamanı geldiğinde çıkarıp veririz.”

“Ya anne sizin aldığınız hediyeleri demiyorum, hani benim dün babamla aldığım var ya onu diyorum!” dedi heyecanlı bir şekilde. Didem gözlerini devirip, “Oğlum neden acele ediyorsun ki? Hep beraber veririz hediyelerimizi,” dediği sırada, Umut anesine yaklaşp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Didem dudaklarını dişleyip, “Yağmur ben hemen geliyorum,” dedi ve oğlunun elinden tuttuğu gibi bahçe kapısına doğru yürüdü.

Didem

Arabanın bagajından küçük kutuyu çıkarıp Umut’a verdim ve, “Bunun içinde ne var?” diye sordum. İnatçı çocuğum kutuyu elimden aldıktan sonra omuzlarını silktili ve, “Bana ne söylemem, sadece Ada bilecek!” dedi ve heyecanlı bir şekilde içeri koştu. İkisinin de havuza doğru yürüdüklerini görünce, bizimkilere sessizce gelmelerini işaret ettim ve ağacın arkasına saklandım. Buğra bana şaşkınca bakıp, “Ne oldu, neden saklanıyoruz?” diye sorduğunda, elimle susmasını işaret ettim ve çocukları gösterdim.

Umut, kendisinden bir buçuk yaş büyük olan Ada’nın elinden tutup, “İyi ki doğdun, Ada!” dedi ve kutuyu ona uzattı.

“Hayatım, söylesene ne aldın?” diye sorduğumda, elini omzuma atıp, “Bilmiyorum ki güzelim. Birlikte oyuncakçıya ve kapıda beklememi istedi. Ödeme yapmak için içeri girdiğimde, adam Umud’un seçtiği hediye çoktan hediye paketine sarmıştı bile,” diye fısıldadı. Yağmur heyecanla, “Ada hediyesini açıyor,” demesiyle gözümüzü ufaklıkların üzerine diktik.

Kutuyu acar açmaz küçük kızın gözleri parladı. “Umud, bu çok güzel!” deyip yanağına bir öpücük kondurdu. Küçük adamım, boyundan büyük kızın elinden tutup, “Senin kadar güzel değil,” dediğinde hepimizin gözleri fal taşı gibi açıldı. Buğra şaşkınlıkla bakıp, “Neler oluyor orada?” diye sorduğunda, Emir kolunu Buğra’nın omzuna atıp keyifle, “Dünür oluyoruz, dünür!” diye yanıt verdi.

Yağmur

Hazırladığımız açık büfeyi kontrol ettikten sonra saate baktım ve sıkıntıyla iç çektim. Buğra kollarını belime sarıp, “Annenler nerede kaldı?” diye sorduğunda, iç çekip, “Bilmiyorum, gelirler birazdan,” diye yanıt verdim.

“Yağmur, sihirbaz geldi!”

Didem’in sesini duyunca çocukları havuz başına topladım ve onları oraya koyduğum sandalyelere oturtup, “Hepinize iyi eğlenceler,” dedim.

“Demek biz olmadan eğlenceyi başlatacaktınız ha?”

Savaş’ın sesini duymamla arkamı döndüm ve, “Nihayet gelebildiniz!” dedim.

“Kızım koşma düşeceksin! Bak kime diyorum, Nefes gel çabuk yanıma!”

Küçük prensesim, “Teyze!” diye seslendikten sonra, bacaklarıma yapıştı ve bal rengindeki gözlerini gözlerime dikip, “Seni çok özledim,” diye ekledi.

Melisa şiş karnıyla, yavaş adımlarla yanıma yürürken, “Abla, şu minik canavara bir şeyler söyle lütfen,” diye söylendi. Nefes’i kucağıma alıp yanaklarını öptüm ve, “Sihirbaz abinin şovu birazdan başlayacak, izlemek ister misin?” diye sordum.

Minik prensesi ikizlerin yanına oturtuttuktan sonra, Melisa’nın

koluna girip, “Görünen o ki, Doruk Bey annesini çok yoruyor,” dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Melisa zorlukla sandalyeye otururken ona yardım ettim ve beline yastıklar koydum.

“Nefes böyle değildi abla, bu maşallah çok hareketli,” dediğinde gülümsedim ve tahtaya vurup, “Maşallah, nazar değmesin küçük prensimize,” diye ekledim.

Hep beraber yemeklerimizi yedikten sonra sıra çocukların beklediği pastaya gelmişti. Ortalığı topladığımızda annem, “Hadi siz çocuklarla ilgilenin, ben pastayı hemen getiriyorum,” dedi ve koşar adımlarla içeri girdi.

Savaş getirdiği fotoğraf makinesini çıkarıp, “Bir aile fotoğrafı çekeriz değil mi?” diye sorduğunda, Buğra ensesini kaşıyıp, “Fotoğrafı kim çekecek?” diye sordu. Minik Dilara’nın annesi, Enise Hanım, “Dilerseniz ben çekeyim,” dediğinde, Savaş yanına geçip makineyi nasıl kullanacağını kadına güzelce anlattı.

“Geldim çocuklar, geldim!”

Annem pastayı masanın üzerine koyduğunda çocuklar sevinçle “Oley, en sevdiğimiz pasta!” diyerek gülümsediler. Mumları yakıktan sonra Buğra ile çocuklarımıza arkadan sarılıp poz verdik.

Enise Hanım birkaç fotoğraf çektikten sonra, makineyi Savaş’a doğru uzattı ve, “Güzel çekmiş miyim?” diye sordu. Sevgili eniştem fotoğrafları incelerken keyifle sırtıtp, “Harika olmuş, ellerinize sağlık Enise Hanım,” dedi.

Yorucu geçen günün ardından kendimi yatağa attım, “Gece gece iş hakkında telefonda konuşulur mu adam?” diye söylendim.

On beş dakikalık bir beklemenin ardından, Buğra güler yüzle içeri girdi ve mutlu bir şekilde yatağın içine atladı.

“Amerika’dan Richard O’Well aradı güzelim, sözleşmemizi uzatmak için haftaya İstanbul’a geleceğini söyledi. Başardık güzelim, başardık!” dediği sırada beni kollarıyla sıkıca sarıp boynuma öpücükler kondurdu.

“Çok çalışarak başardın hayatım,” dedim gururlu bir şekilde ve onun yumuşacık saçlarını okşayıp orman yeşili gözlerinin içine baktım.

“Bize yakında on milyon dolar ödeme yapacaklar,” dediğinde, gözleri adeta çikolata görmüş küçük bir çocuk gibi parlıyordu.

“Bunu kutlamamız gerek” dediğimde, mutluluktan dudaklarını dişledi ve, “Yeniden Paris’e gitmeye ne dersin?” diye sordu.

Tek kaşımı havaya kaldırıp, “Demek Paris,” dedim ve yüzüme mutlu bir ifade kondurdum.

Buğra başını sallayıp, “En son gittiğimizde pek bir şey anlamamıştık, öyle değil mi güzelim?” diye sorduğunda, eski günleri hatırlayıp usulca başımı salladım.

“Zamanın bu kadar çabuk geçmesi beni korkutuyor,” dedim

Buğra sıkıntıyla iç çekti ve duvarda asılı olan nikâh fotoğrafımıza bakıp, “Zaman öyle bir şey ki biz istesek de istemesek de bir şekilde akıp gidiyor,” diye yanıt verdi ve saçlarımı okşadı.

“Buğra, ileride yaşlanıp huysuz bir kadın olduğumda da beni seveceksin değil mi?” diye sorduğumda, sesli bir kahkaha attı ve ensesini kaşıyıp, “Bilmem, senin huysuzluk derecene bağlı,” diye yanıt verdi.

Onun kollarının arasına iyice kıvrılıp üzüntülü bir ses tonuyla, “Ne yani, sevmeyecek misin?” diye sordum.

Buğra yavaşça yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine baktı ve, “Seni ömrümün sonuna dek seveceğim Yağmur,” diye fısıldayıp dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı.

SON